

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161560 5

ὍΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES

Aspicite M. KONTAKI, a quo. Sed fonte perenni,
Vatum Pieris quo, regantur aquis.—Ov. 12.

BY

JOHN J. OWEN, D. D., LL. D.

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:

D. APPLETON & CO., 443 & 445 BROADWAY.

1867.

343607

ENTERED, according to Act of Congress, in the year 1851, by
JOHN J. OWEN,
In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.

JOHN J. OWEN
1851

Dr. H. M. LEIPZIG

MAY 18 1851

THIS WORK

IS

Respectfully Dedicated

TO

PROFESSOR WILLIAM S TYLER.

AS AN

Offering of Personal Friendship,

AND A

TESTIMONIAL OF RESPECT

FOR

HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

1917
1918
1919

P R E F A C E.

THIS edition of the Iliad is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the Odyssey, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the Scholia Minora, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gothæ, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's, Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Cruicq's, Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Boston, 1847. 11, Stadlemann's Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's Anmerkungen zu Homers Ilias, Hanover, 1820. 13, Thiersch über das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's Betrachtungen über Homers Ilias, Berlin, 1847. 15, Völcker's, Homerische Geographie, Hanover, 1830. 16, Wood's Essay on the Genius and Writings of Homer, London, 1824. 17, Krüger's Homerische Formlehre, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttman's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down everything of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

1917
1918
1919

SUMMARY.

I. The poet announces as the subject of his poem the WRATH OF ACHILLES, in accounting for the cause of which, he relates how Chryseis, a priest's daughter, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1-21). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (22-52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryseis (53-129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (130-348); whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (349-530). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (531-611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1-34). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare the ships for their departure (35-154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone dissents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155-277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278-433). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (434-877).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1-120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121-244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245-313), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314-382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383-448). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449-461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1-72). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73-219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praises some and blaming others (220-421). The armies join battle with great fury (422-544).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1-94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids his fighting with any of the former except Venus (95-165). Æneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Æneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166-430), but is assisted by Apollo, who conveys Æneas to his temple, where he is healed by Latona and Diana (431-453). Mars excites Hector to the fight (454-513), and Æneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Tloptolemus (514-710). Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711-871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872-906). Juno and Minerva ascend to Olympus (907-909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1-71); whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72-118). Glaucus and Diomedes, as they are

about to engage in combat, become known to each other as descendants of ancestors between whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange armor, and part as friends (119-226). Hector having delivered his message to Hecuba (237-311), finds Paris, and exhorts him to return to the field of war (312-363), after which he takes a tender leave of his wife Andromache (312-502), and, accompanied by Paris, returns to battle (503-529).

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great ardor. Helenus, incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Greeks to a single combat (1-53), from which challenge the chiefs at first shrink, but at last, stung by the reproaches of Menelaus, who has offered to accept the challenge, nine of them arise and claim the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54-205), and immediately prepares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with nearly equal success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds, and part with mutual presents (206-312). Nestor advises the burial of the slain, and the fortification of the Grecian camp (318-343). Priam also proposes a truce for the burial of the slain, and communicates the decision of a council of the Trojans which had just been held, to restore the treasures, but not Helen (344-420). This is indignantly rejected by the Greeks, who strongly fortify their camp (421-441), at the greatness of which work Neptune becomes jealous, but is pacified by Jupiter (442-463). The Greeks and Trojans pass the night in feasting, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the night with his thunders (464-482).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any part in the war before Troy (1-40), after which he repairs to Ida, and there balances the destinies of the two armies, and directs his lightning against the Grecians (41-77). Nestor being in imminent danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his charioteer. Again the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which they flee to their entrenchments (78-219). Diomedes with other chiefs, however, sally forth and renew the battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220-335). The Greeks are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Minerva are filled with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily forbidden to do so by Jupiter (336-434). Night puts an end to the battle, and both armies rest, having first taken measures to secure themselves from surprise (435-561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1-73), Nestor advises the sending an embassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses, and Phoenix are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (74-231). Those all make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexorable (232-664). Phoenix having been left behind at the invitation of Achilles, the others return and report to the leaders their unsuccessful mission (665-709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical state of affairs, arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the enemies' camp (1-217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as his companion (218-271). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector to spy out the Grecian camp (272-389). Having obtained from him all the information they desire, they kill him (390-403), after which they slay Rhesus and return with his horses to the Grecian camp (403-579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly distinguishes himself, but being wounded is obliged to retire (1-295), whereupon Hector charges the Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporarily checked by Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Trojans (299-535). Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn the name of a wounded chief (536-653). Nestor detains him in his tent with a recital of some of his former deeds, and implors him to obtain permission of Achilles to fight in his armor (654-902). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (803-847).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate charge upon the Grecian entrenchments (1-107). Asius rejecting the proposal to descend from his chariot and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108-194). On the appearance of an unfavorable omen, Polydamus advises the withdrawal of the troops from the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector who with great valor continues the assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (195-399), but being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down the wall, and rushing in pursues the Greeks to their ships (400-471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Ajaxes to oppose the Trojans (1-82). Great exploits are performed on both sides and many are slain. Meriones and Teucer especially distinguish themselves (83-168), and Idomeneus inspired by Neptune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before Aeneas and Deiphobus (169-515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hector holds his position on the right, until being harassed by the Locran archers and slingers, he goes to summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the fight with Ajax (516-743).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, visit the battle and encourage the army with their presence (1-134). Neptune continues to excite the Greeks (135-152), and when Jupiter by a stratagem of Juno had been thrown into a deep

slumber, gives them more open and efficient aid (153-401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402-439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oilous greatly distinguishes himself (440-622).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1-77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (76-112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva 113-143). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149-219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the ægis, and infuses into his limbs strength and activity (220-242). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (343-746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1-197). The Myrmidons being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198-277). Supposing him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278-283), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (284-397), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (398-367).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1-139). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140-425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426-542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, whereat Ajax prays for light (543-647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648-761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1-77). While they are conversing (78-147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148-238). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (239-315). Achilles mourns over the body of his friend (316-355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356-368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369-477). Description of the SHIELD (478-616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1-20), who is reconciled to Agamemnon, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21-276). Briseis laments Patroclus (277-302). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (303-356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357-424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1-30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31-75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76-340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341-444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445-503).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1-205). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fires and almost dries up the stream (209-382). The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (383-520). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Æneas resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit, until the Trojans have time to enter Troy (544-611).

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, swarfs the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-186). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-34). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (85-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-137). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (138-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-650), the cestus-match (651-699), the wrestling-trial (700-789), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-888), and the casting of the javelin (884-897).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-691). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (692-804).

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS.

S.	stands for	Sophocles' Greek Grammar.
K.	" "	Kühner's " "
Mt.	" "	Matthiæ's " "
Butt.	" "	Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" "	" Lexilogus.
Vig	" "	Viger's Greek Idioms.
N.	" "	Note.
cf.	" "	compare, consult.
sc.	" "	scilicet.
κ. τ. λ.	" "	καὶ τὰ λοιπὰ — etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

ΓΑΙΑΛΟΣ Δ.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεῖν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ ἄχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσί τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 ἔξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε

Ἀτρείδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Αἰητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
 γούsson ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακίην, ὑλέκοντο δὲ λαοί,
 οὔνεκα τὸν Χρῦσῆν ἠΐμῃσ' ἀρητῆρα

Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε Δύγατρα, φέρων τ' ὑπερείσι' ἄποινα,
 στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσεῶ ἀνὰ σκῆπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντα Ἀχαιοὺς.
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην, τί τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι δ' ἱέρηα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

- ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνδανε θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
 ἢ νῦν δηδύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα!
 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα Δεοῖο.
 τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οὐκῶ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόδι πάτρης,
 ἰστόν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώωσαν·
 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέδιζε, σαώτερός ὣς κε νέηαι!
 "Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέιδετο μῦθον.
 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θύνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἠράδ' ὁ γεραῖος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Δητῶ·
 Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεύ! εἶποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνον ἐέλωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆμων, χωόμενος κῆρ,
 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξεν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χιοομένοιο,
 αὐτοῦ κινηδέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἐοικῶς·
 ἔζητ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 οὐρήμης μὲν πρῶτον ἐπῶχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίεις,
 βύλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θαμναιαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα Δεοῖο·
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θυήσκοντας ὄρατο.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεϊδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ἰδὼ!
 ἄψ' ἀπογοστήσει, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, 61
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἄγέ δή τινα μάντιν ἐρείοιμεν, ἢ ἱερῆα,
 ἢ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν—
 ὅς κ' εἴποι, ὃ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴδ' ἑκατόμβης· 65
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστοριδῆς, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 ὃς ἦδη τά τ' ἔοντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔοντα, 70
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ Ἀχιλεῦ, κέλευαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι·
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. 75
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσον,
 ἢ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἢ γὰρ ὀτομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 κρεῖσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· 80
 εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ καὶ μετᾴπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσσι ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 θάρσῃσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ὃ, τι οἶσθα! 85
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαικάρῃσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης, 90
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσῃσε, καὶ ἦνδα μάντις ἀμύμων·
 οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔδ' ἑκατόμβης,

- 95 ἄλλ' ἔνεκ' ἄρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 οὐδ' ἀπέλωσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπέδεξάτ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει
 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώποδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 ἐς Χρῦσσην· τότε κέν μιν ἱλασφάμενοι πεπίδοιμεν.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρωσ' Ἀτρείδης εὐρύκρεϊών Ἀγαμέμνων,
 ἀχρῦμένος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινοι
 πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λάμπετοῶντι ἐκτῆν.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσομένους προσέειπε·
 Μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγνου εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἔτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης ὀδῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράδοιμεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἰλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων 130

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑών, θεοεἰκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόφ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
ἦσθαι δευόμενον, κέλευαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135

ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—

εἰ δέ κε μὴ δώσωσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι

ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος

ἄνω ἑλὼν ὃ δέ κεν κεχθλώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς. 140

νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύτσομεν, εἰς ἅλα δῖαν,

ἔς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἔς δ' ἑκατόμβην

θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον

βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,

ἢ Αἴας, ἢ Ἴδομενεύς, ἢ διὸς Ὀδυσσεύς, 145

ἢ ἐσύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

ὄφρ' ἦμιν Ἐκάεργον ἱλίσσεται ἱερὰ ρέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·

ὦ μοι, ἀναιδεῖην ἐπιείμενε, κερδαλεόφρον!

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεισιν πειθῆται Ἀχαιῶν, 150

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἠλυθὸν αἰχμητῶν

δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.

οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδέ μὲν ἵππους,

οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῳ ἐριβόλακι, βωτιανεῖρῃ, 155

καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ

οὔρεά τε σκιδέντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῃς,

καὶ τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοί τε, κυνώπα!

πρὸς Τρώων—τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις· 160

καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,

ὃ ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱες Ἀχαιῶν.

- οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε 'Αχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλείον πολυαἰκὸς πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουνσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὶν κεκάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 170 οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴω
 ἐνθάδ' ἄτιμος εἶναι, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξει.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πᾶρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφῶν βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τρι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μᾶλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἴκαδ' ἴων σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἄλεγιζω,
 οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὄδε·
 ὥς ἐμ' ἀφαιρείται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 185 αἰτὸς ἴων κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδήης,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
 ἴσον ἐμοὶ φύσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 ἧ ὄγε φάσγανον ὄξυ εὐσσύμενος παρὰ μηροῦ,
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 ἕως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 στή δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,

οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐτις ὄρατο.
 Συμβήσεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτρώπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινῶ δέ οἱ ὅσσε φάινδεν.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

200

Ἴγῃτ' αὐτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουδας·
 ἢ ἴα ὑβρίν ἰδὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τέλεσσαι οἶω·
 ἢς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.

205

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ πάντοσσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πείθῃαι,
 αὔρανοδέν· πρὸ δέ μ' ἤκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 ἀλλ' ἄγε, κῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
 ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν οὐνεΐδισόν, ὡς ἔσεται περ.
 ὠδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 ὑβριος εἴνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

210

Τὴν δ' ὑπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 χρῆ μὲν σφώτερόν γε, θεά, ἔπος ἐρύσσαισθαι
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθῃται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

215

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κῶπῃ σχεδὲ χεῖρα βαρείαν·
 ἄνδ' ἐς κοῦκλῶν ὡσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 μῦθον Ἀθηναίης· ἢ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

220

Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπω λήγε χόλοιο·

225

Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κράδιῃν δ' ἐλάφωιο!
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λοχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τετληκῶς θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.

ἢ πολὺ λωπίον ἔστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποβαρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη·
 δημόβορος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἢ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

230

- ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι·
 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
 235 φύσσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀναδηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοῖον· νῦν αὐτὲ μιν υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δίκασπόλοι, οἵτε δέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 ἢ πῆγ' Ἀχιλλῆος ποδῆρ' ἵξεται υἱὰς Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραϊσμεῖν, εἴτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 δυνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας·
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 χρυσεῖοις ἡλοῖσι πέπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
 ἠδυσπέης ἀνόρουσε, λιγυρὸν Πυλίων ἀγόρητης,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδῆ
 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθιάδ', οἳ οἳ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσει—
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγόρησατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 ἢ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶν τάδε πάντα πύθοιατο μαρναμένοισιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἔστε μάχεσθαι·
 ἀλλὰ πίδαεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔστων ἐμεῖο·
 260 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἥπερ ὑμῶν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οἶγ' ἀδέριζον·
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειριθόον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καιέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον·
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο·

Φηρσίν ορεσκῶοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν·
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεδομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
τῆλοθεν ἐξ ἁπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270

καὶ μαχόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼ· κεινοῖσι δ' ἂν οὔτις
τῶν, οἱ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
καὶ μὲν μευ βουλέων ξυνιόν, πείθοντό τε μύθῳ.
ἀλλὰ πίδασθε καὶ ὑμμεσ· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἑών, ἀποαίρεο κούρην, 275

ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔδελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποδ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
'Ατρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. 280

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες.
ἀλλ' ὄδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σῆμαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἴω.

εἰ δέ μιν αἰχμητήν ἐθέσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες), ... 290
τοῦνεκά οἱ πρόθεουσιν ἠεὶδέα μνῆσασθαι ;

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθην ἠμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
ἦ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὔτιδαῖος καλεοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὃ, ττι κεν εἶπης·
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε 295
σῆμαίν' ! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἴω.

ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλεο σῆσιν·
χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἴνεκα κούρης,
οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θεῶν παρὰ νηὶ μελαίνῃ, 300
τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκοντος ἐμεῖο.

- εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶσι καὶ οἶδε·
 αἶψά τοι αἷμα κέκλινον ἐρώησει περὶ δουρί. —
 Ως τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
 305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἕϊσας
 ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα Δοῆν ἄλαδε προέρυσσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐέικοσιν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 310 βῆσε Δεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ἕγρὰ κέλευθα·
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Δῖν' ἄλῶς ἀτρυγέτοιο·
 κνίσση δ' οὐρανὸν ἴκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
 Ως οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 ἀλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 τῶ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῶ Δεράποντε·
 Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 εἰ δέ κε μὴ δώησι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ως εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 τῶ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ Δῖν' ἄλῶς ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
 τὸν δ' εὖρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῶγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 τῶ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
 ὑτάρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 ἄσσον ἴτ'· οὔτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων.
 ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καὶ σφῶν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἶποτε δ' αὐτε 340
χρειῶ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θυεῖ·
οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
ὄπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέονται Ἀχαιοί.

Ἦς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεδ' ἐταίρω· 345
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,
δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὐτὶς ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.— Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
θύ' ἐφ' ἄλῳ πολιῆς, ὀρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον· 350
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῳ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυιδάδιόν περ ἔοντα,
τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων 355
ἠτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ἦς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένη, ἐν βένδεσσω ἄλῳ παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἄλῳ, ἠὲ τ' ὀμίχλῃ·
καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καδέζετο δακρυχέοντος, 300
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος ;
ἔξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ· ἵνα εἶδομεν ἄμφα.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω ; 305
φχόμεδ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἠγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσι νῆες Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἔλον Ἀτρείδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, 370
ἦλθε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,

- λυσόμενός τε δύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαί τ' ἱεῖρα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 χῳόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὄχρητο· τοιοῦ δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν,
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 θνήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχρητο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστὰς,
 ἠπεύλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρῦσσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισῆος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἐῆος·
 ἐλθοῦς Ὀὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι
 395 ἢ ἔπει ὠνησας κραδίην Διός, ἧὲ καὶ ἔργῳ· —
 πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὄτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσασο δεσμῶν,
 ὦχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 δν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων' — ὃ γὰρ αὐτε βίη οὐ πατὴρ ἀμείνων —
 405 ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καδέζετο, κύδει γαιῶν·
 τὸν καὶ ὑπέδδισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.

τῶν σὺν μιν μνήσασα παρέξο, καὶ λαβὲ γούνων,
 αἶ κέν πως ἐδέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρήξαι,
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοῦς,
 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
 γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦ ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 αἶψ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων 415
 ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυνδά περ, οὔτι μάλα δὴν·
 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.

τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 εἰμ' αὐτῇ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ κε πίδαηται. 420
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ὑποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 χθρὶζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε. 425

καὶ τότε ἔπειτά τοι εἰμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 καὶ μιν γονάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι ὄτω.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
 τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων.— Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
 ἐς Χρῦσσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.

οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 καρπαλμῶς· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρεμῶς. 435

ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 ἐκ δὲ Χρυσσηὶς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.

τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς, 440
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμεμνων,
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβω δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὠκὰ θεῶ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχῶν·
 Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις!
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λουγὸν ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξαιτο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν·
 καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
 465 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελούσιν ἔπειραν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν αἰίδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἐκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 475 Ἥμος δ' ἠέλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὐρον ἴει ἐκέργος Ἀπόλλων.
 οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480
 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἣ δ' ἔδεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν,
 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν 486
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάδοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορῆν πωλέσκετο κυδιάνειραν, 490
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἀλλὰ φθινύθεισε φίλον κῆρ,
 αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτήν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἠώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἔφετμέων 195
 παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 ἠερλή δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 εὔρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἡμίονο ἄλλων,
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεϊράδος Οὐλύμπιοιο.
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων 500
 σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλοῦσα,
 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἣ ἔπει, ἣ ἔργω, τότε μοι κρήνην ἐέλωρ·
 τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμωρότατος ἄλλων 505
 ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσων, Ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἐ τιμῇ. 510

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς·

515 Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀποίειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
Ἕρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
520 ἦ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχη Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ
Ἕρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·

525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρυσί νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
Τῶγ' ὡς βουλευσάτε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐὸν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη

535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὡς ὁ μὲν ἐνθά καδέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἕρῃ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατα βουλας
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος·
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσήδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δαλομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλας·
αἰεὶ σοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπουρόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
545 Ἕρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μῦθους
ἐδῆσειν· χαλεποὶ τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.

ἀλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
 οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετᾴλλα. 550

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἥρη·
 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζεαι, ἄσσο' ἐθέλῃσθα.
 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπη 555
 ἀργυρόπεζα θέτις, θυγάτηρ ἕλιου γέροντος.
 ἡερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 τῇ σ' ὄτω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλλῆα
 τιμήσης, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσθε φη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 560
 δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὄτεαι, οὐδέ σ' ἄλῃσθα·
 πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἄλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεται· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέδῃ μῦθον· 565
 μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 ἄσσοι ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέω.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια "Ἥρη·
 καὶ ῥ' ἀκέουσα καθήστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 ὠχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες. 570
 τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῳ "Ἥρη·

Ἥ δὴ λoίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
 εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
 ἐν δὲ θεοῖσιν κολφὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς 575
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
 πατρὶ φίλῳ ἐπήρα φέρειν Διῖ, ὄφρα μὴ αὐτε
 νεικείησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τaráξη.
 εἶπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἄστεροπητῆς 580
 ἐξ ἐδέων σ-υφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθύπτεισθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ἦς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Τέτλαδι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνύσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ εἴουσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
δεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραιομεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι·
590 ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ρίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
καππεσον ἐν Δήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα·

Ἦς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
595 μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χεὶρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
φνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωος μακάρεσσι θεοῖσιν,
600 ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
δαινυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἰ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδου λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυθείης,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεςσιν.

Ζεὺς δὲ πρὸς δν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
610 ἔνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ἕπνος ἰκάνοι·
ἔνθα καθεῖδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
 τιμῆσιν, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴθι, οὐλε Ὀνειρε, θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω.

θεωρήξαι ἔκέλευε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύναντιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃν Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὶ ἑοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν εἰσαίμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·

- Εὔδεις, Ἄτρειός νιῆ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὤκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομώντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
 αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῃ,
 νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 θῆσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖῃ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
 ἔζετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα,
 καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷου, ἄφθιτου αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἥως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φῶως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηκομώντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μίλ' ὤκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴξε γερόντων,
 Νεστορῆ παρὰ νηὶ Πυλοιογενέος βασιλῆος·
 55 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινην ἠρτύνετο βουλήν·
 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίω

εἶδός τε, μέγέθός τε, φυήν τ' ἄγχιιστα ἑώκει.
 στη δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 εὔδεις, Ἄτρεός υἱέ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ; 00
 οὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλην.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς 65
 τανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀδάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἡρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν.— Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν 70
 ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκύς ὕπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ἄγχετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπρσιν πειρήσομαι, ἧ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. 75
 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμᾶδόντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες, 80
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι
 ἀλλ' ἄγχετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπανέστησαν, πειθοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἦντε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέου ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 αἶ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήγεται, αἶ δέ τε ἔνθα· 90
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἠΐονος προπάροιθε βαθείης ἐστιχώντο

- ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 τετρήχει δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς
 σχοιάτ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῆ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἕφαιστος κάμε τεύχων.
 Ἕφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρω Ἀργειφόντη·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρείϊ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη·
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῆσι νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖν·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰν οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὕπω τι πέφανται.
 εἵπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριδμηθῆμεν ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖν·

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
 τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἱας Ἀχαιῶν
 Τρώων, οἱ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουρα 130
 πολλέων ἐκ πολλίων ἐγχεσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἔθέλουτα
 Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται· 135
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἶατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδῶμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν· 140
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε 145
 ὄρορ', ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 ὡς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθῶν,
 λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦει ἀσταχύεσσιν·
 ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 νῆας ἐπ' ἔσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κοινῆ 150
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἄλλήλοισι κέλευον,
 ἄπτεσθαι νηῶν. ἦδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔκεν,
 οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, 155
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα ἰῶτα θαλάσσης;
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν 160
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;

- ἀλλ' ἴδι νῦν· κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα·
 [καρπαλλίμως δ' ἴκανε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαινῆς
 ἄπτειτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καὶ δέ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης·
 ἀλλ' ἴδι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βύλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθῶν,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας·
 190 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δειδίσσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυσε λαούς.
 οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἴψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
 195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξη κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστί, φιλεῖ δὲ ἑ μητιέτα Ζεῦς.

Ὀν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὀμοκλήσασκέ τε μῦθῳ·

Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, 200
οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρῖθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. 205
[σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠχῇ, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας.
Θερσίτης δ' ἔτι μῦθος ἀμετροπέης ἐκόλωα,
ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,
ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίου Ἀργείοισιν 215

ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φορκὸς ἔην, χῶλός δ' ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὤμῳ
κυρτώ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν
φοξὸς ἔην κεφαλῇν, ψευδῆ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ· 220

τὼ γὰρ νεκείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίφῳ
ὄξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μῦθῳ·

Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίξεις; 225
πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύεαι, ὃν κέ τις οἴσει
Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα, 230
ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
ἢ ἐγὼ νύκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότῃ,

ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν.

235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί !

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα · τόνδε δ' ἐώμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
ἧ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἧὲ καὶ οὐκί ·
ὄς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,

240 ἠτίμησεν · ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων ·
ἧ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης · τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,

245 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ ·

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορηγῆς,
ἴσχεο, μηδ' ἔδειλ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλευσιν.

οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

250 τῷ οὐκ ἄν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευοίης,
καὶ σφιν ὄνειδέα τε προφέροις, νύστον τε φυλάσσοις.

οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἧ εὖ ἧὲ κακῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.

[τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλ' ἀπολλὰ διδοῦσιν
ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορευοίης.]

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἔκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὠδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὄμοισιν ἐπέιη,

260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ κεκλημένος εἶην,
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ἀπὸ μὲν φίλα εἶματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆος ἀφίησω
πεπληγῶς ἀγορήθην ἀεικέσσι πληγῆσιν.

265 Ὡς ἄρ' ἔφη · σκίηπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμο
πλήξεν · ὁ δ' ἰδυνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

σκήπτρου ὑπο χρυσεύου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν γε·
 ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασαν· 270
 ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλά ἔοργεν,
 βουλᾶς τ' ἐξάρχων ἀγαθᾶς, πόλεμόν τε κορύσσω·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. 275
 οὐδ' ἦν μιν πάλιν αὐτὶς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 νεκείειν βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσσιν.
 ὦς φάσαν ἠ' πληθύν· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 ἔστη, σκήπτρον ἔχων—παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, 280
 ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίετο βουλήν—
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἄτρείδη, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν· 285
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσταν
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 ὥστε γὰρ ἠ' παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. 290
 ἠ' μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνηθύντα νέεσθαι.
 καὶ γάρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ τῆς ὠλόχοιο
 ἀσχαλᾶ σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς 295
 ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 ἀσχαλᾶν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχροὺς τοι δηρὸν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.
 τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 ἠ' ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. 300
 εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι

- χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἠγερῆθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοῦς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουίνος,
 σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαῖξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄξω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὄδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηεν·
 λαῶν γάρ μιν ἔθθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἔσταότες θαυμάζομεν, οἶον ἐτύχθη.
 ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσήλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, κερηκομῶντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὄψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλείται.
 ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 330 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἀλλ' ἄγε, μίμνετε παντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερῆμιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε
 νηπιῶχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοίατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 αὐτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες.
 Ἄτρεϊδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχεν' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας· 345
 τοῖσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ'— ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν—
 πρὶν Ἄργοςδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγίοχοιο
 γινώμεναι εἶτε ψεύδος ὑπόσχεσις, ἢ καὶ οὐκί.
 φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἄστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 γῶ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχῆς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἄπτέσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ· 360
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπω·
 κρὶν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνον,
 ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοὶ πείθωνται Ἀχαιοί,
 γνῶσθ' ἔπειθ', ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
 γνῶσσαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾶς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,

- τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἠμετέρησιν ἀλουσά τε, περδομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὃς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῳσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
 εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
 οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιον,
 εἰ μὴ νῦξ ἐλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμῖται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὐξοον ἄρμα τιταίνων.
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 μιμνάξειν παρὰ νησιὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῆ ἐφ' ὑψηλῆ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθῶν,
 προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 100 ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰειγενετῶν,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἰέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίῳ·
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρότιστα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δῶ καὶ Τυδέος υἱόν.

ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
 βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο· 410
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
 πρῶν με κατὰ πρηγές βαλέειν Πριύμοιο μέλαθρον
 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο Δύρετρα, 415
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 πρηγνῆες ἐν κονίησιν ὁδᾶξ λαζοίατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράϊυε Κρονίων·
 ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὔερυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425
 σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἐφαιστοῖο
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελᾶισιν ἔπειραν,
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴτης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιοις ἰππότα Νέστωρ·

Ἄτρεϊδῆ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μηκέτι νῦν δῆδ' αὐθι λεγόμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλόμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλίζει.
 ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
 ἡμεῖς δ' ἀθροοὶ ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα. 440

- ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
 θύνον κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἠερέδονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος οὔρσεν ἑκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἠὲ νέεσθαι
 ἐν νησὶ γλαφυρῆσι φίλην, ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἦύτε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῆς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγῆ·
 ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίω
 αἰγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἄσιψ' ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ρέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
 κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθρῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὄρη.
 Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 470 αἴτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες
 475 ρεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·

ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

ἤτε βοὺς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησι·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, 485
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 οὔτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.

πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη· 490
 εἴ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Ληΐτιος ἦρχον,
 Ἄρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε· 495

οἳ θ' Ἐρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαι,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραΐην τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
 οἳ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ἐτλην καὶ Πετεῶνα, 500

Ἰκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλιάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ θ' Ἐποδήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, 505

Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἄρην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νίσάν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίων· ἐν δὲ ἐκάστη
 κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. 510

- Οὐ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἄρης,
 οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δάμψ' Ἀκτορος Ἀζειδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,
 515 Ἄρηϊ κρατερῶ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσαν,
 520 Κρίσάν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήη,
 οἳ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὕμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
 οἳ τε Δίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.
 525 οἳ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Δοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοδώρηξ,
 530 ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἳ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Ἀλγειαὺς ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο
 535 Δοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἳ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιαν,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολιέθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
 540 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἄρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῶ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησιν
 θώρηκας ῥήξειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἄρουρα —
 καδ' δ' ἐν Ἀθήνης εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πῖονι νηῶ·
 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοῖς ἰλάονται
 κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνήρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στῆσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 Ἐρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίην, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἴγιαν, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.

συμπάντων δ' ἠγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἄφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινῆν.
 καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν,
 οἳ θ' Ἐπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 Αἰγιάλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἐλίκην εὐρείαν·
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόροπα χαλκῶν,
 κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσιν,
 οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οὐ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέεσσην,
 Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίει ἦσι προθυμίησι πεποιδῶς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οὐ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινῆν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἰπυ,
 καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δῶριον— ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παύσαν ᾠοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀειδοίεν, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ᾠοιδῆν
 600 θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν—
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τῷ δ' ἐνεήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οὐ δ' εἶχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἴν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
 605 οἳ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατῆν τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντιωῆν ἐρατεινῆν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρράσιην ἐνέμοντο·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαΐοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ ἐκάστη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὐσσέλμους, περῖαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμίλει.

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δῖαν ἔναιον, 615
 ὄσσον ἐφ' Ἑρμίνην καὶ Μύρσιος ἐσχατόωσα,
 πέτρην τ' Ὀλενίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθη, 620
 υἱὲς, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύζεινος Θεοειδῆς,
 υἱὸς Ἀγασθένης Ἀνγηϊάδαο ἄνακτος.

Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων 625
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἅντα·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηι,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵπποτα Φυλεὺς,
 ὃς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεὶς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἠγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰσοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγίλιπα τρηχέϊαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον ἠδὲ Πυλῆνην,
 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν— 640
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνήος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν, 645
 οἳ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλατος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίῳ ἀγερώχων·
655 οἱ Ῥόδον ἀμφεμένοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἴηλυσὸν τε καὶ ἀργινόμεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
δὴ τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακλειῆ·
τὴν ἄγει' ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,

660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὄζον Ἄρης.

αἴψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἰωνοὶ τε βίης Ἡρακλειῆς.
αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνδρώποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίῳν.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἔϊσας,
Νιρεὺς, Ἀγλατῆς υἱός, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·

675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἱε δὴ δύο Ἡρακλειδαῖο ἄνακτος·

180 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἳ τ' Ἄλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

- τῶν αὐτῶν πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο ·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσαιο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἠυκόμοιο,
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
 υἱέας Εὐνηοῦ Σεληπιάδαο ἄνακτος ·
 τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
 Δῆμητρος τέμενος, Ἰτωνά τε, μητέρα μῆλων,
 ἀγχιάλόν τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην ·
 τῶν αὐτῶν Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐὼν · τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,
 καὶ δόμος ἡμιτελής · τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἀρχόν ·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἀρηος,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλίου,
 ὀπλότερος γενεῆ · ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρωσ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος · οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἠγεμόνος, πόδεον δέ μιν ἐσθλὸν εἶοντα ·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα Λύμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν ·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δία γυναικῶν,
 Ἀλκηστις, Πελλίω θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηδῶν καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν ·
 τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἑπτὰ νεῶν · ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείμεν κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Αἴμυφ' ἐν ἡγαθέῃ, ὄσθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν,
 ἔλκει μοχλίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταιο ἄνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἄρχον
 ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρῳφ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακέεσσαν,
- 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 τῶν αὐθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιῶ δύο παῖδε,
 ἰητῆρ' ἠγαθῶ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεές ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ἵπέρειαν,
- 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκῆν·
- 740 τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριδίοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς—
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριδίοφ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἦματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὠσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν—
- 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἀρης,
 υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐυιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔδειντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὅς ῥ' ἐς Πηνεῖον προτεί καλλιῖρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὄγε Πηνεῖῳ συμμίσγεται ἀργυροδίη,

ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἡύτ' ἔλαιον .
 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. 755

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόδοος, Τενθρηδόνος υἱός,
 οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 ναῖσκον· τῶν μὲν Πρόδοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. 760
 τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μούσα,
 αὐτῶν, ἡδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 τὰς Εὐμηλος ἔλαινε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὦς,
 ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἴσας· 765
 τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἅμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.

ἀνδρῶν αὐ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἔην,
 ἵπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κείτ', ἀπομνήσας Ἀγαμέμνου, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος, 775
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κείτο ἀνάκτων
 ἐν κλιῖς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεὶ τε πυρὶ χθρῶν πᾶσα νέμοιτο· 780
 γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραῦνον
 χωσμένον, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσση
 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
 ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησον πεδίοιο. 785

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
 παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν.

- πάντες ὀμηγερέες, ἤμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 790 ἀγγοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 εἶσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιδῶς
 τήμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
 δέγμενος ὄππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίσστος ὄρωρεν.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
 800 λῆν γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
 ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὠδὲ γε ρέξαι·
 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπικούροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἴσι περ ἄρχει,
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 ὦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 αἰψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο.
 πᾶσαι δ' ὠἰγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 πεζοὶ δ' ἰππήδες τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὄρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπύροιδε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 ἔνθα τότε Τρώες τε διέκριθεν ἠδ' ἐπικούροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο,
 820 Αἰνεΐας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶ ἐυνηθεῖσα·
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δὺω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ δότε πάσης.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
 ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήπιοι,
 Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

825

Οἱ δ' Ἀδρήστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
 καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοδώρηξ,
 υἱε δὴ Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 ἤδδε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 παιδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιοι.

830

Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
 καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
 τῶν αὐτ' Ἴτρυακίδης ἦρχ' Ἀσῖος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἀσῖος Ἴτρυακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

835

Ἴππόδοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
 τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
 τῶν ἦρχ' Ἴππόδοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἀρης,
 υἱε δὴ Ληθιοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

840

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρωσ,
 ὄσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔεργει.

845

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶων,
 υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παιόνας ἀγκυλοτόξους,
 τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

850

Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
 ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἠμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
 ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
 Κρῶμνύν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρώας κεραΐζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάμιος Θεοειδής,
 τῆλ' ἐξ Ἀσκαμίας· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήσοισιν αὖ Μέσδλης τε καὶ Ἀντιφός ἠγησάσθη,
 865 υἱὲ Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη,
 οἷ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμῶλῳ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἷ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ροάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἠγησάσθη,
 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἱεν, ἤντε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλόθεν ἐκ Αὐκίας, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενε-
λάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
ἤυτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ροοῶν, 5
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εὐτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, 10
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λῶαν ἴησιν·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πεδίοιο.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δούρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 20

- Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μέγασθε ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρῶν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
 25 πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
- 30 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειίνων.
 ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλινόρσος ἀπέστη
 οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρειάς·
 ὡς αὐτίς καδ' ὄμιλον ἔδν Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
 40 αἰδ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι·
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που καγχαλώσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκη.
 ἢ τοιόσδε ἑών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας,
 μιχθεῖς ἄλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν—
 50 πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηίφιλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίδαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
 55 ἢ τε κόρη, τό, τε εἶδος, ὄτ' ἐν κουίησι μιγεῖης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὧς ἐστὶν ἀτειρής, 60
ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὧς τοι ἐνὶ στήθεσσι νῆϊος ἀτάρβητος νόος ἐστίν.

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, 65
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.

νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. 70
ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαθ' ἐλών εὖ πάντα, γυναικῶν τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·

οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νεέσθω
Ἄργος ἐς ἵππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα. 75

Ὦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. 80

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βύλλετε, κούροι Ἀχαιῶν!
στεύεται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν· 85

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον 90

- οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
- 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακριωθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
- 100 εἴνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακριωθεῖτε τάχιστα·
 οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
- 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
- 110 λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἰζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοῖς
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
- 115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστῃ δύω κήρυκας ἔπεμπεν,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἐπιγλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
- 120 οἰσέμεναι· οἱ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίφρ.—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόφῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
- 25 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἠ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινευ,

δίπλακα πορφυρέην · πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμίων.
 ἀγγοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις ·

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι 130

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ·
 οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο λιλαϊόμενοι πολέμοιο,

οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπνυται —
 ἄσπισι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπνυγεν. 135

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείο ·

τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ
 ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων. 140

αὐτίκα δ' ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀδόνησιν,
 ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα ·

οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰῶρη, Πιτδῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὄθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145

Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνδοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπου τε Κλυτίου θ' Ἴκετιάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλησιν ·

γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150
 ἐσθλοί, τεττίγεσσι εὐικότες, οὔτε καθ' ὕλην
 δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅσα λειριόεσσαν ἰεῖσιν ·

τοῖοι ἄρα Τρώων ἠγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἐλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον · 155

Οὐ νέμεσις, Τρώας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν ·
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὡς, τοιῆ περ ἔοισ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτε. 160

- ὦς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῆ·
 δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἕξεν ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτιή ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 170 οὐδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
 ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
 υἱεῖ σῶ ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρρει ἠδὲ μεταλλᾶς·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἵποτ' ἔην γε.
 ὦς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κούροι Ἀχαιῶν.
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους,
 λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραῖός·
 εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἱ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὣς, ἐπιπωλείται στίχας ἀνδρῶν·
 ἀρνευῶ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῃ,
 ὅστ' οἶων μέγα πῶῦ διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυία·
 οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
 ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
 ἦδη γὰρ καὶ δευρὸ ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς, 205
 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθην,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, 210
 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξιεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωτὶ εἰκῶς·
 φαίης κε ζάκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως· 220

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα χειμερήσιον,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραιός· 225
 τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε,
 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὣς, 230

- ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερῆζονται.
 πολλὰκι μιν ξείνισσεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηζεν ἴκοιτο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπας Ἀχαιοῦς,
 235 οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ιδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἔσπέσθην Λακεδαίμονος ἔξ ἑρατεινῆς;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὄνειδεα πόλλ', ἃ μοί ἐστιν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
 ἐν Λακεδαίμονι αὖτις, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστὰ,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κήρυξ Ἰδαίος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὥτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσοε, Λαομεδοντιάδη! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τήμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσουτ' ἀμφὶ γυναικί·
 255 τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἰππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλέως ἐπίθοντο.
 ἀν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἠνία τείνεν ὀπίσσω·
 παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς.
 265 ἔξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,

ἔς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχῶντο.
 ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλευσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· 270

Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἄριστοις.
 τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών· 275

Ζεὺ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 Ἥελίος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾶς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσσον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά· 280

εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνει ξανθὸς Μενέλαος,
 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἐδέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποιηῆς, 290
 αὐθι μενων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχου ἀρνῶν τάμνε νηλεῖ χαλκῶ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὸς ὑσπαίροντας,
 θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295
 ἔκχεον, ἠδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεὺ κύνιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια,

- 300 ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει, ὡς ὄδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμείεν.
Ἦς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίῳν.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
- 305 ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀράσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὅπποτέρῳ θανάτιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
- 310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠγία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τῷ μὲν ἄρ' ἄψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
- 315 χώρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
ὅπποτερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
- 320 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὅπποτερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναϊ δόμον Ἄϊδος εἶσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ἦς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ
- 325 ἄψ ὀρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἕζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστω
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὄμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο.
- 330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι δύνεν
οἶο κασιγνήτιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 335

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὧς δ' αὐτῶς Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο, 340

δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳᾶς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἐγγελάς, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδρώπων,
 ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παρᾶσχη.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος· 355

καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρείδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, οὐτίς σεῖο θεῶν ὀλωώτερος ἄλλος! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἠέχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

- ἼΗ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἰμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὄχευς τέτυτο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἣ οἱ ῥήξεν ἰμάντα βοὸς Ἴφι κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ῥίψ' ἐπιδιυήσας, κόμισαν δ' ἐρήρηες ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεία μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καδ δ' εἰσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηώνετι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 γρηὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 εἰροκόμφ, ἣ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταῶσῃ
 ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκειν·
 τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κείνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἧὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖεν·
 καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
 400 ἣ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἑρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἰκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ; 405
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσι ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον οἴζυε, καὶ ἐφυλασσε,

εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ ὄγε δούλην.
 κείσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι—νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη— 410
 κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσηφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 μή μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεδείω,
 τῶς δέ σ' ἀπεχθῆρῳ, ὡς νῦν ἔκπαυγλ' ἐφίλησα, 415
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ,
 συγῆ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων. 420

Αἶ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τρίποντο,
 ἡ δ' εἰς ὑψόρρφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέδηκε φέρουσα· 425
 ἔνθα κάθει' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὄσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μῦθῳ·

Ἦλυθεσ ἐκ πολέμου—ὡς ὠφέλεσ αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείσ κρατερῷ, ὅσ ἐμὸσ πρότεροσ πόσισ ἦεν.
 ἡ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' Ἀρηίφίλου Μενελάου 430
 σῆ τε βῆ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτεροσ εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηίφιλὸν Μενέλαου,
 ἐξαῦτισ μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλί σ' ἔγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι 435
 ἀφραδέωσ, μήπωσ τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείησ.

Τὴν δὲ Πάρισ μῦθοισιν ἀμειβόμενοσ προσέειπεν·
 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν εἶπτε!

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέεσσιν.
 Ἀτρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 εἴ που ἐσαθήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθαιον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἐιλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν' εἴκειν,
 460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

‘Ορκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησ ς.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
 χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
 νέκταρ ἐφνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖσι δεπάεσσιν
 δειδέχατ’ ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 αὐτίκ’ ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεδιζέμεν Ἥρην
 κερτομίῳσι ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·

5

Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρη τ’ Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη.
 ἀλλ’ ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 τέρπεσθον· τῷ δ’ αὐτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 καὶ νῦν ἐξεσάωσεν διόμενον θανέεσθαι.

10

ἀλλ’ ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεσθ’, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἧ ῥ’ αὐτὶς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 ὄρσομεν, ἧ φιλότητα μετ’ ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ’ αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 αὐτὶς δ’ Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

15

Ὡς ἔφαθ’· αἱ δ’ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησῖαι αἴγ’ ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

20

- ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 "Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα
 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἴδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἄσπερχές μενεαίνεις
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
 35 ὦμὸν βέβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
 45 ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἰρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γὰρ μοὶ ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
 λουιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἥρη·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυνάγνια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 οἷων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
 55 εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὄθεν σοί·
καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 60
κέκλημα· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνύσσεις.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποεἴζομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν, 65
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

᾿Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, 70
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

᾿Ως εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων ἀΐξασα.

οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήϊω,
ἧ ναύτησι τέρας, ἧ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπιυθήρες ἔνται·
τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
καδ' δ' ἔδορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶας θ' ἵπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς. 80
ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἢ ῥ' αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή
ἔσσεται, ἧ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

᾿Ως ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε. 85
ἧ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνοριδῆ, κρατερῷ αἰχμητῆ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἔσταός'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰ στίχες ἀσπιστῶν 90
λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσθήποιο ροῶν.

ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἦ ρά νύ μοι τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον·
 τλαιῆς κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρω βασιλῆϊ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδη Μενέλαον Ἀρῆϊον, Ἀτρέος υἴον
 σῶ βέλεϊ δημηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 ἀλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεῖης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφροني πεῖθειν.
 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὐξοον, ἰξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὑπτιος ἔμπεσε πέτρη·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήσας, χρυσέην ἐπέδηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκε ταυνοσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναξείαν Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρῆϊον Ἀτρέος υἴον.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἰστόν,
 εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεῖης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βοεῖα·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγξε βίος, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἰστός
 ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενελαε, θεοὶ μάκαρες λελάδοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελεῖη,

ἦ τοι πρόσθε στᾶσα, βέλος ἔχπευκὲς ἄμυνεν.
 ἦ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 παιδὸς ἔεργει μυῖαν, ὅθ' ἠδέει λέξεται ὑπνω.

130

αὐτὴ δ' αὐτ' ἴδυνεν, ὅθι ζωστήηρος ὀχῆς
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦντετο θώρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήηρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,

135

καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
 μήτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἦ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.

ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.

140

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίηνη
 Μηονίς ἢ ἐ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρι τε κύδος·
 τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροῖ
 εὐφυέες, κηῖμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

145

Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 ῤίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος.
 ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς εὐντας,
 ἀψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.

150

τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·

155

Φῖλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 οἶον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἱμὰ τε ἀρνῶν,
 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσειν,
 ἔκ τε καὶ ὄψ' ἐτελεί· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 ἴσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

160

- 165 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἔυμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰδέρι ναιῶν,
 αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα,
 ἀλλὰ μοι αἶνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
- 170 αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 κὰδ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,
- 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρώων ὑπερνηροέοντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἰῶ οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
 ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
- 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κειῆσιν ἡνυσί, λιπῶν ἀγαθὸν Μενελαον.
 ὡς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
- 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιδεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε.
- 190 ἔλκος δ' ἠτήρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
 φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινώων ὀδυνάων.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θείον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἠητήρος,
- 195 ὄφρα ἴδῃ Μενελαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Δυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας,
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταίνων ἦρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
 ἑσταότ' · ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205
 ὃν τις οἴστευσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Λυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν ·
 βᾶν δ' ἰέναι κατ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι ξανθὸς Μενέλαος 210
 βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεράδ', ὄσσοι ἄριστοι,
 κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσῦθεος φῶς —
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν ·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

λύσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μήτρην, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὄθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἰμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδῶς
 πίσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χεῖρων.

Ὅφρα τοὶ ἀμφεπέοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν ·
 οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. 225

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραϊδαο ·
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα · 230

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν ·
 καὶ ῥ' οἷς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν ·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεδίετε θούριδος ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός·
 ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὔστινας αὖ μεδιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλ᾽ αὖ νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἄργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἤντε νεβροί;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο δέουσαι,
- 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἄλκη·
 ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θυνὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδητ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρά Κρονίων;
- 250 Ὡς ὄγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θωρήσσαντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτ' εἵκελος ἄλκη,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φύλαγγας.
- 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσήυδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 ἦδ' ἐν δαίθ' ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθροπα οἶνον
- 260 Ἄργεῖων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίου ηὔδα·
 Ἀτρεΐδη, μάλ᾽ αὖ μοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοῖς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν

Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσω
ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο. 270

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνοι κήρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς· 275

τῷ δέ τ', ἄνευθεν ἔοντι, μελάντερον, ἤντε πίσσα,
φαίνεται Ἴον κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·

ῥύγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἦλασε μῆλα·
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζῶν 280

δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.

καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
σφῶϊ μὲν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὄτρυνέμεν—οὔτι κελεύω· 285

αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,

τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, 290

χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.
Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·

ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὄτρύνοντα μάχεσθαι,

ἄμφι μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Αἴμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν. 295

ἵππηας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,

ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἔθελων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. 300

ἵππευσὶν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὀμίλῳ·

Μηδέ τις, ἵππασύνῃ τε καὶ ἠνορέφει πεποιθῶς,
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτῳ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

ἄλλων

ἄλλων 4*

- 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ἀχέων ἕτέρ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρδουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
- 310 Ὡς ὁ γέρον ᾠτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 καὶ τὸν μὲν γῆθησέν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
- 315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὡς ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδη, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
- 320 ἀλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὴ με γῆρας ἰκάνει.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
 βουλήν καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοῦσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμείο
- 325 ὀπλότεροι γεγῆασι, πεποιθασίν τε βίηφιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος κῆρ
 εὐρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρές αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 330 πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινώμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὀππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθῶν
- 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον!

γίπτε κάταπτῶσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 340

σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἠδὲ μίγης κἀνδρείοις ἀντιβολῆσαι
 πρώτῳ γὰρ καὶ δαίτος ἀκούαζεσθον ἐμεῖο,
 ὅπποτε δαῖτα γέρουσιν ἐφθπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 ἔνθα φίλ', ὄπταλέα κρεῖα ἐόμεναι, ἠδὲ κύπελλα, 345
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐδέλητον·

νῦν δὲ φίλῳς χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμείων προπάρουδε μαχοῖατο ἠλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἄτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350

πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεδίεμεν ; — ὅππότη', Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν· Ἀρφα,
 ὄψεαι, ἦν ἐδέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὡς ἦν ἡμιχρόμοιο· πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον·

Διοχένης Λαερτιάδη, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεῖκεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω. 360

οἶδα γὰρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἠπία δὴνεῖα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μετὰ μῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365

ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νεῖκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαίφρονος, ἵπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;
 οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ᾧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηλοῖσι μάχεσθαι·
 ὡς φύσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἐγωγε

- 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 ξεινὸς ἄμ' ἀντιδέω Πολυνεϊκῆ, λαὸν ἀγείρων, *κλειτοὺς*
 οἳ ῥα τότε ἑστράτωσάνδ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
- 380 οἳ δ' ἔδελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὄχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσσωπὸν δ' ἴκοντο βαδύσχοιον, λεχεποῖην·
 ἔνδ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.
- 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κυχῆσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλήϊης.
 ἔνδ' οὐδέ, ξεινός περ ἐών, ἵππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλιζέτο, πάντα δ' ἐνίκα
- 390 ῥηιδίως· τοίη οἳ ἐπὶ ῥόδῳ ἦεν Ἀθήνη.
 οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντορες ἵππων,
 ἄψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμουίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
- 395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνιοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίων' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
- 400 γελίνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερός Διομηδης,
 αἰδесθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἄτρεΐδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
- 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνουες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνδ' ὑπὸ τείχος Ἄρειον,
 πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·

κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.

τῷ μὴ μοι πατέρας ποδ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. 410

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·

τέττα, σιωπῆ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθῳ.

οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 415

Τρώας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·

τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωδέντων.

ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·

δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος 420

ὀρυσμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης

ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

χέρσῳ βρηγνύμενον μεγάλη βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας 425

κυρτὸν ἐὸν κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἀλὸς ἄχνην·

ὥς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυτο φάλαγγες

νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἰσιν ἕκαστος

ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης

τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν— 430

σιγῇ δειδιότες σημάτωνρας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρώες δ', ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν

ἄζηχῆς μεμακῦναι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν· 435

ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

ἀλλὰ γλῶσσοι ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

ᾧρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμανία, 440

Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε·

ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

- ἢ σφιν καὶ τότε νέικος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 445 ἔρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τηλόσε δούπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

- Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω·
 αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 ἦριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κίψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαίνθη,
 οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
 470 ὡς τὸν μὲν λίπε θυμὸς· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὡς,
 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδουπάλιζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 675 Ἴδηθεν κατιούσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθᾶδιος δέ οἱ αἰὼν

ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζῶν 490
 δεξιῶν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγειρος ὧς,
 ἦ ρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγῆς ἀνὴρ αἰΐδωνι σίδηρῳ 485
 ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἦ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοεῖσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενῆς. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξεῖ δουρὶ. 490
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσθη 495
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένους αἰδοπὶ χάλκῳ,
 ὅσπῃ δὲ μάλ' ἐγγυς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἄμφι ἐπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κέκιδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν, 500
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόσον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων·
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κοροσφῆν· ἦ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν 505
 ἀχμῇ χάλκειῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κύλυψεν.
 δροῦπησεν δὲ πρῶτον, ἀραβῆσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χωρήσαν δ' ὑπὸ τε προμάχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ· 510
 Ἄργεῖοι δὲ μέγα ἰαχόν, ἐρυσάντο φε νεκρούς·
 ἴδυσαν δὲ πολὺ πρότερά· — Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμον ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 ὄρνυσθ' ὑπὸ ποδαμοὶ Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάριτς
 Ἄργεῖοις· ἐπεὶ οὐ σφι λῖθος χροῦς, οὐδὲ σίδηρος, 515
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμείσιχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
 μάρτυται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμάλγεια πέσσει.

- Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὤρσε Διὸς θυγάτηρ, κλυδίστη Τριτογένεια,
 ἔρχομένη καθ' ὄμιλον, ὅθι μεδιδέτας ἰδοίτο.
 Ἐνθά' Ἀμαρῦγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 χερμάδιφ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίεντι,
 κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλουδίει.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ δστέα λάας ἀναιδῆς
 ἄχρῖς ἀπηλοίησεν· ὃ δ' ὑπτίος ἐν κούρησι
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πέτύσσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων· ὃ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὄμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πῦσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπέσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο ἔρυσσατο δὲ εἰφός ἄνυ.
 τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἰνυτο θυμὸν ἠγνώστο
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκροκομοὶ, δολιχ' ἔγχέα χερσῶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθίμοι καὶ ἀγαυοὶ
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος τελεμῖχθαι ὠνήφειλται
 ὡς τῶγ' ἐν κούρησι παρ' ἀλλήλοισι τέτασθην
 ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχίτωνων,
 ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνουτο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 541 ὅστις ἔτ' ἀβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ
 δινενοὶ κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλῆς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἔρωη.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κούρησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΔΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνδ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
φωκὲ μένος καὶ δάρσος, ἢν ἐκόηλος μετὰ πᾶσιν
ἀργεῖοιαι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἀσθλοῦ ἀροῖτο.
δαίε οἱ ἐκ κορυθῶς τε καὶ ἀσπίδος ἀκιματων πῦρ,
ἀσπερ ῥοπαρινῶ ἐναλιγκιον, ὅστε μάλιστα
καμπύρον παμφαίησι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
τοῖόν ρι πῦρ δαίεν ἀπὸ κρατος τε καὶ ὤμων·
ἦρθε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὄδι πλείστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστιο· δύο δέ οἱ υἱέες ἦσθην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἶδότε πάσης·
τῶ οἱ, ἀποκρυδέντε, ἐναντιῶ ὀρμηθῆτην·
τῶ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χουῶος ὠρνυτο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προῖει ρολιχοσκιου ἐγχος·
Τυδεΐδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῶ
Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάσιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων,
Ἰδαῖος δ' ἀπορούσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

οὐδὲ γὰρ οἰδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἡφαιστος ἐρυτο, σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὡς δὴ οἱ μὴ πύργῳ γέρον ἀκαχήμενος εἴη.

25 ἵππους δ' ἐξελίσσας μεγάθυμον Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλεῶμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχρεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη

30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηΐδα Δούρου Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοίγε, μαιφῶρε, τειχεσιπλήτα!

οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἰσάμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ἄρεξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;

35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε Δούρου Ἄρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καδείσειεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ.

Τρῶας δ' ἐκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ἄρχον Ἀλιζώνων, Ὀδίου μέγαν, ἐκβαλε δὶ φρου.

40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐνήρατο, Μήνοιο υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάριης ἐριβώλακος εἰληλούδει.

45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐγχεί μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·

ἤριπε δ' ἐξ ὄχεων, στρυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενήος ἐσύλευον θεράποντες.

Τῖον δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἴμονα Διηρῆς,

50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἐγχεί ὀξύοντι,
 εἰσθλὸν Διηρητήρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ

βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὖρεσιν ὕλη,
 ἀλλ' οὔροι τότε γε χραῖσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβόλαι, ἧσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·

55 ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔδεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ᾠμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

ἤριπε δὲ πρηγής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλου ἐμνηράτο, τέκτονος υἱόν,

'Αρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίσφατο δαίδαλα πάντα

τεύχειν· ἐσοχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρου τέκνηνατο ἡγασ εἰσάσ' αἰκῶ

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακῶν Ἰρώεσσι γέγοντο,

οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ δέσφατα ἦδη.

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, κἀ-

βεβλήκει γλαυτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

ἀντικρὺν κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέου ἤλυθ' ἀκωκή.

γυῖς δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφέκαλύψεν.

Πηδαίου δ' ἄρ' ἐπέφνε Μόγης, Ἀντήνορος υἱόν,

ὃς ῥα νόστος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,

Ἰσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη ποσείῳ.

τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγυῖεν ἑλδῶν,

βέβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεί δουρί·

ἀντικρὺ δ' ἐν ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τᾶμε χαλκός.

ἤριπε δ' ἐν κοίτη, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονίδης Ἰψήνορα δίου, γιγίλιε

υἱὸν ὑπερδύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

ἄρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τιετὸ δῆμον· μετρεῖ +

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαῶς υἱός,

πρόσθεν ἔδεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ᾠμοι,

φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἐξέσε χεῖρα βαρείαν.

αἱματῆσσα δὲ χεῖρ πέδιφ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετεῖη,

ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

δυνεῖ γὰρ ἄμ πέδιον, ποταμῷ πληθόντι εἰκῶς

χειμαρρῶ, ὅτ' ὠκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γεφύραι ἐεργμέναι ἰσχανώωσιν,

οὐτ' ἄρα ἔρκαε ἰσχει ἀλώων ἐριδηλέων,

ἑλδόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

61

65

70

75

80

85

90

πολλά δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν·
ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἔοντες.

95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Ζυγοῖτ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔδεν κλονέριτα φάλαγγας,
αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτίταίετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὄμου,
Δώρηκος γυάλρον· διὰ δ' ἑπτάτο πικρὸς διστός,
100 ἀντικρὺ δὲ διεσχέ, παλίσσαστο δ' αἵματι Δώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὖσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

κ' Ὀρυσσε, Τρῶες μεγάθυμοι, κεντορές ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
διήδ' ἀνσχίσεσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτέον με

105 ὠρσεν ἀναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνήμενον Λυκίῃδεσσι.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ἄκνυ δαμασσει,
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιῦν καὶ ὄχεσφιν
ἔσθη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηΐου υἱόν·

Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσεσθαι δίσφρου,
110 ὄφρα μοι ἐξ ὄμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμάζε,
πὰρ δὲ στάς βέλος ἄκνυ διαμπερές ἐξέρυσ' ὄμου·
αἶμα δ' ἀνηκούτιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.

διή τὸτ' ἔπειτ' ἠράτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·

115 Κλυδί μοι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρογέουσα παρέσθης
δητῶ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·

δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα ελεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἐγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησι
120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἐθήκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερῆεν·
ἄγχου δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Θάρσων νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊου ἦκα
ἀπρόμον, υἱὸν ἔχεσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεύς·

^{μικρ.} ἄχλυν δ' αὐ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ^{κου}
 ὄφρ' εὐ γυγνώσκης ἤ μιν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρωμένος ἐνθάδ' ἵκηται,

130

μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἶ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτά μιν ὀξείη χαλκῷ.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,

135

δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 ὄν ρά τε πείρηθ' ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἰέσθιν
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση·

τοῦ μὲν τε σθένος ὄρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταθμούς δίνεται, τὰ δ' ἔρρημα φοβεῖται

140

αἶ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαδῆς ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μῆνη κρατέρος Διομήδης.

Ἐνδ' ἔλεν Ἀστύνοορ καὶ Ἵπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μάξοιο βαλῶν χαλκῆρεϊ δουρί.

145

τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
 πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἔεργαθεν ἠδ' ἀπὸ νοτοῦ.

τοὺς μὲν εἶσ', ὁ δ' Ἄβαντα μετόχετο καὶ Πολυΐδον
 υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος·

150

τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνειρούς,
 ἀλλὰ σφεας κρατέρος Διομήδης ἐξεναρίζεν.

βῆ δὲ μετὰ Ξάνδον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 ἄμφω τηλυγετῶ· ὁ δὲ τείρετο γῆραι λυγρῷ,

υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσιν λιπέσθαι.
 ἔνδ' ὄγε τοὺς ἐναρίζε, φίλον, δ' ἐξαινυτο θυμὸν

155

ἄμφοτέρω, πατέρι δὲ γούσιν καὶ κηδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε

δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.
 Ἐνδ' υἱας Πριάμοιο δύο λάβε Λαρδανίδαο,

160

εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 ὡς δὲ λέων ἐν βοσσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

- πόρτιος ἤε βοός, ξύλοχον κατά βοσκομενάων·
 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε κακῶς ἄεκουσας, ἔπειτα δὲ τευχέ εὔσλα·
- 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνεΐας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνου ἐγχείων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἄντιον ἦδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοι,
 καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων·
 ἀλλ' ἄγε, τῶδ' ἔφεσ ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 175 ὅστις ὄδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν·
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεὸς ἐστι, κρεττοσάμενος Τρώεσσι,
 ἱρῶν μῆνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
- 180 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδη μιν ἔγωγε δαΐφρουι πάντα εἴσκω,
 ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖη,
 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἴ θεὸς ἐστίν.
 εἰ δ' ὄγ' ἀνήρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
- 185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
 ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλη εἰλυμένος ὦμος,
 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλη.
 ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυῖαλοιο·
- 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῆϊ προιάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
- 195 πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 ἐστᾶσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἢ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρονι ἀτλήμητὰ Λυκάων

έρχομένω ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·

ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαδῶτα, εὐβαί

ἀρχεῦεν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας· **200**

ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιδόμην—ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν—

ἵππων φειδομένος, μὴ μοι δενοῖατο φορβίης, καὶ τοῖ

ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες εἶμεναι ἄδδην. εὐοίη

ὥς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,

τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν. **205**

ἦδη γὰρ δοῖοισιν ἀρίστησιν ἐφήκα, ἰα

Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν

ἀτρεκές αἴμ' ἔσσενα βαλῶν· ἠγείρα δὲ μᾶλλον.

τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ ἀπὸ πασσάλου ἀγκυλα τόξα

ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν **210**

ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δίφ.

εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσοφσομαι ὀφθαλμοῖσιν

πατρίῳ ἐμὴν ἀλοχον τε καὶ ὑφηρεφέες μέγα δῶμα,

αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,

εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην, **215**

χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀγτίου ἠΐδα·

μὴ δ' οὕτως ἀγορευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,

πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,

ἀντιβίην ἐλδόντε, σὺν ἐντέδι πειρηθῆναι. **220**

ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδηαι,

οἳοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

κραντῖνᾶ μάλ' ἐνδα καὶ ἐνδα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι·

τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σωσέσθον, εἴπερ ἂν αὐτε **225**

Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ.

ἀλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα

δεξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·

ἢ ἐσὺ τόνδε δεδέξο, μελησουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Λυκάωνος ἀγλαὸς υἱός·

Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἠνία καὶ τῶν ἵππων· **230**

μᾶλλον ὑφ' ἠνιοχῶ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα

- οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 μὴ τῷ μὲν δεισάντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποδέοντό·
- 235 νῶϊ δ' ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 αὐτῷ τε κτεῖνη, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῷ ἵππῳ,
 τόνδε δ' ἔγων ἐπίοντα δεδέξομαι ὄξεί δουρῖ.
- “Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
- 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
 αἴψα δὲ Τυδείδῃν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κέχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὄρω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 245 ἵν' ἀπέλεδρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιο
 εὐχεται ἐκγέγαμέν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
- 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 οὐ γάρ μοι γεγναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν' ἔστιν·
- 255 ὀκνεῖώ δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὼς
 ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη,
 τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσεται ὠκείας ἵπποι
 ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξη,
 ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκείας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεΐαιο δ' ἐπαίξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
- 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύσπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποιήν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἔσσιν ὑπὸ ἥλιον τε.
 τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάτρη Διομέδοντος ὑποσχοῦ Διήλεος ἵππους ·
 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γεμέθλη ·
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,
 τῷ δὲ δὴ Αἰνεΐα δῶκεν, μήστωρ φόβοιο,
 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀφ' ἡμέτερά κε κλέος ἔσθλον.

270

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 τῷ δὲ ταχ' ἐγγυσε ἡλδον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

275

Κάρτερόνδ' ἔμε, δαΐφρον, ἀγαθοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλως ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἰστός ·
 νῦν αὖτ' ἐγχείη πείρῃσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπέπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα · τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμῆ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελίσσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

280

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὄτω
 δηρὸν ἔτ' ἀνοχήσεσθαι · ἐμοὶ δὲ μέγ' ἔγχος ἔδωκας.

285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης ·
 ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες ἄταρ οὐ μὲν σφῶί γ' ὄτω
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, τάλχ' ὑρῖνδον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε · βέλως δ' ἴδυνεν Ἀθήνη
 ῥινά παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.

290

τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἰχμῆ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα.

ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰόλα, παμφανόωντα · παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι
 ὠκίποδες · τοῦ δ' αὖτις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

295

Αἰνεΐας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίαιτο νεκρὸν Ἀχαιοί.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὡς ἀλκί πεποιδῶς ·
 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔισθη,
 τὸν ἐτάμναι μεμαῶς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλδοι,

300

- σμερδαλέα ἰάχων, ἃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσι· ὁ δὲ μιν ρέα πάλ्लε καὶ οἶος.
 305 τῷ βάλεν Αἰνεῖαο κατ' ἰσχύϊον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχύϊον ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ρήξεε τένοντε
 ὥσε δ' ἀπὸ ρινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 ἔστη γνυξ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχειῇ
 310 γαίης· ἄμφι δὲ ὄσσε κελαινὴ νυξ ἐκάλυψεν.
 Καὶ νύ κέν ἐνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγκίσση τέκε βουκολέοντι·
 ἄμφι δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχέε' ἑλευκῶ·
 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα' ἐκάλυψεν,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἦ μὲν ἔδον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνδρακίῳ
 320 τάων, ἃς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὄγε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τέϊνας·
 Αἰνεῖαο δ' ἐπαίξας καλλίτριχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 325 δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρφω φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 νηυσὶν ἐπιγλαφυρῆσιν ἐλαννέμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἦρω
 ὦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 αἶψα δὲ Τυδείδην μέδεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
 330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῶ,
 γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεῶν
 τάων, αἴτ' ἀνδρῶν πόλεμον κύατα κοιρανέουσιν,
 οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐννώ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων,
 335 ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετ' ἄλμενος ὄξεί δουρὶ

ἀβληχρην· εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αἰναι,
 πρυμνὸν ὑπὲρ θέναντος, ῥέε δ' ἀμβροτον αἷμα θεοῖο,
 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν· 340
 οὐ γὰρ σέθεν ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοπα οἶνον.
 [τοῦνεκ' ἀθάλατον εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν νιόν·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανῆ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἶπε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊότητος·
 ἦ οὐχ ἄλλῃ, ὅττι γυναικας ἀνάλκιδας ἠπεροπέυεις·
 εἰ δὲ σὺ γ' ἐς πόλεμον πώλησσαι, ἦ τέ σ' ὄτω 350
 ῥυγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἰ χ' ἐτέρωδι πύθῃαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἦ δ' ἀκλινοῦσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνώσ.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἔλοῦσα ποδὴνεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθόμενῃ ὀδύνησι· μελαινέτο δὲ χροῖα καλόν· 355
 εὔρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρηά
 ἤμενον ἠεὶ ἔγγυος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
 ἦ δὲ γυνὴ ἐρέπουσα, κασίγνητοιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἴκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν· 360
 λίην ἀχθόμαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, δὲ νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 ἦ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ· 365
 παρ δὲ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἠνία λάζετο χερσίν·
 μαστίξεν δ' ἑλάαν, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 εἰς ἵππους ἔστησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις,
 λυσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
 ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δὲ Ἀφροδίτη, 370

343607

μητρός ἐής· ἢ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανώων
μαψιδίω, ὡς ἐ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῆ;

375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπέξεφερόν πολέμοιο,
Αἰνεΐαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φθλοπίσι αἰνή,
380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεάων·
τέτλαδι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ πλημὲν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὠτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

χαλκῆφ δ' ἐν κεράμφω δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἔνδ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἀτὸς πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυῆ, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἑρμέα ἐξηγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
ἤδη τεϊρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.

τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρώωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἴστω τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλῆ δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἴστον,
εὐτέ μιν ὠτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῃ ἐν νεκύεσσι βαλῶν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.

αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος

400 ὦμῳ ἐνὶ στιβαρῶ ἠλῆλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠέεσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταδυητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὄβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθρετ' αἰσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι.

σοὶ δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 406
 νηπίος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναῖός, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ ἀνῆς δημοτῆτος.

τῷ γυν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν, 414
 φράζεσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείω μάχηται·
 μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστήνη,
 ἐξ ἵππου προῦσα φίλους οἰκίας ἐγείρη,
 κουριδίον ποδέβυσσε πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 ἰφθίμη ἀλοχὸς Διομήδης ἵπποδάμοιο. 415

Ἡ ρα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυ·
 ἀλξέτο χεῖρ, ὄδῳ δὲ κατηπιώωντο βαρεῖαι.
 αἱ δ' αὐτ' εἰσδουράσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 420

Ζεῦ πάτερ, ἡ ρά τί μοι κεχολώσῃαι, ὅττι κεν εἶπω ;
 ἡ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνειῖσα
 Τρῳσιν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιιάδων εὐπέπλων,
 πρὸς χρυσῆν περὶ ἡ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. 425

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ρα κάλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δίδοται πολεμῆια ἔργα·
 ἀλλὰ σὺ γ' ἰμέρβεντα μέτέρχεο ἔργα γάμοιο,
 ταῦτα δ' Ἀρηὶ δοῦναι καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. 430

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γυγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄξετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 Αἰνεῖαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 435

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ οἱ ἐστύφελιξε φασμην ἄσπιδ' Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέεσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 ἰππεύων

440. Φράξεο, Τυδείδη, καὶ χάξεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φύλον ὁμοῖον
 ἄθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
 μῆμιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅδι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Δητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
- 450 αὐτῷ τ' Αἰνεῖα ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισηΐά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θούρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
- 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ·
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο·
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρη.
 Τρῶας δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθῶν,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἠγήτορι Θρηκῶν·
 υἰάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡ υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
- 465 ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς·
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται·
 κείται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἔκτορι δίφῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχιΐσας.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
- 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθ' αὖ Σαρπηθῶν μάλα νεΐκεσεν Ἔκτορα δῖον·
 Ἔκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 ἀλλὰ καταπίψσουςι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα. 475

ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικούροι ἐνείμεν.
 καὶ γὰρ ἐγών, ἐπικούρος ἔων, μάλα τηλόθεν ἦκω
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινήεντι.

ἐνθ' ἄλογόν τε φίλην ἔλιπον καὶ ἠπτιοῦ υἱόν, 480
 καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τὰτ' ἔλδεσθαι, ὅς κ' ἐπίδενής,
 ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτός

ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷόν κ' ἤε φέροισεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοισεν.

τῦνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μὲνέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν.

μήπως, ὡς ἀγῆσι λίνου ἀλοῦντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμένεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσους' ἐνναιομένην πόλιν ὑμῆν.

σοὶ δὲ χρή, τὰδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμάρ, 490
 ἀρχοὺς λίσσομένῳ κλέκλητῶν ἐπικούρων,
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποδέσθαι ἐνιπῆν.

Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέου σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·
 πάλλων δ' ὄξεα δάουρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη, 495
 ὀτρύνων μαχήσασθαι, ἐγειρέ δὲ φιλοπτιν αἰνήν.

οἱ δ' ἐλελιχθήσαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀλλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὡς δ' ἀνεμος ἀχνας φορέει ἱεράς κατ' ἀλώας,

ἀνδρῶν λίκμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνη, ἐπεργόμενων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ

λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κοινσάλω, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολὺ χάλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἀψ' ἐπίμισογμένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες. 505

οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
 δοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραιαίνεν ἐφετμὰς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγε.

- 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχόμενην· ἣ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών·
Αὐτὸς δ' Αἰνεΐαν μάλα πίνους ἐξ ἀδύτοιο
ἤκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνεΐας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
- 515 ὡς εἶδον ζῶον τε καὶ ἄρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμδτόν μεμαυῖα.
Τοὺς δ' Αἴαιτε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 ὠτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίαις Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν εἰκότες, ἄστε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδῆσι μένος Βορέαςο καὶ ἄλλων
- 525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιδέντα
πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
ὡς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἄτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
- 530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἧὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἄλκη.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βύλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνεΐω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρώες ὄμῳ Πριάμοιο τέκεσσι
τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βύλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἣ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασεν.
- 540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
ὕιε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῦ

Ἄλφειοῦ, ὅστ' ἐνὶ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. 545

ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα·

Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔπικτε Διοκλῆα μεγαθύμον·

ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάωνε παῖδε γενέσθην,

Κρήδων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν 550

Ἴλιον εἰς εὐπώλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,

τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,

ἀρτυμένω· τῷ δ' αὖτις τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

οἷω τώγε λέοντε δύο ὄρεος κορυφήσιν

ἔτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης 555

τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,

σταδμῶν ἀνδρῶπων κεραϊζέτον, ὄφρα καὶ αὐτῷ

ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὀξεί χαλκῷ·

τοίω τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνεῖαιο δαμέντε

κατ' ἐπέστην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλήσιν. 560

Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος·

βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ,

σειῶν ἐγχείην· τοῦ δ' ὄτρυνεν μένος Ἄρης,

τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνεῖαιο δαμείη. 565

τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·

βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,

μήτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀπόσφηλιε πόνοιο.

τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόοντα

ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·

Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἀγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570

Αἰνεῖας δ' οὐ μείνε, θοός περ ἔων πολεμιστής,

ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,

τῷ μὲν ἄρα δεῖλῳ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·

αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην. 575

Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι,

ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος

ἔστασθ' ἐγχεῖ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία λευκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κούρησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαίξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
- 585 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβάχος ἐν κούρησιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 (ου) δητὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαδείης—
 ὄφρ' ἵππῳ πλήξαντέ χαμαὶ βάλον ἐν κούρησιν.
 τοὺς δ' ἴμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν
- 590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κέκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἐνώ·
 ἠ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δῆϊοτήτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
- 595 φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσσω
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήῃ ἐπ' ὠκυρώῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἶον δὴ θανυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἑοικώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μῖλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 εἴθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἶδότε χάρμης,
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλον τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στή δὲ μίλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῶ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμόν τε καὶ υἱας.

τὸν ῥα κατὰ ζώστῃρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
 νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιου ἔγχος·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχεναν
 ὄξεα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά·
 αὐτὰρ ὁ λαὸς προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὁμοίην ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχουτες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 ὣσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσαμένος πελεμιχθῆ.

615

320

625

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἦνν τε μέγαν τε,
 ὤρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδῶνι Μοῖρα κραταιή·
 οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὸς δ' υἱῶνος τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

630

Σαρπηδῶν, Δυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαήμοι φωτί;
 ψευδομένοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπίδευεαι ἀνδρῶν,
 οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.

635

ἀλλ' οἷόν τινά φασὶ βίην Ἡρακλεΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα δρασυμέμονα θυμολέοντα!
 ὅς ποτε δευρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἴλιον ἐξάλαπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνιάς.

640

σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν οἶομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Δυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός εσσι,
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν.

645

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν, Δυκίων ἀγός, ἀντίον ἠῦδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὄς ρά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἴνεκα τῆλ' ὄδεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρὰ μέλαιναν
ἐξ ἐμῆδεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
- 655 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἄμαρτῆ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινῆ·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεινῆ νύξ ἐκάλυψεν.
- 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῶ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὁστέφ' ἐγχριμφθεῖσα, πατήρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἐταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
665 ἔλκομενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφρῆσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίῃ,
σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποιτες.
Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμηρήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐρίγδούποιο διώκοι,
ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
675 ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξεί χαλκῶ·
τῷ ρά κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἐνθ' ὄγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλίστορά τε Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν τ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτύπε δῖος Ὀδυσσεύς,
680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδιὸν εἶπαι·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἑάσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ χιπτοὶ αἰῶν
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλοῦν ἐγωγε
 ὑστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

685

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ γάρηϊξεν, κελημένονσ' ὄφρα τάχιστα
 ἴψαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διὸν ἑταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶν·

690

ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θυράζε
 ἰφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέασο
 ζώγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

695

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 οὔτε ποτ' ἀντεφρόντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηα.

700

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
 Ἀντίθεον Τεύδραντ', ἐπὶ δὲ πληξίππον Ὀρέστην,
 Τρήχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
 ὅς ῥ' ἐν ἴλῃ ναῖεσκε, μέγα πλοῦτοιο μεμηλῶς,
 λιμνὴν κελκλιμένον Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
 ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

710

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἑάσομεν οὐλον Ἀρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα Δουρίδος ἀλκῆς.

715

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 720 ἢ μὲν ἐποιοχόμενῃ χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιο·
 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε κάμπυλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέω ἄξονι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσῆ ἵτυς ἀφθιτός, αὐτὰρ ὑπερθευ
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ιδέσθαι·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσι περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσεῖοσι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 ἐντέταται· δόλαι δὲ περιδρομοὶ ἀντυγές εἰσι·
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρω
 730 δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λεπὰδινα
 κάλ' ἐβάλε, χρύσει'· πτό δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μέμαυ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυστάνοεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἔστεφάνωται·
 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἴωκῆ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τέτραφάληρου,
 χρυσεῖνι, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μῦκόν οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπίδειναι.
 τῆ ῥα δι' αὐτῶν κεντρημεκῆας ἔχον ἵππους·
 εἶρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων.

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεираδος Οὐλύμποιο.

ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 755
 Ζῆν ὑπάτου Κρονίδῃ ἐξεیرهτο καὶ προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νέμεσίση Ἄρει τάδε καρτέρᾳ ἔργα
 ὄσσατιον τε καὶ διόν ἀπόλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάν, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἀχὸς· οἱ δὲ ἐκῆλοι 760
 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἀφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔτινα οἶδε δέμιστα.

Ζεῦ πάτερ, ἢ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρη
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδώμαι;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
 ἢ ἔ μάλιστ' εἰώδε κακῆς οὐνήσι πελάζειν. 765

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μαστίξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἀκούτε πέτεσθην
 μεσσηγυς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

ὄσσον δ' ἠεροείδες ἀνὴρ ἰδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770
 ἡμενος ἐν σκοπιῇ, λευσσων ἐπὶ οἰνοπα πόντου,
 τόσσον ἐπίδρωσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 ἦχι ῥοᾶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775
 λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πούλυν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἶ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἰδμαθ' ὁμοίαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανυῖαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅδι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομηδεὸς ἵπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν εὐκότες ὠμοφαγοῖσιν,
 ἢ συσι κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδύνοντα;

ἔνθα στάσθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 ὅς τόσον ἀδοήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα· 785

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κίκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!

- ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πύλλων Δαρδαμιάου
 790 οἰχνεσκρον· κείνου γὰρ ἐδειδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ ἕκας πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τῷ μιν βάλε Πάυδαρος ἰῶ·
 ἰδρῶς γὰρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμώνος
 ἀσπίδος εὐκῦκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἴσχων τελαμώννα, κελαινεφές αἱμ' ἀπομόρῃν.
 ἵππειου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εὐικότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς·
 καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 οὐδ' ἐκπαφάσσειν, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπάρους περ,
 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροδος ἦα.]
 σοὶ δ' ἦτροι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 ἀλλὰ σὲν ἦ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδουκεν,
 ἦ νῦν σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 815 γιγνώσκω σε, θεά, δύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῶ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἴλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλημεῖναι ἐνθάδε πάντα·
 γιγνώσκω γὰρ Ἄρῃ μάχην ἀνὰ κοίρανοντά·

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825

Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κέχρισμένῃ θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἄρῃ τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδος εἰμι.
 ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρῆϊ πρότῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·

τυφὸν δὲ σχεδὸν, μηδ' ἄξιο δούρον Ἄρῃ 830

τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπροσαλλον·
 ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στυγῆτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

Ὡς φασμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμάζε, 835

χειρὶ πάλιν ἐρυσασ· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.

ἢ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεραῖα θεά· μέγα δ' ἐβραχε φηγίνος ἄξων
 βριδοσυνῆ· δευῖν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.

λαίετο δὲ μάλιστα καὶ ἠνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840

αὐτίκ' ἐπ' Ἀρῆϊ πρότῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξευάριζεν,

Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχρησίου ἀγλαὸν υἷον·

τὸν μὲν Ἀρῆς ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη

δὴν Ἀΐδος κύνεην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρῆς. 845

Ὡς δὲ ἴδε βροτολογὸς Ἀρῆς Διομήδεα δῖον,

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν

κείσθαι, ὅθι πρότῳ κτείνων ἐξαινυτο θυμόν·

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἴδους Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850

πρόσθεν Ἀρῆς ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠνία θ' ἵππῳ,

ἔγχρῃ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·

καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

ὥσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.

δευτερος αὐθ' ὠρματο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης 855

ἔγχρῃ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

- νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 τῇ ρά μιν οὔτα τυχῶν, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δεῖσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐραβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσασός ὀρτυμένοιο·
 τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 ἦ ἄρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, κατὰρρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεςσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἀφρονα κούρη,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιπέδονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀίδηλον·
 ἦ νῦν Τυδέος νιόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 ἦ κέ ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἔστιν ἀσχετόν, οὐκ ἐπεικτόν,
 Ἕρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὄτω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μὴν σ' ἔτι δηρῶν ἀπέξομαι ἄλγε' ἔχοντα· 895
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ·
 εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ' ὦδ' ἀΐδηλος,
 καὶ κεν δὴ παλαιὸν ἦσθα ἐνέρτερός Οὐραυνίωνων.

Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰησίσθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων 900
 ἠκέσασ'· οὐ μὲν γάρ τι κατάδηλός γ' ἐτέτυκτο.
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος τιπέπηξεν,
 ὑγρὸν ἔον· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰησάτο Δούρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἕβη λυσεύ, χαρίεντα δέ εἵματα ἔσσει· 905
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίῳν.

Αἰ δ' αὐτίς πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντο,
 Ἕρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνη,
 πάνσασάϊ βροτολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασίαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλίαι.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴδυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰδυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνδοιο ροάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν, 5
Τρώων ρῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἱὸν Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυδος φάλον ἵπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 10
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βίοτιο, φίλος δ' ἦν ἀνδρῶποισιν· 15
πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὀδῶ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντίαςας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
ἔσκεν ὑψηνίохος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν· 20
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη

- νηϊς Ἄβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 ἢ δ' ὑποκουσσαμένη διδυμάουε γείνατο παῖδε·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἄστυαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἄρετάονα δίον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστοριδῆς· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ναῖε δέ, Σατυριόντος εὐρρείταο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινῆν· Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρωσ
 φεύγουτ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίωι,
 ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηνῆς ἐν κονίησιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔστη
 Ἄτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 Ζώγρει, Ἄτρεὸς υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κέϊται,
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρηνεν.
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θῆων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤδα·
 55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως
 ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκου

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κούρου εἶοντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἰλίου ἔξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι·

60

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωσ,
 αἴσιμα παρειπῶν. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 ἦρω Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
 λαξ ἐν στήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

65

ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδίου συλήσετε τεθνηῶτας.

70

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθα κεν αὐτε Τρώες Ἀρηίφίλων ἵπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

75

Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκίκετε πρὸ πυλῶν,
 πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δητοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φύλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αἰῶτι μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιᾶς
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

80

85

90

- θείναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο ·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήση
 95 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἷον ἀπόσχη Ἴλιου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο ·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημί γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ᾧδέ γ' ἐδειδόμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι · ἀλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 Ὡς ἔφαθ' · Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδησεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πάλλων δ' ὄξέα δούρα, κατὰ στρατὸν ὄχθετο πάντη,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο ·
 φᾶν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσουτα κατέλθόμεν · ὡς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρόν αὔσας ·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 εἶπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαιόν,
 ἄντυξ, ἠ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἷος
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων ;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τοπρὶν · ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶ μένει ἀντίοωσιν.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερός Λυκούργος, 130
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σεύε κατ' ἠγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἄμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θεινόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπω
 δειδιότα· κρατερός γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὀμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν. 140
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηΐδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις; 145
 οἴη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθῶσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἠδ' ἀπολήγει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς 150
 ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένητ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκου τέκεθ' υἱόν·
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην· 155
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσειν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἄργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσειν.
 τῷ δὲ γυνὴ Προῖτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄνθεια, 160
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλα τὸν οὔτι

- πείθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαίφρονα Βελλεροφόντην.
 ἡ δὲ ψευσαμμένη Προΐτον βασιλῆα προσήυδα·
 Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἡ κάκτανε Βελλεροφόντην,
 165 ὃς μ' ἔθελεν φιλότῃτι μιγήμεναι, οὐκ ἔθελούση.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἶον ἄκουσεν·
 κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
 πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά,
 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
 170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὦ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε, Ξάνδον τε ῥέοντα,
 προφρονέως μιν τίεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης.
 ἐνηῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βούς ἰέρευσεν·
 175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως·
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι,
 ὃ, ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν·
 180 πεφνέμεν— ἡ δ' ἄρ' ἔην θείον γένος, οὐδ' ἀνδρώπων·
 πρόσθε λέωι, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 δεινὸν ἀποιγνείουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—
 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιδήσας.
 δεῦτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
 185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 τοτρίτον αὖ κατέπεφνευ Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαιεν·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 εἶσε λόχου· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 πάντας γὰρ κατέπεφνευ ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνου ἦν ἔοντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
 καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαίφροσι Βελλεροφόντη,

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν—
 Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 ἢ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν—
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200
 ἦτοι ὁ κάπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλάτο,
 ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
 Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. 205
 Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μῦλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι
 ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ἀστὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 Ἥ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρῴος ἐσσι παλαιός· 215
 Οἶνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἡματ' ἐρύξας·
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον· 220
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικούροι,
 κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχέω·
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι
 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἶδε 230
 γινώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῴωι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἴξαντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 ἔνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔνεαβοίων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκανευ,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἠδὲ θύγατρης,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,
 240 καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοὺς εὐχεσθαι ἀνώγει
 πάσας ἐξείης· πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἔκανευ,
 ξεστῆς αἰδούσησι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίδιοι,
 245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίδιοι,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας·
 255 ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
 μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθεῖα οἶνον ἐνεῖκω,
 ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσειαι, αἶ κε πῆσθα.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
 ὡς τὴνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 μή μ' ἀπογυιώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον

ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς· 270
 πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θῆς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ 275
 ἄστῳ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρήσ,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχεο· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω, 280
 αἶ κ' ἔθελῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
 εἰ κείνῳ γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀἴδος εἴσω,
 φαῖν κε φρέν' ἀτέρπου οἴζυος ἐκλελαθέσθαι. 285
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστῳ γεραιάς.
 αὐτῇ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 Σιδουίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς 290
 ἦγαγε Σιδουίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστήρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων. 295
 βῆ δ' ἰέναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἴκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
 τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανὸ καλλιπάρηος,
 Κισσηῆς, ἄλοχος Ἀντήμορος ἵπποδάμοιο·
 τὴν γὰρ Τρώες ἔδηκαν Ἀθηναίης ἰέρειαν. 300
 αἶ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.

- ἦ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὸ καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἠράτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δια θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς
 310 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὡς αἶ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγυῖθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ
 ἔνθ' Ἔκτωρ εἰσήλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχyu· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῆσι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 τὸν δ' Ἔκτωρ νεῖκεσθεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῶ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτῆ τε πτόλεμός τε
 ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
 330 εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεῖκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον.
 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω, οὐδὲ νεμέσσει,
 ἦμην ἐν θαλάμῳ, ἔθειλον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὦδε καὶ αὐτῷ
 λῳίον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δῶ· 340
 ἧ ἴδ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' οἴω.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 τὸν δ' Ἐλένη μῦθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 ὧς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 345
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θυέλλα
 εἰς ὄρος, ἧ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὦδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὠφέλλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὃς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνδρώπων.
 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω.

ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὧς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 μή με κάδιζ', Ἐλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. 360

ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθῆν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τούτου, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὧς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι 365
 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἷον.

οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτις,
 ἧ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

Ἦ Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 αἰψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας, 370
 οὐδ' εὐρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·

- ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 "Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτεα μυθήσασθε·
 πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο ;
 ἦέ πη ἐς γαλῶων, ἦ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 380 ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται ;
 Τὸν δ' αὐτ' ὄτρηρὴ ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πη ἐς γαλῶων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσαι
 τείρεσθαι Τρῳας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 ἦ μὲν δὴ πρὸς τείχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκῦα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη·
 390 Ἥ ῥα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Ἐκτορα,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας κατ' ἀγυῖας.
 εὔτε πύλας ἴκανε, διερχόμενος μέγα ἄστρῳ,
 Σκαιάς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίονδε—
 ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα,
 395 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Θήβῃ Ἰποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 τόν ῥ' "Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον "Ἐκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη, 410
 σεῦ ἀφαρματούση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο. 420
 οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἳ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἡματι Ἄϊδος εἶσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσίην ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἄργεννης ὄτεσσιν.
 μητέρα δ', ἢ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ' ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατρός δ' ἐν μεγάροισι βίβλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἅτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἔρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῆγ' ἐλδόντες ἐπειρήσανθ' οἳ ἄριστοι, 435
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἄγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 ἦδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἦ πού τίς σφιν ἐνισπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ· 440
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἄλλα μάλ' αἰνῶς

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἶ κε, κακὸς ὤς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
- 445 αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλη Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίω Πριάμοιο. ✓
- 450 ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κούρησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὄσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εὐόσα, πρὸς ἄλλης ἰστόν ὑφαίνοις,
 καὶ κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἱππερείης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη·
 καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
- 460 "Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὡς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
- 465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
 ὣς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 ἀψ' δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθῆνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὄψιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιωχαίτην,
- 470 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ,
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὄγ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
- 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλο· τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἔμον, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι,
 ὦδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἴλιου, ἴφι ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἶπησι, πατὴρ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ. 180

Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔδηκεν
 παῖδ' ἔον· ἢ δ' ἄρα μιν κηώδει δέξατο κόλπῳ,
 δακρύνειν γελίσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τε μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προΐαψει·
 μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται·
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει,
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. 490

Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετᾶοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχῆσατο δ' ἔνδοδι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. 500

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδου κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστρῳ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰδώς λούεσθαι εὐρρείοις ποταμοῖο,
 κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς,
 ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦδεα καὶ νομὸν ἵππων· 510

- ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 κάγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπειτα
- 515 "Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλον
 στρέψεσθ' ἐκ χώρας, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεϊ', ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηθύνων, οὐδ' ἠλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
- 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἔθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
- 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείω.
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶη, ἐπουρανόισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἔκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὔρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάττησιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσι ἐελδομένοισι φανήτην.

Ἐνθ' ἐλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηιῆόοιο ἄνακτος,
Ἄρηι ναιετάοντα Μενέσθειον, ὃν κορυνήτης
γεῖνατ' Ἀρηιῆος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·

Ἔκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξύοντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα
Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

- ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.
 τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάληο,
 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμπιοι, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
 ἢ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 ἀλλ' εἴ μοί τι πίδαοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον·εἴη·
 νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 σήμερον· ὕστερον αὐτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Ἴλιου εὖρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ἰμῶν ἀθανάτησι, διαπραΰειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμπιοι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἔκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται, οἴσθην οἶος
 40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 οἱ δέ κ' ἀγασσόμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίφω.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
 45 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιώσιν·
 στή δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 ἦ ῥά νύ μοί τι πίδαοιο ; κασίγνητος δέ τοι εἶμι·
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοῦς,
 50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρῶων ἀνέεργε φάλαγγας,
 μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες·
 καδ' δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἑυκνήμηδας Ἀχαιούς.

κάδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἄσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ,
 ὄρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργου ἔληθε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίφω. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἔταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 καὶ ποτὲ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράπων,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ. 90
 ὣς ποτὲ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλῆϊος οὔποτ' ὀλεΐται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ·
 αἰδεσθεν μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

- ὄψ' ἐ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 **95** νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.
 ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἢ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνώως,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἰσιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 **100** ἤμενοι αὖτις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθευ
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ὦς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 **105** Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναίξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 **110** ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι.
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 **115** ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδειῆς γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δηῖου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 120 **120** ὦς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωε,
 αἴσιμα παρεϊπῶν· ὁ δ' ἐπέειθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσυννοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἢ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 **125** ἢ κε μέγ' οἰμῶξιε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 ὃς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθειεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκου τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἔκτορι πάντας ἀκούσαι,

πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεῖραι,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. 131
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
 ἠβώμ', ὡς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσσίμωροι,
 Φειᾶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. 135
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίῳν πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς.
 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊδίοιο ἀνακτος,
 δίου Ἀρηϊδίου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον, καλλιζῶνοί τε γυναῖκες,
 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῶν 140
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κράτει γε,
 στεινωπῶ ἐν ὄδῳ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὑπτίος οὔδει ἐρείσθη· 145
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳνι, φίλῳ Ξεράποντι, φορῆναι·
 τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους. 150
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδειδίσαν, οὐδὲ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὐχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· 155
 πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὑμέων δ' οὔπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἔκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 Ὡς νεῖκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θούριον ἐπιειμένον ἀλκὴν·
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπίων Ἴδομενῆος. 165

- Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἴγ' ἔδειλον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
- 170 τοῖς δ' αὐτὶς μετέειπε Γερῆνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 δηϊοῦ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
- 175 ἌΩς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ Αἴαντα λαχεῖν, ἧ Τυδέος υἱόν,
- 180 ἧ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσιοι Μυκῆνης!
 ἌΩς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερῆνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤδειλον αὐτοῖ,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
- 185 οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἂν ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γυνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
- 190 τὸν μὲν παρ πόδ' ἔον χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
- 195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 ἧὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὕτινα δείδιμεν ἔμπης.
 οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
- 200 ἌΩς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 αἶδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεὺν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον. 205

Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσασατο τεύχη,
 σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
 θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι. 210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἦε μακρὰ βιβιάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, 215

Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσασατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθευ ἦλθε, φέρων σάκος, ἥτε πύργον,
 χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων, 220

σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἄλλ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφῆων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 στή ῥα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσήυδα· 225

Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σύφα εἴσαι οἶδ' ἔναι οἷος,
 οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα, θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κείτ' ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν· 230

ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντίασαιμην,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 μήτι μευ, ἥτε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρήτιζε,
 ἦε γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. 235
 αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

- οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἄριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
- 240 οἶδα δ' ἐπαίξαι μόδον ἵππων ὠκειῶν·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖω μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον εἶοντα,
 λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 245 καὶ βύλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ σχέτο. δεύτερος αὐτε
 Αἴας Διογενῆς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
 ἧ συσι κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμηή.
- 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἠ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἔγχειή, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
 τμηδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιεν αἶμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
- 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βύλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὐτ' Αἴας πολὺν μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
- 270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβηε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχρὶμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων, 275
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσσω δ' ἄμφοτέρων σκίηπτρα σχέδον· εἶπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 ἄμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 νύξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιδέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ, Ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι· 285
 αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσομαι πάντας ἀρίστους.
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὔτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι· 290
 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην·

νύξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιδέσθαι·
 ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς,
 σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
 ἢ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἠδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρδμήσαντε·

Ἄως ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῶ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι· 305
 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 τῷ δὲ διακριθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὡς εἶδον ζῶον τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

- Αϊαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἰαπτουε·
 310 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σοοῦ εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
 τοῖσι δὲ βοῦν ἰέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείρᾱν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης·
 νότοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἦρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἦρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνήασι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 ἐσκέδασ' ὄξις Ἄρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατῆλθον.
 τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακῆομεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὄστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἵππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἕκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἧ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐούσα,
 μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχων.

· Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες·
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἴλιου ἐν πόλει ἄκρῃ, 345
 δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 350
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὺκόμοιο· 355
 ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Λαρδανίδης Πριάμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπικούροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρως περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάφ,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσω 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 380 [δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοῦς, θεράποντας Ἄρηος,
 νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ·
 385 Ἄτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πριάμὸς τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἠγάγετο Τροίηνδ'—ὡς πρὶν ὠφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐδέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
 καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐδέλητε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροῦς
 κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισί γε νίκην.
 Ἄως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἐλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
 ὡς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ἄως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱεὶ Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδῆϊον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδῶ νεκύων κατατεθνητώων
 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὠκα.
 ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἕρης.
 Ἄως εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἀψορρόν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότη' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὤκα,
 ἀμφοτέρου, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
 ὤτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. 415

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλάρρείταιο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 εἵδα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν. 425
 οὐδ' εἶα κλαλεῖν Πριάμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νηῆς. 430

Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὐ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἰππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 εὐρείαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν. 435

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ.
 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 θεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 445

Ζεῦ πάτερ, ἡ ρά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν.
 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει ;
 οὐχ ὀράας, ὅτι δ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

- τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἠώς·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀδλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἠώς.
 ἄγρει μάν, ὄτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεύαι,
 αὐτὶς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέδυσ, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιυνντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπικούροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πιέειν, πρὶν λείψαι ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μάχη.

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυτος
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι,

5

ὄφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

μήτε τις οὖν δήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
 πειράτῳ διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 αἰνεῖτ', ὄφρα τύχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐδέλοντα νοήσω

10

ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,

πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

ἢ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,

τῆλε μάλ', ἦχι βάδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·

15

ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,

τόσσον ἔνερθ' Ἄϊδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·

γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.

εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἶδετε πάντες·

σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,

πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι·

20

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε

Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιντο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνδρώπων.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ἦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένης οὐκ ἐπιεικτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἴτου ἀναπλήσαντες ὄλωνται.

35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὄδυσσαμένοιο τεοῖο.

Τῆν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

Ἦς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, εἰοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου.

45 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ἰδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θεῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῆσι καθέζετο, κύδει γαίων,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.

55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,

χρειοὶ ἀναγκαίῃ, πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠϊγνυτο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 πεξοὶ θ' ἰππῆές τε· πολλὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρου ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα. 65

Ἵφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο, 70
 Τρώων θ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτε δὺ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
 Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γεγήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν, 80
 οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰφ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠνυκόμοιο,
 ἄκρην κακ κορυφῆν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 κρανίφ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ· 85
 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῶ.
 ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
 φασγάνῳ αἰσσων, τόφρ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 Ἐκτορα. καὶ νυ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσειν, 90

εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῳ ;
95 μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξῃ·
ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπόσωμεν ἄγριον ἄνδρα.
ἽΩς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
100 στή δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ἽΩ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
οἴοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὐδ' ἔστιν ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ νῶϊ
110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
ἽΩς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε Γεῆμιος ἵπποτα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέοντο.
τοῦ δ' ἰδὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
120 υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἴνιοπῆα,
ἵππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθεος παρὰ μαζόν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππῳ δευέσθην σημάντορος· αἰψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτιδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἠνία χερσίν.

Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΐτε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεείου καιομένοιο· 135

τῶ δ' ἵππῳ δέισαντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα·
 δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδεῖδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γινώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλήκη; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐδέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμείῳ φοβούμενος ἵκετο νῆας.
 ὣς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν! 150

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Γερῆμιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες!
 εἵπερ γύρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων, 155
 τάων ἐν κοινήσι· βάλεις θαλεροὺς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὐτίς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἔκτωρ

ἡχῆ δεσπεσίῃ βέλεα στονόοντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσει μέγας κορυθαίολος Ἴεκτωρ·

Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
ἔδρη τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείους δεπάεσσιν·
νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἷξαντος ἐμεῖο,
165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας
ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
σῆμα τιθεὶς Τρῶεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἴεκτωρ δὲ Τρῶεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!

175 γυγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσιν γε πῆμα·
νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ρέα τάφρον ὑπερθερόονται ὀρυκτῆν.

180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσι γένωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηϊοιο γενέσθω,
ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
[Αργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

185 Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἰῶν Λάμπε τε δῖε,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μέγαλήτορος Ἡετίωνος,
ὕμιν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.]

190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἳ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι,
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται, αἶ κε λάβωμεν
ἄσπιδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
 αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων. 195
 εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἔελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.

ᾠς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἔλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦδα. 200

ᾠ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός ;
 οἱ δέ τοι εἰς Ἐλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύσπα Ζῆ- 205
 ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῆ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν. 210

ᾠς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργει,
 πληθῆεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 εἰλομένων· εἴλει δὲ θρῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ 215
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἔϊσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχειῇ·
 στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαινῇ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
 [ἦμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας ἔϊσας 225
 εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 ἤρυσεν δὲ διαπρύσιοι, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἄργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί!
 πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 ἄς, ὅπότε' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράσθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 235 [Ἔκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
 τῆδ' ἄτη ἄσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπήυρας;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεσιν ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσι εἶα δάμνασθαι Ἀχαιοῖς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφιοι ταχείης·
 πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ πέρικαλλεῖ κάββαλε νεβρὸν,
 250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἑόντωνι,
 εὐξάτο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 260 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θούριον ἐπιειμένοι ἀλκῆν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδριφόντη·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός· 265
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὖτις πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν. 270
 αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
 εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῶ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην, 275
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.

[πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν· 280

Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται,
 πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 καί σε, νόθον περ ἔοντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 τόν, καὶ τηλόθ' ἔοντα, εὐκλείης ἐπίβησον. 285

σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερῶ, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν μοι δῶή Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ ἐ δῶ ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, 290
 ἢ ἐ γυναῖχ', ἢ κέν τοι ὀμόν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις· οὐ μὲν τοι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν,
 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς, 295
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὀκτῶ δὴ προέηκα ταυηγλώχινας οἴστους,

- πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν ·
 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.
 300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιιν ἱαλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 υἱὸν ἐὼν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ ·
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.
 μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήφῳ,
 καρπῶ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν ·
 ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυθέν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιιν ἱαλλεν
 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε · παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν ·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 315 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιοχιο ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου ·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυς ἔοντα,
 ἵππων ἠνί' ἐλεῖν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας
 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 σμερδαλέα ἰάχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί ·
 βῆ δ' ἰθὺς Τεῦκρου, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός ἀνώγει.
 ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἷστον,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῆ · τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 αὐερύοντα, παρ' ὤμον, ὄθι κληῖς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῆ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βύλεν λίθῳ ὀκρίεντι ·
 ῥῆξε δὲ οἱ νευρῆν · νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῶ ·
 στή δὲ γυῦξ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός ·
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δὺν ἐρίηρες ἑταῖροι,

Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νηὰς ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἄψ δ' αὐτίς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσει 335
οἱ δ' ἰδὺς τάφροιο βαθεΐης ὦσαν Ἀχαιοὺς·

Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτοὺς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει· 340

ὥς Ἐκτωρ ὠπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολουγοῦ Ἄρηος.

Τοῖς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350
αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὄλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὕστατίον περ ;
οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῆ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355

Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατήρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν, 360

σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἷον
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέης ἀέθλων.

ἦτοι ὁ μὲν κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προιάλλεν. 365

εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
εὐτέ μιν εἰς Αἴδαο πυλάρταο προῦπεμψεν,

- ἐξ Ἐρεβευς ἄξοιτα κύνα στυγεροῦ Ἀίδαο·
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα.
 371 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὄτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιοόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 ἣ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἣ μὲν ἐποιοχόμην χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιοόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 395 ἡμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιδειναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμοίδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυνιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ δ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός· 405
 ὄφρ' εἰδῆ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
 πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμπιοιο
 ἀνοτμένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·

Πῆ μέματον ; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ ;
 οὐκ ἑὰα Κρονίδης ἐπαμυνόμεν Ἀργείοισιν.

ὦδε γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ· 415
 γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ δ' ἄρματα ἄξειν·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός·
 ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφῶ πατρὶ μάχηται. 420

Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσιζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.
 ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
 τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις· 425
 αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἦρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι, αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 ὅς κε τύχη· κείνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, 430
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικέες.

Ἦς ἄρα φωνήσασα πύλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 τῆσιν δ' Ἦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κύπησιν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνωπια παμφανόωντα· 435
 αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον
 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδηθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκουσ.

- 440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λύσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπω·
 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔδεσθε.

- 450 πάντως, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
 σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 ἄψ' ἐς Ὀλυμπον ἴκεσθον, ἴν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει.
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηΐδα·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶων,
 465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται·
 [ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὄδυσσαμένοιο τεοῖο.]

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 ἦοὺς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 ὄψειαι, αἳ κ' ἔθελσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὀλλύνη Ἀργείων πουλὴν στρατὸν αἰχμητῶων.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 [ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται, 475
 στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἔκηαι
 γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 ἦμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ἐπερίονος Ἡελίοιο 480
 τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαδύς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
 οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἡρη.
 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεαῶν λαμπρὸν φάος ἠελιοιο, 485
 ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδου φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπι δινήεντι, 490
 ἐν καθαρώ, ὅδι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
 ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχου· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 αἰχμῇ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης· 495
 τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
 νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἀψ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 λύσαθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδῆν·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα 505
 καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενεΐης
 καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἄσπουδί γε νῶν ἐπιβαίειν ἔκηλοι·
 ἀλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοδι πέσση,
 βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχει ὀξύεοντι,
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέσῃ καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἀρηα-
 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 ὦδ' ἔστω, Τρώες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισὶν τε θεοῖσιν,
 ἐξελάαν ἐνθύνδε κύνας Κηρессиφορήτους,
 [οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινώων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 πρῶτ' δ' ὑπηῶιοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπιγλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα-
 εἶσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερός Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῶ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαεῖσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἴω,
 κείσεται οὐτήθεις, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
 540 τιοίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 δῆσαν δ' ἰμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος ·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα 545
 καρπαλίμως · οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας.
 κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρου οὐρανὸν εἴσω
 ἠδείαν · τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο, 550
 οὐδ' ἔθειλον · μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 εἶατο παννύχιοι · πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλή.
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην 555
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ ·
 [ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι,
 καὶ νάπαι · οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερρύγη ἄσπετος αἰθήρ,]
 πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα · γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν ·
 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, 560
 Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόδι πρό.
 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο · παρ δὲ ἑκάστω
 εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
 ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρονον Ἡῶ μίμνον. 565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λίται.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυέντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρνέτον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρήκηθεν ἄητον, 5
ἐλθόντ' ἑξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κῦμα κελαιὸν
κορθύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευαν·
ὥς ἑδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἄτρείδης δ', ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λυγφθόγγουσι κελεύων, 10
κλήθην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
Ἰξον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ· 15
ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπουέεσθαι· 20
νῦν δὲ κακῆν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολλὸν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεί φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 30 δὴν δ' ἄνεφ ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῆ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἄργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπειαι υἱᾶς Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· παρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἵπποτα Νέστωρ·
 Τυδεΐδη, πέρι μὲν πολέμφ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῆ μετὰ πάντας ὀμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μῦθων.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἶης
 ὀπλότατος γενεῆφιν · ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἄργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 80
 ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι · οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδῶμεθα νυκτὶ μελαινῆ,
 85
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα · φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι · αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἄτρεϊδῆ, σὺ μὲν ἄρχε · σὺ γὰρ βασιλευτάτος ἐσσι.
 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν · ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές. 90
 πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν ·
 πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίη · πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσειαι, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλήν βουλεύσῃ · μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς 75
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύδι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά · τίς ἂν τάδε γηθήσειεν ;
 νυξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρραΐσει στρατὸν ἠὲ σώσει.
 ὦς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἠδ' ἐπίθοντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, 80
 ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱας Ἄρηος,
 ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 ἠδ' ἀμφὶ Κρεῖοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 85
 ἔπτ' ἔσαν ἠγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
 κούροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες ·
 κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες ·
 ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἄτρεϊδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἤγευ Ἀχαιῶν
 90
 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικεα δαῖτα.
 οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

- αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἄτρειδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
 σκῆπτρόν τ' ἠδὲ δέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσῃσθα
 100 τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
 κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγη
 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,ττι κεν ἄρχῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 οἶον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενές, Βρισηίδα κούρη
 χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 οὔτι καδ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοὶ περ ἔτισαν,
 ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 φραζόμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
 δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 ἁσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὄντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἁσάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιδήσας,
 120 ἄψ' ἐθέλω ἀρέσσει, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄρουτο.
 125 οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσα μοι ἠνεύκοντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἱ κάλλιει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότε ἀπηύρων,
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγήναι,
 ἧ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 ἄστῳ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησίσθω,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῆν Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνι πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσο' οὐπω τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσαν, 150
 Φηράς τε Ζαθέας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγυς ἁλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ ε' δωτίνῃσι, θεὸν ὤς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 δμηθήτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, 160
 ἠδ' ὅσσον γενηῆ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

- Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεῆνιος ἵπποτα Νέστωρ·
 Ἄτρεϊδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρόωιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων·
 φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαι τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήση.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουαν,
 175 κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεύσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἦθελε θυμός,
 ὠρμώντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἄτρεϊδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γεῆνιος ἵπποτα Νέστωρ,
 180 δενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Τῷ δὲ βήτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιθόχῳ Ἐννοσιγιάφ,
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνύρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδαην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 τῷ δὲ βήτην προτέρω, ἠγείτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 195 ὡς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἦ τι μαλα χρεώ·
οἷ μοι σκυζομένω περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

Ὦς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν· 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα·

Μεῖζονα δὴ κρητήρα, Μεινοιτίου νιέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῶ ὑπέασι μελάδρω.

Ὦς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθεθ' ἑταίρω. 205
αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν· 210
πῦρ δὲ Μεινοιτιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνδρακιῆν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατευτῶν ἐπαείρας.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν, 215
Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέξῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.

αὐτὸς δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 220

οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δεῖδεκτ' Ἀχιλλῆα·

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς, 225
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ

δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορώοντες,
δειδόμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230
νηῶς εὖσσέλμους, εἰ μὴ συγε δύσεαι ἀλκῆν.

- ἐγγυς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· "Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμαίων
 μαινεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδέ τι τῆι
 ἀνέρας, οὐδὲ θεοῦ· κρατερὴ δέ ἐλύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἥῳ δῖαν·
 στείται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, υἱὰς Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 251 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράξου, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 ᾧ πέπον, ἧ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθουαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῆπ
 260 παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἐέικοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδύϊας, 270
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τὸτ' ἀπηύρα
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, 275
 ἢ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκι πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί. 280
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγάτρεις ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τάων ἦν κ' ἐθέλησθα, φίλην ἀνέεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί. 290
 ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναϊόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἀνθεϊαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρῥηνες, πολυβούται,
 οἳ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοῦς

τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσουσ' ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοίου
 οἷ ἔμειναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τοὶ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 310 χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποποιεῖν,
 ἤπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὧς τετελεσμένον ἔσται·
 ὧς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὔτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῶ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὧς δ' ὄρνυς ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μᾶστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ
 325 ὧς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴανου,
 ἦματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεύσιν·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ' ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύν

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἄργείους ; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέλας
 Ἀτρεΐδης ; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο ;
 ἢ μῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνδρώπων 340
 Ἀτρεΐδαι ; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται · ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ εὐοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν · 350
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἔθελσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν ·
 ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὄρμην. 355
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἔθελω πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ,
 αὐριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερεύσσω,
 ὄψεται, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας 360
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας ·
 εἰ δέ κεν εὐπλοῖην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἦματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων ·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν, 365
 ἠδὲ γυναικας εὐζώνους, πολιόν τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσ' ἔλαχόν γε · γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλα,
 ἀμφαδόν · ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 εἰ τινα πού Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν, 370

- αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη, κύνεός περ ἑών, εἰς ὧπα ἰδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
- 375 ἔκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 ἔξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἔκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
- 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅδι πλείιστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 αἴθ' ἑκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστην
 ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 οὐδ' εἴ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
- 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἶτ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς δὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
- 395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 τᾶων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γίμαντι μνηστῆν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
- 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱὰς Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
- 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση.
 ληῖστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λειστή,
 οὔδ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας Κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὤλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχείη
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἴλιου αἰπεινῆς · μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί. 420
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μήτιν ἀμείνω,
 ἧ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη, 425
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθῆτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἦν ἐδέλῃσιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας · περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν ·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσιν 435
 πῦρ ἐδέλεις αἰδέηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
 οἶος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο, 440
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν
 8*

- τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὧς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείω, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἠβώοντα,
 οἶον ὄτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὃς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμέ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατῆρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἶσθεις,
 πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινύς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτῆμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὡς μὴ πατροφόνοσ μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι
 ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτουν ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἐφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθῃ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάινυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς

ρεῖα, λαθῶν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα μήλων,
 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 486
 καί με φίλησ', ὡσεὶ τε πατὴρ ὄν παῖδα φιλήση
 μῦνον, τηλύνετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιῆν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐδέλεσκες ἄμ' ἄλλῳ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 490
 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῆι ἀλεγεινῇ.
 ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λαιγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶνπερ καὶ μελίων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 λαιβῆ τε κνίσση τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἁμάρτη. 500
 καὶ γὰρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὔνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάβπτουσ' ἀνθρώπους· αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 θς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσων ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 θς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,

- τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεςθαι, ἵνα βλαφθεῖς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεςθαι
 τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνόμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέεσται.
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οὔτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγχε μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰ ῥήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραυνῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηι.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσοῦδρονος Ἄρτεμις ὄρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 ἢ λάθεται, ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἢ δὲ χολωσαμένη, δίου γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὄρσεν ἐπι χλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνήος ἀλωῆν·
 πολλὰ δ' ὄγε προδέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῆσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πικλλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παῦροισι βροτοῖσιν·
 τοσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

ἢ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῆν,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρητίφιλος πολέμιζεν, 550
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύνατο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεις περ εἶοντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδου χόλος, ὅσπερ καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 ἦποι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ, 555
 κείτο παρὰ μνηστῆ ἄλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηϊνῆς,
 ἴδew θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίῳ γένητ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης· 560
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνη καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνης πολυπενθέος οἴτου ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
 τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων, 565
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτιο φόνιοι·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 κικλήσκουσ' Αἴδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κύλποι, 570
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινύς
 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δούπος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσονται γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὀππόδι πιότατον πεδίου Καλυδῶνος ἐρανήης,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδου,
 ἦμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,

- οὔδου ἔπεμβεβαῶς ἕψηρεφέος θαλάμοιο,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γοννούμενος υἱὸν ·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἔλλισσονθ' · ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο · πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο · τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζωνος παράκοιτις
 λίσσετ' ὄδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλόη ·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα ·
 βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανώοντα.
 ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἡμαρ,
 εἶξας ὃ θυμῷ · τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 600 ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος · κάκιον δέ κεν εἶη,
 νησιὶν καιομένησιν ἀμυνόμενος · ἀλλ' ἐπὶ δώροισι
 ἔρχεο · ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσειαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς ·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 χρεῶ τιμῆς · φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
 ἢ μ' ἔξει παρὰ νησιὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῆ
 610 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν ·
 μή μοι σύγχει θυμὸν ὄδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἄτρεϊδῆ ἠρωῖ φέρων χάριν · οὐδέ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι ·
 615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείριο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξαιο μίμνων
 εὐνή ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλω ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσει σιωπῇ, 620
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντιθεὸς Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ 625

τῆδέ γ' ὀδῶ κρανεέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ εόντα,
 οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν·

σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων, 630
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆς

ποιήν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·

τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, 635
 ποιήν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἴνεκα κούρης

οἴης. νῦν δέ τοι ἐπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμὸν,

αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἴμεν 640
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἰείσω μυθήσασθαι· 645
 ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν

Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·

οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἐκτορα δῖον,

- Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
κτείνουτ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαινῇ
- 855 "Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἴω.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἔλων δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῆσι κέλευσεν,
Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
- 860 αἱ δ' ἐπιπειδόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
κῶεά τε ῥῆγός τε, λίνιοί τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
- 865 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρηος.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε διὸς Ἀχιλλεύς,
Σκύρον ἔλων αἰπίαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,
- 870 τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολυαῖν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ,
- 875 ἢ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν·
τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλοι
πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
- 880 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
ὅπως κεν νῆάς τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἠπεύλησεν, ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφιν
νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθῆσασθαι,
- 885 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς

χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ὧς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὧς γὰρ ἀνώγει, 690
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὐριον, ἦν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μῦλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 δὴν δ' ἄνεφ ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν· 695
 ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρειδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεῖωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἔστι καὶ ἄλλως· 700
 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορίησιν ἐνήκας.
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν εὔσομεν, ἦ κεν ἴησιν,
 ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγη, καὶ θεὸς ὄρησῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ 705
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἔστι καὶ ἀλκή.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες, 710
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμιοι.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐκ Ἄτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ἕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠῦκόμοιο, 5
τευχῶν ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφατον, ἢ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἢ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὡς πυκὶν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νεῖδεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός. 10
ἦτοι ὅτ' ἐς πεδῖον τὸ Τρωϊκὸν ἀθήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἴλιόθι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνδρώπων.
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαιτάς 15
ὑψόθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο. 20

- ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα •
 ἄμφι δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἔεσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθῶνος, μεγάλιοιο, ποδηκεές • εἶλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος • οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
 ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
- 30 παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
 ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιιν αἰείρας
 θήκατο χαλκείην • δόρυ δ' εἶλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων δὴν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ.
- 35 τὸν δ' εὖρ' ἄμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ • τῷ δ' ἀσπίσιος γένητ' ἐλθῶν.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος •
- Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσειαι ; ἢ τιν' ἐταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσι ἐπίσκοπον ; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχητᾶι τόδε ἔργον,
- 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθῶν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην • μάλα τις θρασκευάρδιος ἔσται.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων •
- 45 χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσῃ
 Ἀργείους καὶ νῆας • ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
- 50 οὐ γὰρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱας Ἀχαιῶν,
 αὐτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
- ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργεῖοισιν
 δηθά τε καὶ δολιχόν • τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοῖς,
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἴδομενῆα κάλεσσον,
 ρίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας • ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῶν
- 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι • αἶ κ' ἐθέλησιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.

κειῶ γάρ κε μάλιστα πιθόιατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἴδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος· 60
πῶς γὰρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
αὔδι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
ἠὲ θεῶ μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτεῖλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· 65
αὔδι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ἧ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὠδέ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτεῖλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὔρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαινῇ,
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.

παρ δὲ ζωστήρ κείμετο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλῆν' ἐπαείρας; 80
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεεῖνετο μῦθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀφθαλμῶν, ὅτε θ' εὔδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
[ἢ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεῶ; 85

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,
γνώσσει Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῇ
ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

- πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδὲ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίῃ δέ μοι ἔξω
 95 στήθεων ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶσται· οὐδὲ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιθήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήμεος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἄτρείδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 ἠμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
 110 ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα·
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἕκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγυς.
 ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 νεικέσω—εἵπερ μοι νεμεσήσῃαι—οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὡς εὔδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήης πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖῳ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνω εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὐς σὺ μεταλλᾶς. 125
 ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλῶν
 ἐν φυλάκεσσ'· ἴνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεῆνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 οὕτως οὕτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιδήσει
 Ἄργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. 130

Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
 διπλῆν, ἑκταδίην, οὐλῆ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ· 135
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γεῆνιος ἱππότητα Νέστωρ,
 φθραγξάμενος· τὸν δ' αἴψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν· 140

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρεῖὸν τόσον ἴκει;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεῆνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145
 ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 βουλάς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον 150
 ἐκτὸς ὑπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 ἔρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπῆ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοῶς ἀγραύλοιο· 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπητος τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γεῆνιος ἱππότητα Νέστωρ,
 λάξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νεϊκέσέ τ' αὐτήν·

Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννουχον ὕπνον ἠωτέεις;

- 160 οὐκ ἀτίεις, ὡς Τρώες ἐπὶ Θρωσμῶ πεδίοιο
 εἶται ἀγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἐξ ὑπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Σχέτλιός ἐσσι, γεραϊέ · σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.
- 165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγειρείαν βασιλῆων,
 πάντα ἐποιχόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραϊέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
- 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν ·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοῖς.
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.
- 175 ἀλλ' ἴδι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
 ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλεαίρεις.
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθῶνος, μεγάλιο, ποδηνεκές · εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρος.
- 180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἠγήτορας εὔρον ·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
- 185 ἔρχηται δι' ὄρεσφι · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν · ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν ·
 ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν · πεδίοιυδε γὰρ αἰεὶ
 τετράφαθ', ὀππὸτ' ἐπὶ Τρώων αἰτοῖεν ἰόντων.
- 190 τοὺς δ' ὁ γέρων γῆθησεν ἰδὼν, δάρσυνέ τε μύθῳ ·
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·]
 Οὔτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε · μηδέ τιν' ὕπνος
 αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο · τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἄργείων βασιλῆς, ὅσοι κεκλήατο βουλην.
 τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιώασθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώωντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 πιπτόντων· ὅθεν αὐτὶς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ,
 ὄλλυς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφασκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·

Ἦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
 ἐλθεῖν; εἴ τινά που δητῶν ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμάασιν
 αὐδὶ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ ἐπὶ πόλινδε
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἀψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσετιμ ἐσθλή.
 ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἶν δώσουσι μέλαινιν,
 θῆλυν, ὑπόβρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγυὺς ἐόντων,
 Τρῶων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.
 σὺν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἵπερ τε νοήσῃ,
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδει πολλοὶ ἔπεσθαι·
 ἦθελέτην Αἴαντε δῶω, θαράποντες Ἄρης,
 ἦθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 ἦθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναϊ ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῶ,
- 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐδέλθησθα,
 φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
 μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσί, τὸν μὲν ἀρείω
 καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἴκων,
 ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῶ Μενελάῳ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην,
 οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
- 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περιόιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νεῖκει.
- 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευεῖς.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύδι δ' ἠώς·
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχην δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
- 255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἐὸν παρὰ νηὶ λέλειπτο —
 καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἦτε καταῖτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζήων.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσι δ' ἔντοσθεν ἰμάσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθεν δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρρηει. 265

τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο

ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·

Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ξινηίου εἶναι·

αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι· 270

δὴ τότε Ὀδυσσῆος ὑκάσεν κάρη ἀμφιτεθεισα.

Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόδι πάντας ἀρίστους.

τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγυὸς ὁδοῖο

Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν 275

νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἠράτο δ' Ἀθήνη·

Κλυδί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ

ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω

κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη· 280

δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,

ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

Δεύτερος αὐτ' ἠράτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·

σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδέϊ δίφω 285

ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.

τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοῦς·

αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν

κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιῶν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,

σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. 290

ὡς νῦν μοι ἐδέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,

ἀδμήτην, ἦν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·

τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 295

οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μεγάλοιο,

βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,

ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγήνορας· εἴασ' Ἔκτωρ

- 300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκειτο πάντας ἀρίστους,
 ὅσοι ἔσαν Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινήν ἠρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
- 305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
- 310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐδέλουσιν
 νύκτα φυλασσομένοι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
- 315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
 ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 αὐτὰρ ὁ μούνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
- 325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἳ ὄμοσσαν·
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
- 330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαϊεῖσθαι.
 "Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν
 αὐτίκα δ' ἀμφ' ὄμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
 ἔσσατο δ' ἕκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

- κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 335
 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἔλθων ἐκ νηῶν ἄψ' Ἔκτορι μῦθον ἀποίσειν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
 βῆ ῥ' ἀν' ὄδον μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 Διογενῆς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 340
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ
 οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 ἣ τινα συλήσων νεκῶν κατατεθνηῶτων.
 ἀλλ' ἐῷμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαίξαντες ἔλοιμεν 345
 καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
 αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
 ἔγχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 ὦς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκέεσσιν
 κλυθθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὄκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν. 350
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσοι τ' ἐπίουρα πέλονται
 ἡμιόνων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραὶ εἰσιν,
 ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον—
 τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔσθη δούπον ἀκούσας.
 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἐταίρους 355
 ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἔκτορος ὀτρύναντος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἣ καὶ ἔλασσον,
 γυνῶ ῥ' ἀνδρας δητίους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
 φευγέμεναι· τοὶ δ' αἰψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἶδοτε θήρης, 360
 ἣ κεμάδ' ἠὲ λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δὲ τε προθέησι μεμηκῶς·
 ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, 365
 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαιλ' Ἀθήνη
 Τυδεΐδῃ· ἵνα μήτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

- 370 Ἡ μὲν, ἤε σε δουρὶ κιχῆσομαι· οὐδέ σε φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἡ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ' ἠμάρτανε φωτός.
 δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμων εὗξου δουρὸς ἀκωκῆ
 ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
- 375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὑδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθη· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἤδα·
 Ζωγραεὺτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
- 380 τῶν κ' ὑμῖν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 νύκτα δι' ὄρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατέθνηώτων;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἐπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
- 390 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἠγαγεν Ἐκτωρ,
 ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
- 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθόμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπᾶρος περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλευοίτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
- 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρῶσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλῃ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἄτρεκέως κατέλεξον· 405

ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακάς τε καὶ εὐναί ;
 [ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμιάσιν
 αὖθι· μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ ἐ πόλινδε 410
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.

Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσίν,
 βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου, 415

νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρῃαι, ἦρωσ,
 οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,

οἱ δ' ἐγρηγόρῃασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπικούροι 420

εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶσται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδουσ', ἢ ἀπάνευθε ; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω. 425

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.

πρὸς μὲν ἄλῶς Κἄρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πελασγοί·

πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, 430
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.

ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὄμιλον,

Θρηῆκες οὔδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 ἐν δέ σφιν Ῥήσος βασιλεύς, παῖς Ἡϊονῆος. 435

τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.

ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἦσκηται·
 τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ιδέσθαι,

- 440 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νησιὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἣ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
- 445 ἦ ῥα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἧὲ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧὲ μεθῶμεν,
- 450 ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσα θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἧὲ διοπτεύσων, ἧ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἥ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χειρὶ παχείῃ
- 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσει,
 φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσει τένοντε·
 φθρυγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
- 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
- 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' αἰείρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλέας ὄζους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
- 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' ἀνῶ δ' ὠκέες ἵπποι

ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἰμᾶσι δέδεντο· 475
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδει δείξεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι,
 οἷς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
 ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους· 480
 ἢ ἐ σὺ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κτείνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰεκίης,
 ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνεται δ' αἷματι γαῖα.
 ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, 485
 αἶγεσιν ἢ ὄτεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση·

ὡς μὲν Θρηϊκᾶς ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,
 ὄφρα δωδέκ' ἐπεφνε· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
 ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490

τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
 νεκροῖς ἀμβαλίνοντες· ἀήδεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
 τὸν τρισκαιδέκατον μεληδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495
 ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 σὺν δ' ἤειρεν ἰμᾶσι, καὶ ἐξήλαυεν ὀμίλου,
 τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν 500
 ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
 ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδει δίφρ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι·
 ἢ ὄγε δίφρον ἐλών, ὅ,τι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 ῥυμοῦ ἐξερούι, ἢ ἐκφέρει ὑψόσ' αἰείρας· 505
 ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 ἕως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

- 510 νῆας ἔπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγειρήσιν θεὸς ἄλλος.
Ἦς φάει· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησέσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξω· τοὶ δ' ἐπέοντο θεᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
- 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
ὤρσειν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὑπνου ἀνορούσας,
520 ὡς ἴδε χώρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φονῆσιν,
ὤμώξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηεν ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
525 ὅσσοι ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔκταν,
ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκέας ἵππους·
Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θεῶν ἕναρα βροτόεντα
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
- 530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
[νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
535 ἵππων μ' ὠκυτόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μόνυχας ἵππους.
ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένας, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
- 540 Οὐπω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μελιχίωσιν.
πρῶτος δ' ἐξείεινε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
Εἰπ' ἄγε μ' ; ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὄππως τοὺς δ' ἵππους λάβητον · καταδύντες ὄμιλον
 Τρώων ; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας ;
 αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡελίοιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
 μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστῆς ·
 ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδου, οὐδ' ἐνόησα.

ἀλλά τιν' ὕμ' ὄτω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ῥεῖα θεός γ' ἐδέλων καὶ ἀμείνονας, ἤπερ οἶδε,

ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 ἵπποι δ' οἶδε, γηραιέ, νεήλυδες, οὐς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκιοί · τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύθι νηῶν ·
 τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο

Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 ὧς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 καρχαλῶν · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἴκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 φάτνη ἐφ' ἵππειή, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι

ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαλατ' Ἀθήνη.

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λῆφον, ἀμφί τε μηρούς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν

νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 ἔς ῥ' ἀσαμύθους βάντες εὐξέστας λουσαντο.
 τῷ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίω,

δειπνῷ ἐφιζανέτην · ἀπὸ δὲ κρητήρος Ἀθήνη
 πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ᾤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
Ζεὺς δ' Ἐριδα προτάλλε' Ἰδοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν. 5
στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
ἧ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἶσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. 10
ἔνθα στᾶσ' ἠῦσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
ὄρθῃ, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρήσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.] 15
Ἄτρεϊδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι. 20
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ

ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνιοι,
 25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρῆν
 τρεῖς ἑκάτερθ', ἴρισσιν εἰκότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνδρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Δούριν,
 καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέριοι
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνιοι.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλὰὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὄξεα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.

Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένητ' ἡῶδι πρό.
 φθάν δὲ μέγ' ἵππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἵππηδες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὤρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρσα
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀίδι προΐάφειν.

Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσί, θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη.
 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκίοεντα·
 ὡς Ἐκτωρ ὅτ' ἐμὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὄλοοιο φόβοιο·

ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὣς,
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι· 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἦχι ἐκάστω
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμπιοι.

πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαιῶν,
 εἰσορόων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἄρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρώτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη ·
 95 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρί
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σχέδε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο · δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν ἀῖδι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας ·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 νίε δὺν Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας · ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός · ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
 105 Ἴδης ἐν κημηοῖσι δίδη μόσχουσι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποιῶν.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρί ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 γιγνώσκων · καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
 εἶδεν, ὄτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς.
 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθῶν εἰς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα ·
 ἦ δ' εἶπερ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
 χραισμεῖν · αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει ·
 καρπαλίμως δ' ἦιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσα, ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὄρμηϊς ·
 120 ὡς ἄρα τοῖς οὕτως δύνατο χραισμησαὶ ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,

εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκεας ἵππους ·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 τῶ δὲ κυκηθήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὧς,
 Ἄτρείδης · τῶ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην · 130

Ζώγρει, Ἄτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατήρ ὑπερείσι ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 135

Ὡς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μελιχίοις ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν ·

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλιον ἄνωγεν,
 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοὺς ·
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην. 140

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος · ὁ δ' ὑπτίος οὐδεὶ ἐρείσθη.
 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας ·
 ὄλμον δ' ὧς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου. 145

τοὺς μὲν ἔασ' · ὁ δ', ὅθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῆ ρ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη, 150

ἵππεῖς δ' ἵππηας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κονίη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἀμὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
 ὧς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλων ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλη · 155

πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρμη ·
 ὧς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας, 160

ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοίτης,
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ

65 Ἀτρείδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κὰπ πεδίου, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ιέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρείδης, λυθρῶ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,

ἔνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίου φοβέοντο, βόες ὧς,
ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
πάσας· τῇ δὲ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,

πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
ὧς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.

πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχχει θῦεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιον αἰπὺ τε τείχος
ἵξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῆσι καδέζετο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

185 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἔνισπε.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

190 μάρνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἠ δουρὶ τυπείς ἠ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις. 195
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·

εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, "Ἐκτορα δῖο,
ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

"Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200
Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τεινὴν τάδε μυθήσασθαι.

ᾧφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δητοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηαι,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε,
πάλλων δ' ὀξέα δούρα κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη
στρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἔκαρτύναντο φύλαγγας· 215
ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ'· ἔδελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἴφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἠΰς τε μέγας τε,
ὃς τράφῃ ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·
Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθῶν ἔοντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον, 225
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἔτας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὅς ῥα τότε Ἴφιδάμαντα κασιγνήτην ἦλθεν,
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἰφιδάμαντα μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμαντα δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
- 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολου, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρω ἀντομένη, μόλιβος ὧς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
- 240 σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πλήξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα
 ὃς ὁ μὲν αὖτις πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνου,
 οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἑκατὸν βούς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
- 245 αἰγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἰφιδάμαντα Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενῆς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 στή δ' εὐρὰξ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 255 ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεῖ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
- 260 οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀΐδος εἴσω.

- Ἀντάρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχετ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, 265
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς ·
 ἀντάρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἶμα,
 ὄξειαι δ' ὀδύνας δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὄξυ γυναικα,
 δριμύ, τό, τε προϊέισι μογοστόκοι Εἰλειθῦναι, 270
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδύνας ἔχουσαι ·
 ὡς ὄξει' ὀδύνας δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνίοχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν · ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς · 275
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
 ὦς ἔφαθ' · ἠνίοχος δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπι γλαφυράς · τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην ·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρθε κοιή,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἄσπας · 285
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 οἴχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὐχος ἄρῃσθε. 290
 ὦς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητῆρ κύνας ἀργιόδοντας
 σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συὲ καπρίῳ ἢ ἑλέοντι ·
 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεύε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῶ ἴσος Ἀρηϊ. 295
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει ·
 ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατοι ἐξενάριξεν
300 Ἔκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;

Ἄσαϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἦδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ' Ὠρόν τε καὶ Ἴππόνοον μενεχάρμην.
τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα

305 πληθύν· ὡς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
ἀργέσταο Νότοιο, βαθεῖή λαίλαπι τύπτων·
πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.

310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·

Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Δουρίδος ἀλκῆς ;
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.

320 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσεὶ χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοιοῦτο ἄνακτος.

τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
325 ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον.

ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.

Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
υἱε δῶυ Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 Ἴπποδάμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἵπείροχον ἐξενάριξεν. 335

Ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καθαρῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγιάστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· αὔσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340

τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς,
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλου ὤλεσε θυμόν.
 Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε κατὰ στίχας, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς εἶοντα·

Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλειν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, 350
 ἄκρην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλώπις, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἔκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·
 στῆ δὲ γυνῆ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν. 355

ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὄχρετ' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὅτι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἔκτωρ ἀμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
 δουρὶ δ' ἐπαῖσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὐτῶν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δούπον ἀκόντων.

ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
 νῦν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 370 Τυδεΐδῃ ἐπι τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελῶσσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 νεῖατον ἐς κενεῶνα βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἷτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητήρ, κέρα ἀγλαέ, παρθευσιπίπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθεῖς,
 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βίος καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχέαι αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὄξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·
 τοῦ δὲ ἡναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἢ γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθων
 ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἀλώω
 μούνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 405

ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποιχονται πολέμοιο·
 ὅς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 410

Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 σεύωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 415

θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένυσσιν·
 ἀμφὶ δέ τ' ἀτσουνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 ὡς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 Τρῶες· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διησιπότην
 420

οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰξάντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 νύξεν· ὃ δ' ἐν κούρησι πεσών, ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 425
 τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο

τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ Ὀδυσσεῦ πολυάινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,
 430

σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἴππασίδησιν,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἦ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.

ὦς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτσην·
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθῆμεναι ἔγκασι φωτός.

- γνώ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἤλθεν·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἠ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μίχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἤματι τῶδ' ἔσσεσθαι· ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 ὦ Σῶχ', Ἰππιάσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἴωνοι
 ὦμησται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐε δ' ἑταίρους·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφίλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσηφώνεεν, ἐγγυὺς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἰκέλη, ὡσεὶ ἐβίβατο μῦνον ἔοντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 δεῖδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 ἔσθλὸς ἐών, μεγάλῃ δὲ ποδῇ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ' ὡσεὶ τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνήρ 41
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκύς οἰστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμει σκιερῶ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων 480
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὡς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 ἀίσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠὔτε πύργον, 485
 στή δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλου,
 χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπύλμενος εἶλε Δόρυκλον
 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πᾶνδοκον οὔτα· 490
 οὔτα δὲ Αὔσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίοιυδε κάτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβροφ,
 πολλὰς δὲ δρύς ἄζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγητὸν εἰς ἄλα βάλλει· 495
 ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίων τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Ἔκτωρ
 πεύθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, 500
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἔγχετ' ἑπ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φύλαγγας.
 οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠὲκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰὼ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 τῷ ῥα περιῶδεισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί

- μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διον·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἦπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
 520 νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῶ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἔκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰδύνομεν, ἐνθα μάλιστα
 ἰππήγες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μᾶστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς ἀτόντες
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφροι,
 ἄς ἄρ' ἀφ' ἰππειῶν ὀπλέων ῥαδάμυγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον
 ἀνδρόμεον, ῥήξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἤκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔγχετ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γὰρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνουι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 στῆ δὲ ταφῶν, ὄπιδεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον· 543
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἑοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πίᾱρ ἐλέσθαι, 550
 πάννουχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰδυεῖ, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκουτες
 ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καϊόμεναί τε δεταί, τάστε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 ἠῶδεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ· 553
 ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὄτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες 560
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῆ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Δουρίδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ 570
 ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροᾶ λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροδὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκνωῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βύλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

- ἤϊαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν ·
 560 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τύξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἰστώ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
 565 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεές ἡμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 ὧς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
 ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποιο
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,
 εἰσορόων πόνον αἰπύν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 ἔκμολεν Ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή·
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεϊς, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 Δίε Μενoitιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 10 λισσομένους· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τοῦτου ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμανῖαι. 615

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖθ' ἑταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λυέ τοιο γέροντος 620

ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ Δῖν' ἀλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκειῷ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς, 625

θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἦν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἦ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐύξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμμουν, ποτῷ ὄψον, 630

ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραῖός,
χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρῦσειαι νεμέδοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν. 635

ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλείων ἑόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,

οἶνῳ Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρὸν
κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν· 640

πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκειῷ.
τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πῶνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δῖψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραῖός ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαεινοῦ, 645

ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἰπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὀρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἑρέων πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλῆϊ.
 εὐδὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιώοιτο.
 655 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστορ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἱας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήσονται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μῆρόν οἰστώ·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἔσθλὸς ἔων, Δαναῶν οὐ κίθεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοῦ θέρωνται,
 αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 670 εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 ὡς ὀπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἔσθλὸν Ἰππειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναϊετιάσκειν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσι,
 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκουτι,
 καδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροῖώται.
 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἠλῖδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πάρα οἰῶν,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληΐου εἶσω
 ἐννύχιοι προτὶ ἄστν· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,

οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι
 κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, 685
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίῃ·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
 ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. — 690
 ἐλθῶν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίῃ Ἡρακληεῖη
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὄσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηληῖος ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. —
 ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανῶντο. — 695
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἴῳν
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίῃ,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀνγείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
 ἔρδομεν ἰρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολιόνε θωρήσσοντο,
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θυρόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίου μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 εὐνυχος, οὐδ' ἀέκουτα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

- οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμηῖα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἄθῆνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἄλα βάλλων,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἡῶ διὰν
 ἱππήης Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἴσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ῥοὸς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστῃ διαπραδέειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιτε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
 735 εὔτε γὰρ ἥελιος φαέθων ὑπερέσχεδε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθῆνη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγυγίαιος,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθῶν.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσίοντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστου
 φῶτες ὀδᾶξ ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥερι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὄθεν αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἄψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.— αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενότιος ὠδ' ἐπέτελλεν 765
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἔοντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δῆμους εὐναιετάρους,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα πουλυβότειραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενόιτιον εὐρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πύονα μηρὶ ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 σπένδων αἰδοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένους ἱεροῖσιν. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ, τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῖ' ἅμ' ἔπρασθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 αἶεν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὠδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἄκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενηῆ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

- καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
 790 ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθῃαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἵποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρουι, αἶ κε πίθῃται.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπῶν ; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἑταίρου,
 795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶως Δαναοῖσι γένηαι·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῆ
 ὦσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 ὦς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινον·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θεῖοιο
 ἴξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦην, τῆ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχαστο βωμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐναιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἰστώ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὦμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρωϊς
 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες ;
 Τὸν δ' αὐτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον πῦθο
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πείρος ἦσαν ἄριστοι, 823
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἴστον, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 νίξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, 833
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίησιν ὀτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητήρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰ ταῦτε ἔργα; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφροσι μῦθον ἐνίσπω,
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε προίμενα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 ὄξυ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν 845
 νίξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ρίζαν βύλε πικρῆν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἧ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλειμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
'Αργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολλὸν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
'Αργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιώοντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
'Ρῆσός θ' Ἐπτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὄδι πολλὰ βούγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κούρησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τείχος ἴει ῥόον· ἕε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν,
 ἠγείτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμειλία κύμασι πέμπεν
 30 φιλτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὐτίς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
 τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἴεν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Πιοσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τείχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάλιστα δαμέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἔκτορα δειδιώτες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμίρνατο ἴσος ἀέλλη.
 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 45 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαρμειᾶς
 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖή δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὄππη τ' ἰθύση, τῆτ' εἵκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὡς Ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλίσειεθ', ἑταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τὸλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερδορέειν σχεδόν, οὔτε περήσαι
 ῥηιδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσι
 ὀξέσιν ἠήρει, τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν

πυκνὺς καὶ μεγάλους, δητῶν ἀνδρῶν ἄλεωρήν.

ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος ἐϋτροχον ἄρμα τιταίνων

ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίεον, εἰ τελέουσιν.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς· 30

Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων,

ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·

ἦ δὲ μὴλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ

ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·

ἔνθ' οὐπῶς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65

ἠπτεύσι· στείνος γάρ, ὄδι τρώσεσθαι οἴω.

εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,

ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,

κωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς· 70

εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται

ἐκ νῆων, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·

οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι

ἄσφορρον προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες, 75

ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,

αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες

Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ὁλλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων· 80

αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρώες ἐφ' ἵππων ἠγερέζοντο·

ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορα δῖον.

ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ· 85

οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἔκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,

οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα

τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90

καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβριόνας χερεΐονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάδοος καὶ Ἀγῆνωρ
 τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηΐφοβος Θεοειδής,
 85 υἱε δὺν Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Ἐρτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰΰωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιος,
 Αἰνείας· ἅμα τῶγε δὺν Ἀντήνορος υἱε,
 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι,
 βάν ῥ' ἰδὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησι πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὔθει λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῆσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ ἀποουστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαιος.
 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῆ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδέ πύλησιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῆ ῥ' ἰδὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὄξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησι πεσέεσθαι,

*νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 τὸν μὲν, Πειριδίου υἱα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρῃ·* 130

*τὼ μὲν ἄρα προπάρειθε πυλάων ὑψηλάων
 ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρῦες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑέτον ἤματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·* 135

*ὡς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιδότες ἠδὲ βίηφιν,
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἰδὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἕκιον μεγάλῃ ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσῃην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θώωνά τε Οἰνόμαόν τε.* 140

*οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὦρνον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ αἴξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,* 145

*ἀγροτέροισι σύεσσιν φοικότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' αἴτσοιτε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·* 150

*ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 αὐτην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιδότες ἠδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,* 155

*νηῶν τ' ὠκυπόρων. υἱφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 αἴστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκίοεντα δονήσας,
 ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
 ἠδὲ καὶ ἐκ Τρῶων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖρον αὐτέυν,* 160

βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

δή ρα τότε ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
 Ἄσιος Ἴτρυακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·

165 Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά νυ καὶ σὺ φιλοφρευδὴς ἐτέτυξο
 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφήκες μέσον αἰόλοι ἢ ἐμέλισσαι
 οἰκία ποιήσονται ὀδῶ ἐπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὥς οἴγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 χάσασσθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἀλῶναι.

Ἔως ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 λάϊνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέιατο θυμὸν

180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]

Ἐνθ' αὖ Πειριδίου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνῆς διὰ χαλκοπαρήου·
 οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης.

Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.

190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 πληῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτίος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἴαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἔκτορι κούροι ἔποντο,

- οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξεν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 οἷ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
 ὄρνις γάρ σφιν ἐπήλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, 200
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα · καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δεξιῶν,
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω · ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμάξῃ, 205
 ἀλγήσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 δὴ τότε Πουλυδάμας Θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς 210
 "Ἐκτορ · αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορηῆσιν,
 ἐσθλὰ φραζομένῳ · ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 δῆμον εἶντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλήν,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν ·
 νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 215
 μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀτομαι, εἰ ἔτεόν γε
 Τρῳασὶν ὄδ' ὄρνις ἐπήλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, 220
 ζῶν · ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
 ὧς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξομεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα · 225
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
 εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ · 230
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις ·

- οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
 βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
 τῦνη δ' οἰωνοῖσι ταυνοπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξιῖ ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς παιδῶμεθα βουλῇ,
 ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα;
 245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊότητος ἀφέξειαι, ἢ τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 ἠχηῖ θεσπεσίη· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυτος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἢ ῥ' ἰδυῖν νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιδότες ἠδὲ βίηφι,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητήϊζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἴγ' αὐέρουν, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἴγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιῶντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μελιχίους, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νεΐκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἶ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
νεΐκος ἀπωσαμένους, δηλοῦς προτὶ ἄστυ δίεσθαι.

ὣς τῶγε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ἰψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόωνας ἄκρους,
καὶ πεδιά λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καδῦπερδ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δούπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονδ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσην,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἐντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσω,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπίδευῃς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑδυμὸς ἀγήνωρ,
μῆλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἶπερ γάρ χ' εὔρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐδ' ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ ἤρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 ὣς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 τεῖχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὣς, εἰσορόωσιν;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
 315 τῷ νῦν χρῆ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ὦδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατά κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πλόνα μῆλα,
 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθεά· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
 ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ'—ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι—
 ἴομεν, ἠὲ τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἠὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίδησεν
 330 τῶ δ' ἰδὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετewο Μενεσεθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργου ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 ἠγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίηθεν ἰόντα,

- ἐγγυΐεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχαστο· τοῖ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἴψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θεώτην·
 Ἔρχεο, διε Θεῶτα, Δέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δέ σφιν καὶ κείῳ πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίδυσεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ Δείην παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχετώνων·
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἶδαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἠνώγει Πετewώ Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 κείσ' ἔμεν, ὄφρα πόνουιο μίνυνδά περ ἀντιάσητον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείῳ τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδυσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφωῖ μὲν αὖτις, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

- τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα ῥόξα·
 εὔτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργου ἴκοντο,
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
- 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνου, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσοι,
 ἴφθιμοι Λυκίων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῆ.
- Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
- 380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 κείμετο μέγας παρ' ἑπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 χεῖρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰείρας·
 θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὄστέ' ἄραξεν
- 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικῶς
 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὄστέα θυμός·
 Τεύκρος δὲ Γλαῦκου, κρατερόν παιδ' Ἴππολόχοιο,
 ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παύσε δὲ χάρμης.
- 390 ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
 βλήμενον ἀδρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαῦκου ἀπιόντος,
 αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
- 395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
 πρηνῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἑπαλξιν ἑλών χερσὶ στιβαρήσιν,
 ἔλχ', ἠ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθευ
 τεῖχος ἐγυμνώσθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
- 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὀμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰὼ
 βεβλήκει τελαμώνια περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι δαμῶν·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλξιμος· ἠ δὲ διαπρὸ
- 405 ἤλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·

ᾠ Δύκιοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς ;
ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι, 410
μούνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας· 415

τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τεῖχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν. 420

ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας 425
ἄσπιδας εὐκύκλους, λαισηΐά τε πτερόεντα.

πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶν νηλεῖ χαλκῷ,
ἡμὲν ὀτέφ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἄσπιδος αὐτῆς.

πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν 430
ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνήτις ἀληθῆς,
ἦτε σταδμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται· 435

ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσῃ μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἔκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
ἦρσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

ᾠ Ὄρνυσθ', ἰππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος 440
Ἀργεῖων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- ὧς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
- 445 "Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρει, ὅς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθευ
 ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δήμιον ἀρίστω
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλ्लε καὶ οἶος.
- 450 [τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔδῃκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέιγει·
 ὡς "Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
 αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
- 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆης
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας.
 εὖ διαβύς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
- 460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆης
 ἐσχεδέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαιδίμος "Ἐκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῶ
 σμερδαλέω, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
- 465 δοῦρ' ἔχεν· οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καδ' ὄμιλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
- 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλιάστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζυν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἴππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρῶπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῷ·
οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιw' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκῆς· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἀλὸς ἕζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοῦς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβύς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰδντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἕκετο τέκμων,
Αἰγῆς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσ λίμνης,

- χρυσεα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ
 ἔνθ' ἐλθῶν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυτέτα, χρυσέησιν ἐδείρησιν κομόωντε.
- 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένοτο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, εἰδ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
- 30 ρίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένδεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
- 35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐδὶ μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δέ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλη,
- 40 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐτάχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενεῖεν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἀλὸς ἐλθῶν,
- 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δειδία χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρῶων, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 ἦ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἔκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο· 60

γυῖα δ' ἔδηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὠρτο πέτεσθαι,
ὅς ρά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεῖς,
ὀρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο·

ὡς ἀπὸ τῶν ἦϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 65

τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,

αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οὐ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής· 70

ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν

ῥεῖ ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—

καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,

μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·

οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄσπτοι

μαιμώωσιν, καὶ μοι μένος ὤρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν

ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιώω δὲ καὶ οἶος

Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,

χάρμῃ γηθόσσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,

οἱ παρὰ νηυσὶ θοῆσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·

τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85

καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν

Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.

τοὺς οἷγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·

οὐ γὰρ ἔφην φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· ἀλλ' Ἐννοσίχθων

ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας. 90

Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

- Πηνελέων θ' ἦρωα, Θόαντά τε Δηϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κούροι νέοι! ὕμμιν ἔγωγε
 μαρναμένοισι πέποιδα σαωσέμεναι νέας ἀμάς·
 εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι,
 100 δεινόν, ὃ οὐπὸτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
 Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας! οἱ τοπάρους περ
 φυζακινῆς ἐλάφοισιν εἰκέσαν, αἶτε καδ' ὕλην
 θῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἦἴα πέλονται,
 αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
 105 ὡς Τρώες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 μίμνεν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἔστιν
 ἦρωος Ἀτρεΐδης εὐρυκείων Ἀγαμέμνων,
 οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 ἡμέας γ' οὐπῶς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 ἀλλ' ἀκεῶμεθα θάσσον· ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν.
 ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεδείη,
 λυγρὸς ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
 120 ὦ πέποιες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοῆν ἀγαθὸς πολεμίζει
 καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχησα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φύλαγγες

καρτεραί, ἄς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προδελύμνφ· 130
 ἀσπίς ἄκ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυδες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νεούτων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135

Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤση,
 ῥήξας ἀσπέτφ ὄμβρφ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ἔνψι δ' ἀναθρῶσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
 ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
 ὡς Ἑκτωρ εἴως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
 στή ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγούοισιν,
 ὦσαν ἀπὸ σφειῶν· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμιχθῆ.
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δύρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
 καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 ἀλλ', ὅτω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
 ὦρσε θεῶν ὄριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. 150

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
 Διήφοβός δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδα προποδιζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην, 160
 ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἕαγῃ δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖνν σχεῖδ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαίφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 ἄψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χῶσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικιάστην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δὲ μιν τίεν Ἴσα τέκεσσι.
 τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγγει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελήϊ ὡς,
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἔκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βύλε δουρὶ
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἔκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αὐτα,
 ὥσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσειτ' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε Δούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δὺ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
 ἰψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε · 200
 ὥς ῥα τὸν ἰψοῦ ἔχοντε δῶ Αἴαντε κορυστά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,

Ἐκτορι δὲ προπάρουθε ποδῶν πέσεν ἐν κοιήσιν. 205

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι ·
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὄτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο 210
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεί χαλκῶ.
 τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦιεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,

εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱῷ Θόαντι,
 δεσπίασῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι 215
 Αἰτωλοῖσιν ἀνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ ·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱὲς Ἀχαιῶν ; 220

Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἐγωγε
 γιγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίξειν ·
 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνον

εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω 225
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενείῃ Κρονίῳνι,
 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.

ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρως μενεδήϊος ἦσθα,
 ὄτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅδι μεθιέντα ἴδθαι ·
 τῷ νῦν μῆτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω. 230

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·

- Ἴδομενεύ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖτις κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.
 235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' ἰόνον ἀνδρῶν·
 240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκανε,
 δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλίγκιος, ἦντε Κρουίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 245 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θέοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἴδομενήος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων.
 250 τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δηϊοτήτα;
 ἢ τί βέβληται, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
 ἢ τί τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 255 [Ἴδομενεύ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὁ πρὶν ἔχεσκον,
 ἀσπίδα Διηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
 260 δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλησθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δήεις,
 ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὅτω
 ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκάς ιστάμενος πολεμίζειν.
 τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·

καί τοι ἔμοι παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν 270
 ἴσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σέ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὄτω.

Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; 275
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαεῖδεται ἀνδρῶν,
 ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη—

τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·
 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, 280
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·

τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην
 ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίξεται λόχον ἀνδρῶν, 285
 ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαί λυγρῇ—
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν, 290
 πρόσσω ἰέμενοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτισι ὧς,
 ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῆση·
 ἀλλὰ σύγε κλισίῃνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, 295
 καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
 βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῖα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.
 οἶος δὲ βροτολογὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν· 300
 τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

- ἤε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 τοιοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
 305 ἦϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὄμιλον ;
 ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,
 ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν ; ἐπεὶ οὐ ποδι ἔλπομαι οὕτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρήτῶν ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
 Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπύοι ἐσσεΐται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοισι αἰδόμενον δαλὸν νήεσσι θοῆσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἶη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἄκτῆν,
 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισι τέ χερμαδίοισιν·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπῶς ἐστὶν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἢ ἐ τῷ εὐχος ὀρέξομεν, ἢ ἐ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὡς Ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκῆν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι κατ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσι ἄελλα
 335 ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἷτ' ἄμυδις κούρης μεγάλην ἰσταῖσιν ὀμίχλην·

ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ.
 ἀλλήλους κατ' ὄμιλον ἐναιρέμεν ὄξεί χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν 340
 αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμῆκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη,
 ὃς τότε γηθῆσειεν ἰδὼν πόνου, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶα Κρόνου νῆε κραταιῷ 345
 ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Ἴλιόθι πρό, 350
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον·
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάθρη ὑπεξαναδὺς πυλιῆς ἄλος· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρη, 355
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείεινεν,
 λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
 τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῦτο πολέμοιο
 πεῖραρ ἐπαλλύξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 360
 Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἑὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀδρουνῆα, Καβησόδεν ἔνδον ἔοντα,
 ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλοῦθει· 365
 ἦττε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνέεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῷ δ' ὁ γέρων Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
 καὶ βάλεν ὑψὶ βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ

- χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρουονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδη Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταυτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπιούμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἴλιον ἐκπέρσης εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νησιῖ συνώμεδα πουτοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐέδνωται κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἤλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὶς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 390 ἠὲ πίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κέϊτο τανυσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης·
 ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγη φρένας, ἧς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δητῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἄψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χαλκῆος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεῖος,
 Ἄσιου ἀχρύνμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἔϊση,
 τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

δινωτὴν φορέεσκε, δὴ κἀνόνοσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἑάλλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἄσπις ἐπιθρέξαντος ἄυσεν
 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν,
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ἐψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηίφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·

410

Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι,
 εἰς Ἄιδός περ ἴοντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 γηθῆσειν κατὰ θυμὸν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.

415

ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γέενετ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, εὐὸ ἀμέλησεν ἑταίρου,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δὴ ἐρήφες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἔπι γλαφυράς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

420

Ἴδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 ἢ αὐτὸς δουπήσαι, ἀμύνων λαιγὸν Ἀχαιοῖς.

425

ἔνθ' Αἰσινήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρω' Ἀλκάδοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχιόσας·
 πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

430

ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—
 τὸν τῶθ' ὑπ' Ἴδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.

435

οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στηλὴν ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἑσταότα, στηῆδος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρωσ' Ἴδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῦς ἦρκει ὄλεθρον·
 δὴ τότε γ' αὖτον ἄυσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

440

- δούπησεν δὲ πεσῶν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαυλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὐσας·
 Διήφοβ', ἢ ἄρα δὴ τι εἶσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχεται αὐτῶς·
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὐτέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῆσιν ἀνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμηήριξεν,
 ἢ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 ἀψ' ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμίλου
 460 ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
 οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἔοντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 γαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 ἀλλ' ἔπει, Ἀλκαδόῳ ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἔοντα·
 τὸν δέ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενήριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριγεν·
 βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς
 470 ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὧς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀκλὶ πεποιθῶς,
 ὅστε μένει κολοσυρτοῦ ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 ὀφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπητον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 δῆγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρῆς·
 ὧς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνεῖαν ἐπιόντα βοηθῶον· αὖε δ' ἑταίρους,
 Ἄσκάλαφόν τ' ἑσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

480

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἴω ἀμύνετε! δεΐδια δ' αἰνῶς
 Αἰνεῖαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἠβῆς ἄνθος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.

485

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἑσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 οἱ οἱ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὥσει τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πίομεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὡς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπιστόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

495

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶφ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κουάβιζε, τιτυσκομένων κατ' ὄμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
 Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρῶα νηλεῖ χαλκῷ.

500

Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 αἰχμὴ δ' Αἰνεΐαιο κραδαιομένη κατὰ γαίης
 ᾤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπίασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὤμοιῖν ἀφελέσθαι· ἐπέειγετο γὰρ βελέεσσιν.

505

510

- οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 οὐτ' ἄρ' ἐπαίξαι μεθ' ἐὼν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφόβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόδ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκαλάφον βάλε δουρὶ
 υἱὸν Ἐνναλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κούρησι πεσῶν ἔλε γαίαν ἀγοστῶ.
 οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
 υἱὸς ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπω ὑπὸ χρυσεόισι νέφεσσω
 ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Δηϊφόβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαεινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 ἐξήγεγν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὀξείῃ δουρί·
 ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
 οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

ἦτ' ἀνά νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἄκνει·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κοινήσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 Ἄντιλόχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων, 550
 παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 εἶσω ἐπυγράψαι τέρενα χροά νηλεῖ χαλκῷ
 Ἄντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Νέστορος υἱὸν ἔρυντο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. 555
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δητῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μίλ' αἰεὶ
 σεϊόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἦ τευ ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἄδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον, 560
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεῖ χαλκῷ,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιοι μεγήρας.
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
 ἐν σάκει Ἄντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης· 565
 ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ 570
 ἦσπαιρ', ὡς ὅτε βουῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·
 ὡς ὁ τυπεῖς ἦσπαιρε μίνυνδά περ, οὔτι μάλα δῆν,
 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσασα' ἐγγύθεν ἔλθων
 ἦρος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 575
 Δητήπυρον δ' Ἐλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἦ μὲν ἀποπλαγχεῖσα χαμαὶ πέσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. 580
 Ἄτρείδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαου·

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἠρωϊ ἄνακτι,
 ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχρῃ ὀξυόεντι
 585 ἔειπ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρήφι οἰστώ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰφὴ
 Δώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτато πικρὸς οἰστός.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωσὴν
 Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινθοι, —
 590 πνοιῆ ὑπο λυγυρῆ καὶ λικμητήρος ἐρωῆ·
 ὡς ἀπὸ Δώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχεῖς, ἐκάς ἔπτато πικρὸς οἰστός.
 Ἄτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξω
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφω οἴος ἀώτῳ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ Θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἄτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἄτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλῆν
 ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
 μακρῷ, εὐξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιώντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πυματῆς· λάκε δ' ὀστέα, τῷ δέ οἱ ὄσσε

παρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κοινήσιν·
ιδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λαξ ἐν στήθεσι βαίνων,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

320

Δείψετεθ' ἄνθρωποι οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζητὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξείνιου· ὅστε ποτ' ὑμῖν διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.

625

οἳ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·
νῦν αὐτ' ἐν νησὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὁλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς·

630

ἀλλά ποδὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεται ὑβριστῆσιν,

Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!

635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἕασιν.

Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα
συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

640

Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἄρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων
εἰς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν·

645

ὃς ῥα τότε Ἄτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχύζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη.

Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκῆρε' οἰστόν·

650

καὶ ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 ἐζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 855 κέιτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δευθε δὲ γαίαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγου προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 ἀχρῦμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 ποιὴν δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὄγε χρώμενος προτεῖ χαλκῆρε' οἰστόν.
 ἦν δέ τις Εὐχῆνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαιων.
 πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,
 νοῦσφ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέειεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὠκα δὲ θυμὸς
 ᾗχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἦδη,
 675 ὅττι ῥά οἱ μὲν νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο· τοίος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἦ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλτο,
 680 ῥῆξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
 ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῆν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς εἰρυσμένη· αὐτὰρ ὑπερθευ
 τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

σπουδῆ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἔκτορα δίων·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετewώ, Μενεσευεύς· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο 690
 Φεΐδας τε Στιχίος τε βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμος τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτίς,
 γνωτὸν μητρυΐης Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἴφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νεῶν βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν 705
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 τῶ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἔέργει,
 ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τῶ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο, 710
 ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δούρα· 715
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφω οἶδς ἀώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιδότες· οἰσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγγυντο φάλαγγας.
 δῆ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἔκτορι καλκοκορυστῇ· 720

οἱ δ' ὄπισθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον · οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο · συνεκλόνεον γὰρ οἴστοι.

Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς ·

Ἔκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιδέσθαι.
οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμηῖα ἔργα,
τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων ;
ἄλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.

730 ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμηῖα ἔργα ·
[ἄλλῳ δ' ὄρχηστύν, ἐτέρῳ κίθαριν καὶ αὐοιδήν ·]
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι ·
καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδην ·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.

740 ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους ·
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
ἧ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἱ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἧ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἧ γὰρ ἐγωγε
745 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὄτω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας · ἄδε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους ·
αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο ·
αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων. 755

οἱ δ' ἐς Πανδοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἔκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἐλένοιο ἄνακτος,
'Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ἐρτάκου υἱόν,
φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760

τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης, 765
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἐλένης πόσιν ἠῦκόμοιο,
θαρσύνουθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος, 770
'Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Ἐρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρουνεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἔκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι· 775
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.

ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἠγειρας ἐταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἔοντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ. 780

οἶω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἐλένοιο ἄνακτος
οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγχείησιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
ἄλκῃς δευήσεσθαι, ὄση δύναμις γε πάρεστιν.

πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἤρωσ.
βᾶν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριονην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', υἷ Ἴπποτιώνοσ·
 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἡλθον ἀμοιβοὶ
 ἡοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
- 795 οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἣ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆσ πατρὸσ Διὸσ εἰσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριώωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
- 800 ὡσ Τρῶεσ πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότεσ, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντεσ ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἔκτωρ δ' ἠγεῖτο, βροτολογῷ Ἴσοσ Ἄρηϊ,
 Πριαμίδησ· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 ῥινοῖσιν πυκινῆν· πολλὸσ δ' ἐπελήλατο χαλκόσ·
- 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγασ ἐπειράτο προποδίζων,
 εἴ πῶσ οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σύγγει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴασ δὲ πρῶτοσ προκαλέσσατο, μακρὰ βιβύσθων·
- 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι αὐτωσ
 Ἀργείοσ; οὔτοι τι μάχησ ἀδαήμενέσ εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸσ μάλιστα κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἣ θῆν πού τοι θυμὸσ ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆασ· ἄφαρ δέ τε χεῖρεσ ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
- 815 ἣ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλισ ὑμῇ
 χερσῖν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 ἀρήση Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισ ἀθανάτοισιν,
 δάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχασ ἵππουσ,
- 820 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντεσ πεδίοιο.
 Ὡσ ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸσ ὄρνισ,
 αἰετοσ ὑψιπέτησ· ἐπὶ δ' ἴαχε λαόσ Ἀχαιῶν,
 Δάρσυνοσ οἶωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμοσ Ἔκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπέσ, βουγάιε, ποῖον ἔειπεσ!

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο 825
 εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιόμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσσαι, αἶ κε ταλάσσης
 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῶ λειριόεντα 830
 δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἠχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835
 ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 ἠχῆ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰδέοσα καὶ Διὸς αὐγᾶς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
 ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, διε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζήων.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πίνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον, 5
 εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη
 θερμήνη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.

Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
 κείμενον ἐν κλισίῃ, θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο, 10
 χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἶσιδεν ἔργον ἀεικές,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
 Τρῶας ὑπερδύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν. 15
 ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.
 ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψήρα κέλευθα
 αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
 πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
 ὡς ὁ γέρων ὤρμαινε, δαιζόμενος κατὰ θυμὸν 20
 διχθᾶδι, ἧ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόλων,

ἤε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής,
 νυσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ,
 Τυδείδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 θῖν' ἔφ' ἄλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑῶν, ἔδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 ἠϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαδον ἄκρα.
 τῷ ῥ' οὐγ' ὄψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἄθροοι· ἄχυντο δέ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

ᾧ Νέστορ Νηληϊΐδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπῶν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δαῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτείνειν δὲ καὶ αὐτοῖς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελείται.
 ᾧ πόποι, ἧ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα Γερήμιος ἵπποτα Νέστωρ
 ἧ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

56 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτοὶ νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·

οι δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 κωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοιῆς, μάλα περ σκοπιάζων,
 ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὡς ἐπιμῆξ κτείνονται, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκει. 00
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησι μάχονται, 65
 τεῖχος δ' οὐκ ἔχραϊσμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἣ ἐπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἀρρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσεσθαι·

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 κωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς. 70

ἦδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.

νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, 75
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 ἔνψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νύξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο

Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσαίμεθα νῆας ἀπάσας.
 οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. 80
 βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγη κακόν, ἢ ἐ ἀλώῃ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

οὐλόμεν', αἰθ' ὄφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς 85

ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρύναριαν
 καλλείψειν, ἣς εἶνεκ' οἴζυομεν κακὰ πολλά;

σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ 90
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,

- ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτοῦχός τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίατο λαοὶ
 τοσοῖδ', ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 ὃς κέλειαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 σήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 ἔνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καδίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν υἱας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἦ νέος, ἦ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένω εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ—οὐ δηδὰ ματεύσομεν—αἶ κ' ἐδέλητε
 πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
 οὔνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῶν·
 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι
 [Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὄκκεον δ' Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄργιος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἵπποτα Οἰνεύς,
 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μέινει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλειτ' ἀκούμεν, ὡς ἐτεόν περ.
 τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φύντες,

μῦθον ἀτιμήσατε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δευτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊότητος,
 ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται ·
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.

130

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 βᾶν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Οὐδ' ἄλασοκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ εἰοικῶς·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

135

Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὄλοον κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
 δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!

140

σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

145

ὣς εἰπὼν μέγ' αὔσειν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 ὄσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἤκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

150

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσοῦθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμπιο ἀπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 ἤμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,

155

160

- ἔλθειν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἔ αὐτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραδέειν φιλότῃτι
 ἢ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιάρον τε
 165 χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 "Ἐφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 ἐνθ' ἤγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθῃκε φαεινάς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἰμερόεντος
 λύματα πάντα κάθῃρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ, τό ρά οἱ τεθνωμένοι ηῖεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἴκετ' αὐτμή.
 175 τῷ ῥ' ἤγε χροῦα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ·
 180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἤκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο δία θεῶων,
 185 καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἠέλιος ὣς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην.
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 "Ἢ ρά νύ μοί τι πίδαοιο, φίλον τέκος, ὃ, ττι κεν εἶπω;
 ἠέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῶ,
 οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 "Ἢρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 αὔδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστω.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 δὸς νῦν μοι φιλόττητα καὶ ἴμερον, ὅτε σὺ πάντας
 δαμῶ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 εἶμι γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200
 Ὠκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.
 οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Ῥεΐης, ὅτε τε Κρόνου εὐρύσπα Ζεὺς
 γαίης νέρδε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτιο θαλάσσης·
 τοὺς εἶμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. 205
 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλόττητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 εἰς εὐνήν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλόττητι,
 αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη·
 οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνησιν ἰαύεις.

Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο· 215
 ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλόττητος, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 πάρφασις, ἦτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθετο κόλπῳ,
 ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220
 ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐῶ ἐγκάτθετο κόλπῳ.

Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη δ' αἴξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίην ἐρατεινήν,
 σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 Δήμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230
 ἐνθ' Ἔπνυξ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτιοι,

ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

“Ἦπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδράπων·
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
235 πείθεις· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
κοιμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ
χρῦσεον·” Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυθείς
240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῃν ποσὶν ἦσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἦπνος·
“Ἦρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνιοιο,
ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενεταῶν
245 ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεδρα
Ἰκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουνοσ ἀσσοῦ ἰκοίμην,
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτόσ γε κελεύοι.
ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
250 ἦματι τῷ, ὅτε κείνοσ ὑπέρθυμοσ Διοσ υἱόσ
ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξασ.
ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διοσ νόοσ αἰγιόχοιο,
νήδυμοσ ἀμφιχυθείσ· σὺ δὲ οἱ κακὰ μῆσαο θυμῷ,
ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντοσ ἀήτασ·
255 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικασ,
νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενοσ χαλέπαινεσ,
ρίπτάζων κατὰ δῶμα θεούσ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καὶ κέ μ' αἴστοσ ἀπ' αἰθέροσ ἔμβαλε πόντοσ,
εἰ μὴ Νυξ δμητέρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
260 τὴν ἰκοίμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωρόμενόσ περ.
ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγασ ἀμήχανοσ ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὐτε προσέειπε βοῶπισ πότνια Ἦρη·
“Ἦπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενωῖασ ;
265 ἦ φῆσ, ὡσ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
ν', ὡσ Ἡρακλήοσ περιχώσατο, παιδὸσ ἐοῖο ;

ἀλλ' ἴδ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 δώσω ὀπιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα.]

Ἦς φάτο· χήρατο δ' Ἔπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 27
 ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβοτείρην,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·

ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
 Πασιδέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

ὦμνε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας

τοὺς Ἑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280

τῷ βήτην, Δήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστν λιπόντε,

ἤερα ἔσσαμένω, ῥίμφα πρήσσετε κέλευθον.

Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Λεκτόν, ὄδι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου

βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285

ἔνθ' Ἔπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,

εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τότε ἐν Ἰδῇ

μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἴκανεν·

ἔνθ' ἦστ' ὄξοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,

ὄρνιδι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν 290

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσето Γύργαρον ἄκρον

Ἰδῆς ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.

ὡς δ' ἶδεν, ὡς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,

οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι, 295

εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῆ μεμαυία κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις,

ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300

ἔρχομαι ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

- Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἢδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἴμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖη πολυπίδακος Ἴδης
 ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὑγρῆν.
 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
 310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρῥόου Ὠκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 "Ἦρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 315 οὐ γὰρ πάποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
 οὐδ' ὀπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἢ τέκε Πειρίδου, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης
 320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἢ τέκε μοι Μίθω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἢ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὀπότε Λητοῦς ἔρμυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια "Ἦρη·
 330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίει εὐνηθῆναι
 Ἴδης ἐν κορυφῆσι, τὰ δὲ προπέφαιται ἅπαντα·
 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 εὖδοντ' ἀδρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
 335 πεφράδοι;—οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεπίμην,
 ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.

ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἴφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή. 340

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἦρῃ, μήτε θεῶν τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡέλιός περ,
 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. 345

Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διὰ φύεν νεοθηλέα ποιήν,
 λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
 τῷ ἐνι λεξιάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο
 καλήν, χρυσεῖην· στίλπυαὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι. 350

Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὔδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
 ὑπνῷ καὶ φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἵπνος,
 ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 355

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάον, ἐπάμυνε,
 καὶ σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὔδει
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυφα·
 Ἦρῃ δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. 360

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προδορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται ;
 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λίην ποδῆ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειδῶμεθα παντες.
 ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, 370

- ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθῃσιν
 κρύφαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 375 Ἔκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμφ.
 χεῖροσι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντα
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χεῖροσι δόσκειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφί Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 δεινὸν ἄορ ταυνῆκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἵκελον ἀστεροπῆ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἔκτωρ.
 δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
 390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἦτοι ὁ μὲν Τρῶεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ.
 οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσου,
 395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
 οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμοι αἰδομένοιοι,
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
 οὔτ' ἄνεμος τόσσοι γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 ὄσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰδύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 τῇ ῥα δῶν τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθη,
 405 ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασιγάνου ἀργυροῆλου·
 τῷ οἱ ῥυσάσθη τέρενα χροᾶ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,

ὅττι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπίοντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίφ, τά ρα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας
 στήθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόδι δειρήσ·
 στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρός Διὸς ἐξερίπη δρυς
 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμῆ 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
 ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
 ὡς ἔπεσ' "Ἐκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίησιν.
 χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ δῖος Ἀγῆνωρ, 425
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καδ δὲ οἱ ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐζόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφὲς αἱμ' ἀπέμεσσεν·
 αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξύεντι,
 Ἦνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῆς ἀμύμων
 445 Ἦνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθει ἐλθῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανδοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχευ· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἴω μεγαθύμου Πανδοίδαο
 455 χεῖρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῦ· καὶ μιν οἴω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄιδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαίφρονι θυμὸν ὄριεν,
 460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσειν ἄγχι μάλιστα
 καρπαλίμως δ' ἀπίοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῶ,
 νεύατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῆ, στόμα τε, ῥίνες τε
 οὔδει πληντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παις· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἔφακε.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῶν
 ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαυλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὐσας·

Ἄργεῖοι ἰώωροι, ἀπειλάων ἀκώρητοι!

οὐ θῆν οἰοσίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἴζυς
ἡμῖν, ἀλλὰ ποδ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὑμμες. 480
φράξεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτιό γε ποιῆ
δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνήρ
γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485

Ἦς ἔφατ'· Ἄργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.

Πηνέλεψ δὲ μάλιστα δαίφροσι θυμὸν ὄρινεν·
ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωῆν
Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
υἷον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὄπασσεν·
τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῶνον τέκεν Ἴλιονῆα·
τὸν τόδ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
ἐκ δ' ὡσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔζετο, χεῖρε πετάσσας 495
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμάζε,
αὐτῆ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα· 500

Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἴλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν
οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δὴ
ἐκ Τροίης σὺν νησιῖ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν. 505

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὄπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ἄρτιον οὔτα,

- Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεῦκρος δὲ Προδόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἵπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἱ τις ὅμοιος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχρεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δειούς, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοδρόνου Ἥρης. 5
στή δ' ἄρ' ἀναίξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶαθ'· ὁ δ' ἀργαλέφ' ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
αἷμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς. 15
οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῖραφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἰμάσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦιν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
χρῦσεον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
ἐκρέμω· ἠλίστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναιτο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
 γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμέ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώσα,
 καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτῖς
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλά περ ἕθλησαντα.
 τῶν σ' αὐτῖς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
 ὄφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότῃς τε καὶ εὐνή,
 ἦν ἐμίγης ἐλθούσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νοώτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουριδίον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰψ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρώάς τε καὶ Ἔκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς.
 45 αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἧ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἠγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἴψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἔτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορευεῖς,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

ἔλθῃ, καὶ εἶπησι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ δὲ πρὸς δώμαδ' ἰκέσθαι·
 Ἔκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάσθῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήῃσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει δὴν ἑταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρעי φαίδιμος Ἐκτωρ 65
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαιντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διῶν.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν 70
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλῆς.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ· 75
 ὣς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὣς δ' ὅτ' ἄν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν 80
 γαῖαν ἐηλουθῶς, φρεσὶ πυκαλίμησι νοήσῃ·
 ἐνδ' εἶην, ἧ ἔνθα· μενοινήσῃσι τε πολλά·
 ὡς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 ἕκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπήλθεν 85
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 πάντες ἀνήξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἧ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἕοικας; 90
 ἧ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.

- Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἴσθα καὶ αὐτῆ,
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ὑπηνής.
 95 ἀλλὰ σὺγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκειται· οὐδέ τί φημι
 τᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη
 ὠχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσει
 χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
 105 ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
 ἡ ἔπει ἡὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 οὐδ' ὄδεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 τῷ ἔχεδ', ὅ, ττι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
 110 ἦδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τετύχθαι·
 υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχη· ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἄσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγητο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηνέσσω, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠύδα·
 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κούησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσεται παμφανώοντα.
 ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείασα θεοῖσιν,
 ὦρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,

ἔγχευ' ἴυτῆε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
χάλκισον· ἢ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θούρον Ἄρηα·

Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας; ἢ νύ τοι αὐτως
οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
οὐκ ἀτεῖς, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 130

ἢ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς 135
λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.

τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεδέμεν χόλον υἱὸς ἐῆος.
ἤδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ.
πάντων ἀνθρώπων ρῦσθαι γενεήν τε τόκου τε. 140

ὦς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
Ἴριν θ', ἦτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
καὶ σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 145

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὦπα ἴδῃσθε,
ἔρδειν ὅττι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' αἴξαν·ε πετέσθην, 150

Ἴδην δ' ἴκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
εὖρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
ἦμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
στήτην· οὐδέ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ, 155
ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιδέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 160

- ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέισεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπίοντα ταλάσση
 165 μῆναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺν φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται ριφὰς ἢ ἐχάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 ὡς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγχού δ' ἴσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέισσαι, ἀλλ' ἀλογήσῃς,
 ἠπιέλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄδεται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐών, ὑπέροπλον εἶπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρᾶτερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κακὸν ὧς, δειδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἷασι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλως ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὐς τέκεν αὐτός·
 οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις· 200
 οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε, κυανοχαῖτα,

τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε ;
 ἢ τι μεταστρέψεις ; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἴσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐρινυῆς αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 201

Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴση
 νεικεῖεν ἔδέλῃσι χολωτούϊσιν ἐπέεσσιν.

210 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεῖς ὑποεἶξω.

[ἄλλο δέ τοι ἔρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε, θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἀνακτος,
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐδέλῃσει
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶκόν Ἐννοσίγαιος· 215
 δύνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς· 220

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἦδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος

οἴχεται εἰς ἄλα διαν, ἀλευάμενος χόλου αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνου ἀμφὶς ἔοντες. 225

ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἦδὲ οἱ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεῖς ὑπόειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
 ἀλλὰ σίγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μὲν ἐπισσείων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιούς. 230

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἴκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νηῆς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.

235 κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἑοικῶς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·

240 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἴκτορα δῖον,
ἦμενον, οὐδ' ἔτι κείτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ ἔγγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

245 Ἴκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·

τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπιπρύμνησιν Ἀχαιῶν,
οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας

250 χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
ἦματι τῶδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·

θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητήηρα Κρονίων

255 ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολιέθρον.

ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπότηρνον πολέεσσιν,
νηυσὶν ἐπιγλαφυρήσιν ἐλαυνόμεν ὠκέας ἵππους·

260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάρειδε κιών, ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.

Ἦς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,

265 εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρείος ποταμοῖο,

κυδιόων· ἰψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαίηφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἔ γούνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὡς Ἐκτωρ λαιψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνόμα,
 ὀτρύνων ἵππηας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. 270

οἱ δ', ὥστ' ἠ ἔλαφον κεραὸν ἠ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος 275

εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·
 ὡς Δαναοὶ εἶως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποικχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς. 280

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἄνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅππότε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 285

Ἔγω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
 οἶον δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν 290

Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀίομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοιῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, παιδόμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι· 295

αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὡς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαώτα,
 θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

- 300 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίδοντο
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἴδομενεῖα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἰτάλαντον Ἄρηι,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσει ντες,
Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
- 305 ἦ, πληθεὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
μακρὰ βιβῆς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὤμοιῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Δούριν,
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς
- 310 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῆ
ὄξει' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν,
- 315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηιῶδών αἰζῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
- 320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπῶλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔθελεξε, λάθοντο δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἠ πῶῦ μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
- 325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἤκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἐνθα δ' ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἔκτωρ μὲν Στιχίου τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνευ,
- 330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δέ, Μενεσθέης μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 335
 γνωτὸν μητρειῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·

Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.

Μηκιστῆ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίων δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ. 340

Δητοχον δὲ Πάρις βάλε νεῖατον ὦμον ὀπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρω καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῆ,
 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ. 345

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἰάν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόγγε
 γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
 ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματος ἵππους,
 ἠχῆ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
 ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαδείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρῶῃ
 γίγνεται, ὅπποτ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ᾗσιν.

τῇ ῥ' οὔγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀδύρματα νηπιέησιν,

ἂψ αὐτίς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀδύρων·
 ὥς ῥα σύ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματος καὶ οἴζυν
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας. 360

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένουτες,

- ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
- 170 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεϊ περ πολυπύργῳ
 ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πίονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
- 175 τῶν μῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμαρ·
 μηδ' οὔτω Τρῶεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς,
 ἀράων αἰῶν Νηληϊάδαο γέροντος.
- Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 180 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὄππότε ἑπέλιγη
 ἰς ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει.
 ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
- 185 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
- 190 Πάτροκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοδι νηῶν,
 τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνηρος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
- 195 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα.
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης.
- 200 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σέ μὲν θερσίπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπείσσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρου.

Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἑόντας, ὑπώσασθαι παρὰ νηῶν.
 οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ἠξιάμενοι, κλισίῃσι μυγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.

ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει 410
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαημονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.

Ἔκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος εἰείσατο κυδαλίμοιο. 415
 τῷ δὲ μῆτις περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὔδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὔδ' ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἐνθ' οὐα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 δουπήσεν δὲ πεσῶν, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κούρησι πεσόντα νεὸς προπύροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνῃ τῷδε·
 ἀλλ' οὐα Κλυτίοιο σαώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν, 430
 Αἴαντος θερύποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναϊ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κούρησιν
 νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα. 435

Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγητον δὲ προσηύδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς εἰαῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 Ἰσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 τὸν δ' Ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰὼ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσι ἐφίει.
 445 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος εἰαῖρον, ἀγανοῦ Πανδοίδαο,
 ἠνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καδ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἧ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 αὐχένι γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχεα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόφ, Προτιάονος νιέῃ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 αἶνυτο, καὶ κεδ' ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
 Ἔκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα,
 ὅς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρῆς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρήγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἧ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 πρῶιον, ὄφρ' ἀνέχιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Λίας.

ὦ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 αὐτὰρ χερσὶν ἑλών δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμφ,
 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς· 475
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν· 480
 [ἵππουρι, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας· 485

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόδεν βλαφθέντα βέλεμνα.

ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἡμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἡδ' ὄτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐδέλῃσιν ἀμύνειν· 490

ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων

βλήμενος, ἡὲ τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν. 495

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐγάροισιν· 500

Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἦν πατρίδα γαίαν ἕκαστος· 505

ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκοίετε λαὸν ἅπαντα

- Ἔκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἔλθόμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδίῃ μίξαι χειράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβιώναι,
 ἢ δηδὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 ὦδ' αὐτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκῶν· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλεΐδew ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδῶν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλω
 εἶα Πάανθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὄγε Κροίσμου στῆθός μεσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδῶς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδῶτα θούριδος ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἠγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δηίων ἀνδρῶν ἄλεωρῆν
 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδοασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγγχεῖ ὀξυόεντι.
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαεινός.
 ἔως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρί λαθῶν, βύλε δ' ὦμον ὀπισθεν·

αἶχμῃ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρῶσσω ἰέμενη· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλιάσθη.
 τὼ μὲν εἰσιάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλήσειν· Ἔκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἴφθιμον Μελά니ππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βούς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμφῳ, ὁ δέ μιν τίεν Ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὔτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 οὐχ ὀράας, οἶον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν; 555
 ἀλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτύσθαι τε πολίτας.

Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὄτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶν ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ πέφανται·
 φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βύλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὄτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλουσα!

Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάονος υἱὸν ὑπέρθευμον Μελάνιππον,

- νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄντιλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῶ
 580 βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θηρητῆρ ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἄντιλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἔκτορα δῖον,
 ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἄντιλοχος δ' οὐ μείνει, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἑοικώς,
 ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἔκτωρ
 590 ἠχῆ θροσπεσίῃ βέλεα στονούοντα χέοντο·
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων
 Τρῶες δέ, λείουσιν ἑοικότος ὠμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμᾶς·
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμοὶ
 595 Ἄργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδην, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θροσπιδαῆς πῦρ
 ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρῆν
 πᾶσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλιώξιν παρὰ νηῶν
 θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 Ἔκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 μαίνεται δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὄλοον πῦρ
 οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῶ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μούνον ἔοντα

τίμα καὶ κίδαينه. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίβηφι.¹
 καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζῶν, 615
 ἣ δὴ πλείστου ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἣ ἕτε πέτρη
 ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγυς εὐόσα,
 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἐνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῆ ἐν νηὶ πέσσησι
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἣ δέ τε πᾶσα 325
 ἄχρη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ν' Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθῶν, 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται
 μυρίαί· ἐν δέ τε τῆσι νομεύς, οὐπω σύφα εἰδῶς
 θηρὶ μαχίσασθαι ἔλικος βοῦς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσι
 αἰὲν ὀμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησι ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφῆτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέης ἀνακτος
 ἀγγελίης οἴχνεσκε βίη Ἡρακλεΐη· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥά τοῦθ' Ἑκτορι κύδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγι πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηκεῖ, ἔρκος ἀκόντων·

- τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτίος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
 κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
 χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκρα
 νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίησιν ἔμειναν
 ἄδρῳοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δέος· ἀζηχῆς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνοῦμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέοθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκῆων,
 ἡμὲν ὅτεφ' ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.
 665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
 ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβουδε!
 ὦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκίστου.
 τοῖσι δ' ὑπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὥσεν Ἀθήνη
 θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένητ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 ἠδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῆσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ὄγε νηῶν ἴκρι' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 νόμῳ δὲ ξυστόν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 κολλήτῳ βλήτροισι, δυωκαικεκοσίπηχυν.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συνωγέριται ἵππους,
 σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστν δίηται,

λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἐ θῆσαντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλές αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θούων ἴκρια νηῶν 685
 φοίτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκανεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοούων Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίησιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὀμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν 690
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πύρα βοσκομενύων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὡς Ἔκτωρ ἴδυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος ἀτῶσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπισθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῶ. 695

Αὐτίς δὲ δριμεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιοῖς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

Ἔκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀπήγαγε πατρίδα γαίαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 δῆουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἴγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλὴ, μελάνδετα, κωπήεντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ὑπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

- Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἄολλέες ὄρνυτ' αὐτήν!
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
720 νῆας ἐλείν, αἰ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολούσαι,
ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύσπα Ζεὺς
725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

- Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐτόσης.
730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκμημένος, ἔγχρῃ δ' αἰεὶ
Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶων, Δαναοῖσι κέλευεν·

- Ἦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
735 ἢ ἐτινάς φαμεν εἶναι ἄοσσητῆρας ὀπίσσω,
ἢ ἐτι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι·
οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ, ἕτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκάς ἡμεῖα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.

- Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχρῃ ὀξύοντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἔκτορος ὀτρύναντος,
745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχρῃ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾠκτεῖρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἦ ἤτε κούρη
νηπιή, ἦδ' ἄμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυνόεσσα δὲ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
τῇ ἵκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυνον εἴβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι, ἦ ἔμοι ἀπῶ;
ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

- μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Αἰαίους.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστῳ.
 τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμὲ γοῦν οὐτόξ γε λάβοι χόλος θυ σὺ φυλάσσεις·
 αἰναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὄψιγονός περ,
 αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
 νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἵπποτα Πηλεΐς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε Δύλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλ' ἐμὲ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὦμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὤσαιμεν προτὶ ἄστου νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον εἶπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλὰ τὸδ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
 καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἶνον ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,

δουρι δ' ἐμῶ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν **95**
 ἄσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηστῆρον καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὀπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 τύνη δ' ὥμοιόν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῶδι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· **65**
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλιάται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, **70**
 ἐγγύδι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδew ἐν παλάμῃσιν
 μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμύναι· **75**
 οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λαιγὸν ἀμύνων **80**
 ἔμπες' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 πείθεο δ', ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 ὧς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην **85**
 ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὖ τοι
 δῶη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σύγ' ἀνευθεν ἐμείω λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. **90**
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμφω καὶ δηϊοτήτι,

- Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενεταίων
 ἐμβήη· μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
 θῆης, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρώες ἀγανοί,
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 καπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύνατο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσι.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέφ ἔχετ' ἄσθματι· καδ δέ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεύσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ρίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἄσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὣς τὴν μὲν πρῦμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρὸν πλῆξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσοο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!

λείσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν !
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 δύσεο τεύχεα θάσσουν, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140
 βριθῦ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν, 145
 τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίε μάλιστα·
 πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὀμοκλήν.
 τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλίον, τῷ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην·
 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργη, 150
 βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἶει,
 τὸν ρά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἠγαγ' Ἀχιλλεύς·
 ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἐπέθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155
 πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 ὠμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
 δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160
 λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ

ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
τοιοὶ Μυρμιδόνων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες

165 ἀμφ' ἀγαθὸν Θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥῶντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
ὄτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες Θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
ἐς Τροίην ἠγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη

170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
πέντε δ' ἄρ' ἠγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασεν.
τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοδώρηξ,
υἱὸς Σπερχειοῖο, Διίπετέος ποταμοῖο·

175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα,
αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρω, Περιήρεος υἱί,
ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπείρεια ἔδνα.
τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,

180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβάς, παρελέξατο λύδρη

185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,

190 τὴν μὲν Ἐχεκλήος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' εὖν υἱὸν εὐόντα.
τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,

195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, 200

ὣς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μνηιδμόν, καὶ μ' ἠτιάασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεδα ποντοπόροισιν 205

αὐτῖς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταυτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!

Ἔως εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 210

μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὡς δ' ὅτε τοίχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·

ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι· 215

ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαυῶν δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

πάντων δὲ προσάροιθε δὴ ἀνέρε θωρήσουντο, 220

Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,

πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220

βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφγχε
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ θέτις ἀργυρόπεζα

θήκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτώνων,

χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλων τε ταπήτων.

ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 224

οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,

οὔτε τεφ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.

τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ

πρώτου, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῆσιν·

νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον· 230

- εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδῶνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
 235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλωρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσπα Ζεῦ.
 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 μαίνονθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο,
 τεύχεσίν τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
 250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατῆρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 στή δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
 εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
 260 εἰνοδίοις, ὅς παιδες ἐριδμαίνωσιν ἔδοντες,
 αἰεὶ κερτομέοντες, ὀδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
 νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 τοὺς δ' εἵπερ παρά τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι· 265
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 ἐκ νηῶν ἔχέοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς· 270

ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
 γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ἦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 275

ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσι ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280

ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 μνηστῆρῶν μὲν ἀπορρήψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο, 285

νηὶ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέουτος·
 τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὑπτίως ἐν κονίησιν

κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν 290
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 ἠμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν

Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο 295
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.
 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 κινήση πυκινήν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
 ἕκ τ' ἔφαιεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

- 300 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰδήρ·
ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ὑπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωη.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
- 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχεϊ ὀξύουεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
- 310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρηϊῖος οὔτα Θόαντα,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
- 315 μῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὀξείῃ δουρί,
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρί
- 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ᾧμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
δρύψ' ἀπὸ μῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῖς ἄραξεν.
- 325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὡς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
υἱες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
- 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτις
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω· 335

τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον.. ἔνθα Λύκων μὲν ἵπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὐατος αὐχένα θείνεν Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυσ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340

δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν, νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.

ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς. Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεί χαλκῷ 345

νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοι· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά· ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πρῆσε χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 350

Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος, ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν

σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσιν ποιμένος ἀφραδίησι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας· 355

ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο, 360

ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, σκέπτειτ' οἰστῶν τε ροῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην· ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήρας ἐταίρους.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη· 365

ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε· οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν

Ἰωνῶν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.

- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγειν· ὕψι δ' ἄελλα
- 375 σκιδναῖ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτοῖ
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
- 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἔκτορι κέκλετο θυμός·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
- 385 ἤματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
- 390 πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 εἰς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσαι.
- Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φύλαγγας·
- 395 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 εἶα ἰέμενους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγνὴν
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπετύντο ποιήν.
 ἔνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῶ,
- 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς—ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία ἠΐχθησαν—ὁ δ' ἔγχει νύξε παραστάς

γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων· 405
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἑλῶν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἐπιπροβλήῃτι καλῆμένος, ἱερόν ἰχθύν
 ἐκ πόντου θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακ κεφαλὴν· ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα κέασθη
 ἐν κόρυδι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην, 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστοριδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἴφέα τ' Εὐϊππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·

Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε!
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 ὅστις ὄδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 425

Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὡστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.— 430
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὄρμαίνοντι, 435
 ἣ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυόεσης
 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πῖονι δήμῳ,
 ἣ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλύσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν ἄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῃ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνὸν ἐνήσεις.
 450 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 ἦτοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιω Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἶων,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἔπνον,
 455 εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 ἔνθα ἔ ταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 ὃς ῥ' ἦὺς θεράπων Σαρπηδόνοσ ἦεν ἀνακτος,
 465 τὸν βάλε νεΐαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δεῦτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 ἔγχρῃ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀτάσθων.
 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἠγία δέ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίησιν.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἶψας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 τῷ δ' Ἰδυυδήτην, ἐν δὲ ῥυτήρσι τάνυσθεν. 475
 τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἔνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 480
 ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδιγὸν κῆρ.
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἣ ἀχερωῖς,
 ἦ ἐπίτυς βλωθρῆ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·

ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,
 βεβρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. 485

ἦύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθῶν,
 αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσι,
 ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
 ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν 490
 κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
 νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι! 495

πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἠγήτορας ἄνδρας,
 πάντη ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 ὀφθαλμοὺς ῥῖνᾶς θ'. ὁ δὲ λαξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 ἐκ χροῶς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·
 τοιοῦ δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμῆν. 505
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιώντας,
 ἐμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

- Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰὼντι·
 ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὄτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 510 χειρὶ δ' ἔλων ἐπίεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰὸ
 τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυῖδι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ
 515 εἷς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκίειν.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ᾧ παιδί ἀμύνει.
 ἀλλὰ σύπερ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισιν
 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολεμίζειν,
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνώ ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γῆθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἠγήτορας ἄνδρας,
 πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων,
 οἷ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν
 κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 δὲ Λυκίην εἶουτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχρῃ χάλκεος Ἄρης.
 ἀλλὰ, φίλοι, πάροσθητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν 545
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλης
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐών· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ 550
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰδὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὄρσε Μενoitιῳδεῷ Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἴοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείουσ.
 κεῖται ἀνὴρ, ὃσ πρῶτοσ ἐσήλατο τείχοσ Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδόων. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες,
 τεύχεά τ' ὤμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων 560
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡσ ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγασ,
 Τρῶεσ καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνεσ καὶ Ἀχαιοί,
 συμβαλον ἀμφὶ νέκνι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι, 565
 δεινὸν αὖσαντεσ· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺσ δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοῆν τάνυσσε κρατερῆ ὕσμίνῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχῃσ ὀλοὸσ πόνοσ εἴῃ.

Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶεσ ἐλίκωπασ Ἀχαιοῦσ.
 βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστοσ ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570
 υἱὸσ Ἀγακλῆοσ μεγαθύμου, δίοσ Ἐπειγεύσ,
 ὃσ ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασσειν
 τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξασ,
 ἐσ Πηλῆ' ἰκέτευσε καὶ ἐσ Θέτιν ἀργυρόπεξαν·
 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ ῥῆξῆνορι πέμπου ἔπεσθαι 575
 Ἴλιον εἰσ εὖπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμειν νέκνοσ βάλε φαίδιμοσ Ἔκτωρ

- χερμαδίῳ κεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυδι βριαρῆ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἑοικῶς
 ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 ὡς ἱδὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανῆς ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέη πειρώμενος, ἦ ἐν ἀέθλῳ,
 ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμοραϊστῶν·
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρί,
 στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλῆες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἱδὺς φέρου αὐτῶν.
 ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὠκα δὲ θυμὸς
 ὄχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκύτος εἶλεν.
 Αἰνεΐας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἦκεν·
 ἔλπето γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαιομένη κατὰ γαίης
 ὄχθητ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.] 515
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα,
 ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦυδα·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα, 620
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὀξείῃ χαλκῶ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθώς,
 εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ. 625

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνέειπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορευεῖς;
 ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καδέξει.
 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ· 630
 τῷ οὔτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοιή·
 ὡς τῶν ὄρνυτο δούπος ἀπὸ χροῦς εὐρυοδείης, 635
 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητῶν,
 νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσι·
 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνήρ Σαρπηδόνα διὸν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους. 640

οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μυῖαι
 σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγείας κατὰ πέλλεσσι,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέυει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινώ, 645
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἢ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῶ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθται,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἧὺς Θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἐξαυτίς Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὄσαιτο προτὶ ἄστῳ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλοι
 Τρῳάς φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 εἴθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῖν Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσον·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἔπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμίοσιν, οἳ ρά μιν ὠκα
 Δήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
 εἴνδα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσον·

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἄμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὤκα
 κἀτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Ἀυτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη· 685
 νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊΐδαο φύλαξεν,

ἢ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος ἤπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ὑφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·] 690
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν ;

Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀυτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν· 700
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὄλοά φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.

τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσω.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος, 705
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις ! οὐ νύ τοι αἴσα,
 σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθει Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

Ἦς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 710
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 δίζε γάρ, ἠὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνου αὐτὶς ἐλάσσας,
 ἢ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.

ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 715

ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῶ τε κρατερῶ τε,
 Ἄσιῶ, ὃς μήτρως ἦν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἔπι Σαγγαρίοιο.

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδέ τί σε χροῖ-
 αῖδ', ὅσον ἦσσαν εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.

725 αἶ κέν πῶς μιν ἔλθῃ, δῶν δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἀμ πόνου ἀνδρῶν.

Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεδ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνου Ἀργείοισιν

730 ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.

Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερῶνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 σκαίῃ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον

735 μάρμαρον, ὀκρίεντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.

ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθου υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαϊ.

740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρύς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κούρησιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἐοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·

745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὡς ρεῖα κυβιστᾶ!
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὄδε, τήθεα διφῶν,
 νηὸς ἀποδρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾶ.

750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

- Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὄστε σταδμοὺς κεραΐζων
ἔβλητο πρὸς στήθος, εἴη τέ μιν ὤλεσεν ἀκλή·
ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
- "Εκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε. 755
τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὡς, δηρινθήτην,
ὣτ' ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλίφοιο,
ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
ὡς περὶ Κεβριόναο δὺω μήστωρες αὐτῆς,
Πάτροκλός τε Μενoitιάδης· καὶ φαίδιμος "Εκτωρ, 760
ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῶα νηλεῖ χαλκῶ.
"Εκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει·
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
- Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
οὔρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοῖόν τε κράνειαν,
αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεις ὄζους
ἠχῆ θεσπεσίη, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
ιοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κούνης 775
κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
- Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
- Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔσφενεν. 785

- ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι Ἴσος,
 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἴοντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στή δ' ὄπιθε, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κούησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 ἵππόκομον πήληκα μαιίνεσθαι κούησιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
 800 ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 ἄσπις σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' αἴτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στή δὲ ταφῶν· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανδοίδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχεέ θ' ἵπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφήκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλη,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἑόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεί χαλκῶ,
 820 ἀγχιμόλόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὔτα δὲ δουρὶ

νείυτον ἐς κενεῶνα · διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.
 δοῦπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμη,
 ὦτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης · ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω · 825
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν ·
 ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίῳ ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα ·
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμήν, 830
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν ·
 νῆπιε! τῶν δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν · ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω 835
 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον · σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἄ δελί! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἴοντι ·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξει ·
 ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφροσι πεῖθειν.

Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ ·
 ἤδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὐχεο · σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν 845
 ῥηϊδίως · αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος · σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν ·
 οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντι τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 δὴν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἄδροτῆτα καὶ ἤβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα φαίδιμος Ἔκτωρ·

Πατρόκλει, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον ;
 860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 φθῆγῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι ;

Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῆς
 εἵρυσε, λάξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊθεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρηίφιλου Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο· 5
ὥς περὶ Πατρόκλω βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,
τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς εὐμμελῆς ἀμέλησεν
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
ἔσθη, καὶ προσέειπεν Ἀρηίφιλου Μενέλαον·
Ἀτρεΐδη Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην· 15
τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, 20
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμναίνει,
 ὄσσον Πάνθου νῆες εὐμμελῖαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἦς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἴσι κίοντα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆα.
 ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 στηῆς· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθει· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόου καὶ πένθος ἔδθηκας.
 ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τειν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῖη.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.

Ὡς εἰπὼν, οὕτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμη
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἄψ δ' ἀναξαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
 51 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνδρῶν λευκῷ·

ἐλθῶν δ' ἔξαπινης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνουσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἷον εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἄτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 60

ὦς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκί πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἦτις ἀρίστη·
 γῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ τ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόγγε κύνες ἄνδρες τε νομήης 65
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐδέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

ἔνθα κε ρεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο 70
 Ἄτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, Δοῶ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἠγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θῆεις, ἀκίχῃτα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρέος υἱός,
 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν, 80
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ Δουρίδος ἀλκίης.

ὦς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνε δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ 85
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῶ,
 ὄξεα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἷον λάθειν Ἀτρέος ὄξυ βόησας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 90

ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κύτα τεύχεα καλά,

- Πάτροκλόν θ', ὃς κείται ἐμήs ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆs·
 μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἔκτορι μόνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 ὀππότ' ἀνὴρ ἐδέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἔκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὐτίς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαιίμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ,
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίνονται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἄριστερὰ πάσης,
 θαρσύνουθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ θέειν, εἶδαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠῦδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαῖολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαίφροσι θυμόν ὄριεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἴν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῶ,

τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' ἄψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλά 130
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 ἐστήκει, ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
 ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθενεὶ βλεμεαίνει· 135
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἦρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρείδης δ' ἐτέρωθεν, Ἄρηφίλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέζων.
 Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 40
 Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθον·
 Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἐόντα.
 φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἴλιφ ἐγγεγάασιν. 145
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεις μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι! ἐπεὶ Σαρπηθόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, 150
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνες ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπέισεται ἀνδρῶν,
 οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. 155
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθάρασές ἐνεῖη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος 160

ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαιμέδα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἐντεα καλὰ
 λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεδα Ἴλιον εἴσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέροσ, ὃσ μέγ' ἄριστοσ
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντεσ.
 ἀλλὰ σύγ' Αἴαντοσ μεγαλήτοροσ οὐκ ἐτάλασασ
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δητίων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδυὸσ μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερόσ ἐστιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολοσ Ἔκτωρ
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοίοσ ἐὼν ὑπέροπλον εἶπετε!

ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένασ ἔμμεναι ἄλλων,
 τῶν ὄσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχν φρένασ, οἶον εἶπετε·
 ὄστε με φῆσ Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.

175 οὔτοι ἐγὼν ἐρρίγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸσ κρείσσων νόοσ αἰγιόχοιο,
 ὄστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηιδίωσ, ὅτε δ' αὐτοσ ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἴστασο, καὶ ἶδε ἔργον

180 ἠὲ πανημέριοσ κακόσ ἔσσομαι, ὡσ ἀγορεύεισ,
 ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆσ μάλα περ μεμαῶτα,
 σήσσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντοσ.

Ὡσ εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρόν αὔσασ·
 Τρώεσ καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 ἀνέρεσ ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδοσ ἀλκῆσ·
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆοσ ἀμύμονοσ ἐντεα δύω
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάσ.

Ὡσ ἄρα φωνήσασ ἀπέβη κορυθαίολοσ Ἔκτωρ
 190 δητίου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρουσ
 ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 οἱ προτι ἄστου φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στασ δ' ἀπάνευθε μάχησ πολυδακρύτου, ἐντέ' ἄμειβεν·
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἂ δῶκε, φέρειν προτι Ἴλιον ἰρήν,
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν

Πηλείδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες 195
πατρὶ φίλω ἔπορον· ὁ δ' ἄρα φ' παιδὶ ὄπασσεν
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρός ἐγήρα.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν· 200

Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν.
ὅς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστήος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων 205
εἶλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω,
τῶν ποινην, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Ἦ, καὶ κυανέσιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίων.
Ἐκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης 210
δεινός, ἐνυάλιος· πλήσθην δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
ἄτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, 215
Μέσσηλιν τε Γλαυκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἄστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἴππόδοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων· 220
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολλῶν ἠγειρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρήχω καὶ ἐδωδῆ 225
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμόν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἢ ἐσαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηωτά περ, ἔμπησ

- 230 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἶξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 Ὠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
- 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἧ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλιοι,
 ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῆ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
- 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστήης Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὠς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνός·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἷτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
- 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὠς ἔφατ'· ὄξυ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενήης,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντη.
- 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἠγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ,
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῆσι Διῦπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἠΐονες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἄλως ἔξω· 265
 τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλῆν
 χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδῃν ἤχθαιρε πάρος γε, 270
 ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

μίσησεν δ' ἄρα μιν δηῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὤρσεν ἐταίρους.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοῦς·
 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν 275
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
 ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα. 280

Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὸν εἵκελος ἄλκῃν
 καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
 ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
 οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόδοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290

Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 πληῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 ἤρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ, 295
 πληγείσ' ἔγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλιοι πόδα μεγαλήτορος ἤκε χαμᾶζε

- 300 κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῶ,
 τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἰκόντισε δουρὶ φαεινῶ.
 305 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῶ Πανοπῆϊ
 οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
 τὸν βύλ' ὑπὸ κληῖδα μέσση· διὰ δ' ἄμπερὲς ἄκρη
 310 αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὤμον ἀνέσχεν.
 δουπήσεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαίφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποδόφω περιβάντα, μέσση κατὰ γαστέρα τύψεν·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 315 ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσῶν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἰππόδοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
 κήρυκι Ἡπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώσ·
 τῶ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε
 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·

Ἔκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων, 335
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατοῦ μήστωρα, μάχης ἐπιτάρροδον εἶναι.
 τῷ ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οὔγε ἔκηλοι 340
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.

Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔσθη.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον. 345

τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλακος εἰληλούθει, 350

καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἰδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. 355

Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πῦλλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπλίω νεκροῦ χύζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόμεν δὲ μίχεσθαι.
 ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν 360

δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνητο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισι καδ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. 365

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη
 οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 Ἡελίου ὄξεια, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὄρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνουντες βέλεα στονούοντα,
 375 πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῶ,
 ὄσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθη,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τῷ δ' ἐπιισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 βόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

- Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νέικος ὀρώρει
 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκάστωι,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετε μαρναμένοισιν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
 390 λαοῖσιν δῶη τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλός', ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὡς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 395 ἔλκεον ἀμφοτέροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαι', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνου. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πάτροκλον τεθνήotta διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τειχεὶ ὑπο Τρώωι· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχριμφθέντα πύλησιν, 405
 ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἢ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 410
 μήτηρ, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμές ἐγχιρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὠδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

Ἦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἔπι γλαφυρῆς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρῶεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κύδος ἀρέσθαι.

Ὡς δέ τις αὐ Τρώων μεγάλθυμων αὐδήσασκεν· 420
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. 425

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 ἢ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός, 430
 πολλὰ μὲν ἄρ μᾶστιγι δοῆ ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῆ·

τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἤθελέτην ἰέναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός· 435

ὡς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶ ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῆ δὲ μαιίνεται χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. 440

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
θυγητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!

445 ἢ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον ;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ εἴσω.

450 ἢ οὐχ ἄλλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς ;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῶ,
ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
455 δῦη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡψ̄.

τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κούρην οὐδᾶςδε βαλόντε,
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενόςπερ ἑταίρου,

460 ἵπποισι ἀΐσσω, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ρέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ρέια δ' ἐπαίξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πως ἦν, οἶον εἶνδ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ

465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὄψ' δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνήρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·

στή δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·

Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν

470 ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθδᾶς ;
οἶον πρὸς Τρώας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
μῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὁμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.

Τὸν δ' αὐτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·

475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε.

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
ζῶος ἑών ; ἠὺν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει • •
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 480

᾽Ως ἔφατ' • Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶον ἄρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν •
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαιδιμος Ἐκτωρ •
αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν, ἐγγυς ἔοντα •

Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 485
ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
τῷ κεν ἐελποίμην αἵρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
σῷ ἐδέλεις • ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ. 490

᾽Ως ἔφατ' • οὐδ' ἀπίθησεν εὖς παῖς Ἄγχισσο.
τῷ δ' ἰδὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
αὔησι, στερεῆσι • πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἄμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος θεοειδῆς
ἦσαν ἀμφοτέροι • μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους • 495
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
αὐτῖς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξήμενος Διὶ πατρί,
ἀλκῆς καὶ σθένης πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον • 500

Ἄλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέιοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἴω,
πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν 505
Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.

᾽Ως εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον •
Αἴαντ', Ἀργείων ἠγήτορε, καὶ Μενέλαε,
ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν • 510
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεές ἡμαρ.
τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα

- "Εκτωρ Αινείας δ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιοι κατασπίδα πάντοσ' εἴσθη·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασσεν.
 520 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοῶν ἀγραυλοιο,
 ἵνα τάμη διὰ πάσαν, ὁ δὲ προδορῶν ἐρίπησιν·
 ὡς ἄρ' ὄγε προδορῶν πέσεν ὑπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
 νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 "Εκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἷ ῥ' ἦλθον καθ' ὄμιλον, ἑταίρου κικλήσκουτος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 "Εκτωρ, Αινείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἀρητον δὲ κατασπίδα λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, δοῶ ἀτάλαντος Ἀρηῆ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιύδαο θανόντος
 κῆρ ἄχος μεδέηκα, χερειονύ περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκε· ἂν δ' αὐτὸς ἐβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατα ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
 ἀργαλή, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνούμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 ἦτε πορφυρέην ἱριν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὡς ἠ πορφυρέη νεφέλη πυκύσασα ἔστυν,
 δύσεται Ἄχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοῖμικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἅττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐδέλοισι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανάων ἐσεμύσσατο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἶνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὀπάξει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὄμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χρὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 τοιοῦ μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βύλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἰῆξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσῶν. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων

- ξείνων φίλτατος ἔσκειν, Ἄβυδόφι οἰκία ναίων·
 585 [τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 "Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἷος ἀείρας
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 590 ἑσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡστίωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ.
 καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα δυσσανόεσσαν,
 μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψε,
 595 ἀστρίψας δέ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
 βλήτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
 ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὄστέον ἄχρῃ
 600 αἰχμῇ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθῶν.
 Λήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρτῶ,
 υἱὸν Ἀλεκτρούνοιο μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 "Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἔαγῃ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι,
 δίφρω ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθῶν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ—
 πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὤκα ποδῶκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο—
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὥσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραξε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλῃσιν
κίψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·

Μάστιε νῦν, εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

Ἦς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Ἦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὄς μάλα νηπίος ἐστί,
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.

τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ

χύρμα φίλοις ἐτύροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀύπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νησὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

εἷη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οἶομαι οὐδὲ πεπύσθαι

λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·

ἥερι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρύσαι ὑπ' ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν,

ποίησον δ' αἰῆρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως!

Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατήρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·

ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·

ἄτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θάσσον ἰόντα
εἰπεῖν, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὧς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὄστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννουχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τῆς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὧς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊοῖσι λίποιεν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσι ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλήος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζῶς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασι
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουραίνων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑπόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὠκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 ὧς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιινῶ
 680 πάντοσε δινεΐσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἶ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδιοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνουθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὄτομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἶψ' Ἀχιλλεῖ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε 695
 δακρυόφι πλήσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῆ Πυλίοισιν ἐτύχθη· 705
 ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνήκεν,
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηΐδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω 710
 νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δῖῳ·
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἄριστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνυπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
 πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἔκτορι δῖῳ
 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρους περ 720
 μίμνομεν ὄξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένουτες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ἔνφιν μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεῖ
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 ἔθυσαν δὲ κύνεσσι ἐοικότες, οἳτ' ἐπὶ κάρφῳ 725
 βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητῆρων·

- ἔως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἄλκι πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
- 730 ὡς Τρῶες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω αἰξας, περὶ νεκροῦ δηριάσασθαι.
- 735 Ὡς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥτε πῦρ, τό, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
- 740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὡςδ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἢ δοκόν, ἢ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
- 745 τείρεδ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσι·
 ὡς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκῶς·
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ρέεδρα
- 750 ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθεισιν,
 πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνύσι ῥέοντες·
 ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιῦδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
- 755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοιῶν,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 κίρκου, ὅ, τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι·
 ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
- 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρους,
 φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιΐα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάρειδε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

5

ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ιηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο ;
μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο,
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.

10

ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δήϊον πῦρ,
ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.

Ἔως ὃ ταυῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαθοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·

15

ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἦ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.

κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.

20

- ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἔλων κόνιν ἀδαλέοσσαν,
 χεύατο κακ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέφ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κοίησι μέγας μεγαλωστί ταιυσθεῖς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς λήισσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθειν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
 δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένδεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένδος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγαυή
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένδος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδες' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω. 60

ᾧφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμησαι ἰούσα.
 ἀλλ' εἴμ', ᾧφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 ὅ,τι μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

Ἦς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα. 65

τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὄξυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς εἴου·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
 ἐξαύδα, μὴ κεύθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὐχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπιδεουμένους, παδέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. 70

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος, 80

Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δηῶσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ιδέσθαι,
 καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνή. 85

αἰῶ ᾧφελος σὺ μὲν αὖτι μετ' ἀθανάτης ἀλίγησιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρῖον εἴη,
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτὶς,
 οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἱ κε μὴ Ἔκτωρ 90

πρώτος ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
Πατρόκλοιω δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίση.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσαι, οἱ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἔκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρω
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δήσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
οὐδέ τι Πατρόκλω γενόμην φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἔκτορι δίῳ·
ἀλλ' ἡμῶ παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἐών, οἶος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι·
ὄστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἤντε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρῦμένοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κιχείω,
115 Ἔκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὄσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
ἀλλὰ ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρης.
120 ὡς καὶ ἐγών, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρεϊάων ὑπαλάων
δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
125 γνοιεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρुκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσειν.

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμενον αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
 δῆρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθειν αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσειο μῶλον Ἄρηος,
 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι. 135
 ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἄμ' ἠελίφ' ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαιστοῖο ἄνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἐοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς, ἀλίησι κασιγνήτησι μετηῦδα·
 Ἵμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140
 ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 υἱεὶ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανώοντα·
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν. 145
 ἣ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλφ' παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνεῖκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 δεσπεσίφ' ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150
 οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αἷτις γὰρ δὴ τότε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
 τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ, 155
 ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν,
 νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποιθώς,
 ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160
 ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰθῶνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεςθαι·
 ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύνατο δύω Αἴαντε κορυστὰ
 Ἔκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμννου, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνῆ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμνύομενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἐλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ε' θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 σοὶ λῶβη, αἶ κέν τι νέκυος ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οὐ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 ἔγχεϊ δηϊῶων περὶ Πατρόκλιοι θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·

εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτῶς ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρώες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

201

Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βίβλ' ἀγίδα θυσανόεσσαν·
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δια θεάων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανόωσαν.

205

ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἴκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στυγερωῶ κρίνονται Ἀρηῖ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι

210

πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ
 γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρής ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν.
 στή δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς

215

μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμῆν.
 ἔνθα στάς ἦϋσ'· ἀπύτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγεσθ'· ἀτὰρ Τρώεσσι ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγγε
 ἄστυ περιπλομένων δητῶν ὑπο θυμοραϊστέων·

220

ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 παῶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποιο
 ἄψ' ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαδύμου Πηλείωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαίε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

225

τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρώες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δωδέκα φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὄχεέσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

230

- ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 εἰς πόλεμον, οὐδ' αὐτὶς ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδυσεν, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρπιοι μέδεσθαι.
 ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντα γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανδοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱὴ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνῆκα·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἄμφι μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἥῳ δῖαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἶμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δίῳ,
 τόφρα δὲ ῥηῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἴρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδώκεα Πηλεῖωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἄρηος δατεύονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται

ἴν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 ἄμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κίχῃσεται ἐνθάδ' ἐόντας
 αὔριον ὄρηθρῆς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνῶσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 270 ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἄπ' οὐατος ὦδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
 ἕψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 271 μακραί, εὖξεστοι, ἐξευγμένοι εἰρύσσονται.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶκ' ἐδέλησιν
 ἐλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 ἀψ' πάλιν εἴσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 280 παντοίου δρόμου ἄση ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
 εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 285 ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτίς ἰόντας.
 ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοσι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθήσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 290 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κῆδος ἀρέσθ' ἐπὶ νησί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 295 οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπέισεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 ἀλλ' ἄγισθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάξει,
 300 συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορήσαι,

- τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ Ἀχαιοῦκ.
 πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 εἰ δ' ἐτέον παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐδέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἐγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἣ κε φέρησι μέγα κράτος, ἣ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
 31) Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἔκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόοντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλῆν·
 δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠυγένειος,
 ὃ ρά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφιβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ
 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἄχυνται ὕστερος ἐλθῶν·
 πολλὰ δὲ τ' ἄγκε' ἐπήλθε μετ' ἀνέρος ἰχνι' ἐρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὧς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
 325 θαρσύνων ἦρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπύοντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληϊδος αἴσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθεξέει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἔκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
 δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νησὶ κορωνίσι κείσεται αὐτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαδύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσαι, 340
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόευντα. 345

αἱ δὲ λοетроχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέφ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ· 350

ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.— 355
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ρά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη· 360
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!

καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὄσπερ θνητὸς τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὔνεκα σὴ παράκοιτις 365
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
Ἡφαίστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἄφθιτον, ἀστερόευντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, 370
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἑείκοσι πάντας ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοίχον εὖσταδέος μεγάρου·
- 375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θείων δυσαιάτ' ἀγῶνα,
 ἦδ' αὐτις πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ιδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
- 380 ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεςσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 385 Τίπτε, Θέτι ταυύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξεινία θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
- 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' "Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 "Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σείω χατίζει·
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ρά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
- 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι, χολὸν εἶοντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῶ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
- 400 τῆσι παρ' εἰνύετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
 ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ᾗδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδρώπων,
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρῶ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφ ζωάγρια τίνειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινήϊα καλά,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποδείομαι ὄπλα τε πάντα.
 Ἥ, καὶ ἀπ' ἀκμοδέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη, 410
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κινήμαι ῥώοντο ἀραιαί.
 φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα· 415
 δῦ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 χρύσειαι, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
 τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν. 420
 αἱ μὲν ὑπαιδα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔρρων
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαεινοῦ·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις. 425
 αὔδα ὅ, τι φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 "Ἡφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσίν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430
 ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
 Αἰακίδῃ Πηληΐ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γῆραι λυγρῷ
 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν· 435
 υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὧς γουνοῦ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς 440
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληΐου εἴσω

- ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾱ φάος Ἥελιοιο,
 ἀχρῦται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίμετο λοιγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειεν,
 πέμπει δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐδέλῃσθα
 υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρῶσιν δαμείσ· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἱ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρῦψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτε
 ἀνδρῶπων πολέων θαναμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὐπρηστον αὐτμὴν ἐξανιεῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅππως Ἡφαιστὸς τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοδέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 ῥαιστήρα κρατερὴν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυριάγρην.

Ποίει δὲ πρότιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν,
 τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώννα. 480
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἥελιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἔστεφάνωται, 485
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
 ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ δῶυ ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων 490
 καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαῖδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἠγίγεον ἀνὰ ἄστν· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·

κῦροι δ' ὄρχηστήρες ἐδίεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες 495
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προδύροισιν ἐκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθροοί· ἔνθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα ποιηῆς

ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δῆμῳ πιφάυσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορι πείραρ ἐλέσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπνου, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·

σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων· 505
 τοῖσιν ἔπειτ' ἦισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶυ χρυσοῖο τάλαντα,
 τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶυ στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή, 510
 ἠὲ διαπραθέειν, ἠ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτήσιω ὄσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

- οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἄθρη
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζουες ἦσαν.
- 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι σφίσιν εἶκε λοχήσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὄθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνδ' ἄρα τοίγ' ἴζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
- 525 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ
 ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτηῆρας.
- 530 οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 εἰράων προπάρειδε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἴψα δ' ἴκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
- 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφεινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ', ὥστε ζωὴ βροτοῖ, ἦδ' ἐμάχοντο,
- 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουν κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακῆν, πείραν ἄρουραν,
 εὐρέϊαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης,
 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεός οἶνον
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιῶν· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

ἦ δὲ μελαινέτ' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
χρυσείη περ εἴουσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι 550
ἦμων, ὄξειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδα ἴσι δέοντο.

τρεις δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν 555
παῖδες δραγμαύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,

ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ θρυτὶ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
δεῖπνον ἐρίδοισιν, λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον. 560

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίζουσαν ἀλωήν,
καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέσιν.

ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσειν 565
κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,

τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγῶφεν ἀλωήν.

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡΐθεοι, ἀταλά φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.

τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ 570
ἰμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν

λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·

αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαστο κασσιτέρου τε· 575
μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,

πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.

χρῦσειοι δὲ νομῆς ἄμ' ἐστιχώωντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

σμερδαλέω δὲ λέοντε δὺ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν 580
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμικῶς

ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαδον ἠδ' αἰζηοί.

τῶ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοειην,

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτως ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

65 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγυὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
σταδμοὺς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
τῷ ἴκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἦΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἴατ' εὐννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
600 ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέξῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.

πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὄμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
605 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Ἀυτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
610 τεύξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαιινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλῆν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
τεύξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέριοιο.

Ἀυτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας.
ἦ δ', ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόμεντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
ῶρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δν φίλον υἷον,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 5
μύρονθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο, 10
καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔδηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη 15
αὐτην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λείσσων, 20
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρευ, οἷ' ἐπιεικὲς

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 μῦλαι, καδδύσαι κατὰ χαλκοτύπους ὤτειλάς,
 εὐλάς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται—κατὰ δὲ χροῶ πάντα σαπήη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θεῆτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.

30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησὼ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μῦλαι, αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηιφάτους κατέδουσι.
 ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἣ καὶ ἀρείων.

ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσο, δύσοο δ' ἀλκήν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·

Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.

40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεῦς
 σμερδαλέα ἰάχων, ὤρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦς.

καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,

καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτήρες,

45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεῦς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,

Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,

ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.

50 καδὲ μετὰ πρώτη ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.

αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ

οὔτα Κῶων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,

55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεῦς·

Ἄτρεϊδη, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὄτε νῶτ' περ, ἀχυνμένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.

τῆς ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 ἥματι τῷ, ὄτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας · 60
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνήσαντος.

Ἔκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον · αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἴω.

ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εὔσομεν, ἀχυνέμεοί περ, 65
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον · οὐδέ τί με χρῆ
 ἄσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε δᾶσσον
 ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν, 70
 αἱ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν · ἀλλά τιν' οἴω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησι
 δῆϊου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

Ἦς ἔφαθ' · οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος. 75

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.]

Ἦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν 80

ὑββάλλειν · χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὀμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ εἴποι ; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι · αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος. 85

πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 καὶ τέ με νεικείεσκον · ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,

ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς,
 οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
 ἥματι τῷ, ὄτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.

ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι ; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. 90
 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,

- οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεὶ
 πίνυται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [βλαπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν.]
- 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς εὐῶσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἑρακληΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
- 101 ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ με, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσι ἀνάξει,
- 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη
 ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις.
 εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκου,
 ἧ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσι ἀνάξειν,
- 110 ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέση μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οὐ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενεᾶλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
- 115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηΐδαο.
 ἧ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείσ·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
- 120 αὐτῇ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυτε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηΐδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἕϊκὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
- 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυ κατὰ φρένα τύψε βαθείας
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,

χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὄρκον,
μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἄττην, ἣ πάντας αἶαται.

Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, 130
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων.

τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
ἔργον αἰεὶ ἐχόντα ὑπ' Εὐρύσθης ἀέθλων
ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ 135
Ἀργείους ὀλέεσκειν ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,

οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄττης, ἣ πρῶτον ἀάσθην.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·

ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυδι λαούς!
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν 140

χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσι ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·

δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,

οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 145

Ἀτρείδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,

ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης

αἰψά μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,

οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150

ὥς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδῃται,

ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

ὣδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, 155

νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱας Ἀχαιῶν,

Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται

φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες

ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.

ἀλλὰ πύσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς 160

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἄκμηνος σίτιοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
- 165 ἀλλὰ τε λάτρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζη,
θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
- 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθ' ὀπλεσθαι·
τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
[ἢ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσίν ἵλαος ἔστω.
αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἄρεσάσθω
- 180 πιείρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἄτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
ἄνδρ' ὑπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διύκεο καὶ κατέλεξας.
ταῦτα δ' ἐγὼν ἐδέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
οὐδ' ἐπιorkήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
- 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἑολλέες, ὄφρα κε δῶρα
ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσοι Ἀχιλῆϊ

χθίζον ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τέ γυναῖκας. 195

Ταλθύβιος δέ μοι ὤκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, 200

ὅπποτέ τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.

νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαῖγμένοι, οὖς ἐδάμασσεν
Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. 205

ὕμεις δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε
νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱας Ἀχαιῶν

νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.

πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνηῶτος, 210

ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὄξεϊ χαλκῷ
κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

κύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215

ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ

ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νοήματί γε προβαλοίμην
πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

τῷ τοι ἐπιτήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. 220

αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχουεν·

ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅστ' ἀνδρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς· 225

λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο ;
ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταδάπτειν, ὅς κε θάνησιν,

- νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἡματι δακρύσαντας·
 230 ὄσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ὑτειρέα. μηδέ τις ἄλλιν
 λαῶν ὄτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 235 ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λήπηται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγειρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Ἥ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλειῶν τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἐπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνον
 250 ἴστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶ ἑναλίγκιος αὐδὴν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἦ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐριννύες, αἰθ' ὑπὸ γαίαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.
 εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοίεν
 πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσαι. 265

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῶ.
 τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἀνστάς Ἀργεῖοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἡ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!
 οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς
 ἦδελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. 270

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. 275

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.

δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
 βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·

καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας
 ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί. 280

Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
 ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῶ,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. 285

εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλὴ πλείστον κεχαρισμένε θυμῶ!

ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰούσα·
 νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀψ' ἀνιούσ'· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ! 290

ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῶ·

τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.

οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεὺς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος, 295

κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν ἄ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μελιχον αἰεὶ.
 ὦς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπειθεῖδ' ἑταίρων,
 μῆ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 ὦς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκεδάσεν βασιλῆης·
 310 δοιῷ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενεύκατο, φώνησέν τε·
 315 Ἥ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταδ' ἑταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 αἶψα καὶ ὄτραλέως, ὅποτε σπερχοῖάτ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἄρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυν εἴβει
 χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 ἦε τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἶον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεῖξιας ἕκαστα,

ετήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 ἤδη γὰρ Πηληϊά γ' ὀτόμαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι, 335
 γήρατ' τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθῃται.

ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων, 340
 αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποιίχεται ἀνδρὸς ἐῆος.
 ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 κείνος ὄγε προπάρουδε νεῶν ὀρθοκραϊράων 345
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.

ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 ἢ δ', ἄρπη εἰκυῖα ταυπητέρυγι, λιγυφώνω, 350

οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο· 355
 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·
 ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυδες, λαμπρὸν γανώωσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, 360
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνωτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 [τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῶ δὲ οἱ ὄσσε 365
 λαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσето δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἕφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
 370 καλῆς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἥτε μήνης.
 375 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταδμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐδέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰδέρ' ἵκανεν
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἣ δ', ἀστήρ ὣς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεῖοντο δ' ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς Ἕφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' εἰο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνητ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπίασατ' ἔγχος,
 βριθῦ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσι.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠγία τεῖναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μᾶστιγα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιῶν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 400 Ἔάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἠνιοχῆα
 ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἑώμεν πολέμοιο·
 μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανεν·
 αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λῆν σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς 410
 αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.

οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτήτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοίῳ Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, δν ἠύκομος τέκε Δητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θείοιμεν, 415
 ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ἦς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὤκυν Ἀχιλλεὺς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύει; οὐδέ τί σε χρή. 420
 εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπησ
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῶ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἢ δ' ἄρα πάντα

5

φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσσα ποιήεντα.

ἔλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
ξεστῆς αἰδούσησιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ

10

Ἡφαιστος πόλησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.
ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.

Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·

15

Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔγνωσ, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
ὣν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

20

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχί Οὐλύμπιο
 ἦμενος, ἐνδ' ὀρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἴκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου. —
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγειρεν.
 βᾶν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἠδὲ Ποσειδάων γαϊήροχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκασται·
 Ἥφαιστος δ' ἄμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἄκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θυητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἑκάστου,
 45 δειδιότας, ὄθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλείωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἐρις κρατερή, λαοσσόος· αὐε δ' Ἀθήνη,
 σταῶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὔτει.
 αὐε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγγυντο βαρεῖαν.
 δεινὸν δὲ βροίτησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαίαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 60
 ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀίδωνεύς,
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπερθεν
 γαίαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 σμερδαλέ', εὐρώεστα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 ἄντα δ' Ἐνυαλίιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 70
 Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. 75
 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ἔκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεΐαν δ' ἰδὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
 ἀντία Πηλείωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἧῦ. 80
 υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ὡς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος ἐναντιβιον πολεμίζειν ; 85
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι ;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
 στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
 ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,

- πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα
 ἢ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
 ἔγχρῃ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λουγὸν ἀμυνεῖ
 καὶ δ' ἄλλως τρυγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπκλήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλω
 ἦρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἢ μὲν γὰρ Διὸς ἐστ', ἢ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
 110 ὦς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἢ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεΐας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλειωνος· ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλλῆϊ
 παρσταιῆ, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἱ τοπάρως περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 πάντες δ' Οὐλύμπιοι κατήλθομεν ἀντιώωντες
 τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

σήμερον· ὄστερον αὐτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὁμφῆς,
 δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. 130

Τὴν δ' ἠμείβετο ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 "Ἦρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρῆ.
 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλομι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·] 135

ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζόμεσθα κίοντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλῆ' ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται 140
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὤκα διακρινθέντας ὅτω
 ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγουριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο, 145
 ὑψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο· 150
 οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρῦσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ σέ, ἦιε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορδον.
 ὥς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεΐατο μητιώωντες
 βουλᾶς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 ὤκνεον ἀμφοτέροι· Ζεὺς δ' ἡμενος ὑψὶ κέλευεν. 155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 ὀρνημένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιᾶδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. 160
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρι
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὡς
 165 σίντης, οὔτε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κεί τις Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν
 δουρι βάλη, ἐάλη τε χανῶν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
 170 οὔρῃ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκίων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 ὡς Ἀχιλῆ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθῶν
 ἔσσης; ἦ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
 οὔ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
 ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρι φόβησα.
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον εἶοντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίξο φεύγων·
 ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθορμηθεῖς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀίομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
πρὶν τι κακὸν παθῆέν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὧς, 200

ἔλπεο δευδιξέσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἤμην κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,

προκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·

ᾧφει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. 205

φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,

μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἰλοσύδνης·

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο

εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.

τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιντα 210

σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσὶ γε νηπυτίοισιν

ὠδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ᾧφρ' εὐ εἰδῆς

ἡμετέστην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·

Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, 215

κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἰρή

ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἐῖ ὑπωρείας ᾧκεον πολυπίδακος Ἰδης.

Δάρδανος αὖ τέκετ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220

τοῦ τρισχίλια ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο

θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—

τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,

ἵππῳ δ' εἰσόμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

αἰ δ' ὑποκυσσόμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225

αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

ἄκρον ἐπ' ἀνδρῆϊκων καρπὸν θέου, οὐδὲ κατέκλων

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.—

Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· 230

Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
 τὸν καὶ ἀνηρείψωντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὐτέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπου τε Κλυτίου θ' Ἰκετάονά τ', ὄξον Ἄρηος·
 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἄρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 ὄππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδεα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηὺς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσο' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὄπποῖόν κ' εἶπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἑπακούσῃς.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νεῖκα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 αἴτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰούσαι,
 255 πολλ' ἑτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψῃς μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσοσθ
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχεος,
 260 σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχεος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνεΐαο·
 νῆπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὡς οὐ ῥήϊδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποεῖκειν.

οὐδὲ τότε Αἰνεΐαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἔπει πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, 270
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσεήν· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνεΐαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός, 275
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥίνος βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιᾶς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.

Αἰνεΐας δ' εὔλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
 δείσας· ἐγγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη ἰέμενη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280

ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285

Αἰνεΐας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 ἔνθα κεν Αἰνεΐας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δέ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα· 290

εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

ᾠ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο,
 θς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδόςδε κάτεισιν,
 παιδόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο· 295
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.

ἀλλὰ τῆ νῦν οὔτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μάψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, 300
 μήτῳσιν καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἳ κεν Ἀχιλλεὺς

- τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἷ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 305 οἷ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνεΐαι βίη Τρώεσσι ἀνάξει,
 καὶ παῖδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνεΐαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν εἰάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμῆμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]
 ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσειν κακὸν ἡμάρ,
 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 ἔξε δ' ὄθ' Αἰνεΐας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγάλητορος Αἰνεΐαι·
 καὶ τὴν μὲν προπάραιδε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεΐαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰείρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνεΐας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι,
 ὃς σεῦ ἅμα κρείστων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη,
 θαρσήςσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.

Ἦς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340

αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345

λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.

ἦ ῥα καὶ Αἰνεΐας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰψ αὐτῶς εὐχετάσθαι.

ἐρρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350

ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἑλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·

μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355

ἀογαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ εἴοντι,

τοσσοῦσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·

οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη

τοσσήσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·

ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, 360

καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μηθησέμεν, οὐδ' ἠβαιόν

ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἷω

Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.

Ἦς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτῶρ

κέκλεθ' ὀμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος· 365

Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλείωνα!

καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·

ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουίει. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰῶνι σιδήρῳ.

Ἦς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτή·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἠὲ βάλλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

Ἦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἴφιτίωνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἠγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,

385 Τμῶλῳ ὑπο νιφόεντι, Ἰδῆς ἐν πίονι δήμῳ·
τὸν δ' Ἰδὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κὰκ κεφαλὴν· ἠ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊον ἐστίν,
Ἰλλῶ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινήεντι.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·

395 τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμη ἰεμένη ρῆξ' ὄστέον, ἐγκέφαλος δὲ

400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰῶντα,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δοῦρι.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἐλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405
 ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὄστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνιοιο,
 καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410
 δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 νῶτα παραίσσοντος, ὄθι ζωστήρος ὀχῆς
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλῶς ἦντετο θῶρηξ· 415
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῆ·
 γνυξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν
 κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ, 420
 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δηρὸν ἐκάς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 ὄξυ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν, 425
 ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἡ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 ἄσσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπιτίον ὣς,
 ἔλπεο δειδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 ἡμὲν κερτομίας, ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείμεναι, 435
 αἱ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 δουρὶ βαλῶν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὄξυ πάροιδεν.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 πνοιῆ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα • τὸ δ' ἄψ ἵκεθ' Ἐκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσειν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ἰάχων • τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ρέια μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.
- 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ • τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα •
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
- 450 ἦλθε κακόν • νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὧ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δούπον ἀκόντων.
ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχίω.
- 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι •
ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν • ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
καὶ γ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε • τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
- 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμάζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην • ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
εἵπως εὖ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη,
- 465 μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας •
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς • ὁ μὲν ἠπτετο χεῖρεσι γούνων,
ἴεμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἦπαρ •
- 470 ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε,
θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
δουρὶ κατ' οὐς • εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο
αἰχμῇ χαλκείῃ • ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην κακ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι 475
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς, 480
 πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνχένα θείνας,
 τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 σφονδυλίῳν ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείτο τανυσθεῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρω υἱόν,
 'Ρίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μεσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηΐδοον θεράποντα,
 ἀψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 ἕψ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκῆθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαῆς πῦρ 490
 οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὡς ὄγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ.
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον, 500
 ὡς ἄρ' ἀφ' ἵππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ.

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
προς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλιντο φαίδιμος Ἔκτωρ·
τῇ ῥ' οἴγε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἕρη
πίτνα πρόσθε βαθεΐαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
ἔς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ῥυμένον ἐξαιφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμίξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

- ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβησιν·
- 25 ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτώσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων
 ζωὺς ἐκ ποταμοῖο δωδέκα λέξατο κούρους,
 ποιήν Παιτρόκλοιο Μειοιτιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξήγε θύραζε τεθρηπώτας, ἤντε νεβρούς,
- 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαιζέμεναι μενεαίνων.
 Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
- 35 ἐκ-ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάοι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὄρηκας, ἴν' ἄρματος ἄντυγες εἴεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 καὶ τότε μιν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κείθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρῷον ἴκετο δῶμα.
- 45 ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δωδεκάτῃ δὲ μιν αὐτὶς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶν
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
- 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνον,
 αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·

οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ,
 Δῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλως πολιῆς, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέριο
 γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαιίω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἢ μιν ἐρύξει
 γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

60

Ὡς ὄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς,
 γούνων ἄψασθαι μεμαῶς· περί δ' ἦθελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κύφας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ κότου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

65

αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἐγγχος ἀκαχμένον, οὐδέ μεδίει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

70

Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῃ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Δῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80

νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορῶν· ἠὼς δέ μοι ἔστιν
 ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,

πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 ὃς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυθάδιον δέ με μητηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόνετι.

85

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆςδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·

90

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀτῶ
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μῆ με κτεῖν'· ἐπεὶ οὐχ ὁμογιάστριος Ἔκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνήεα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηΐδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μῆ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸς ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παιδῶν.
 ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σὺ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας, οἶος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δεῖλη, ἢ μέσον ἦμαρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ ὄγε δουρὶ βαλῶν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῳ.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ'
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρέ πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δὺ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κείτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δευε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῆν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπων.

Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει

ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχέιομεν Ἴλιου ἱρήσ,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κερατίζων.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμὸς περ ἐύρροος ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωὸς δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιον φόνον καὶ λαιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὐς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὠρμηθεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λαιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱεῖ Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεδρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ἔάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείπειν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύσ·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν ; 150
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσωσιν.

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 εἴμ' ἐκ Παιουίης ἐριβώλου, τηλόθ' εἰούσης,
 Παίονασ, ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἠὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντοσ,
 [Ἀξιοῦ, ὃσ κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν,]
 ὃσ τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὐτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

Ὡσ φάτ' ἀπειλήσασ· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύσ

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς
 ἦρωσ Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χεῖρὸς
 δεξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἦ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφήκε, κατακτάμεναι μενεαίωνων.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῖός· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χεῖρὶ παχείῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίωνων,
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἦθελε θυμῷ
 ἄξει ἐπιγυνάμψας δόρῳ μείλινον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσα
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσω,
 Πηλεὺς Αἰακίδαης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρῆντων,
 κρείσσω δ' αὐτὴ Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πᾶρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυρρείταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεΐατα μακρὰ νάουσι
ἀλλὰ καὶ δὲ δεΐδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
τὸν δὲ κατ' αὐτόδι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυνες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπέοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεῖναι μετὰ Παιόνας ἵπποκορυστάς, 205
οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

ἐνδ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην· 210
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιόνας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαδέης δ' ἐκ φθέγξατο δίνης·

Ἦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέξεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 215

εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἔξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίουν κάτα μέρμερα ῥέξε.
πληθεὶ γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διαν,
στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως. 220

ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις,
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστνυ, καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι 225
ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.

Ἦς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

Ἦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγχε βουλάς
εἰρύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, 230

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δείελος ὄψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

- Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνδορε μέσσοφ,
κρημνοῦ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·
- 235 πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς, ἥντε ταῦρος,
χέρσουδε· ζωὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαδείησιν μεγάλῃσιν·
- 240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
ᾧθι δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
εὐφύεα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
- 245 ὄξοισιν πυκινόισι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
ἦίξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δείσας· οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἀκροκέλαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
- 250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λαιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θρηνητῆρος,
ὅςθ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
τῷ εἰκῶς ἦίξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
- 255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
φευγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
- 260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὄκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο,
καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ἴσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς 265

στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο
πλάζῃ ὤμους καθ' ὑπερθευ· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.

ἄνυμῳ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 270
λάβρος, ὑπαιδα ῥέων, κούην δ' ὑπέρεπτε ποδοῦν.

Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεεινὸν ὑπέστη
ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.

ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιῶνων, 275

ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔδελγεν·

ἣ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν

λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·

τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 280

νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,

ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,

οὐν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

Ἔως φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη

στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην· 285

χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·

τοῖω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,

Ζητὸς ἐπαινῆσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 290

ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν·

ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός.

αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποδησόμεθ', αἶ κε πίθηται·

μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,

πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι 295

Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,

ἔψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Τὼ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.

αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή—

- 300 ἐς πεδίων· τὸ ζὲ πᾶν πληθῆ ὕδατος ἐκχυμενοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκταμένων αἰζήων
πλώων, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
- 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
- 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμννε τύχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὑδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθνον ἐναύλους·
ἴστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
- 315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νεϊόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
- 320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὄστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκῶμενος, ὑψόσε θύων,
- 325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλείωνα.
Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
- 33) αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἷον·
Ἦρσοε, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ἔάνθον δινήεντα μάχη ἤισκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμννε τύχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήμ
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἄργέσταο Νότοιο

εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν, 335

ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνδοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
 μειλιχίους ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὀπότη' ἂν δὴ 340
 φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!

Ἔως ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τρίτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. 345

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
 αἰψ' ἀνξηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθειρή·
 ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καδ' δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώσαν.

καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, 350
 καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον' ἠδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τεύρουτ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
 οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο. 355

καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὠδε πυρὶ φλεγέδοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δίος Ἀχιλλεύς
 ἄστεος ἐξελίσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; 360

Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ· 365
 οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμῆ
 Ἡφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἡρην,
 πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἡρην, τίττε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

- 370 ἔξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις ·
 παύεσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσῃεν κακὸν ἡμῶν,
- 375 μῆδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἐφαιστὸν προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἷον ·
 "Ἐφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλῆες ! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζῃν.
 Ὡς ἔφαθ' · "Ἐφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαιῆς πῦρ ·
 ἄψορρόν δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ἔάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθην · "Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
- 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριδυῖα,
 ἀργαλή · δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο ·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχῃ δ' εὐρέϊα χθῶν ·
 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἦμενος Οὐλύμπῳ · ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
- 390 γηθοσύνην, ὅθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 ἐνθ' οὔγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γὰρ Ἄρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον ·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμνυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
- 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνήκειν ;
 ἢ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδῃ ἀνήκας
 οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,
 ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
 τῷ σ' αὖ τῦν οἴω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτησε κατ' ἀσπίδα θυσοσανόεσσαν,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός ·
 τῇ μιν Ἄρης οὕτησε μαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
 ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὖχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
 ἧ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ . 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖθ' ἠ κυνάμνυια ἄγει βροτολοιογὸν Ἄρηα
 θεῖου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ . 425
 καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κείντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἠ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί, 430
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
 ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ὡς φάτο· μεῖδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη . 435
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἔνοσίχθων·

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν ; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι, ὡς ἄνοου κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
- 445 μισθῶ ἔπι ρητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρρηκτος πόλις εἶη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλήεσσης.
- 450 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες Ὀβραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὄγ' ἠπειλήσας πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθευ
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπίων·
- 455 στεῦτο, δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ
νῶϊ δέ τ' ἀψορροὶ κίομεν κεκοτηότι θυμῶ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὥς κε Τρώες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
- 460 πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν!
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
- 465 ζαφλεγῆες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαύσθων.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ μιν
πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμησιν.
- 470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θεῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τοξὸν ἔχεις ἀνεμῶλιον αὐτῶς;

μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν. 475

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 [νεῖκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·] 480

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῳ περ εὐούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξίν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐδέλησθα.
 ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλίφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἐδέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδήης,
 ὅσσον φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῆ, δεξιτερῆ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα· 490
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιώσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἴστοι.
 δακρυόεσσα δ' ὑπαιδα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἦ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν· 495
 ὡς ἠ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίῃφιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπετῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 ἠ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἦς.—
 ἠ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ· 505
 δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲ γελάσσας·

Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανώων ;
510 [μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινῆ·
σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσето Ἴλιον ἱρὴν·
μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτιοι πόλης,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.

οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
520 καδ' δ' ἴζον παρ Ζηνὶ κελαϊνεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
ἄστεος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἐ μήνις ἀνήκεν·
πᾶσι δ' ἔδηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφήκεν·

525 ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔδηκεν.
Ἔσθήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θεῖου ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμαῖζε,

530 ὄτρυνέων παρὰ τείχος ἀγκαλειτοὺς πυλαωρούς·
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἴω λοιγὸν ἔσεσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,

535 αὐτίς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
δειδία γάρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄληται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἴνα λοιγὸν ἀλάλκοι.

540 οἱ δ' ἰδυὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
δίψη καρχαλέοι, κεκοιμένοι, ἐκ πεδίοιο
φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

- Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνήκεν, 545
 φῶτ', Ἀτήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον, 550
 ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένουσι·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. 555
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
 ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο, 560
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μὴ μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
 καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι 565
 λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνδρώπων.
 εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξείη χαλκῶ,
 ἐν δέ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνδρωποῖ.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.] 570
 ὦς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὤρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἦύτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῶ
 ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ 575
 εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

- ἀλκῆς, πρὶν γ' ἢ ξυμβλήμεναι, ἢ ἐδαμῆναι·
 ὧς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 580 οὐκ ἔδειλεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλῆος·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσθην,
 ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δὴ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 νηπύτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 σμερδαλέον κουάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλείδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 αὐτῷ γὰρ Ἐκίεργος, Ἀγήνορι πάντα εὐκίως,
 ἔσθη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔδειλεν Ἀπόλλων.
 605 ὧς αἰεὶ ἔλποιοτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἴσιν·
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὀμίλῳ
 ἀσπᾶσιοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 μείναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
 610 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἤντε νεβροί,
ιδρῶ ἀπεψύχοντο, πίου τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μείναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἴλιου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιῶν.
αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνωσ, ὡς θεὸς εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.

ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
οἱ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιύσθης.
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαίαν ὀδᾶξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιω γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.

ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρήιη.

Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστῳ υἱέγα φρονέων ἐβεβήκει,

- σευάμενος, ὡςδ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
ὅς ῥά τε ρεία θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
ὡς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
παμφαίνονθ', ὡστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
οὔτε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·
- 30 λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
ᾧμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγῶνει,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειδε πυλάων
ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνυς·
"Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
ὄσσον ἐμόλ· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γύπες ἔδονται
κείμενον· ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
- 45 κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκίαονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ιδέειν, Τρώων εἰς ἄστν ἀλέντων,
τοὺς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
πολλὰ γὰρ ᾤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν' Αἶδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῶ θυμῶ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθαδιώτερον ἄλγος
- 55 ἔσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
ἀλλ' εἰσέρχαιο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῃς.
 πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δῦςμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 50 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 υἱάς τ' ὄλλυμένους, ἔλκηθεισας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ,
 ἐλκομένας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν. 65
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησιν θύρησιν
 ὤμησται ἐρούουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῶ
 τύψας, ἢ βαλῶν, ῥεθῶν ἐκ θυμὸν ἔληται,
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέφω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὀξείῃ χαλκῶ,
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανήη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἥ ῥ' ὁ γέρων, πολίης δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίη,
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 κόλπον ἀνιέμενη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχευ·
 καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 αὐτήν! εἴποτέ τοι λαδικηδέα μαζὸν ἐπέσχευ,
 τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 σχέτλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 Ὡς τόγχε κλαίοντε προσαιδήτην φίλον υἱόν,
 90 πολλὰ λισσομένω· σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδον·

- ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰοντα.
 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ' · ἔδω δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρὶ·
 ὡς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναθήσει,
 ὃς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην · ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀγασθαλίησιν ἐμήσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τὸτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 αὐτην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 ἢ ἐκεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταδείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦτ' ἐπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·]
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δὲ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδὲ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῷ ὀαρίζεσθαι, ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἄλλήλοισιν.
 βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 130

Ὡς ὠρμαινέμενων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαίκι πτολεμιστῆ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμων
 δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 135

Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖτις μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ἤτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥῆϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140

ἢ δὲ θ' ὑπαιδα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκῶς
 ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
 ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαὸς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα 145

τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαί ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰδομένοιο· 150

ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαίνοιο, ὄδι εἴματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες, 155

τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 ἀρνούσθην, ἄ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῶν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο. 160

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι ἵπερι τέρματα μώνυχες ἵπποι
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀεθλον,
ἢ τρίπος ἢ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·

165 ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὀρώντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Ἔπειτα πόποι, ἢ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
170 Ἐκτορος, ὃς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην,
Ἰδης ἐν κορυφῆσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἐν πόλει ἀκροτάτη· νῦν αὐτὴ ἐ δίος Ἀχιλλεύς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,

175 ἢ ἐ μιν ἐκ θανάτοιο σωώσομεν, ἢ ἐ μιν ἦδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
180 ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι·
185 ἔρξον, ὅπη δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.

Ἦν δ' εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμανίαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.

Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτῆξας ὑπὸ θάμνῃ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὔρῃ·
ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλῶν Δαρδανιάων
195 ἀντίον αἴξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργου,
εἰ πῶς οἱ καθύπερθε ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·

τοσσακι μιν προπάρειδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὡς δ' ἐν ἠνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐδ' ὁ διώκειν· 200
 ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλωι
 ἐγγύθειν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα ;

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι διὸς Ἀχιλλεύς, 205
 οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοῖς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατῆρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτιο, 210
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.

ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἴσιμον ἡμαρ,
 ὦχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215

Νῦν δὴ νῶτ' γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης ἅτον περ ἔοντα.
 οὐ οἱ νῦν ἐτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220
 προπροκυλινδόμενος πατρός Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιδήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέειδετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 στή δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχινος ἐρεισθεῖς. 225
 ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἐκτορα διόν,
 Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥθει', ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὤκλις Ἀχιλλεύς,
 ἄστου πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἣ μένου τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 215 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμῆσασθαι,
 ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἠθεῖ', ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσουσθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοσι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰδὺς μεμαῶτε μαχόμεσθα, μηδὲ τι δούρω
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 245 νῶϊ κατακτεῖνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπι γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμῆη.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 τρὶς περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μῆναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνήκει,
 στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοῖην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεσθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον αἰεκιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν
 265 ὡς οὐκ ἔστ' ἐμέ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἣ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔγχει ἐμῶ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει δύων.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προιδὼν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἅψ δ' Ἀχιλλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἡμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε· 280
 ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπικλοπος ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεις,
 ἀλλ' ἰδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλειαυ 285
 χάλκεον! ὡς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρῶεσσι γένοιτο,
 σείο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βύλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 290
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 ἦτέέ μιν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν
 Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν, 300
 οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ. Ἐκηβόλω, οἷ με πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσομένοισι πυθέσθαι.
 ὦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὄστ' εἰσιν πεδίοιυδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὡς Ἐκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς Ἡφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 οἶος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ·
 ὡς αἰγμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δίφ,
 εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχει δίος Ἀχιλλεύς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκῆ.
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἤριπε δ' ἐν κονίης· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίξσο νόσφιν ἔοντα.
 νήπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ

λίσορμ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 μὴ με ἕα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκῶν τε ἄλλης χρυσῶν τε δέδεξο, 340
 δῶρα, τὰ τοι δῶσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 μη με, κύον, γούνων γουναίξο, μηδὲ τοκῆων! 345
 αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἐδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 ὡς οὐκ ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα· 350
 οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 355
 ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον
 πείσει· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεός ἐν φρεσὶ θυμὸς.
 φράξο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν. 360

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἦβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·

Τέθναδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ 365
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀδάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔδηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἴες Ἀχαιῶν,
 οἳ καὶ θῆσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτων 370
 Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

- ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφασσάσθαι.
 Ἔκτωρ, ἠ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
- 375 ὦς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
- ὦ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι
 εἰ δ' ἄγερ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
 ἠ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 ἠὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' εἶντος.
- 385 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαρπτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἐγω-
 ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
- 390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείῃ φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 νῦν δ' ἄγ', ἀεῖδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 ὃ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχετόωντο.
- 395 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἰμάντας.
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἶρας,
- 400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κουίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαίται
 κυάνεαι πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κουήσιν
 κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 405 ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἠ δὲ νυ μήτηρ
 τέλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 τηλόσε· κῶκυσεν δὲ μάλα μέγα, παιῖδ' ἐσιδοῦσα.
 ὦμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

κακῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστῃ
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα 410
Ἴλιος ὄφρυνέσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δ' ἔλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. 415

Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον εἴσατε, κηδόμενοι περ,
ἐξελθόντα πόλης, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
ἦν πῶς ἠλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
γῆρας, καὶ δέ νῦ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται, 420
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλλγε' ἔδηκεν.
τόσσοις γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·

τῶν πάντων οὐ τόσσοις ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξύ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, 425
Ἔκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
μήτηρ δ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο. 430

Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
εὐχολῆ κατὰ ἄστῃ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
δειδέχατ'· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, 435
ζῶος ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.

ὣς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
Ἔκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
ἠγγεῖλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
ἀλλ' ἦγ' ἰσθὸν ὑφαίνει, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἔκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι

- 445 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 ἦ δ' αὐτὶς δμῶησιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
- 450 Δεῦτε, δῶ μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυνον· ἐν δ' ἔμοι αὐτῇ
 στήθεσι πάλ्लεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πῆγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἔκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 μῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 ἦ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθῆεσκε, τὸ δὴ μένος οὐδενὶ εἰκων.
- 460 Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἔσθη παπτήνας' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δὲ μιν ἵπποι
- 465 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἦριπε δ' ἐξοπῖσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεεὶ δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμιον,
- 170 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δὲ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἱ ἔμετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθεθ'
 ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσεν ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰῆ ἄρα γεινόμεθ' αἴση
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
- 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐνούσαν,

δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὠφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄϊδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 δν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσειαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάναες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολυδάκρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τιθήσιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρρ' οὔτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἄστυάναξ, δς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἴων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὄθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνή ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν, 505
 Ἄστυάναξ, δν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσιν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσσονται,
 γυμνόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέφ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσειαι αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλω.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα· 5

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
 ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, 10
 ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλεές· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἤμερον ὤρσεν.
 δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν 15
 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους δέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, 20
 Ἔκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,

- δώδεκα δὲ προπάρειδε πυρῆς ἀποδειροτομήσει
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
 25 πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 ἐν κονίῃς. οἳ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 χάλκεια, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηχέας ἵππους·
 καὶ δ' ἴζον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 μυριοί· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
 30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὑρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἴγες·
 πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὄϊες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἐφαιστοῖο·
 πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἶμα.
 35 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 σπουδῇ παρπεπιδόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
 οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφδόγγοισι κέλευσαν,
 40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιδόειν
 Πηλείδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὄμοσσευ·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 οὐδέ μιν ἐστὶ λοστρά καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
 45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖραι,
 κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
 ἴξεται ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῶσι μετείω.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στρυγερῇ πειδῶμεθα δαιτί·
 ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ γέ σχειν, ὡς ἐπιεικὲς
 νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντα·
 ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
 θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπιδόντο
 55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσις.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.

Πηλείδης δ' ἐπὶ Διὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόεσσι, 50
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νῆδυμος ἀμφιχυθεῖς· μύλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἔκτορ' ἐπαίσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο, 60
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ ;
οὐ μὲν μεν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀἶδαο περήσω,
τῆλέ-με εἵργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν·
ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλές Ἀΐδος δῶ.
καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις 75
νίσομαι ἐξ Ἀἶδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλὰς ἐζόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πύθῃαι.
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθῆμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπóεντος 85
ἦγαγεν ὑμέτερένδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵππότα Πηλεὺς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηεν· 90

ὡς δὲ καὶ ὄστέα νῶϊν ὀμῆ σπορὸς ἀμφικαλύπτου,
 χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 τίπτε μοι, ἠδέϊη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουδας,
 95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθι· μίνυνθ' ἀπερ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἠῆτε καπνός,
 ᾧχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·

ᾧ πόποι, ἦ ρά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.

ᾧ δ' ἔφατο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρήσας τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενήος.
 οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρήσας κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἀναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἤλθον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.
 αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῶ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 πίπτου· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενήος.

καδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἁολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν, 130
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
ἵππους· οἱ δ' ὤρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.

ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεἰννον, ἅς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀχρύνεμος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀΐδοσδε.

Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς· 140
στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθῶσαν·
ὄχθησας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεΐδης,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 45
σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοιτα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.

ὡς ἠρᾶδ' ὁ γέρων, σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

ᾧς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάριοιο φίλοιο
θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο.
καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἡελίοιο,
εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155

Ἄτρείδη—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
πέισονται μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

- ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νῆεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βούς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερον τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντω
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆι·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλη στεναχίζων.
 ἐννέα τῶγε ἀνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 χαλκῷ δηϊόν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἔκτορα δ' οὔτι
 δῶσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα.
 190 ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελίοιο
 σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρῇ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡράτ' Ἀνέμοισιν,
 Βορέη καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερά καλὰ· 195
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεδοῖατο νεκροί,
 ὕλη τε σέυαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
 ἰράων ἀτούσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθροοὶ ἔνδον 200
 εἰλαπίνην δαίνυντο· θεοῦσα δὲ Ἴρις ἐπεστη
 βηλῶ ἔπι λιδέω. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἑ ἕκαστος·
 ἦ δ' αὖθ' ἕξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 Οὐχ ἔδος· εἰμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκeanοῖο ρέεθρα, 205
 Διδιώπων ἐς γαῖαν, ὄθι ρέζουσ' ἑκατόμβας
 ἀθανάτοικ, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱερά καλὰ,
 ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἧ ἔνι κείται 210
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπεβήσето· τοὶ δ' ὀρέοντο
 ἠχῆ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιδεν.
 αἰψα δὲ πόντον ἵκανὸν ἀήμεναι· ὠρτο δὲ κύμα
 πνοιῆ ὑπο λιγυρῆ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην, 215
 ἐν δὲ πυρῆ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννουχος ὤκυς Ἀχιλλεύς
 χρυσεύου ἐκ κρητήρος, ἐλῶν δέπας ἀμφικύπελλον,
 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, 220
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλήος δειλοῖο.
 ὡς δὲ πατήρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὄστέα καίων,
 νυμφίου, ὄστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὄστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῆν, ἀδινὰ στεναχιζών. 225
 Ἢμος δ' Ἐωσφόρος εἰσι φῶως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὄντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἠώς,

- τῆμος πυρκαϊῆ ἔμαραίνεταιο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὐτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστυενεν, οἴδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴῳ
 πᾶσαν, ὅποσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται —
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοῖ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
 ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 251 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴῳ,
 ὄσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνήεος ὄστέα λευκὰ
 ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐάνῳ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλλοντο
 ἀμφὶ πυρῆν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἕζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
 ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

- θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώνετα δυωκαιικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 265
 ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονου κύνουσαν·
 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. 270
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένοι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην. 275
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῆϊ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο, 280
 ἠπίου, ὃ σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαϊτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 τὸν τῶγ' ἔσταότες πευθεῖετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 χαῖται ἐρηρεδάται, τῷ δ' ἔστατον ἀχρυσμένῳ κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνην ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρωοὺς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνεΐαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἰΐδην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εἶν τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιδ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνιμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρπειτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναίεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχας ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἀνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλολιγενεές δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ εἰόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλισσέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θελεῖν· τῷ τ' οἶω λούγι' ἔσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλεῖονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἧὲ βίηφιν·
 μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰδύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνιόχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅππως τοπρῶτον τανύση βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προῦχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔσθηκε ξύλον αἰῶν, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 ἧ δρυὸς ἧ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 λάε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῷ,
 330 ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 ἧ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἧ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔσθηκε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺ μάλ' ἐγχερίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·

αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ,
 ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἠνία χερσίν.

ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγγριμφθήτω,
 ὡς ἂν τοι πλίμνη γε δοῦσεται ἄκρον ἰέσθαι
 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 μῆπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·

χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσεται. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·

οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἦ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἔσθλοί.

Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῶς ἀψ' ἐνὶ χώρῃ
 ἔζετ', ἐπεὶ φ' παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτριχας ὠπλίσασθ' ἵππους.
 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·

τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὕστατος αὐτε
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἑών, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,

τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἰσεν
 ἀντίθεον Φοίνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 ὡς μεμνέφτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεῖποι.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιν μαστιγῶς ἄειραν,
 πέπληγόν θ' ἰμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 ἔσσυμένως· οἱ δ' ὤκα διέπρησσον πεδίοιο,
 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κυνίη
 ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·

χαῖται δ' ἐρρώνοντο μετὰ πνοίης ἀνέμοιο.
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατήρες
 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,

- νίκης ἰεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κούιντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὤκέες ἵπποι
 ἄψ' ἐφ' ἄλως πολλῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
 375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώιοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
 αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἴκτην,
 380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.
 καὶ νύ κεν ἠ' παρέλασσ', ἠ' ἀμφήριστον ἔδηκεν,
 εἰ μὴ Τυδέος νιὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινῆν.
 385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
 οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 οἱ δὲ οἱ ἐβλάβθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάδ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 ἠ' δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 ἵππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥινάς τε·
 θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρῦσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πλησθευ, θαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή·
 Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδηκεν.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνεται ὅττι τάχιστα!
 ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδείδew ἵπποισι δαίφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδηκεν.

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύη
 Αἰΐθῃ, Θῆλυς εἴουσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι·
 ὧδε γὰρ ἐξερῶ, καὶ μὴν τετελεσμένοι ἔσται· 410
 οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξεϊ χαλκῶ,
 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδεται ὅτι τάχιστα.
 ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, 415
 στενωπῶ ἐν ὁδῶ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἧ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ 420
 ἐξέβρηξεν ὁδοῖο, βάδυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 τῆ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει· 425

Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάξει· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 στενωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 μήπως ἀμφοτέρους δηλήσει, ἄρματι κύρσας.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀτοντι εἰοικώς. 430

ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίιο πέλονται,
 ὄντ' αἰζητὸς ἀφήκεν ἀνήρ, πειρώμενος ἠβης,
 τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 μήπως συγκύρσειαν ὁδῶ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι, 435
 δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 ἐν κόνιησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 ἔρρ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί. 440
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὄρκου οἴση ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχρυνμένω κῆρ.
 φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 445 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κούιοντες πεδίωιο.
 450 πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ᾄστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μήνη.
 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἥε καὶ ὑμεῖς ;
 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροῖτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδύλλεται· αἰ δέ που αὐτοῦ
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἰ κείσέ γε φέρτεροι ἦσαν.
 ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλοῦσας,
 νῦν δ' οὔπη δύναμαι ιδέειν· πάντη δέ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἄμ πεδίον παπταινέτον εἰσορόωντι.
 465 ἥε τὸν ἠνίοχον φύγον ἠνία, οὐδὲ δυνάσθη
 εὐ σχεδέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὄτω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
 αἰ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ ἴδειςθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 εὐ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνέμισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι ; αἰ δέ τ' ἀνευθεν
 475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίωιο δύνονται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρῆ

λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἶ τοπάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

480

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΐδα
Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδές! ἄλλα τε πάντα
δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
δευρό νυν, ἧ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος·
ἱστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὄππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοιῆς ἀποτινῶν.

485

Ἦς ἔφατ'· ὤρυντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χῳόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·

490

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεὺ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἳ τε πάροιδεν.

495

Ἦς φάτο· Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
ὑψός' ἀειρέσθην ρίμφα πρήσσετε κέλευθον.
αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον·
ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· οὐδὲ τι πολλῆ
γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχιῇ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκτιεν ἰδρῶς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον
δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους

500

505

510

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῖος ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ρά τ' ἄνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισώτρων τρίχες ἄκρα
 520 οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧθ'
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰῶθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔζηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἴδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βῆρδιστοὶ μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμέψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσση
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 εὔχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλησιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 555
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοῦσθαι ἄλλο
Εὐμήλω ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέριοιο
ἀμφιδεδίηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐστι.

Ἡ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃσθαι· ὁ δ' ὄψετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τιθεῖ· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἐρεξας! 570
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλῶν, οἳ τοὶ πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·

μήποτέ τις εἴπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 575
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηισάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.

εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὐτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδέϊα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ Δέμις ἐστί,
στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθησον
χερσὶν ἔχων ῥαδινην, ἣπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 585 ὄμνυδι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλφ ἄρμα πεδηῆσαι.
 Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ἄσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελεθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 λήτου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
 χῳόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεύτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαδες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπέισομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 δώσω, ἐμήν περ εἴουσιν· ἵνα γινώσῃ καὶ οἶδε,
 ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ὑπηνής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλου,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει,
 οὐδέ τ' ἀκουτιστὺν ἐσδύσει, οὐδὲ πόδεσσι
 θεύσει· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέειπε.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.

εἶδ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτων Ἐπειοὶ

Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔδεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.

πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη·

Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·
 δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπεται ἄεθλα.

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν,
 ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραὶ λυγρῶ
 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἠρώεσσι.

ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοῖσι κτερέϊζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὡς μεν αἰεὶ μέμνησαι ἐνθέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἧστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ᾗχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδῃσ' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἦτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεϊδη τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 660 ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 δώη καμμουίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσσω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρυντο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε
 665 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 ἦ οὐχ ἄλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροῶ τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ισόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος,
 ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονείτο,
 Φαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
 385 τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
 δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

παντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός,
 κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 θύν' ἐν φυκίοντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 ὡς πληγεῖς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 χερσὶ λαβὼν ὄρῳσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
 αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
 καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσι εἰσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῶ· μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τιόν Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιόν δέ ἐτεσσαράβοιον.
 στή δ' ὄρῳός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρήσιν·
 ὡς ὄτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.

τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειῶων ἀπὸ χειρῶν,
 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρώς·
 πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 αἷματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.

οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφήλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
 οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἰς Ὀδυσῆος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοίς,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἢ ἐμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεύς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θάμβησάν τε.
 730 δεύτερος αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνησαν δὲ κοινή.
 καὶ νύ κε τοτρίτον αὐτὶς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντα
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινήν, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἀέθλια,
 ἀργύρεον κρητήρα, τετυγμένον· ἕξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἑτάριοιο,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 ἡμιτάλαινον δὲ χρυσοῦ λιοισθῆϊ ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρυσσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 ὡς ἔφατ'· ὠρυντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηγε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὠρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο 766
 στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ ταχύσση,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχόδι δ' ἴσχει
 στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 καδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς, 768
 αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἰεμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὄν κατὰ θυμόν·

Κλυθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθε ποδοῖν! 770
 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
 ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων—βλάψεν γὰρ Ἀθήνη—
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, 775
 οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥινάς τε.
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βούν ἔλε φαιδιμος Αἴας.
 στή δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 780
 ὄνθου ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ᾠ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρους περ,
 μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆϊ παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγει.
 ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, 785
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόσω ὑμῖν ἑρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων· 790
 ὠμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ὦς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ὦς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 θῆκε' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 800 τεύχεα Σαρπηδόουτος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήυρα.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἄνδρε δὴ περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 τεύχεα ἔσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.

805 ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῖα καλόν,
 ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
 τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

810 καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.

Ὦς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.

ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην
 νύξ', οὐδὲ χρό' ἔκαιεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοδι θώρηξ.

820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μέγαλοι
 αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 παυσασμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.

αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἦρωσ
 825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦροι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγρετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

330

Ἵρρυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἷ οἳ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνονες ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

835

Ἵς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἄν δὲ Λεοντήος κρατερόν μένος ἀντιθέοιο,
ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἑπειός.
ἔξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διὸς Ἑπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.

840

δεύτερος αὐτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης·
τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

[χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὄσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·

845

ἠ δέ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
τόσσον παντὸς ἀγώνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,

850

κάδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἴστον δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῆ μηρίνθω δῆσεν ποδός, ἠ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,

855

πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιδος ἀμαρτῶν—
ἦσσω γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

Ἵς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.

860

κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεῦκοος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν αὐτίκα δ' ἰὸν

- ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 ἄρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 ὄρνιδος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 αὐτὰρ ὁ μῆρινδον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινδον τάμε πικρὸς οἶστος.
 ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἦ δὲ παρείδῃ
 μῆρινδος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί
 870 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἶστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 ἄρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 875 τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ' ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἦ ὄρνις
 ἰσθῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
 880 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θεύντο τε, δάμβησάν τε.
 ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκασ δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεύκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἦμονες ἄνδρες ἀνέστα·
 ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρείδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 ἦδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἦρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 895 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωος
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἔκτορος λύτρα.

Αὐτό δ' ἀγων, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἔσκιδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ἕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαίει, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ἕπνος
ἤρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 5
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦ·
ἠδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε 10
ἕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἀλός. οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν 15
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοιοῦ δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.

- Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἐλεείρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
- 25 ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρη·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἴτης
 δς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοιτο,
- 30 τὴν δ' ἦνθησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένητ' ἠώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μηρί' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
- 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
- 40 ᾧ οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βῆη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 εἷξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
- 45 γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνησιν.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἦε κασίνητον ὁμογαστριον, ἦε καὶ νιδόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεδέηκεν.
 τλητόν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
- 50 αὐτὰρ ὄγ' Ἐκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάριοιο φίλοιον
 ἔλκει· οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀείκιζει μενεαίνων.
- 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

εἰ δὴ ὄμην Ἄχιλλῆϊ καὶ Ἔκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἔκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
 αὐτὰρ Ἄχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν, 60
 Πηλεί, ὃς πέρι κῆρι φίλος γέενετ' ἀθανάτοισιν·
 πάντες δ' ἀντιάσασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. 65
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἔκτωρ
 φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
 ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὐτὶ φίλων ἡμάρτανε δώρων.
 οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτσης,
 λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 λάθρη Ἄχιλλῆος — θρασὺν Ἔκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰεὶ
 μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
 ὄφρα τί οἱ εἶπω πυκινὸν ἔπος, ὡς κεν Ἄχιλλεύς 75
 δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἔκτορα λύσῃ.

Ὦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
 ἔνδορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 ἦ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
 ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 ἔρχεται ὠμωστῆσι ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 εὖρε δ' δ' ἐνὶ σπηϊ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἦ δ' ἐνὶ μέσσης
 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν 85
 φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ 90

μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπη.

Ἦς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δια θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.

95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
ἠγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν ἀΐχθητήν·
εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.

100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καδέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Ἥλυδες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτὸς
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννήμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν

Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ προτιπόρῳ·
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην·

110 αὐτὰρ ἐγὼ τότε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τεῖην μετόπισθε φυλάσσων.
αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ, καὶ υἱεὶ σῶ ἐπίτειλον.
σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν

115 Ἔκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἔκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήη.

120 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων ἀΐξασα.
ἶξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
ἔσσημιένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο. 125
 ἢ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθεζέτο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὕδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 οὔτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι 130
 μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 ἀλλ' ἐμέθεν ζύνες ὦκά, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν, 135
 "Ἐκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 τῆδ' εἶη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο, 140
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.

ὦς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλοισι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιπούσ' ἔδος Οὐλύμπωιο,
 ἄγγελιον Πριάμφ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω, 145
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνοι
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς 150
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεὺς.
 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργεῖφόντην,
 ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος, 155
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

ὦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόοι τε
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
 δύκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραῖος
 ἐντυπὰς ἐν χλαίῃη κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
- 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησιν.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νοοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μιμησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα·
- 170 τυτθὸν φθρεγαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἀνευθεν ἑών, μέγα κήδεταί ἠδ' ἐλεαίρει.
- 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήηη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰδύνοι
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
- 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
- 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ ὄγ' ὕϊας ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
- 190 ἵπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηῶεντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

λύσσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη.

195

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 κείσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ·

200

ᾧ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἴσω ἀνάσσεις ;
 πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἷας ἐξενάριξε ! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

205

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 ὠμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὄδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν

ἦμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποδι Μοῖρα κραταιή

γεινομένη ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,

210

ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθέμεναι προσφύσα· τότ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ ! ἐπεὶ οὐ ἐκακιζόμενόν γε κατέκτα
 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων
 ἔσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

215

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτῇ

ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.

εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

220

ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θυσοκόοι, ἢ ἱερῆες,

ψεύδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην--

εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἴσα

τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,

225

βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,

ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔροι εἶην.

Ἥ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέφγην.

ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

- 230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας φλαίνας, τόσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δὺ' αἰθῶνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες,
- 235 ἔξεσῆν ἔλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἷον. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰδούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
Ἐρῆτε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
- 240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμμες!
ῤῆτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
- 245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἷασιν οἷσιν ὀμόκλα,
νεικείων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγιάδωνά τε δῖον,
- 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοῆν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηϊφοβόν τε καὶ Ἴππόδοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὀμοκλήσας ἐκέλευεν·
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰὲτ' ἅμα πάντα
Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
- 255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
Ἐκτορά θ'. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἕακει
ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
- 260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
ψευῆσταί τ' ὄρχησταί τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο;

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. 265

ἴκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἑτροχον ἡμιονεῖην,
καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·

ἔκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἐννεύπηχυν. 270

καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῶ,
πέζη ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἔξειης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.

ἔκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης 275

νῆσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
τούς ῥά ποτε Πριάμφ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ἵππους δὲ Πριάμφ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖός
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάιτῃ· 280

τῶ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.

Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβη τετιηότι θυμῶ,
οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
χρυσέφ' ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285

στη δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῆ, σπείσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
ἄψ' ἔκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἔδελοῦσης.

ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, 290

Ἰδαίφ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται·

αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῶ
φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

τῶ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπόλων. 295

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·

- 300 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλέησῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα·
- 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἤδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἢδ' ἐλεεινόν·
- 310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
- 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὄσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἶσατο δέ σφιν
- 320 δεξιὸς αἰξας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς εἰς ἐπεβήσето δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰδούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
- 325 τὰς Ἰδαίους ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάλιστα κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κίοντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
- 33) οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-
 ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἰψα δ' ἄρ' Ἐρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤδα·
 Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα· 335
 βάσκ' ἴδι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδη, μήτ' ἄρ τε νοῆση
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἰκέσθαι.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 αὐτὶκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, 340
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆι.

ἦδ' ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα· Δέλγει,
 ὦν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. 345
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανεν·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσνητῆρι ἑοικώς,

πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασαν,
 στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν.

τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὀρώω· τάχα δ' ἄμμε διαρῥαίσεσθαι ὄτω. 355
 ἀλλ' ἄνε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἧ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.

Ἦς φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεῖδιε δ' αἰνῶς·
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 στή δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθῶν, 360
 χεῖρα γέροντος ἐλῶν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ, πάτερ, ᾧδ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰδύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
 οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνεύοντας Ἀχαιοῦς,
 οἷ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὺς ἔασιν· 365
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἶη·
 οὗτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιομι· φίλω δέ σε πατρὶ ἔτοσκω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,

375 ὅς μοι τοιούδ' ἤκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἶος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόφ, μακάρων δ' ἕξ ἔσσι τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἤε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν

385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδούετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, τέων δ' ἕξ ἔσσι τοκῆων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεφόντης·

390 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρῃαι Ἑκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαίζων ὀξείῃ χαλκῷ·

ἡμεῖς δ' ἐσταότες θναυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.

τοῦ γὰρ ἐγὼ θερύπων, μία δ' ἠγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἕξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύκλυρος
ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύπερ ὦδε·
ἕξ δὲ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἕβδομός εἰμι.

400 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι
νῦν δ' ἦλθον πεδίουδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστῃ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλώσῃ γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής· 405
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 ἧ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἧέ μιν ἦδη
 ἦσι κυσὶν μελείσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης· 410
 ὦ γέρον, οὔπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 ἀλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἦώς
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 ἔσθουσ', αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. 415

ἧ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοι
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἦώς ὅτε δια φανῆη·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 οἶον ἔερσήεις κείται, περὶ δ' αἶμα νέυιπται,
 οὐδέ ποδι μιάρὸς· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν, 420
 ὄσσο' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὧς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 καὶ νέκνυς περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι

Ἦς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ· 425
 ὦ τέκος, ἧ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτοις ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 αὐτόν τε ῥύσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραῖέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὄς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπῆς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηϊ θεῶν ἧ πεζὸς ὀμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραῖέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὄς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπῆς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηϊ θεῶν ἧ πεζὸς ὀμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο.

- 440 ἼΗ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἠνία λάξετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μένος ἦθ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τύφρον ἴκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
- 445 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχῃας,
ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καδύπερθεν ἔρεψαν,
λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μούνος ἐπιβλήης
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσεσκον Ἀχαιοί,
- 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσεσκε καὶ οἶος·
δὴ ῥά τ' ὅθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκει Πηλεΐωνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
- 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
- 470 Ἰδαίον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμίονους τε· γέρων δ' ἰδυὸς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
εὖρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεΐατο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
ἦρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἀρπης,

ποιίπνιου παρεόντε· νέου δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, 475
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.

τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον υἷας.

ὡς δ' ὄτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ 480
 φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,

ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορώοντας·
 ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485

Μνήσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείων περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 τεύρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἀρῆν καὶ λουγὸν ἀμῦναι·

ἀλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζῶοντος ἀκούων, 490
 χαίρει τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἷόν, ἀπὸ Τροίῃθε μολόντα.

αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
 πεντήκοιτά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν· 495

ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε·

ὃς δὲ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρῶν κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,

λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,

ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505
 ἀνδρὸς παιδοφόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιο,

- 510 κλαί' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίειν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπίδων ἦλθ' ἕμερος ἦδ' ἀπὸ γυίων,]
- 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτείρων πολλίον τε κάρη, πολλίον τε γένειον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθόμεν οἶος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς
 νιέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἐν θυμῷ κατακείσθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
- 525 ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, εἰών·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραunos,
 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἑσθλῷ·
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔζηκεν·
 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὣς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
- 535 ἐκ γενετῆς· πάντα γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονῆ γένετο κρειόντων.
- 540 ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὄσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργει,

καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, 545
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστῳ μάχαι τ' ἀνδροκτασῖαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλῖαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἐῆος, 550
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·
 μή μέ πω ἐς θρόνον ἴξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κείται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστα 555
 λύσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος Ἥελίοιο].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέδιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς 560
 Ἐκτορά τοι λύσαι· Διῷθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε δοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδέ μάλ' ἠβῶν, 565
 ἐς στρατόν· οὐδέ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.

τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἰάσω,
 καὶ ἰκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. 570

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπέειπτο μῦθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 ἥρωσ Ἀυτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα 575
 τί' Ἀχιλλεύς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμίονους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 καδ δ' ἐπὶ δίφρῳ εἶσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

- 580 καδ' δ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐνηγτόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δῶη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι,
 νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἷόν·
 μὴ ὁ μὲν ἀχθυμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
- 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθεῖη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῃ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέδῃκεν αἰείρας,
- 590 σὺν δ' ἔταροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 ῥῶμαξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃται
 εἰν Ἀϊδὸς περ ἑών, ὅτι Ἑκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
- 595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέουκεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦιε δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαϊδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο μῦθον
 Τίός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
- 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένην φιν
 ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβῶοντες.
- 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χῳόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήῳ·
 φῆ δειῶ τεκέειν, ἣ δ' αὐτῆ γείνατο πολλούς·
 τῷ δ' ἄρα, καὶ δειῶ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
- 610 οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,

ἐν Λιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἴτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίθος περ εὔουσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαιούσθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

620

Ἥ, καὶ ἀναίξας οἶν ἄργυφον ὠκύς Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὠπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

625

Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἔλων ἐπένευε τραπέξῃ
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειδάδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει.

630

αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

635

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἦδη
 ὕπνω ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰδοπα οἶνον
 λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

640

Ἥ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῆσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰδοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς

645

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οἶτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ δέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω·

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖφ,
 ὠδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα δείης.
 οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστν ἔέλμεθα, τηλόδι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐνήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαιντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσται
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθῶν ἱερούς πυλαωρούς.
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὐδεις
 ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἷον ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας ·
σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
γνώσῃ Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Ἦς ἔφατ' ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμίονους τε.
ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρεῖς ποταμοῖα,
[Ξάνθου δινήεντος, ὃν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
Ἦὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν ·
οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρου. οὐδέ τις ἄλλος
ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν ·
ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσηνόησεν,
ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην ·

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν ·
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ ·

Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ' ἰόντες,
εἶποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
χαίрет' · ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.

Ἦς ἔφατ' οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
οὐδὲ γυνή · πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος ·
ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,
ἀπτόμεναι κεφαλῆς · κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα ·

Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθόμεν · αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Ἦς ἔφαθ' οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδῆν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἕξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτῆν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 αἰὲ δὴ τοι τύχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 ἦ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμησιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαῖ λυγρῇ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινουῖ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 ἦ μὲν μοι ζῶός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτιό περ αἴση.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρασχε', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλά ρυστάζεσκεν ἐοῦ περι σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνευ.

Ἔως ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαςτον ὄρινεν.
 τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἔκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 ἦδη γὰρ νῦν μοι τὸδ' ἑικοστὸν ἔτος ἐστίν,

ἐξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτει
 δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατήρ ὧς, ἦπιος αἰεὶ—

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχρυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἦπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.

Ἔως ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον εἶπεν·

Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὠδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.

Ἔως ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξησιν βόας ἡμίονους τε
 ζεύγυσσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγρετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἰδοπι οἴνω
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθε
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οὖγ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

N C T E S .

NOTES.

ILIAD I.

1. *μῆνιν wrath.* This word involves the whole subject or ground-work of the Iliad. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive Achilleis included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the Iliad, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the Paradise Lost, or the Jerusalem Delivered. — *θεὰ* (i. e. *Μοῦσα*. Cf. Odys. 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided over every Epic poetry. In 2. 484, the plural is used. — *Πηληϊάδεω*, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of *Πηλεΐδου* (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synizesis, as though written *δεω*. Cf. S. § 19. — *Ἀχιλῆος* is put, on account of the metre, for *Ἀχιλλῆος* (Epic for *Ἀχιλλέως*. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the Iliad.

2, 3. *αὐλομένην* (Epic for *όλομένην*, 2 aor. mid. part. of *δλλυμι*), *destructive, pernicious*, is to be taken in an active sense (= *την δλέσασαν*. Kōp.)

Cf. *Odys.* 4. 92. — *μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable, countless*. When this is proparoxytone it signifies *ten thousand*. S. § 79. N. 2. — *Ἀχαιοῖς* = *τοῖς Ἑλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. — *ἔδηκεν* = *ἐποίησεν*. — *ψυχάς*, *souls*, stands opposed to *αὐτοῦς* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. — *Ἄϊδι* = *εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἄϊδου δῶμα*. Köppen. — *προΐαψεν*, *sent away* (*προ*). Cf. 5. 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent*. It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4-7. *ἠρώων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal. — *τεῦχε*. For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. — *κόνεσσι*, Epic for *κυσί*. S. § 52. — *οἰωνοῖσι* (for *οἰωνοῖς*. S. § 46), *birds of prey*; literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc. — *πάσι* (= *παντοίοις*), *all kinds*. — *ἐτελεετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing*. — *βουλή* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks. — *δὲ* is here strongly adversative, *but, notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. — *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *προΐαψεν* and *τεῦχε*, and not, as some think, with *ἔειπε*. — *τακρῶτα*, *first, at the first*. Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *τακρῶτα*, affixing to the first, the signification *in primis*, to the second *res primas*. — *διαστήτην* (for *διστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *διστημι*. — *ἐρίσαντε* denotes *cause, by having wrangled*. Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. — *Ἄτρείδης*, *the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). — *τὲ καὶ*, *both—and*. — *δῖος*. This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8-11. *τίς τ' ἔρ'* (i. e. *τὲ ἔρα*), *who then*. This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. — *σφωὲ* refers to Agamemnon and Achilles. — *δεῶν* is the partitive genitive. — *ἐριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι*, *to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἐριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—δεὸς ξυνέηκεν ἐριδι, ὥστε μάχεσθαι ἐριδι*. Köppen constructs: *τίς δεῶν ἐριδι* (= *δι' ἔριω*) *ξυνέηκε* (*ὥστε*) *μάχεσθαι*

The sense of these constructions is essentially the same. — *Ἀποῖς καὶ Ἄδῃ υἱός*, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. — *ὁ = οὗτος*. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. — *Βασιλῆϊ* (Epic for *βασιλεί-εϊ*) refers to Agamemnon. — *ἀνά, throughout*. — *ἀλέσκοντο δὲ λαοὶ (—στρατιώται)* is parenthetic, and denotes the result of *νοῦσον . . . κακῆν*. — *τὸν Χρῦσην*. The article is here regarded by Matthiæ (§ 264. 5) as having its Attic use, *that Chryses*, the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. — *ἄσηπτος, priest*, literally, *one who prays*.

12-16. *δ*. See N. on v. 9. — *ἑοὺς ἐπὶ νῆας = εἰς στρατόπεδον*, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet *ἑοαί* is common to *νῆες*. — *λυσόμενος, in order to ransom*. The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. — *δύγατρα*, i. e. Chryseis, or as she is sometimes called Astynome. — *ἄποινα, a ransom*, i. e. gifts for a ransom, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like." Felton. — *στέμματ'—ἀνά σκήπτρῳ, fillets on a staff*. In v. 28, it is *σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῦ*. It is only in the Epic and lyric writings, that *ἀνά* is used with the dative, *ἐν* being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes *ἀνά* in the sense of *σύν, having in his hand fillets with a golden sceptre*. It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. — *ἐκπύδου, far-darting, far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. — *χρυσέφ = χρυσῶ*, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. — *Ἄτρεΐδα—δύω* (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. — *λαῶν*. See N. on v. 10.

18-21. *τε—καί, both—and*. S. § 236. N. 8. — *θεοὶ δοῖεν—ἐκπέσαι, may the gods grant you to destroy*. For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. *θεοὶ* is monosyllabic by synizesis. — *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, having Olympian abodes*. Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. — *Πριάμοιο, Epic genitive for Πριάμου*. S. § 46. — *πόλιν, i. e. Ilium or Troy*, as it is usually called from its being the capital of *Τροία, Troja*. — *εἰ δ' οἰκᾶδ'* (S. § 134. 3) *λέσθαι*. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oileus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. — λῦσαι is here put for λύσατε, the verb ἐθέλω being mentally to be supplied. Cf. K. § 806. 11. a; S. 223. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοῖεν, but the following ἀζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσατε. — τὰ τ' ἔποιε, and this ransom. The article is here employed δεικτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22-25. ἐνθ', then. — ἄλλοι chiefs except Agamemnon. — ἐπευφήμασαν = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. — δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 133. Δ. — ἀλλ' . . . θυμῷ, but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus; literally, it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind, θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Γραμ. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. — ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. — μῦθον refers to the speech which follows.

26-28. μὴ σε—κιχείω (Epic for κιχῶ from obsol. κίχημι = κιχάνω), let me not meet thee. K. § 259. 5; S. § 219. 3. This has been usually explained by supplying ὄρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." — κολήσσω, Epic for κούλαις. S. § 44. — παρὰ, near. — αὐτίς ἰόντα = νοστήσασα. — μὴ (lest. S. § 214. a) — χαράσμη. The subjunctive without ἄν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. — τοί, Ion. for σοί. — οὐ belongs to χαράσμη. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. — σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29-32. τὴν = ταύτην. See N. on v. 9. — πρίν, before (I free her). Hrynne, Hormann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω· πρίν μιν. The sense would then be: I will not release her:—sooner shall old age, etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. — μιν = αὐτήν. S. § 78. — Ἀργεῖ, Argos, was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnesus, of which Argos was the chief city. — τηλόθεν πάτρης. S. § 187. 4. — ἰστὸν ἐποιομένην (= ὑφαλνοῦσαν. Köppen and Crusius), prying the loom. Some translate it, going about the loom, as the weaver did not sit at

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

"No more—but hasten to thy tasks at home;
There guide the spindle and direct the loom."

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

"Beside him Helen with her virgins stands,
Guides their rich labors and instructs their hands."

ἐμὸν λέχος ἀντιώσασα, *preparing my bed*; literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that ἀντιώσασα cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chryseïs, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. — μή μ' ἐρέδιζε (S. § 218. 3)—νήηαι (= ἀπέλδης. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. — σάφτερος, *more safely* (than otherwise thou wouldst) = *the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too*, *pretty*, *somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 467; Butt. § 123. 7; S. § 159. 8.

33–36. Ἔς, *thus*. — ἔδδισεν for ἔδισεν. S. § 7. N. 1. — ὁ γέρων, *the old man*; literally, *the elder*. The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in οἱ ἄλλοι, τᾶλλα, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 391. — ἀκέων, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. — παρὰ δῖνα, *along the shore*. — πολυφλοίσβοιο (Epic termination for ου. See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopœia*. — πολλὰ belongs to ἡρᾶς. — ἀπένευθε κίων (sc. νεῶν), *when he had gone far* (=some distance) *from the ships*. A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 312. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. — ὁ γεραίς. See N. on ὁ γέρων, v. 33. — τὸν = ἔν. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. — ἡύκομος (Epic for εὖκομος), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

37–42. Χρῶσσην, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. — ἀμφιβέβηκας has here a present signification = "*hast protected and dost still protect*." Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. — Κίλλαν, *Cilla*, was also a

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, *ζαθέην*. — *Τενέδοιο* (see N. on *Πριάμοιο*, v. 19), *Tenedos*, was an island in the *Ægean sea*, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. — *Σμινθεύ*. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read *Σμινθεύς*, *smiler*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to *Σμινθη*, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (*σμίνδοι*) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. — *εἴποτε*, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. — *τοι*, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 133. N. 6; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. — *χαρίεντ'* = *χαριέντως*. Voss joins this with *ηθόν*. — *ἐπι—ερεψα* is put by *ltnesis* for *ἐπέρεψα* (from *ἐπερέψω*). So *κατῆκηα*, in the next line, is put for *κατέκηα*. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of *ἐπέρεψα*, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. — *εἰ δὴ*, *if in truth, if really*. *δὴ* gives vivacity and emphasis to the expression. — *μηρί'* (for *μηρία*), *the thighs, haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. — *τόδε μοι κήηνον ἐέλδωρ*, *accomplish this my prayer*. *κήηνον* and *ἐέλδωρ* are put by protraction, for *κήηνον* (from *κράινω*) and *ἐλδωρ*. S. § 11. 3. — *τίσειαν* (S. § 118. 4) . . . *δάκρυα*, *may the Greeks alone for my tears*. For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 3. — *Δαναοί* is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos); but is applied to the Greeks in general. See N. on *ἐν Ἀργεῖ*, v. 80. — *βέλεσσιν* is put for *βέλεσιν*. See N. on *ἔδδαισεν*, v. 83.

43-47. *ὧς* (see N. on v. 33) *ἔφατ' εὐχόμενος* = *ὧς ἠύχετο*. — *τοῦ δ'* (*and*) *ἔκλυε*. S. § 192. 1. — *Φοῖβος* (*shining, brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helius or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. — *κατ'—καρήνων*, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. — *Οὐλύμποιο*. See N. on v. 18. — *ἔμωσιν* is the syncdochial accusative. S. § 182. — *τόξ'* for *τόξα* = *τόξον*. — *ἔμωσιν* is the local dative. S. § 203. — *ἀμφηρεφέα*. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides, close-covered*, which appears to be the true sense. — *ἔκλαγξαν . . . χρωμένωα*. A fine example of onomatopœia. See N. on v. 34. — *δ' ἄρα*, *and therefore*, i. e. in consequence of the quiver being closed. — *ἐπ' ἔμωσιν*, *upon the*

shoulders. S. § 231. — αὐτοῦ is opposed to δῖοι in the preceding line. Cf. v. 4. — κωηθέντος is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on κίων, v. 35) *himself, as he moved along*. — ἦε for ἦει. S. § 124. — νυκτὶ τοικώς, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48-52. ἔζεν' . . . ρεῶν. See N. on v. 85. — μετὰ (sc. τὰς νῆας or τοὺς Ἕλληνας), *among, into the midst of*. K. § 294. II. 1. a. There is no tmesis in μετὰ-ἔηκεν (Epic for ἔηκε). — δευῆ . . . βιοῖο. See N. on v. 46. The δὲ in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 322. 2. βιοῖο is the genitive of separation. K. § 271. 2. — οὐρῆας (Epic for οὐρέας) . . . ἀργούς. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. — αὐτὰρ ἔπειτα', *and then*, responds to μὲν in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 103; S. § 236. N. 3. ἔπειτα frequently corresponds to πρῶτον in the sense of δεύτερον. K. § 264. R. 7. — ἐπέχετο, sc. βέλος from the following line. — αὐτοῖσι, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. — ἐχευενκέες, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. — βάλλ', sc. αὐτοὺς from the preceding αὐτοῖσι. — αἰεὶ, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. — δαμναῖα, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. b. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. ἐννῆμαρ, *for nine days*. — ἀνά, *through*. — κῆλα, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. — τῇ δεκάτῃ (sc. ἡμέρῃ). S. § 204. — ἀγορήνδε, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 3.

55-58. τῷ (= τοῦτω. See N. on δ γάρ, v. 9) is put for the adnominal genitive after φρεσί, *mind of him = his mind*. S. § 201. 5. — γάρ is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. — ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio prægnaans*. Cf. Mt. § 596. b; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. — γάρ introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. — Δαναῶν (S. § 193). See N. on v. 42. — ὅτι ἴα, "because namely." Crusius. ἴα is here used as an explanatory

particle. — *δησκοντας ὄρωτο* (mid. for act. Soph. Gr. Verbs, p. 207), *she saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. — *οὖν, therefore*, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. — *ἤγερδεν*, Epic for *ἤγέρθησαν*, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of *ἀγείρω*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 75. — *δημηγέρες τ' ἐγένοντο* is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. — *τοῖσι* (= *ἐν τοῖσι*. Schol.) depends on *ἀνιστάμενος*, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 3. 10; Rost § 105. N. 2. — *δ'* connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by *δέ—δέ*, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have *ἐννήμαρ μὲν—τῆ δεκάτῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'*. — *πόδας* explains *ὠκός* as the synecdochical accusative.

59–61. *νῦν ἔμμε κ. τ. λ.* Crusius constructs: *νῦν ὅτω ἔμμε* (Epic for *ἡμᾶς*. S. § 78) *ἂψ ἀπονοστήσειν παλιμπλαγδέντας* (*wandering back*). — *κὲν* i. e. *ἂν*)—*φύγομεν*. The presence of *κὲν* in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. — *εἰ δὴ, if now = seeing that*.

62–65. *ἐρελομεν* (Epic subj. 1 plur. for *ἐρέωμεν* from *ἐρέω = ἐρωτάω*), *let us inquire*. S. § 218. 2. — *μάντιν, a prophet*. "The business of the Mantis was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. — *ἰερῆα—ὄνειροπόλον*. These words are considered by some as in apposition with *μάντιν*. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by *καὶ* in the sense of *etiam*. This is further indicated by the next clause *καὶ . . . ἐστίν, for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an *ὄνειροπόλος*. — *ὅς κ' εἴποι*. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition. *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. — *ὅ, τι* (so written to distinguish it from *ὅτι* the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. — *εἴτ'—εἴδ', whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 3. — *ὄγ'* refers to Apollo. *γέ* gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. — *εὐχολῆς* is the genitive of cause. K. § 273. f; S. § 194. 1. — *αἶ κέν* (Epic for *εἰ κεν*)

πως—βούλεται. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 344. R. 9; Rost § 121. N. 3; S. § 215. N. 6. a. — κτίσσης—ἀντιδίας. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b. — In Wolf's edition a comma is placed after ἀντιδίας, which I have erased, as ἀμύναι depends on βούλεται (for βούληται). — τελείων, i. e. without any blemish. — Some find a tmesis in ἀπὸ—ἀμύναι.

68, 69. ἦτοι, *then*, like μὲν is responded to by δὲ in the next clause. — ὤσ, *thus*. — κατ' ἄρ' ἔζετο, *he then sat down*. For this use of ἄρα, see N. on v. 306. — τοῖσι δ' ἀνέστη. See N. on v. 58. — ὄχ' (for ὄχα), *by far*, qualifies ἄριστος.

70-73. ἦδη, Epic pluperf. for ἦδει. S. § 129. 2. — τὰ τ' . . . ἔόντα, *the present, the future, and the past*. πρό τ' ἔόντα; literally, *those things which have gone before*. — νῆσσο' ἤγησας'. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 800. — Ἴλιον εἶσω, *to Ilium*, "all the way to Ilium." Felton. — ἦν διὰ μαιτοσύνην denotes the means by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. ἦν is a possessive pronoun. — τὴν = ἦν. See N. on τόν, v. 36. — σφίν, Epic for σφίσι. S. § 78. — εὐφρονέων, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. — ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74-79. μῦθησασθαι, *to explain, interpret*. — μῆνιν, i. e. the cause of the anger. — ἑκατηβελέται, Epic for ἑκατηβελέτου (S. § 44) for ἐκηβόλος. See N. on v. 96. — τοιγάρ, *therefore*. — ἐρέω for ἐρῶ. S. § 119. N. 1. — σὺ δὲ σύνδεο (for συνδοῦ, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of συντίθημι), *but do you attend*. σύνδεο, sc. φρεσί. — δημοσσον for δημοσον. This doubling of consonants for the sake of metre is too common to require further notice. — ἦ μὲν (= μῆν), *truly*. — ἀρήξειν depends on δημοσσον, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence πρόφρων (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of δημοσσον. Butt. § 142. 2. a; K. § 307. 4; S. § 222. 3. b. — γὰρ in ἦ γὰρ (for *truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. — χολωσέμεν, Epic for χολώσειν. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on ἀρήξειν. — μέγα . . . κρατεῖ, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: "Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi (Ἀχαιοί) totus exercitus, cui tanquam summus dux imperat." Cf. 2. 684. — οἱ = ᾧ. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 334 1; Butt. § 148. 7.

80-83. κρείσσων in reference to the means of revenge. — *ὅτε χόσται* (i. e. *χόσται*), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had *ἄν* been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, *κρείσσων γὰρ βασιλεύς*. Cf. Roet § 121. N. 1. — *χέρητι*, *inferior*, is opposed to *κρείσσων*. — *εἴπερ*, *even if*. The apodosis begins with *ἀλλά τε καί*, *but yet*. — *τὲ* is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — *γέ* imparts emphasis to *χόλων*, and *καί* to *αὐτήμαρ*. Opposed to *αὐτήμαρ* is *μετόπισθεν* in the next line. — *κότον*, *grudge*. — *ὄφρα τελέσῃ* (sc. *κότον*), *until he shall have accomplished it*. *ὄφρα* with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — *ἐν στήθεσσι τοῖσι* (for *οἱσι*) is to be taken with *ἔχει κότον*. — *φράσαι*, *consider*. — *εἴ* (*whether*). S. § 215. N. 6) *με σαώσεις* if Agamemnon shall be enraged at me. *εἴ* denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. *δ'*, *then, on the other hand*. — *θεοπρόκιον*, *the oracle*; literally, *something shown forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — *οὐ . . . Ἀπόλλωνα*, *no, by Apollo*. *οὐ μὰ* is employed in negative, and *καὶ μὰ* in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. — *ᾗτε* limits *εὐχόμενος*, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — *Κάλαχῶν* is the vocative of *Κάλαχος*. S. § 50. 1. Zenodotus wrote *Κάλαχα*. — *οὐ* in *οὔτις* is an emphatic repetition of *οὐ* in v. 86. — *ἐμὲ ζῶντος*, *while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by *θερκομένοιο*, *while I see = behold the light*. Prof. Felton rightly takes *ἐπι* in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — *σοὶ—βαρείας χεῖρας ἐποιήσει*, *shall lay heavy hands upon you = shall do you violence*. — *Δαναῶν* is the genitive of the whole after *οὔτις*. — *οὐδ' ἦν* (i. e. *ἐάν*), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis *οὔτις . . . Δαναῶν* takes the indicative to denote what is certain. K. § 839. II. b. — *Ἀγαμέμνονα* follows *εἶπες* as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 583. 68. — *πολλὸν ἄριστος*. See N. on *ὄχ' ἄριστος*, v. 69. — *εὐχεται εἶναι* (*professes to be*) = *ἔστι*, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92-95. *τότε δή, then indeed*. — *οὐτ' ἄρ'*, *not then*. *ἄρα* refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται* in this verse. - Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of *ἀλλ' ἔνεκ' . . . ἔποινα*, the clauses being inverted. — *δγ'* refers to Apollo. Cf. v. 75.

96-100. τοῦνεκ' (i. e. τοῦ ἔνεκα) ἔρ', *on this account then*. ἔρα, when employed in explanation or illustration, is called ἔρα *explicitivum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled ἔρα *conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — Ἐκηβόλος, *Far-darter*, an epithet of Apollo. — ἦδ' ἔτι δόσει, *and he will still send them*. — πρὶν—πρὶν, *before that*. In prose πρὶν is commonly preceded by πρότερον or πρόσθεν. S. § 220. 2. — λοιμοῖα . . . ἀφέξει, *will he restrain his heavy hands from the pestilence*. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (χειρὲς λοιμώδεις, *manus pestilentes*). — δόμεναι (2 aor. infin. act. for δοῦναι. S. § 132. 6) is put in the infinitive after πρὶν, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 8. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. αὐτὸν referring to Agamemnon is to be supplied with δόμεναι. — ἐλικώπιδα, "*having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire*." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — ἀπριάτην, ἀνάποιον, *unbought, unredeemed*. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — τότε . . . πεπείδομεν (Epic for πείδομεν), *then by having propitiated* (see N. on ἐρίσαντε, v. 6) *him* (thus) *we may perchance persuade him to remove the evil*. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-105. ἦτοι—δέ. See N. on v. 68. — εὐρυκρέων. Cf. 2. 108, 576-580. — μένος . . . πῖμπλαντ' (for ἐπιμπλαντο), *and his dark soul was much filled with wrath* (S. § 200. 8). φρένες ἀμφιμέλαιαι, *literally, his black diaphragm*. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood; and hence it received the epithet here given it. — ἀμφιμέλαιαι, *black all around* (=entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — οἱ in ὅσσε δέ οἱ is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5) = ὅσσε αὐτοῦ. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with ἔκτεν. Cf. K. § 284. (10). — λαμπεδῶντι, *shining*, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle λαμπετῶν (-δων). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — ἔκτεν, 3 dual pluperf. for ἐφκείτην (from εἶκω), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 131. — Κάλχαντα depends on προσείπεν. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — πρώτιστα, *first of all*, is a poetic superlative. — κάκ' ὀσσομένος, *looking fiercely* (literally *evil*), "*with threatening look*." Voss. "*On Chalcas lower*

ing." Cowper. Some render it *presaging* *it*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106-108. *μάντε κακῶν*, *prophet of evils*; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the siege before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — *οὐ πάποτε*, *never yet*. *πότε* limits the time expressed in *οὐ πω* to the present. — *τὸ κρήγυον*, *the thing which is good or useful*. Cf. Butt. Lexil. No. 74. in respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — *τοί-φρεσι* limits *φίλα*, which, had the impersonal construction been chosen, would have been *φίλον* in agreement with *μαντεύεσθαι* the subject of *ἔστί*. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — *τὰ κάκ'*, *those things which are evil*. — *οὔτε τί πω-οὔτ'*, *never at all—not*. *τι* in this connection is synecdochical. S. § 182. — *ἔτελεσσας* = *ἐπλήσσωσας*. "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν*, *now also*. — *ἐν*, *in*, i. e. in the assembly of. — *θεοσκοπέειν*, *explaining omens*, not *predicting future events*, which is a sense unsuited to the context. — *ὡς . . . ἔνεκα*, *how that, forsooth, because of this*. *δὴ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 8. *τοῦδ'* is explained by *οὐνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα, because*) . . . *δέξασθαι*. — *κόρη Χρυσήδος*, *virgin daughter of Chryses*. Cf. S. § 140. See N. on v. 13. Trollope supplies *ἀντι* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι*, *since I much prefer*. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 35. In v. 117 it is followed by *ἤ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἤ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ ῥα*, *for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδίης ἀλόχου*, *lawful wife*, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 298, where *Bristis* refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔθεν*, Epic for *οὐ* (S. § 78) = *ἀντὴς* referring to *Clytemnestra* and depending on *χερείων*. S. § 198. 1. — *οὐ* (= *οὔτε*)—*οὐδὲ*—*οὔτ'*—*οὔτε*, *neither—and not—not—not*. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φύην* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὔτ' ἔρ*, *not at all*. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὡς*, *but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — δόμεναι πάλιν = ἀποδοῦναι. — τόγ', *this at least*. γῆ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chryseis. — βούλομαι . . . ἀπολέσθαι, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. ἔμμεναι, Epic for εἶναι. S. § 124. — αὐτὰρ (Epic for ἀτάρ), *but, however*, denotes a transition. — γέρας refers to the booty which fell to the chiefs. — ὄφρα = ἵνα. — μὴ-ἔω (Epic for ὦ). Cf. S. § 229. 2. — ὁλος Ἀργείων, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — ἕοικεν is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — τόγε is explained by ὁ μοι . . . ἄλλῃ, in which ὁ has the sense of *στι*, and ἔρχεται ἄλλῃ, "*is going elsewhere*" = *is passing from one to another*." Felton. For this local sense of ἄλλῃ, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-126. ποδάρκης = πόδας ὠκύς, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of ποδάρκης. — φιλοκτεανώτατε πάντων, *most avaricious of all*. — γὰρ in πῶς γὰρ implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then*. — οὐδ' ἔτι που ἴδμεν, *we no longer any where know*. Köppen reads οὐδὲ τί πω, *nequum*. ἴδμεν is put for ἴσμεν, and that by syncope for ἴσαμεν. — ξυνήϊα (for ξύνεια), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — τὰ μὲν . . . δέδασται, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — τὰ μὲν-τὰ = δὲ μὲν-ταῦτα. See Ns. on vs. 9, 86. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of ἔξ, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. λαοὺς (see N. on v. 10) is the subject of ἐπαγείρειν, and both form the subject of ἐπέοικε. — παλίλλογα, *collected again for a second distribution*. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denovo portione dispertiantur*. — Δεῶ, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — πρόσ, imperat. 2 aor. of προΐημι. S. § 124. — αὐτὰρ denotes transition, *but* (as to the reward). — αἶ κέ ποδι (if ever) — δῶσι (Epic for δῶ). See N. on v. 80. — Τροίην is taken as an adjective by Nitzsch, ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. μὴ δ' οὕτως, *not thus*. — ἀγαθὸς περ ἐών, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) *brave*, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are*, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — κλέπτε νόφ, *practise not (μὴ) deceit; cherish not deception in the soul*." Smith's Crus. Lex. νόφ is the local dative. S. § 204 — οὐ παρελεύσεαι, *you will not over-*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me*.

133, 134. *ὄφρ'* is here a particle of time, *whilst*. Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. — *αὐτὸς* is in apposition with the omitted subject of *ἔχρησ*. S. § 160. 4. b. — *αὐτὰρ*. Bothe finds an ana-coluthon in this line, regularity of construction demanding *ἐδέλεισ αὐτὸς ἔχειν γέρας*. But there is no necessity for this, as *αὐτὰρ* is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary*. — *αὐτως*, *indifferently, carelessly*. Some take it in the sense of *οὕτως*, but I think the usual signification given it conforms better to *ἦσθαι*. — *δευόμενον* my prize. — *δὲ* in *κέλευαι δὲ* is an emphatic connective.

135-140. *ἀλλ' εἰ μὲν δάσουσι κ. τ. λ.* There is an ellipsis of the apodosis *καλῶς ἔχει*, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — *ἔρσαντες κατὰ θυμῶν, fitting it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. — *ἀντάρξιον* (sc. *τῆς κόρης*). S. § 200. 4) agrees with *γέρας* to be supplied from the preceding clause. — *εἰ δέ κε* (= *ἐάν δέ*) responds to *εἰ μὲν* in the preceding line. — *εἴ κε*, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than *εἰ* with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — *ἐγὼ . . . ἔλωμαι, I myself will take it*. The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without *ἄν*, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. *δὲ* = *on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 *δὲ* has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (a). — *ἢ τεόν, either thine*. — *Αἴαντος*, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — *ἢ Ὀδυσῆος* (sc. *γέρας*) *ἔξω ἐλών, or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses*. This chief signalized himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. *Odys.* 8. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in *ἔλωμαι—ἰὼν—ἔξω ἐλών* is well suited to the excited state of the speaker's mind. — *κέν* stands here with *κεχαλώσεται* (fut. pass. as fut. mid.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, *ὄν κεν ἴκωμαι* (= *ἐάν τινα ἴκωμαι*. K. § 333. 3; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). *ὄν* depends on *ἐπὶ* or *πρὸς* understood, or is the terminal accusative. — *καὶ αὖτις, at another time, hereafter*.

141-147. *νῦν δ', ἄγε, but now come on*. *δ'* is here a particle of transition, and *ἄγε* is hortatory. — *μέλαιναν*. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ἔρυσσμεν, Epic for ἔρυσσμεν. Cf. Butt. § 104. 15. So in ἀγείρομεν and δειρομεν (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. — ἄλα δῖαν. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*" Heyne. — ἐς δ' . . . ἀγείρομεν, and let us collect towers into it in suitable numbers. ἐς, Epic for εἰς, is usually considered as disjoined from ἀγείρομεν by tmesis. But see N. on v. 39. — Butt. (Lexil. No. 51) regards ἐπιτηδέες, as an adverb composed of ἐπι with a case of the demonstrative pronoun ὅδε, ἦδε, τόδε, with the sense, *as is necessary for that thing* = *as many as are proper*. Cf. Odys. 15. 28. — ἄν-βήσομεν, let us cause to embark. For this causative use of the aorist of βαίνω, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. — εἷς = τις, *some one*. — ἀρχὸς is the predicate. — βουλευφόρος. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — Ἴδομενεύς, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. — ἐκπαρόλατος, *most dreadful, terrible*. This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — ἡμῖν, *for us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Ἐκέρργον. See N. on Ἐκηβόλος, v. 96. — ἰλάσσει for ἰλάσσει. — βέξας denotes means. See N. on ἐρίσαντε, v. 9.

148-153. ὀπόδρα ἰδών, *looking fiercely*. — ὧ μοι (S. § 201. 6) "*indignantis est.*" Bothe. — ἀναιδεῖην ἐπιειμέμε (from ἐπιέννυμι for ἐφέννυμι), *clothed in impudence*. For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — κερδαλεόφρον. See N. on φιλοκτεανώτατε, v. 122. — τοι-ἔπεσιν, *thy words*. See N. on ὅσσε οἱ, v. 104. — πείθεται is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. — Ἀχαιῶν depends on τις. — ὀδὸν ἐλθέμεναι (Epic for ἐλθεῖν) is usually translated, *to make an ambuscade*, the λόχονδ' ἰέναι in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Odys. 3. 316. In this sense, it stands opposed more naturally to ἀνδράσιν (S. § 202. 1) Ἴφι μάχεσθαι in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — γὰρ in ὧ γὰρ implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), *for I did not come here*, etc. — ἀλχητάων, literally, *those who handle*

*spear*s. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural. — *μαχησόμενος*. See N. on *λόσομενος*, v. 13. — *ἐπει . . . εἰσὶν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πώποτ'*, for *never*. *γὰρ* explains and confirms *ἐπε . . . εἰσὶν*. — *ἐμὰς . . . ἵππους*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ἐν Φθίῃ*, in *Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐδηλήσαντ'* = *ἐβλαψαν*. Schol. — *ἐπειθ* (for *ἐπει ἧ*), *since*. — *οὐρα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (μεταξὺ) Phthia and Troy. — *σκιόεντα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the *Ægean sea*.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἄμ'* (= *tecum*) gives emphasis to *ἐσπόμεθ'*. — *χαίρης*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Rost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιμὴν ἀρνύμενοι* (*seeking requital*), as the dat. *commodi*. See N. on v. 39. Some refer *τιμὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρνύμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρνύμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνῶπα!* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 298. I. 1. — *τῶν οὐτι μετατρέπη*, *about which things you have no concern*. S. § 193. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρων*, v. 77. — *ῥ' ἐπι* anastrophe for *ἐφ' ῥ'*. S. §§ 231. N. 2; 23. 2. — *πῶλλ'* is properly the cognate accusative after *ἐμβόγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 135. 2 — *δόσαν* sc. *δν*. Cf. N. on *οἱ*, v. 79. — *οἶες Ἀχαιῶν* = *οἱ Ἕλληνες*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *σοί—ἴσον—γέρας*, i. e. *γέρας ἴσον σοί*, *a reward equal to thine*. *σοί* = *γέρας σοῦ*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 323. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τροίαν εὐναόμενον πτολιέθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *δοπιότ'* designates future action. — *ἀλλά, notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (sc. *μέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. It

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. e. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. e; Butt. § 144. 2.

169-171. εἰμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηνδ'. S. § 134. 3. — φέρτερον than to stay with Agamemnon. — ἔστιν has for its subject οἰκαδ' . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ξυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ὤντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before δέω, comports better with νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σέ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἔων (= ἄτιμον ἔδοντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμῆ, γέρας, injuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μᾶλ' strengthens φεύγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on οἶ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least*, whatever others may do. γε has a similar emphatic force in ξμοιγε below. — πάρ' for πάρεισι. S. § 234. d. — ἄλλοι chiefs. — κέ in οἶ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me* if an occasion offers (K. § 333. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἄν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μητίετα, Epic for μητιέτης. — Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἔχθιστος.

178-181. ποῦ, *doubtless*, "somehow." Felton. — τόγ' refers to εἰ . . . ἔσσι. — οἰκαδ' ἰὼν-ἄνασσε=*go home and rule.* The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 3. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmidons were

an Achaean people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ἔδομαι κοτέοντος (sc. σοῦ), nor do I trouble myself about you (= your) being angry. — ἀπειλήσω δέ τοι ᾧδε. The threat is contained in the following lines. ἔδε is opposed to οἰκαδ' in v. 179. — ὥς, since. — ἀφαιρείται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = while I send away, etc. See N. on μέν, v. 165. — κ' ἔγω. See N. on ἔλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take*, etc. — Βρισηίδα, Briséis. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnessa. See N. on 2. 589. — τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηίδα. The article belongs to σὸν (= that which is thine). Cf. S. § 158. 2 (end). — ὅφρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *causative* (ἐκβατικῶς). — ὄσσον, how much, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρετος. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σύ, the omitted subject of εἶδῃς = not only you, but another too. — Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, to say that he is equal to me; or as Trollope renders, to call himself my equal. The next clause is still stronger, καὶ . . . ἄντην, or place himself in comparison with me. ἄντην (adv. ἀντι) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. *δμοιωθήμεναι* is middle in sense.

188-192. Πηλείωνι, the son of Peleus. For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσιν λαοίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριζεν—ἦ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 344. 6. See N. on κείνηται, v. 150. — ὄγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in δ δ' (he himself) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, should disperse by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would cause to start up (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion*. But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable temper.

198-201. δ in $\xi\omega\varsigma \delta$ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 892. — $\phi\rho\epsilon\nu\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before $\Lambda\delta\eta\eta$ is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\acute{\epsilon}\nu$ implied in the preceding line, and connects $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$ with $\epsilon\sigma\mu\alpha\upsilon\epsilon$. — $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$, *alike, to the same degree*. In 5. 535, $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\alpha$, *because she loved*. S. § 225. 4. — $\xi\alpha\nu\delta\eta\varsigma \kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. — $\sigma\iota\phi \phi\alpha\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$ — $\acute{\epsilon}\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$ by tmesis for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omega} \dots \phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\nu$, *for* ($\delta\acute{\epsilon}$) *her eyes* (according to some *his eyes*) *shone terrible* (= *terribly*). So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\alpha\iota\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. *οι ὄσσε*. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\nu$, Epic for $\acute{\epsilon}\phi\acute{\alpha}\nu\theta\eta\sigma\alpha\nu$. — $\xi\pi\epsilon\alpha \pi\tau\epsilon\rho\delta\epsilon\nu\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-205. $\tau\iota\pi\tau'$ (i. e. $\tau\iota\pi\omega\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\delta\tau'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\delta\tau'$ to $\alpha\delta\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\iota\lambda\eta\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\varsigma$ — $\iota\delta\eta$, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 330. 2; S. § 212. 2. — $\eta \dots \iota\delta\eta$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\delta \delta\acute{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron \delta\acute{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\eta\varsigma \acute{\upsilon}\pi\epsilon\rho\sigma\lambda\eta\theta\iota\varsigma$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. § 243. 3 (3). — $\acute{\alpha}\nu$ — $\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on κ' $\acute{\alpha}\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\acute{\omega}\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\eta\lambda\theta\omicron\nu$ — $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 18. The participle has here a causative sense. — $\alpha\acute{\iota} \kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\sigma\acute{\upsilon}\rho\alpha\nu\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ follows $\eta\lambda\theta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\eta\gamma'$ $\xi\rho\iota\delta\omicron\varsigma$. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ — $\xi\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. § 229. 2. — $\acute{\omega}\varsigma \xi\sigma\sigma\epsilon\alpha\iota \pi\epsilon\rho$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\delta \dots \xi\sigma\tau\alpha\iota$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\rho\iota\varsigma \tau\omicron\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\theta\beta\rho\iota\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῶ refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμῶ. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμῶν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216–218. σφωίτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting καίπερ. — ὅς, *thus* refers to ἔπος εἰρύσασθαι. — ἔμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). — ἔκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219–222. ἦ (imperf. of ἡμί), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὅς. Cf. S. § 133. H. — ἀργυρῆ κώπη. See N. on χρυσέῃ σκήπτρῳ, v. 15. — σχέδε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κουλέν, Epic for κολέν. — μύθη. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 313), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318–321, is that Achilles was deprived of Briséis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαῦτις. Cf. v. 149 et seq. — ἀταρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ οὐκ ἔτι.

225–230. οἰνοβαρές, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Odys. 3. 139), although drunkenness was considered disreputable. — κυνὸς δμματ' ἔχων. Cf. v. 159. — κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — οὔτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). — λαῶ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἰέναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέτληκας has the signification of the present. — τὸ . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself

κῆρ = *δάνατος*. The Schol. explains *εἶδεται* by *φαίνεται*. Butt. (Ir. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. — *ἦ* is here used ironically (K. § 316. 2). — *ἔστι* has *ἀποαιρεῖσθαι* for its subject. — *δοτῆς* with the subjunctive (*εἴπη*) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be *δῶρά τινος, ὅς*. Cf. K. § 331. R. 3. For the construction of the omitted antecedent *τινός*, cf. S. § 197. 2. *δοτῆς* = *δοτῆς ἄν*, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. — *σέθεν*. "The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive.*" Felton.

231, 232. *δημοβόρος βασιλεὺς* is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. — *ἦ γὰρ* (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: *εἰ μὴ οὐτιδανὸς ἦσαν, οἷς ἀνάσσεις*. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to *ἦ* its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by *γὰρ*: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since *ἀνλωβήσαιο* denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — *ἄστατα*, *the very last time*.

233–239. *ἔκ τοι ἐρέω*. Cf. v. 204. — *ἐπι* is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — *ὀμοῦμαι*. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in *ἐπι-ὀμοῦμαι*, and says that *ἐπομύναι* is used in affirmative, and *ἀπομύναι* in negative oaths. — *μέγαν ὄρκον*. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. *ὄρκον* is the abstract accusative after *ὀμοῦμαι*. S. § 181. 2. — *ναί μὲν*. See N. on v. 86. — *τόδε σκῆπτρον*. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptro, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. — *ὄποτε . . . φύσει*, *shall never put forth leaves and shoots*. — *ἐπειδὴ πρῶτα*, *when first* = *from the time when first*. — *τομήν*, *the stump or trunk left behind; literally, the part cut off*. — *περὶ*, *round, about*, is here used adverbially. — *γὰρ ἄρα*. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that *ἰρεα* is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — *ἐ-φύλλα-φλοῖον*. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) *σχήμα κατ' ὄλον καὶ ἔσος*, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; ε § 156. 1. a. Here the action of the verb on ε (= αὐτό, i. e. σκῆπτρον) is limited to φύλλα and φλοῖον. — νῦν αὐτέ μιν (Epic for αὐτό) κ. τ. λ. Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. νῦν is taken by Bothe for τότε. — υἱες Ἀχαιῶν refers to the princes and chieftains. — ἐν παλάμῃς φορέουσι. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests ἐν παλάμῃσι φορέουσι (trissyllabic by synizesis). — δικάσπολοι, judges, is in apposition with υἱες Ἀχαιῶν. The judicial power was often lodged with those holding military office. — πρὸς Διός, by the authority of Jupiter ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — εἰράταται, Epic for εἰρυνται. S. § 132. 2. — δ = οὗτος.

240—244. Ἀχιλλῆος is put ἐμφατικῶς for ἐμοῦ, and depends on ποδῆ as genitive of cause. K. § 274. b. — υἱας limits the direction of ζεταί. K. § 277; S. § 186. 1. — τοῖς δ' refers to υἱας Ἀχαιῶν. — ἀχνόμενός περ, although being grieved. See N. on v. 132. — εἶτ' ἄν, Epic for δταν, when, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — ὑφ' Ἔκτορος is to be taken with θήσκοντες πίπτωσι denoting the author. K. § 299. — Ἔκτορος, Hector, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. — σὺ . . . ἀμύξεις, you shall gnaw your soul within = you shall be vexed in your inmost soul. — χωόμενος, being enraged at thyself. — δτ', i. e. δτι, because. Bothe and Trollope make it stand for δτε in the sense of quandoquidem. S. § N. on 6. 126. — οὐδέν, in no respect.

245, 246. ὣς, thus. Cf. v. 217. — ποτὶ (Epic for πρὸς) is an-adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in γαίῃ, ὑποσὶ τῆς γῆς. Crusius takes ποτὶ δὲ in the sense of moreover. — χρυσεῖοις ἦλοισι πεπαρμένον. See N. on v. 15.

247—253. ἐτέρωθεν, on the other hand. — ἐμῆνι, began to rage. — τοῖσι. See N. on v. 58. — Νέατωρ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — λιγύς Πυλίων ἀγορητής, the clear-voiced orator of the Pylians. — τοῦ . . . αὐδῆ. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 31), ex ejus lingua melle dulcior flucbat oratio :

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῷ is to be taken with ἐφθιάδ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθιάδ', Epic for ἐφθινο. S. § 182. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἔμα. S. § 231. N. 2. — τράφεν (for ἐτρέφισαν. S. § 132. 1) ἢδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἢδ' ἐτρέφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τρέφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. *ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation ὦ. — Ἀχαιῖδα γαῖαν (= Ἀχαιοῖς). See N. on υἱας, v. 240. — κεν γηθῆσαι—κεν κεχαροῖατο—εἰ πυδοῖατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἄν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. — γηθῆσαι conforms in number to Πρίamos, the nearest noun. — ἄλλοι ostentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶν . . . μαρναμένοιῖν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶν, cf. S. § 192. 1. τάδε πάντα defines μαρναμένοιῖν. S. § 182. Some make σφῶν to depend on τάδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυδοῖατο. S. § 192. N. 2. — περι (i. e. περιέστε) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. — βουλῆν and μαχέσθαι (used as a noun) are syncdochical accusatives limiting περιέστε. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on περιέστε, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ πῖδεσθ'. K. § 322. R. 5. — ἐμείο (Epic for ἐμοῦ) depends on νεωτέρω. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γὰρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past; literally in times (ποτὲ) before now*. γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἥτεπερ ὑμῖν = ἥτεπερ ἡμεῖς ἐσμέν. K. § 823. 3. — καὶ . . . ἀδέρισον, *and these never slighted me*. γὰρ renders

the pronoun emphatic. — γάρ in οὐ γάρ ποῦ explains ἀρίστω . . . ὠμίλησα. — οὐδὲ ἴδωμαι, nor do I expect to see (such men). See N. on κέν ἔλωμαι, v. 137. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — ὅσον, such as. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, shepherd, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, godlike. ἀντι here denotes comparison or resemblance.

266-273. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφεν. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — φηρσίν (i. e. δήρσιν. S. § 10) ὄρεσκόφοισι, mountain-beasts, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγακλυτόν, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρσίν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπάγλως, dreadfully. — ἀπόλεσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μῆν), truly, indeed. — ἐξ ἀπῆς γαίης, from a far land. In its signification Peloponnesian the α in ἔπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γάρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, by myself alone, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρσίν. — ἄν—μαχέοιτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν = ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. — καὶ μὲν μεν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνιον, i. e. ξυλίσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιον.

274-279. ἀλλὰ . . . ὅμμες, "auscultate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscultarunt senes." Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καί, also as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἕμεινον. See N. on v. 217. — σὺ refers to Agamemnon. — ἀγαθὸς περ ἔών, being very good, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, though being good, as is the similar phrase in v. 131. — ἔα. sc. αὐτόν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὧς, since, because. — οἱ refers to Achilles. — πρῶτα is taken adverbially. — Πηλεΐδῃ, ἔδελ' is to be read

with synizesis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐδέλω. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐρίζεσθαι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλῆϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 39. — ὁμοίης, sc. τῆ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῆ. Crusius supplies τῆ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μείρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281-284. ἀλλ' ὄγε, *yet he*, commences the apodosis. — καρτερός, *superior* in power, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. — Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀτάρ, ἀλλά, and γάρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ—χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But αὐτὰρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nagelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside, etc.* — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286-291. ναὶ δῆ, *truly indeed*. — γέ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ' denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right = rightfully*. K. § 292. II. 3. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. — “κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμητήν ἔδεσαν, *have made him a warrior*. S. § 185. — αἰὲν ἔόντες, *being always, immortal*. — τοῦνεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292-296. ὑποβλήδην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλεοίμην = εἶην. — εἰ—ὑπείξομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δῆ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. — ἐὶ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be*

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλοιοσ is ἐμοσ (strengthened by γέ) in the next clause. — γάρ in μή γάρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γάρ in οὐ γάρ introduces the reason of μή . . . σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἐμοιγε in the preceding line. — σοι is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοι only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὗτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. *Æn.* III. 388. "*Tu condita mente tenelo.*" For the *constructio prægnaus* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. — κοῦρης refers to Briséis, and not to Helen, as some suppose. — σοι and ἄλλω depend on μαχήσομαι. — ἐπει . . . δόντες, *since you who gate* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), 'in consequence of the intervening words between it and τὶ upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on εἰ — εἰ δ', ἔγε. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, ἔγε. K. § 340. 3. — ἵνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γνώωσι is a protracted form (S. § 11. 3) for γνώσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. — οἶδε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἰψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow, etc.*

304, 305. τῶγ'. The use of γέ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνεστήτην), *rose up to depart from the council.* — λῦσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίζειν, *to convoke.* Cf. *Odys.* 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. νῆας ἕσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενoitιδῆ, *the son of Menætius*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἔρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρείδης δ' responds to Πηλεΐδης μὲν in v. 306. — For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς-βῆσε = ἐνέθηκεν. Schol. — θεῶ refers to Apollo. — ἀπὸ δέ, "*and on board.*" Felton. εἶσεν ἔγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. — ἐν . . . Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν-ἔβη = ἐνέβην) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάντες, sc. νῆα. — ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὑγρᾶς, i. e. τῆς ἁλός. Körpern). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνσθαι, *to purify themselves by ablutions and change of raiment.* It is not necessary with Nagelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — *λύματα* refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — *ἔβαλλον*. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — *τηληέσσας*. See N. on v. 66. — *παρὰ δῖν'* (i. e. *δῖνα*), *along the shore*. — *οὐρανὸν* denotes the direction of *Ἰκεν*. See N. on v. 240. — *ἐλισσομένη περὶ καπνῷ*, *rolling up upon or about the smoke*.

318–321. *ὧς*, *thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — *τὰ = ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν*, *throughout the army*. — *οὐδ'—λήγ'* *ἔριδος*, i. e. did not desist from the execution of the threat. — *τὴν πρῶτον* (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's *Crus. Lex.* For the construction of *τὴν—ἐπηκέλευσ'*, cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — *Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην*. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — *οἱ*. See N. on v. 104. — *ὄτρηρόν*, *assiduous, faithful*.

322–325. *κλισίην*, i. e. *ἐπὶ κλισίην*. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — *ἀγέμεν = ἄγετε*. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = *ἵνα ἀγείν*, and places a comma after *Ἀχιλλῆος*. — *ἐγὼ . . . ἔλωμαι*. See N. on v. 137. — *πλέονεσσι*, sc. *ἀνδράσι*. The Schol. in reference to v. 300, supplies *κθήμασι*. — *καὶ βίγιον*, *even worse*. See N. on v. 217.

326–333. *ἐπὶ—ἔτελλεν*, "*addidit in mandatis*." Ernesti. — *τὼ . . . ἀπυργέτοιο*, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — *βάτην*, Epic for *ἐβήτην*. — *τὸν δ'* refers to Achilles. — *παρά, near to*. — *οὐδ'—γήθησεν*, a litotes for *ἀλλ' ὑπερευκλήθη*. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. *οὐδ'* is here copulative. Crusius compares this with Virg. *Æn.* 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum laetatus euntem
Accepisse lacu _____"

ιδῶν denotes cause. See N. on v. 7. — *ταρβήσαντε . . . βασιλῆα*. I prefer with Trollope their explanation, who supply *μιν* (referring to Achilles) with *ταρβήσαντε*, and govern *βασιλῆα* (i. e. Agamemnon) by *αἰδομένω* alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer *Briséis* of his own accord. — οὐδὲ . . . ἐρέοντο, "*Silentio isto significantius, quam ullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achillis et suæ etiam ipsorum saluti consulunt.*" Clarke. ἐρέοντο has an active signification. — ἔγνω . . . φρεσί, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334-336. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238e — ἦδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσσον, *pearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — τ' for τε. — ἐπαίτιοι (sc. ἐστέ). Cf. v. 153. — δ = δs.

337-344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in εης. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — φρεσὶν is the dative dual of the third person. — ἄγειν denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. — τῶ δ' . . . ἑστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ἄρκου with μάρτυροι. — πρόσ, *before, in the presence of*. K. § 298. I. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἶποτε δ' (i. e. εἴ) αὐτε, *if ever again*. — χρειῶ (Epic for χρεῶ) ἐμεῖο γένηται, *there may be need of me*. — ἀμῦναι depends on χρειῶ. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἶποτε δ' αὐτε, with τῶ δ' αὐτῶ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — Δύει, *he rages* = is hurried on. — οὐδὲ . . . ὀπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates πρόσσω, *the future*, and ὀπίσσω, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes πρόσσω and ὀπίσσω as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*" τι is the accusative synecdochical, and νησον depends on οἶδε. This latter verb is followed by μαχέοντο in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ—Ἀχαιοί, *they the Greeks*.

315-351. φίλῳ—ἐταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειν. See N. on v. 338. — ἴτην, Epic for ἦτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρά, *to-wards*. — ἡ—γυνή. See N. on οἱ—'Αχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — δακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briseis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρων depends on νόσφι. — δίν' ἐφ', i. e. ἐπὶ θίνα. — μητρὶ, i. e. Thetis. — χεῖρας ὀρεγνύς (sc. εἰς ἄλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 3. 275.

352-356. γὰρ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . ἔδοντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μινυδάδιόν περ, ἔδοντα, *though* (see N. on l. 131) *being very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμὴν περ, *very great honor*. — ὄφελεν, *decebat*. — νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτθόν. Schol. ὀλίγον. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμησεν. — ἔλων—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is epexegetical of ἔλων γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 130. N. 1.

358-361. ἐν βένδεσσιν ἁλός where were the abodes of the sea-deities. Cf. 13. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἁλός is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἀν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαίνει (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἡὺτ' ὀμίχλη, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ ῥα, *and then*. See N. on ἄρα v. 308. — κατέρεξεν (Epic for κατέβρεξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

362, 363. σε φρένας ἴκετο. See N. on v. 236. — ἴνα εἶδομεν (Epic for ἰδῶμεν) ἔμφω, *in order that we both (= I as well as you) may know*.

365-367. τίη . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 15) *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἱερήν. See N. on Ἐσθῆν, v. 38. Heyne thinks that nothing more is meant than *praeclearum*. — Ἡερίωνος, Eötion, the father of Andromache. Cf. 6. 396. — ἐνθάδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

368-369. τὰ μὲν = ταῦτα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εἶ (=καλῶς), I. a. equitably and fairly. — ἐκ—ἔλον is generally regarded as a tmesis for ἐξέλον. But see N. on v. 39. — Ἀτρεΐδῃ is the *dat. commodi*. See N. on v. 39.

372-379. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24.

380-388. φῆχεο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. — οἱ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. — ἐπασσύτεροι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἔμμι, Epic for ἡμῖν. — Δεοπροΐας. Cf. v. 87. — Ἐκάτοιο, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 34), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠκέλησεν μῦθον. See N. on v. 319. — δὴ gives distinctness to δ=which very thing.

389-395. τὴν μὲν refers to Chrysis, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. — γὰρ confirms and explains δ . . . ἐστίν. — ἐλίκωπες. See N. on v. 98. — ἄνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κόβρην Βρισηῆος, *this one* (viz.) *the maid Briseis, or her—the maid Briseis*. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κόβρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York, town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νῦν, *lately, just now*. — ἔβαν, Epic for ἐβησαν. — εἰ—γε, *if at least*. — περίσχεο=βοήθησον. Schol. — ἔηος (genitive of ἔης), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἶποτε δὴ. See N. on v. 40. — ἢ ἔπει—ἢὲ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ὄνησας, 1 aor. of ὀνίημι.

396-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σεο—ἄκουσα. S. § 192. 1. — πατρὸς ἐν' μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — δε' ἔφησθα. The indicative after δετε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, δετε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίωνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — οἷη ἐν ἀδανάτοισιν, *you alone of the immortals*. οἷη is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόνγ'—ὕπελύσασ δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — ὄχ' (i. e. ὄκα), *quickly*. — καλέσασ' denotes the means. See N. on v. 168. — ὅν . . . θεῶν refers, as some think, to the more ancient language, in contradistinction to the language of the times then in use

Others suppose that by the former is meant the language of ποῖν, by the latter, of prose. — βίη limits the meaning of ἀμείνων. — οὐ πατρός. i. e. Neptune. — ὅς βα, *who then*. ἄρα is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 430. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470-4) says that the primary idea of ἄρα (from ἄρα, *aplo*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then inferential*. — τόν, i. e. Βριάρεων. — οὐδέ τ' ἔδησαν (sc. Δία) = οὐδ' ἔτι ἤδελον δῆσαι (sc. Δία) So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407-412. μῆσασα, 1 aor. of μῆσκω. — λαβέ γούνων, sc. μίν. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. — αἰ κέν πως. See N. on v. 66. — ἐπι marks more definitely the direction of ἀρῆξαι. — τοὺς δὲ — Ἀχαιοὺς. See N. on v. 391. — ἀμφ' ἄλα, *along the sea*. Trollope says that ἄλα is not governed by ἀμφί, but ἀμφιέλσαι is separated by tmesis, being a syncretized form of ἔλασαι, from ἐλάω or ἐλαύνω. But I prefer with Butt (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of εἶλω, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships — ἴνα (*telic*). See N. on v. 185) . . . βασιλῆος is spoken ironically. — βασιλῆος denotes the cause of the feeling expressed in ἐπαύρωνται. Cf. S. § 194. 1. — ἦν ἄτην, *his blindness, folly*. — στ', i. e. στε. Crusius makes it stand for στει, but the causal idea resides also in στε. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Thucyd II. 21. § 1; 54. § 4.

413-418. δάκρυ is taken collectively. — ὧ μοι = *ah me! woe is me!* — αἰνὰ (= αἰνῶς. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — αἰδ' ὄφελος ἦσθαι, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — ἀδάκρυτος, *tearless* = free from sorrow. — αἴσα, *life, lot, destiny*. Crusius. οὐτ' μάλα δὴν expresses negatively what is affirmed in νό το. . . . περ. — ἄμα serves to unite more closely ὠκύμορος and οἰζυρός. — περὶ πάντων. See N. on v. 287. — ἔπλεο, *thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — τῷ = διὰ τοῦτο, *therefore*. — κακῇ αἰσῃ, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 283. 3.

419-422. τοῦτο belongs to ἔπος. — δέ τοι, *but indeed*. τοι gives life and emphasis to the expression. — ἐρέουσα depends on εἰμ'. See N. on v. 13. — τροπικεράνῃ, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. κῦβεϊ γαίωv. v. 405. — εἰμ'. Cf. S. § 211. N. 4. — ἀγάννιφον, *snowy*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in Odys. 6. 44, by ἀνέφελος

(= *ἄνευ νεφέλης*), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — *αἶ κε πιθήται*. See N. on v. 66. — *παρήμενος* denotes manner. See N. on v. 168. — *μήνι* 'Αχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. *Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν κ. τ. λ.* See my note on *Odys.* 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — *χθιζός*, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with *Ζεὺς*. Cf. *Mt.* § 446. 8; *K.* § 264. 3. — *κατά*, *for the purpose of*. Cf. *K.* § 292. II. 3. a. — *ἅμα*, *together with*. — *δωδεκᾶτηρ*, sc. *ἡμέρα*. Cf. v. 54. — *τοί*, "for you." Felton. Some render it *certainly*. — *χαλκοβατὲς δῶ* (i. e. *δῶμα*), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in *Odys.* 13. 4, to the palace of Alcinous. — *γουνάσομαι*. See N. on v. 407.

428-431. *αὐτοῦ*, *there*. — *ἐϋζώνοιο γυναικὸς* is the genitive of cause. See N. on v. 65. — *τήν βα*. The particle *ἔρα* (enclitic *βα*) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 405. — *ἀέκοντος* (objective genitive) depends on *βίη*, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, *αὐτοῦ* being supplied. — *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ.* The narrative is here resumed from v. 311. — *Χρύσην*. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. *ἱστία μὲν στείλαντο*, *they furled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. *Odys.* 3. 11. — *ἱστοδόκη*, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — *προτόνοισιν*, *lowering it by ropes*. The *πρότονοι* were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. *Odys.* 12. 409. — *εἰς ὄρμον*, *into the harbor* or place of anchorage. "*ὄρμος non recte vertitur portus, sed statio in portu.*" Clarke.

436. *ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον*, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (*εὐναί*, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — *πρυμνήσι* (sc. *δέσματα*), *cables or hawsers* attached to the stern (*πρύμνη*), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. *αὐτοὶ* refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — *ἐκ-βῆσαν*, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 133. β. — *ἐκ δὲ Χρυσῆς κ. τ. λ.* "In hoc versu *numcri ipsi* mulierum tarde cauteque incedentem depingunt." Ernesti. — *τε-τ* denotes succession in the order of events. — *τε-π*

φάσιν ἐν χερσίν, into the hands of her dear father. ἐν here follows a verb of motion by the *constructio pragnans*. See N. on v. 55. χερσίν may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 39, 139.

443-445. πρό, forth. — ἀγόμεν denotes the purpose of ἐπεμψεν. S. § 222. 5. — ὑπέρ, in behalf of. — ὄφρ' is telic.* See N. on v. 185. — πολύστονα κήδε', woes causing many groans = heavy woes.

447-450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειτήν (= ἐνδοξόν. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερνίψαντο, washed their hands in sacred or consecrated water. — οὐλοχύτας (= οὐλός), bruised and roasted barley-corn. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλ' = with a loud voice.

451-456. κλιθεὶ μὲν κ. τ. λ. Cf. vs. 37, 38. — ἦδη . . . εὐξαμένοιο, thou didst formerly hear me when I prayed. Cf. v. 43. — δ' ἴψασ (from ἴπτομαι), but you have afflicted. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἦδ' ἔτι καὶ νῦν, even now also again. The next ἦδη νῦν is to be taken in the sense of immediately, forthwith.

459-461. αὐέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), they drew back the neck of the victim in order to slay it. — μηροῦς = μηρία, v. 40. — κνίσσῃ, the fat especially of the kidneys. — δίπτυχα ποιήσαντες, making it (i. e. the fat) double, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ἑμοδέτησαν, and placed pieces of raw flesh upon them. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίσρῃ, upon cleft wood. — λείβε, poured out as a libation, made a libation of. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ-ἐκδή, i. e. κατακδή. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. — σπλάγχν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μίστυλλον = εἰς μικρὰ δέκοσαν (they cut into small pieces). Schol. — τἄλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν, pierced them (i. e. the pieces) with spits. — ἀμφι implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετύκοντο (they prepared), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τιτύσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — ἕισης, equal, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθή. — ἐξ-ἔντο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "filled to the brim." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. Sc also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖο, sc

ἐνδεξι. Crusius, however, dissents from this interpretation — *ἐπαρξάμενοι δεπαέσσω*. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδέξια), as the cup passed from the right hand.

472, 473. *πανημέριοι*. See N. on *χθιζός*, v. 424. — *μολπῆ*, with singing, accompanied probably by instrumental music and the dance. — *παίσωνα* (Ion. for *παίωνα*), *psalm*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (*παίω*, to strike), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 391) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. — *κοῦροι Ἀχαιῶν*, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475-479. *ἦμος δ'*, but when, is followed by *δὴ τότε* in the next line. Cf. *ἦμος δ'—καὶ τότε' ἔπειτ'* in the following lines. — *παρὰ προμηθήσια*, near the masts with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — *ἠριγένεια*, early-born, daughter of the morning, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14, 12. — *καὶ* = immediately. Cf. K. § 321. R. 5. — *ἀνάγοντο*, they made preparation to set sail. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — *ἔκμενον οὐρον*, a favorable wind; literally, a wind which follows. Nitzsch derives it from *ἐκμῆς* (slipperiness), and refers it to an uniform, ever-blowing wind. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — *ἔει*. The imperfect here denotes continuance of action.

481-487. *πρῆσεν μέσον ἰστίον*, filled the midst of the sail. — *ἀμφι . . . ἰούσης*, and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running (S. § 225. 1). — *ἡ δ'* refers to the ship. — *ἐπ' ἠπειρώσιν*, upon the main land. — *ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάδοις*, high upon the sand. — *αὐτοὶ δ'* stands opposed to *νήη*, v. 485. — *κατὰ . . . νέας τε*. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489-492. *δ'—Ἀχιλλεύς*. See N. on *τὴν δέ*, v. 391. — *μήμει*. See N. on *ἔει*, v. 479. — *Πηλέος* is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write *Πηλῆος*. — *πωλέσκετο* is the iterative imperfect of *πωλέομαι*. S. § 118. 1. c. — *κυδιάνειραν*, "πικρὴν ἐπιβλέποντα." Crusius. See N. on *βουλευφόρος*, v. 144. — *φθινώδεσκε* is to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief) = *he fretted him-*

self. — αἰδι μένων, *at remaining there.* The participle denotes *cause.* See N. on v. 196. — δ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

493–501. ἐκ τοῦ, sc. χρόνου. — ἡώς. “At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (II. 21. 211). The first, called ἡώς, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday.” Smith’s Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 339. — ἅμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ’ ἤρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήθεται ἔφετμέων. S. § 192. 1. — ἠερίη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἠέριος is shown to be derived from ἠρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn.* — οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — εὐρύσπα, *wide-seeing*, if from ὤψ, or *wide* (i. o. loud) — *thundering*, if from ὕψ. The former etymology is preferable. — ἔπερ ἡμενον ἄλλων, *sitting apart from the others in state and majesty.* — ἀκροτάτη κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυδειράδος, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλοῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδρεῶνος depends on ἐλοῦσα.

503–507. εἶποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργω. See N. on v. 396. — τόδε μοι κρήνον ἐέλωρ. See N. on v. 41. — ὠκυμωρότατος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμωρος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλάν—ἀπούρας. See N. on v. 356. — σὺ πέρ μιν τίσον (= τίμησον, v. 505), *do you honor him.* περ gives emphasis to σὺ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ = *as much as ever you are able.* Brandreth gives this turn to the passage, *at tu tamen eum honora.* — τόφρα—ἄρρ’, *so long—until.* — ἐπὶ Τρώεσσι τίθει. See N. on v. 55. — τίσωσιν in the subjunctive follows ἄρρ’ ἄν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. The construction ὀφέλλειν τί τιμι is found in 16. 651; Odys. 2. 334.

511–513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling.* — ἀέων δὴν ἦστο, *he sat a long time in silence.* Butt. (Lexil. No. 18. § 1) derives ἀέων from χάλειν and a privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκην, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens=silent.* From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀέων, according to the analogy of Ἰλαον, Ἰλεων. — ὡς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — ἀρτις strengthens δεύτερον.

514–516. μὲν (= μὴν) δῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατάνευσον. Cf. v. 528. — ἐπει . . . δέος, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you. *ἐπι* is put for *ἔπει*. Cf. *Odys.* 8. 563. Köppen supplies *ἐμοῦ* after *δέος*. — *δοσον* (to what a degree)—*ἀτιμοτάτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ἄχθήσας* (cognate of *ἄχθεσθαι*. Butt. Lexil. No. 90), being troubled. — *ἧ δὴ λόγια ἔργ'* (sc. *ἔστι*), these are indeed troublesome matters. — *στε*. See N. on v. 412. — *μ' ἐχθοδοπήσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἄπαξ εἰρομένον* in the whole range of Greek literature); *ἐφήσεις* "Ἡρη, you will impel me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (*δρ' . . . ἐπέεσσιν*) for granting your request. — *ἐρέθισιν*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *αὔτως*, gratuitously, without cause. — *ἀρήγειν* "means to be in the habit of helping or to help continually." Felton.

522-527. *μή σε νοήσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτα* refers to the request of Thetis. — *ὄφρα*, until. — *εἰ δ', ἄγε*. See N. on v. 302. — *κεφαλῇ κατανεύσομαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *τοῖτο . . . τέκμων* (token, "most sacred pledge." Voss), v. 525. — *ἐμέθεν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμόν*, sc. *ἔπος*. — *καλινάγρετον*, revocable, with *οὐ*, irrevocable. — *δ,τι . . . κατανεύσω*, whatever I shall confirm with my nod. *κην* imparts indefiniteness to *δ,τι*.

528-530. *ἦ*. See N. on v. 219. — *κυνάησιν ἐπ' ὀφρύσι*, with his *lark brows*. — *ἀμβρόσιαι*, ambrosial, divine, "immortal." Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from *Odys.* 12. 63, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. — *ἕρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμαγεν* (i. e. *διετμάγησαν*), parted, separated. — *ἄλτο*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 86. Thiersch (§ 163. 1. ε) would remove the hiatus in *εἰς ἄλα ἄλτο*, by changing the form into *εἰς ἄλαδ' ἄλτο*. — *Ζεὺς . . . δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέσταν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. *Xen. de repub. Lac.* 15. 6. — *μεῖναι ἐπερχόμενον*, to await in their seats his coming. — *ἀντίοι ἔστω = ἀντίοι ἦλθεν*. Crus. Cf. *Odys.* 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἠγγόησαν* is a litotes (see N. on v. 330) for *knew well, had full knowledge*. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 4(0)), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, because she had seen. See N. on v. 196. — *δ,τι . . . Θέτις*, that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him. — *ἄλιον γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus, *Odys.* 4. 349. — *κετρομίοισι*, with abuse, is found without *ἔπει* also in *Odys.* 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for $\delta\eta$. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as $\delta\epsilon$ adversative. — $\alpha\delta$, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — $\delta\epsilon\omega\sigma$ depends on $\tau\acute{\iota}\varsigma$. — $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\nu$. The subject is $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$, Epic for $\delta\iota\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$. — $\epsilon\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\alpha}\nu\omicron\nu\acute{\omicron}\sigma\phi\iota\nu$. S. § 187. 4. — $\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha$, instead of being put in the dative with $\sigma\omicron\iota$, is attracted to the case of the omitted subject of $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$. K. § 307. R. 2; S. § 222. 3. a. — $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}\delta\iota\alpha$ $\phi\rho\omicron\nu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu\tau\alpha$, "with secret thoughts." Felton. — $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\tau\acute{\iota}$ $\pi\omega$. See N. on v. 108. — $\tau\acute{\epsilon}\lambda\eta\kappa\alpha\varsigma$ with present signification is here followed by $\delta, \tau\iota$ $\nu\omicron\sigma\eta\sigma\eta\varsigma$. S. § 212. 2. — $\epsilon\pi\omicron\varsigma$ = $\rho\lambda\alpha\nu$, *counsel*. The same sense is to be given to $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\upsilon\varsigma$, v. 545.

544-550. δ' . See N. on v. 84. — $\delta\eta$ gives emphasis to the prohibition. — $\epsilon\iota\delta\eta\sigma\epsilon\iota\nu$, Epic for $\epsilon\acute{\iota}\sigma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$. Crusius. — $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\omicron\iota$ $\tau\omicron\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\omicron\nu\tau'$ = $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota$ $\sigma\omicron\iota$ $\epsilon\iota\delta\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. The Schol. explains $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\omicron\iota$ by $\beta\lambda\alpha\beta\epsilon\rho\acute{\omicron}\iota$, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with $\acute{\alpha}\lambda\omicron\chi\eta$ $\pi\epsilon\rho$ $\acute{\epsilon}\nu\omicron\sigma\eta$, *although* (see N. on v. 131) *you are my wife*. — $\delta\nu$, *sc. μῦθον*. In this clause η is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is $\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$. — $\omicron\upsilon\tau\iota\varsigma$ is strengthened by the following $\omicron\upsilon\tau\epsilon$. — $\pi\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ *you*. — $\tau\acute{\omicron}\nu\gamma'$, *this at least*, refers to $\delta\nu$. . . $\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$. — $\acute{\epsilon}\delta\acute{\epsilon}\lambda\omega\mu\iota$. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads $\acute{\epsilon}\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\iota\mu\iota$, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\nu\epsilon\nu\delta\epsilon$ $\delta\epsilon\omega\sigma$. Cf. Thiersch § 216. 47. — $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ refers to the idea of plurality contained in $\delta\nu$. — $\acute{\epsilon}\kappa\alpha\sigma\tau\alpha$, *each one*. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. $\beta\omicron\omega\theta\kappa\iota\varsigma$, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — $\pi\omicron\iota\omicron\nu$ $\tau\omicron\nu$ (= $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$ $\tau\omicron\nu$) $\mu\acute{\upsilon}\theta\omicron\nu$ $\xi\epsilon\iota\pi\epsilon\varsigma$, *what a word is this which you have spoken*. Cf. K. § 344. R. 3. — $\kappa\alpha\lambda$ $\lambda\acute{\iota}\eta\nu$, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor*." Felton. Some construct $\lambda\acute{\iota}\eta\nu$ with $\pi\acute{\alpha}\rho\omicron\varsigma$ in the sense of *long before* = *almost never before*. — $\epsilon\acute{\iota}\rho\omicron\mu\alpha\iota$ = "sciscitari soleo." Bothe. — $\mu\alpha\lambda'$ $\epsilon\upsilon\kappa\eta\lambda\omicron\varsigma$, *very quiet, undisturbed by me*. — $\tau\acute{\alpha}$ = $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$. — $\acute{\alpha}\sigma\sigma'$ (Schol. $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\alpha$) $\acute{\epsilon}\delta\acute{\epsilon}\lambda\eta\sigma\theta\alpha$. See N. on v. 230.

555-559. $\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\omicron\iota\kappa\alpha$ — $\mu\acute{\eta}$, *I fear lest = I fear that*. S. § 214. 1. a. — $\acute{\alpha}\rho\epsilon\tau\eta$. Cf. v. 497. — $\tau\acute{\eta}$, *therefore*. — $\acute{\epsilon}\tau\acute{\eta}\tau\upsilon\mu\omicron\nu$ as adverb, *really, truly*. — $\tau\iota\mu\acute{\eta}\sigma\eta\varsigma$ in the subjunctive follows $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\acute{\epsilon}\upsilon\sigma\alpha\iota$, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, but according to the Schol. Ven. preferred $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\varsigma$.

561-564. $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\acute{\omicron}\eta$, *godless!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address — $\alpha\iota\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\omicron\tau\epsilon\alpha\iota$, *you are always suspecting something*. — $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ $\sigma\epsilon$ $\theta\omega$, *sc. οὔτε φρονέων οὔτε πρατῶν τι*. Kōppen. — δ' $\acute{\epsilon}\mu\pi\eta\varsigma$, *but yet, notwithstanding*. — $\acute{\alpha}\nu\theta$. . . $\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\alpha\iota$, *you will be fiercer from me* (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me*. $\acute{\alpha}\nu\theta$

here δαδονεα a separation or distance from. — καὶ δίγιον. See N. on v. 325. — εἰ ὅ' . . . ἐστίν, *but if this is so*, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer οὕτω το τὸ . . . ἔσται. But this seems to be less natural. — ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, *it* (i. e. counsel with Thetis) *is pleasing to me* = it is in accordance with my pleasure.

565-567. ἀκούσα. See N. on v. 512. — μὴ—χραίσμωσιν. See N. on v. 28. — ὄσοι θεοὶ is in apposition with the omitted subject of χραίσμωσιν, the words being emphatically arranged for οὐ θεοὶ χραίσμωσιν ὄσοι εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ. — ἰόνδ' (i. e. ἰόντα), sc. ἐμέ. Some critics take ἰόνδ' as the dual (ἰόντε) for the plural ἰόντες θεοί. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula χραίσμειν τιῷ τι, *defendere aliquem ab aliquo*. — ἐφείω is put for ἐφῶ from ἐφήμι (Schol. ἐπιβάλλω).

569-572. β' (i. e. ἄρα), *therefore*, refers back to ἔδδεισεν. — ἐπιγνῆψασα φίλον κῆρ, *bending or restraining her dear heart=her heart*. — ἔχθησαν on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — ἀπὸ, *through*. — τοῖσιν δ'. See N. on 58. — ἐπίπρα φέρων = χαριζόμενος. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573-579. λοῖγια ἔργα, *bad doings*, or something like our colloquial phrase, *pretty doings*. See N. on v. 518. — εἰ δὴ, *if forsooth*. — ἐριδαίνετον (from ἐριδαίνω = ἐρίζω), 2 pers. dual, agrees with σφῶ referring to Jupiter and Juno. — ἐν, *among, in the midst of*. K. § 289. 1. (1). — κολῶν ἐλαύνετον, *you excite tumult*; "*keep up a din*." Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that κολῶν is a metaphorical word taken from κολοῖός, *the jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning *a cry or scream*. — ἐπει . . . νικᾷ, *since these worse (=bad) practices prevail*; "*the worse gains the victory, i. e. the disturbance*." Felton. "*Evermore worse matters put down best*." Chapman. — καὶ . . . νοεούσῃ, *although she herself well understands what is proper to be done*. — νεικέησι is put for νεικῆι (i. e. νεικῆ). See N. on v. 185. σὺν, *at once, at the same time* that he is angry.

580-583. εἴπερ γάρ (illustrantis) κ' ἐδέλθωσιν κ. τ. λ. The apodosis τοῦτο δύναται ποιεῖν may be supplied. See N. on v. 135. — γάρ in δ γάρ πάλῃ serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — τόγγ'. Notice the emphasis which γέ imparts to the pronoun. — καθεύπτεσθαι is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words*.

584, 585. καὶ denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of follows the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — δέπας ἀμφικύπελλον, *a double goblet*, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — ἐν χειρῶ. Crusius and Trollope after Heyne edit ἐν χειρῶ. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέτλαδι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 181. The same reference will apply to φίλην περ εούσαν in the next verse. — ἐν ἰδοῦσιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴδωμαι. So we speak of *saying a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλυμπία ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἦδη γὰρ — ἄλλοτ', *for once before; literally, at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὸς τεταγών (= λαβών only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — δεσπεσίοιο, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that δεσπεσίοιο in general is nothing more than δειός. — φερόμην, *I was borne (downwards) = I was falling*. — ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. — κάκπεσον, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Λήμνῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ δῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἐτι, *yet, still*. — Σιντίας. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μεῖδισεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παιδὸς . . . κύπελλον. The construction is ἐδέξατο κύπελλον χειρὶ παιδὸς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιᾷ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — φνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὡς, *when*. — διὰ δώματα ποιπύοντα, *bustling about* (literally, *panting, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have too good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν = μήν. — οὐδὲ — δ' (i. e. τέ), *neither — nor*, as the clauses have a verb in common. — ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσῶων, sc. οὐκ ἐδέετο θυμὸς from the preceding context. — αἰ . . . καλῆ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 3. 59.

606-611. *κακείοντες* (Epic for *κατακείοντες*. See N. on *επίπτεσθαι*, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of *ἔβαν*. See N. on v. 13. — *ἕκαστος* is in partitive apposition with *οἱ μὲν*, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 3; S. § 156. 3. — *ἤχι* (Epic for *ἦ*), *where*. — *ἕκαστῳ* is the *dat. commodi*. See N. on v. 39. — *ἰδυῖσι* (Epic for *εἰδυῖσι*) *πραπίδεσσιν*, *with skilful mind*. *πραπίδες* properly *the diaphragm*. See N. on v. 103. — *δέ* is opposed to *μὲν* in v. 606. — *δτε—ἰκάνοι*. The optative after *δτε* denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. — *καθεῖδ'*, *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that *παννόχιοι*, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — *παρ'*, *beside him*.

ILIAD II.

1-4. *ἄλλοι* besides Jupiter. This word belongs to *θεοί* but not to *ἄνθρωποι*. — *ἵπποκορυσταί*, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, *ἀφ' ἵππων μαχόμενοι*. The principal Homeric heroes fought from chariots. — *Δία . . . ἕπνος*. See N. on 1. 611. — *μερμήριζε—ὤς—τιμήσῃ*. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5-7. *οἱ*. See N. on 1. 104. — *βουλή* is explained by *πέμψαι ἐν Ἀτρείδῃ κ. τ. λ.* — *οἶλον*, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — *ἔπεα πτερόεντα*. See N. on 1. 201.

8-15. *βάσκι' ἴθι* (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — *ἔλθων—ἀγορευμένον* = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in *ἔλθων ἐς κλισίην κ. τ. λ.* what is called *asyndeton epexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — *ὡς ἐπιτέλλω* belongs to *μᾶλ' ἀτρεκέως*, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — *ἐ* refers to Agamemnon. — *καρηκομόωντας*. *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — *πανσυδίη*, Schol. *μετὰ πάσης σπουδῆς*, *with all haste*. — *λεν ἔλοι*, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — *οὐ γὰρ ἔτ'*, *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — *ἀμφί—φράζονται*, *think differently*. *ἀμφί*, *around, on both sides*, which implies division or separation. — *λίσσομένη* denotes the means. See N. on

1. 168. — ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overlap, impend over; literally, are attached to, are destined for.*

16-22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως. Schol. — ἔρ'. See N. on 1. 306. — περι-κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttman refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στῆ . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊεὺς υἱὶ εἰοικώς. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν βα, *him then*. See N. on 1. 430. — γέροντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404-408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀνειρος. The order is τῷ εἰσιόμενος (*having likened himself to him*) θεῖος Ὀνειρος προσεφάνεέ μιν. From the form of εἰσιόμενος, Butt. (Ir. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἰδω.

23-27. εὐδεις, *do you sleep at such a time as this?* It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἄτρεος υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — θαίφρονος, *eager for battle, warlike*, from θαίς, *fight, battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 37. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving θαίφρων from θαῖναι, *to have proved, tried*, interprets it *proved, tried*, when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἵπποδάμοιο. See N. on v. 1. — οὐ χρή, *it is not fit*. — βουλευφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηνται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. — μέμηλεν, 2 perf. of μέλω with present signification. — ξύνες = ἄκουσον. Schol. — ὄκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἀγγελός εἰμι. S. § 205. — ἀνευθεν ἰών, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28-32. See Ns. on vs. 11-15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διός is added to the message by the Dream-god. — λήθη, *forgetfulness* of what has now been told to you. — εἶτ' ἄν. See N. on 1. 242. — ἀνήη, Epic for ἀνή = καταλίπη. Schol.

35-40. ὅς ἔρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. — ἄ refers to τὰ = ταῦτα. — ἔμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῆ (i. e. ἔφη) = *he thought*. ὄγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought thus*, but Jupiter thought otherwise. — ἡματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. — νήπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἀ—ἔργα, i. e. ἔργα ἀ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of δῆσειν. Some, however, find a tmesis in δῆσεν—ἐπ'. The future is here used after ἐμάλλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf. K. § 257. R. 2. — διδ, *through*.

41-47. ἔγρετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — Δείη . . . ὀμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, *he awoke, but the voice rang in his ears*. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγάτεον, *new*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *shining with oil or ointment*. Here it signifies *clean, beautiful* "candidi." Heyne. — ἀμφὶ . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἄφθιτον αἰεὶ, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heir-loom. Cf. vs. 101-108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48-52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — ἐρέουσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear, carry*. — κηρύκεσσι—κέλευσεν, κηρύσσειν. The accusative is the more usual construction with κελεύειν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἠγείροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — Ἴζε, *sat*. Ernesti reads βουλήν, which would require the transitive use of Ἴζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέη put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 266. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πικρὴν, *wise, prudent*.

56-59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἶδοι, μέγας, and φῆν are accusatives synecdochical. See N. on 1. 115. — καὶ . . . ζεῖπεν (i. e. καὶ προσεείπεν με μῦθόν), *and addressed me with* (these) *words*. For the double accusative see N. on vs. 23-34. Kōppen takes μῦθόν in the sense of μῦθος.

60-70. See Ns. on vs. 23-34.

71-75. φχει' ἀποπτόμενος (= ἀπέπτατο only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 310. 4. 1; S. § 225. 8. — δέ. See N. on v. 41. — ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως, *but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — δωρήξομεν is put for δωρήξωμεν. — πρῶτα δ' ἐγὼν is followed by ὑμεῖς δ', v. 75. — ᾗ δέμεις ἐστίν, *as is right*, is to be taken with πρῶτα δ', and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading ἡ δέμεις ἐστίν = ὡς νόμος ἐστίν. — "φεύγειν est simpliciter discedere, ut saepe." Heyne. — ἄλλοθεν ἄλλος, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — ἐρητύειν = ἐρητύετε. See N. on v. 10.

76, 77. τοῖσι. See N. on 1. 58. — ἡμαθδέοντας, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanius, not so submerged.

79-83. ὃ φίλοι . . . μέδοντες is a verse of frequent recurrence. — εἰ μὲν—ἐνισκεν (*had told*)—κεν φαίμεν (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (= no one else has told this). K. § 339. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (= we would probably say). K. § 339. 3. a. — τὸν ὕνειρον, *this dream* which has just been told. — νοσφιζόμεθα μᾶλλον, *we should rather have separated ourselves from it* (= rejected it as a delusion) than believed it. — ἴθεν, sc. ὕνειρον. — ὅς refers to the omitted subject of ἴθεν. — ἀλλ' ἄγετ' . . . Ἀχαιῶν. See N. on v. 72.

84-90. βουλῆς is the genitive of separation after νέεσθαι. — οἱ δ'—σκηπτοῦχοι βασιλῆες. See N. on τὴν δὲ—κούρην, 1. 891. — ποιμένοι λαῶν, i. e. Agamemnon. Cf. v. 243. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — ἤυτε = ὡς ὄρε, *as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (*αἰεὶ νέον, αἰωαγς in fresh numbers; βοτρυδόν, in clusters*). — ἔθνεα, *swarms*. So we have ἔθνεα μυιάων in v. 469. — ἀδινάων, *dense, crowded together*. — πέτρης ἐκ (i. e. ἐκ πέτρης) depends on ἐρχομενάων. — αἱ μὲν τ' ἐνθα—αἱ δὲ τε ἐνθα, *some here—and some there*. — πεποθήαται. See N. on ἐπιτετράφαται. v. 25.

91-94. ὅς, *thus*, responds to ἤυτε in v. 87. — τῶν refers to the Greeks. — νεῶν ἄπο, i. e. ἀπὸ νεῶν. — ἡῖνος προκάρποιδε βαδείης, *along the vast shore; "lofty coast."* Crusius. Others render it, *deep sand*. — ὄσσα, *Rumor*. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who raged in the midst of them urging them to proceed. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγέλῳ.

95-98. τετρήχει, 2 pluperf. of ταρασσω (cf. K. §§ 156. R; 230) with imperf. signification, *was in commotion*. — λαῶν ἰζόντων, *while the people were sitting down*. — βοῶντες, *by vociferating*. See N. on 1. 168. — εἴποσ' αὐτῆς σχολαί' (i. e. σχολῶντο), *if ever (= in order that) they might restrain themselves from their noise*.

99-101. σπουδῆ, *with zeal, pains = with difficulty*, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκῆπτρον. See Ns on 1. 28; 2. 46. — κάμει τεύχων (= ἐτεύξεν σὺν κάματι), *made with much labor; literally, wearied himself with making*. Cf. K. § 310. 4. e.

103-109. διακτόρῳ Ἄργειφόντρῳ, *his messenger the Argicide*, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. — Πέλοπι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστῳ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα = Θυέστης. — φορῆναι denotes the purpose of λέϊπε. See N. on 1. 338. — κολλῆσιν νῆσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἄργεϊ παντὶ, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. — τῷ, sc. σκῆπτρῳ.

110-115. ὃ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quint. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 3. § 9. — Δαναοί. See N. on 1. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἄτη, *evil, calamity*. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 3. 164. — σχέτλιος. See N. on νῆπιος, v. 38. — ὅς = *in that he, because he*. K. § 334. 2. — πρὶν, *before*, stands opposed to νῦν in v. 114. — ἐκπέσαντ' (i. e. ἐκπέσαντα). The construction is explained in N. on ἔοντα, 1. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλεέα. Cf. K. § 213. 15.

116-122. οὕτω που, *thus some how or other*. — μέλλει—φίλον εἶναι, *it seems to be pleasing*. — πολίων—κάρηνα, *the citadels of cities; literally, the summits of cities*. The highest part of the city was selected for the citadel. — ἔτι, *yet, still*. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered *indeed, truly*. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, which is repeated with enlargement in ἀψ οὕτω τοιοῦδε κ. τ. λ. in v. 120. — τ'δε refers forward to vs. 120-

122. — *ἔσσομένοις*, those that will be (after us) = posterity, limits *αἰσχρόν*. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 3) ranks this with the dat. incommodi. See Ns. on 1. 39, 159. — *τοῖονδε τοσονδε*, such and so great. — *πόλεμον πολεμί-
ζειν*. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — *ἄνδρασι παυροτέροισι*. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. — *τι* is to be constructed with *ὄπω*. — *πέφανται*, 3 sing. perf. pass. of *φαίνομαι*.

123-128. *γάρ* explains and confirms *ἄνδρασι παυροτέροισι* in v. 122. — *κ' ἐδέλομεν*. See N. on 1. 60. Thiersch would read *-ἀο καί*. — *ταμόντες* "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — *ἀριδμηθήμεναι* (i. e. *ἀριδμηθῆ-
ναι*. S. § 132. 6) depends on *ἐδέλομεν*. — *Τρώας*. Eustathius reads *Γρῶες*. — *λέξασθαι*, to select. *καί εἰ κ' ἐδέλομεν* must be repeated from the preceding verse. Also at *ἡμεῖς—διακοσμηθεῖμεν*, where the construction changes, *εἰ* must be supplied. — *ἐφέστιοι*, natives; literally, those at the domestic hearth (in the city of Troy) = housekeepers (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is *ἐπικούροι*, in v. 130. — *Ἀχαιοὶ* is in explanatory apposition with *ἡμεῖς*, because the preceding *ἐδέλομεν* refers to both the Greeks and Trojans. — *Τρώων . . . οἰνο-
χοεῦειν*, and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine (for each decade) = should choose each decade a Trojan man to pour, etc. — *κεν—θενοῖατο*, would be in want of. See N. on 1. 232.

129-133. *τόσσον—πλέας* (Epic for *πλέονας*), so much more numerous. — *Τρώων* depends on *πλέας*. S. § 198. 1. — *πολλέων* is dissyllabic by synizesis. — *οὐκ . . . ποτολίεθρον* is exegetical of *οἱ με μέγα πλάζουσι*, cause me greatly to wander (from my purpose) = hinder me from my undertaking. Köppen supplies *τοῦ σκοποῦ* with *πλάζουσι*. — *Ἰλίου—ποτολίε-
θρον*. See N. on 1. 392.

134-141. *ἐννέα . . . ἐνιαυτοί*. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. *ἐννέα—Διὸς μεγάλου*. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — *καί δὴ* "is used in passing from the general to the particular." Felton. — *βεβῆασι*, 2 perf. of *βαίνω*. — *σέσηπε*, 2 perf. of *σῆπω*, with passive signification, are rotten. — *σπάρτα λέλυνται*. See N. on v. 36. — *που* refers to indefiniteness of place. — *ἡμέτεραι* takes the gender of *ἄλοχοι* the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — *εἶατ'* (i. e. *εἶαται* for *ἦνται*)—*ποτιδέμεναι* (for *προσδεχόμεναι*), sit waiting for us. — *ἄθως*, frustra. See Ns. on 1. 133, 520. — *ἄκράντων*, unfinished. — *πειδώμεθα πάντες*, let us all obey. S. § 218. 2. — *οὐ γὰρ ἔτι—αἰρήσομεν* = no longer can we hope to take.

142-146. *τοῖσι—δυμόν*. See N. on *ἕσσε—οἱ*, 1. 104. — *ἐνὶ στήθεσσω* is a local dative defining *τοῖσι δυμόν*. — *μετὰ πληθύν, throughout the*

multitude. — πληθύν stands opposed to ἡγεμόνες. — ὄσοι οὐ—ἐπάκουσαν = ἡ οὐκ ἐπάκουσε, reference being had in ὄσοι to the idea of plurality contained in πληθύν. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Ct. K. § 241. 1. — Βουλῆς, i. e. the real design of Agamemnon. — πόντον Ἰκαρίοιο, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. — τὰ μὲν refers to κύματα. — ὄρορ' (i. e. ὄραρε). "concitare solet." Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — ἐπαίτας, τυχεῖν, ὑπὸν the sea.

147-154. ὡς δ' ὅτε (as when) κωλύσῃ. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — Ζέφυρος "cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti." Bothe. It is often used in Homer for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. — ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχέουσιν, and it (i. e. the corn) sinks with the ears. ἐπὶ is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes λήϊον ἡμῖν ἀσταχέουσιν = ἀσταχέες ἡμῖν οὖσαν ἐν λήϊῳ, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking ἐπὶ—ἡμῖν as a tmesis, refer it to Ζέφυρος as the subject, it falls upon the ears. — ὡς, thus, responds to ὡς in v. 147. — τῶν depends on ἀγορῆ and refers to the Greeks. — νῆας ἐπ' i. e. ἐπὶ νῆας. — ποδῶν ὑπένερθε, under their feet, is to be constructed with ἀειρομένη. — ἄπτεσθαι νηῶν. S. § 191. 1. — ἐλκέων ἵερ ἐλκεων. — οὐρούς, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — ἐπὶ-ἕρεον is put by tmesis for ὑψέρεον. — ἔρματα. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν, would have happened to—unless Juno had spoken. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is asserted. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — ὑπέρορα (= ὑπέρορον), beyond or beside fate, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. I. 34, where Nitzsch says that the word should be written ὑπὲρ μόρον as ὑπὲρ μοῖραν, αἴσαν. — Ἀθηναίης is not governed by πρός, but by the verbal idea contained in πῶς—ἔειπεν. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. ὧ πρόποι. See N. on I. 254. — οὕτω, thus, as they are now preparing to do. — εὐρέα νῶτα, broad back = widely extended surface. — καδ—λίποιν, i. e. κατὰ—λίποιν. — εὐχωλήν, a cause of exultation, a boast (literally, a τῶν), is in apposition with Ἑλένην, and λίποιν (can they leave) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — ἀπό. See N. on I. 562

— κατά, *through, among*. — φῶτα ἕκαστον, *each man*. — μηδὲ ἕα. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read μηδ' εἶα, and says that Bentley offends against analogy, in making μηδὲ ἕα in this place, μηδ' εἶα from εἶε.

167-172. βῆ . . . ἀΐξασα. See N. on l. 44. — καρπαλίμως . . . Ἀχαιῶν. Cf. v. 17. — εὔρεν ἔπειτ'. The asyndeton gives vivacity to the narration. — Διτ' μῆτιν ἀτάλαντον, *equal in wisdom to Jove*. μῆτιν is the accusative synecdochical. — ἑσταότ'. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — ἐπεὶ introduces the reason of his inaction. — κραδίην stands related to μιν as the accusative of part. See N. on l. 237. — ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.

178-181. πολυμήχαν', *rich in expedients, crafty*. — οὕτω . . . φεύξεσθ'. Cf. vs. 158, 159. — ἐν πεσόντες is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on l. 55. κὰδ δέ κεν κ. τ. λ. See vs. on 160-165. — μηδὲ τ' ἐρώει, *and do not loiter*. Spitzner (and with him Crusius) reads μηδ' ἔτ' ἐρώει, *and hesitate no longer*. To atone for the loss of the connective τέ, he reads in the next verse σοῖς δ' ἀγανοῖς.

182-186. φωνησάσης, *who was speaking*. See N. on l. 35. — βῆ δὲ δέειν, *and he set out upon the run, he began to run*. — ἀπὶ is disjoined from βάλε by tmesis. — χλαῖναν, *the upper or outer garment, worn as a protection against cold or inclement weather*. Hence the epithets ἀνεμοσκεπῆς and ἀλεξάνεμος in 16. 224, and Odys. 14. 529. — Εὐρυβάτης. See N. on l. 320. — δέξατό οἱ. See N. on l. 596. Some construct οἱ with σκῆπτρον in the sense of the possessive genitive. See N. on l. 104. — σκῆπτρον πατρώιον κ. τ. λ. Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. ὄντινα—κιχείη (= εἴ τινα—κιχείη, *as often as he found any one*)—ἐρητύσασκε (*he would restrain*). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190-197. δαιμόνι'. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on l. 560. — σὸ σε ἔοικε, *it does not become you*. — θεῖδίσσεσθαι is to be taken intransitively. — αὐτός, *you yourself*, is opposed to ἄλλους λαούς. — Ἴβρε is used causatively. — οἷος νόος Ἀτρεΐδαο, *what is the intention of Atreides*, i. e. what he means by his advice to return home. — ἐν βουλῇ is to be constructed with ἔειπεν. — πάντες ἀκούσαμεν. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — μῆτι. Supply δὴ or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. — δὲ = γάρ.

198, 199. ὄν—ἴδοι—ἐλάσασκεν (3 sing. iterat. aor. of ἐλαύνω). See N. on vs. 188, 189. — δήμου ἄνδρα, *a man of the people, a common man*.

200-205. ἀρτέμας, *quiet, still*. — σέο φέρτεροι, *superior to you*. —

οὔτε . . . βουλῆ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύσομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 157. 1. c. — φ̄ = ἐκείνος φ̄, the antecedent being in apposition with εἰς βασιλεύς. S. § 172. 4.

208-210. νεῶν ἔκτ. See N. on v. 91. — ἡχῆ denotes manner. — αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. — βρέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on 1 34; 4. 125.

211-215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροπέης, *immoderate in words, prating*. — φρεσὶν ᾔσιν—ᾔδῃ, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ = οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (= ὥστε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα—ᾔδῃ. — ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but (to say) whatever appeared to him*, etc.

216-219. αἰσχιστος . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy*; literally, *he came under (the walls of) Troy the ugliest man*. — φοκλῆς has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause χωλὸς δ' ἕπερον πῶδα, *and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ἔμω. See N. on 1. 104. — συνοχωκότε, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνέχω. Cf. K. § 230. — φοξός, *pointed, conical*. — κεφαλῆν is the accusative synecdochical. — ἐπενηύδα (sc. τὴν κεφαλῆν), *said upon* = *grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form *ΕΝΘΩ or *ΕΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220-224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστ', *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεκείεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάζω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μαρὰ βυῶν, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. 1 hersites probably stood some distance from Agamemnon.

225-228. τέο = τίνος. — αὐτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is = *whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χατίσεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briséis = *what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοὶ Ἀχαιοὶ—δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εὐτ' ἔν. See N. on 1. 242.

229-234. *ἔτ. καί, even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. — *ἦν κέ τις οἴσει*. See N. on 1. 175. — *υἱὸς ἄποινα*, as a ransom of his son. *υἱὸς* is the genitive from an old theme 'ΤΙΣ. — *δὲν κεν = εἴ τινα*. See N. on 1. 139. — *ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν*. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — *γυναῖκα νέην* (alluding to Briseis) is grammatically dependent on *δήσας ἀγάγω*, although in sense it is to be referred back to *ἐπιδύεαι*. — *ἴνα* is *telic*. See N. on 1. 185. — *μίσγειαι* (for *μίσγηαι*)—*αὐτὸς ἀπονόσφι* (sc. *τῶν Ἑλλάνων*)=*you yourself alone*. — *κακῶν . . . Ἀχαιῶν*, to cause woes to come upon the sons of the Greeks; literally, to bring the sons of the Greeks into calamities, *κακῶν* being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. *ἐπιβασκέμεν* (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. *κάκ' ἐλέγχε'* (i. e. *ἐλέγχεα = ἐλέγχιστοι*, the abstract being used for the concrete), cowardly dastards. — *Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί!* *Achaean women, and no longer Achaean men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — *οἰκαδέ περ*, even to our home. *περ* gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on 1. 131. — *τόνδε*, i. e. Agamemnon. — *αὐτοῦ*, here, is explained by *ἐν Τροίῃ*. — *γέρα πεσσέμεν*, to enjoy (literally, to digest) his reward. — *ὄφρα ἴδῃται*. See N. on 1. 82. — *ἢ—ἢέ καὶ οὐκ* (Epic for *οὐκ*), whether—or not. *καί* gives emphasis to the second member of the antithesis. — *τι* is synecdochical. — *οἱ* refers to Agamemnon. — *χ'* is put for *κέ*. S. §§ 21; 15. 1. — *ἐλὼν γὰρ κ. τ. λ.* Cf. 1. 356, 507. — *φρεσὶν* is the local dative. See N. on 1. 189. — *γάρ*. The ellipsis may be thus supplied, for (if he had any spirit) you would, etc. See N. on 1. 232.

244, 245. *Θερσίτης*. See N. on *νήπιος*, v. 38. — *τῷ* depends on *παρίστατο* by the force of the preposition. — *ἠρίπακε*, 2 aorist of *ἐρίπτω*, to chide, reproach.

246-251. *ἀκριτόμυθε*, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. — *λιγὺς περ ἔων ἀγορητής*, although you are a very (see N. on 1. 131) sonorous orator. *λιγὺς* is applied to Nestor (1. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — *ἕδελ' . . . βασιλεύσιν*. Cf. 1. 277. — *οἶος*, alone, the only one. — *ὄσσοι* (as many as) refers to *βροτῶν* taken collectively. — *τῷ*, for this reason. Cf. Mt. § 291. 4. a. — *ἂν—ἀγορεύοις*, you should not harangue, is a mild form (and therefore here used ironically) for *μὴ ἀγόρευε*. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; S. § 218. 2. — *βασιλῆυσ . . . ἔχων*, having kings in thy mouth = continually talking about kings. — *νόστον τε φυλάσσοις*, and be watching the return = having such concern about the return of the army to Greece.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — *οὐδέ τί πω*. See N. on 1. 106, 108. — *ἔσται* = will turn out. — *τάδε ἔργα* is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῷ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ . . . ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ κ'—κιχῆσομαι, if I shall find. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κιχέομαι, a subjunctive form to κιχήμενος. — ὡς νύ περ ὦδε = *as now I find you here*. — μηκέτ' . . . ἐπείη, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer*. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ὤμοισιν is the local dative. — μηδ' ἔτι . . . εἶην = "*nec Telemachus meus superstes sit*." Heyne. — εἰ μὴ—δύσω. S. § 216. 4. — φίλα = *thy*. — τὰ τ' (see N. on 1. 36) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque prudenda cooperiunt*. — αὐτὸν δέ, *but you yourself*, is opposed to εἰμᾶτα. — πεπληγῶς (2 perf. part. of πλησσω) ἀγορήθεν, *beating thee from the assembly*.

266-271. ὁ δ' refers to Thersites. — ἰδνώθη, "*se contorsit*." Brandreth. — θαλερὸν = *abundant*. — μεταφρένου ἐξυπανέστη, *arose upon his back*. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀπὸ, ὑπὸ, ἐξ, *from his back, under the blows of the sceptre*. — ἀχρῖς ἰδὼν, *looking foolish*. K. § 278. 3. c. — οἱ δέ refers to the Greeks. — ἀχνύμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. — ὦδε refers to vs. 272-277. — τις = ἕκαστος, *each one*. S. § 165. N. 1. — εἶπεσκεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273-276. βουλὰς . . . ἀγαθὰς, *both in being the author of good counsel*. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόδε μέγ' ἄριστον, *by far the best thing* (he has ever done). — ὅς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, *this abusive reviler*. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — θῆν imparts to θυμὸς ἀγήνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says that θῆν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278-283. ῥάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθὺς. See N. on v. 143. — πολίπορδος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρὰ, *near him*. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὡς, *so that*, is telic. See N. on 1. 185. — ἄμα is to be taken with ἀκύνειαν, *night*

together *ἅμα*. For the optative after *ἀνάγει*, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. — *οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι* = πάντες, the whole. — *δ σφ.ν κ. τ. λ.* Cf. 1. 73.

284-288. *ἄναξ* is not to be translated with *Ἄτρείδῃ*, but after *σέ*, in order to oppose it to *ἐλέγχιστον*, to make you, O king, the most contemptible. — *πᾶσιν—βροτοῖσιν* = ἐν πᾶσιν βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — *μερόβησσι*, speech-dividing, uttering articulate sounds in which men are distinguished from brutes. Some render it *oculos dividendibus*, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. — *ὑπόσχεσιν*. This promise is explained in v. 288. — *ἤνπερ ὑπέσταν*, the very same which (περ emphatic) they took upon themselves; literally, stood under. — *στείχοντες* denotes time. See N. on 1. 35. — *ἀπονέεσθαι*. Supply *σέ* as the subject, with which *ἐκπέσαντ'* (i. e. *ἐκπέσαντα*) agrees.

289-298. *γάρ* introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — *ἢ—ἢ* (either—or). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 3. — *ἀλλήλοισιν . . . νέεσθαι*, they are weeping with one another (= are mutually expressing in tears their desire) to return home. — *ἦ μὴν . . . νέεσθαι*. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, and truly it is hard to return home being wearied out (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take *πόνος* in the sense of it is worth any pains or labor to return, etc. — *καὶ* in *καὶ γὰρ τις* belongs to *ἕνα μῆνα*, even one month (accusative of time. S. § 186. 2), and *γὰρ* confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — *ἀπό*. See N. on 1. 562. — *σὺν* has here a local signification, by, near. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where *παρὰ* is used. — *ὑνπερ* (see N. on v. 286). . . . *εἰλέωσιν*, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. *εἰλέωσιν* is an Epic form from *εἰλω*, and trissyllabic by synizesis. — *ἡμῖν—μυμόνοντες*, to us remaining here = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in *ἔστι περιτροπέων* took place. See N. on 1. 104. — *ἐνθάδε* at Troy. — *τῷ*. See N. on v. 250. — *Ἀχαιοῦς* is the subject of *ἀσχαλᾶν*. — *ἀλλὰ καὶ ἐμπης*, but notwithstanding. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — *τοὶ* = you know. *ἔστι* is to be supplied, the subject of the sentence being *δηρὸν . . . νέεσθαι*. S. § 153. — *κενέον*, i. e. without booty.

299, 300. *ἐπὶ χρόνον*, for a time longer, for a while longer. — *ὄφρα*

ἑαῶμεν, in order that we may know. See N. on 1. 82. — ἦ—ἦε καὶ οὐκ. See N. on v. 238.

301-304. γὰρ introduces an explanation of ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται. — τόδε refers forward to the incident related in ὄτ' ἐς Αἰλίδα κ. τ. λ. — ἐνὶ φρεσίν belongs to ἴδμεν as a local dative. — δέ=γὰρ. — μέγ-τυροι of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—θανάτου, the Fates of death, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 332; 12, 326. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φέρουσαι (= ἠνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιζὶά τε καὶ πρόϊζ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only yesterday that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἠγερέδοντο (Epic for ἠγέροντο) = συνηδροίζοντο. Schol.

305-310. ἀμφὶ περί, round about. ἀμφὶ is an adverb. — κατά, at, near by. — τεληέσσας. Cf. 1. 315. — πλατανίστην. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. — δράκων is the subject of βρουσεν. — τόν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτός 'Ολύμπιος, i. e. Jupiter. — ἦκε φώωσθε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. — βα' in πρὸς βα' connects πλατανίστην with καλῇ ὑπὸ πλατανίστην, in v. 307.

311-316. ἐνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοις ὑποκεπηῶτες, "sub foliis trepide latitantes." Brandreth; "fluttering cowering among the branches." Felton. — ὀκτῶ belongs to στρούθοιο νεοσσοί. — ὄγε, i. e. the serpent. — ἐλεεινὰ—τετριγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), screaming piteously. ἐλεεινὰ is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 3. — ἐλελιζόμενος, having coiled himself. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318-320. ἀρίζηλον, a wonder, prodigy, is the second accusative after δῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ explicantis. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures ἀδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἐφηνεν, which is antithetic, and to the words λᾶν . . . ἔδηκε, he turned it into a stone = he caused it to disappear. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰδηλός lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, the very god who. See N. on v. 286. — ἐτύχθη = ἔτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321-325. ὡς οὖν, thus then. — δεῶν limits ἐκατόμβας. — εἰσῆλθ' entered upon = occurr̄it at the time. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἄνεψ, silent through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεω as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἀνασι. — ὕψμων, ὀψνέ-

κεῖνον, late, of late fulfillment, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea.

— δου, Epic for οἶ. Cf. Odys. 1. 71.

326-332. ὥς, as. — κατὰ is disjoined from ἔφαγε by tmesis. — αὐτήν (i. e. the mother) is opposed to τέκνα. — ὥς, so, is correlative with the preceding ὥς. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — αὖδι, i. e. at Troy. — τῶς=ὥς, οὕτως. — τὰ . . . τελεῖται, in eo sunt ut eventum habeant (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — μίμνετε is a poetic form for μένετε. — αὐτοῦ, here at Troy. — εἰσόκεν (i. e. εἰς δ' κεν)—ἐλωμεν, until we may take. Cf. K. § 337. 5, 6.

333-336. ἰαχον=ἐπιαχον. Cf. 9. 50. — ἀμφι is taken absolutely. — Γερήνιος. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. ὦ πρόποι. See N. on 1. 254. — ἀγοράσδε is protracted for ἀγορᾶσδε (i. e. ἀγοράεσδε) on account of the metre. — νηπιόχοις. See N. on v. 38. — πῆ δὴ . . . ἡμῖν, whither now will our promises and oaths depart? = what will become of our promises and oaths? They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 3. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — ἐν πυρὶ . . . γενόλατο, shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire? = be destroyed or rendered worthless? Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — σπονδαί τ' ἄκριτοι, libations of pure wine. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 321, 332. Sometimes milk was used in libations. — ἐπέπιδμεν is a syncopated form for ἐπεπείδαμεν, pluperf. mid. of πέιδω. The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. αὐτως, frustra, in vain, to no purpose. — ἐπέεσσ' ἐριδιόνομεν, we dispute with words. — μῆχος, remedy, expedient to terminate the siege successfully. Cf. Odys. 12. 392. — ἔδοντες. See N. on ἔδω, 1. 131. — ἔσ', i. e. ἔτι, still, yet. — ἄρχευ', i. e. ἄρχευε.

346-349. τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, permit those to perish, is an imprecation like ἔα ἔβρειν ἐς κόρακας, and similar expressions. τοῦσδε refers to τοί (cf. Mt. § 470. 2), and is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — ἕνα καὶ δύο=a very few. — τὶ Ἀχαιῶν=τοῦσδε Ἀχαιῶν, οἶ. Some may prefer to construct Ἀχαιῶν with νόσφω. — τοί κεν. See N. on ὄν κεν, 1. 139. — ἄνουςι . . . αὐτῶν, but there will be no completion of their plans, is a parenthesis, and ἰέναι depends upon βουλευῶσ'. — πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. — Διὸς depends on ὑπόσχεσις, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — ψεύδος is the predicate.

350-356. γὰρ (confirmantis) refers to ὑπόσχεσις. — οὖν serves here

as a particle of reference, *as to that matter*, i. e. the *ὑπόθεσις*. — ἀνθρώπων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause. κατανεύσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίων. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. — ἐπιδέξι', *upon the right*. "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right: The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. — τῶ, *therefore*. — πρὶν τινα, *before that each one*. See N. on v. 271. — Ἑλένης depends on ὀρμήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen*. Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of Helen*. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358-361. ἀπέειδω ἤς νῆος (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. — ἔλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. — δάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . . ἔλλω, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another*. — ἀπέβλητον, *to be thrown away, useless*.

362-368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, *by races and clans*. The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ὧς. See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὧς ἔρῃς. See N. on 1. 137. — ὧς, ἔως as I advise. — γνώσῃ. See N. on 1. 137. — ὅς δ' ἡγεμόνων κακός (sc. ἐστί), *who of the leaders is a coward*. ἡγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτων the omitted antecedent of ὅς. — κατὰ σφέας, *by themselves*. Cf. 1. 271. — μαχέονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 133. — εἰ—ἤ, *whether—or*. — δεσπεσίῃ (sc. βούλῃ), *by the divine counsel, the will of the gods*.

370-374. ἦ μὲν (Epic for αὐτὴν), *yes truly*. — ἀδ', *again* as at other times. — αἱ γὰρ . . . εἶεν. *O that there were*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. — Ζεῦ τε . . . Ἀπολλων. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιοῦτοι as Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέκας ἐξ Ἀχαιῶν. — τῶ in the apodosis has the signification of *then*. — κε—ἡμύσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περδομένη (pass. part. of πέρω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

376-380. μετ', *into the midst of*. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I began quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίω (sc. βουλῆν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on 1. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἡβαύον, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381–385. Ἴνα. See N. on 1. 185. — Ἄρηα = μάχην. — εὖ . . . δέσσω, *let each (τίς. see N. on v. 271) fit well his shield*. — ἀμφίς has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot to see if there be any defect*. — ἔς. See N. on 1. 276. — πανημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρηϊ. See N. on v. 381.

* 386–393. γάρ confirms πανημέριοι. — παυσωλή receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφί (*about*) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404–406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *with drawing*. See N. on 1. 168. — ὃν δέ κ' ὠρήσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐδέλοντα agrees with ὃν, and is followed by μιμνάζειν. — οὐ . . . οἰωνούς, *he will have no hope after wards of escaping the dogs and birds of prey*. ἔρκιον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγέειν κόνας = φυγέειν θάνατον.

394–397. κύμα, sc. ἰάχει. — ὅτε κινήση. See N. on 1. 80. — προβλήτη σκοπέλαφ is in apposition with ἀκτῆ ἔφ' ὕψηλῃ. — τὸν δ' refers to σκοπέλαφ. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Köppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἔνθ' ἢ ἔνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore epexegetical of παντοίων.

* 398–403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ὀρνημι. — ἄλλος . . . θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μᾶλλον Ἄρηος (see N. on v. 181), *the labor of Mars* is the peril of battle. — πλονα. See N. on νήπιον, v. 38.

404–407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μὲν πρόωστα. See N. on 1. 247. — Ἴδομενεῖα. See N. on 1. 145. — Αἴαντε δύο, *the two Ajazes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oileus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδεὸς νιόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408–410. αὐτόματος. He was not invited because of his near relation-

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοὴν ἀγαθός, *good in the battle-shout* = *brave in battle*. — ἕδεις (Epic for ἕδεις) — ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο = ἕδεις ὡς ἀδελφεὸς ἐπονεῖτο. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit* = *quam tardus sit Marcellus*. Cf. K. § 347. 3; Mt. § 296. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around* = *they surrounded*. — οὐλοχότας ἀνέλοντο. See N. on l. 449.

413-418. μὴ . . . δῦναι — πρὶν με — βαλεῖν, *let not the sun set — before I cast*, etc. ἥλιον δῦναι depends on a verb to be supplied such as εβχαιμαι, δός, or ποιεῖ. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρὸς is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 273. R. 16. — βωγαλέον is an adjective belonging to χιτῶνα, but is properly an extension of the idea contained in δαΐξαι. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — πολέες, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδὰξ λαζοῖατο γαῖαν, *may bite the earth* = *may die*.

419-424. οὐδ' ἔρα πω, *not at all*. See N. on l. 108. — ἐπεκράαινε. Some understand ἐέλδωρ. Cf. l. 41. — δέκτο, Epic for ἐδέξατο. — ἱρά, Epic for ἱερά. — ἀμέγαρτον, *sad, severe*. Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἄφθονος. Cf. Odys. 11. 400 with my note. — αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' κ. τ. λ. See l. 458-461.

425, 426. ἔρ, *then*. See N. on l. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπεῖραντες, i. e. ἀναμπεῖραντες. S. § 21. N. 2. — Ἥφαιστοῖς = *fire*.

427-432. Cf. l. 464-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεδα, *let us no longer discuss here*. S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεδα, *tempus colloquendo teramus*. Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεδα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγείροντων, i. e. ἀγείρέτωσαν. — ἀδρόοι ὄδε — ἴομεν (Epic for ἴομεν), *let us who are here go in company*. — ὄφρα κε — ἐγείρομεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἔν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite*, etc. Cf. K. § 330. 4. — Ἄρηα. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἀμφ' Ἄτρείωνα — βουσιλῆες = *Atrides and the kings with him*. Cf. K. § 295. III. 1. b. — δῦνον through the camp. — κρίνοντες denotes the purpose of δῦνον. See N. on l. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγῖδ'. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf.

Schell's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, from which, depends on ἡερ-θονται (Epic for ἀείρονται). K. § 162. — θυσάνοι, tassels. — ἑκατόμβοις, worth a hundred oxen. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odyss. 1. 431.

450-453. τῆ refers to ἀγδ' in v. 447. — καιφάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — διέσσοντο, Epic 2 aor. mid. of διασεύω, to rush or dart through. — ὀτρύνουσ'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τοῖσι limits γλυκίων. — νεέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἤυτε. See N. on v. 87. — ἔκαθεν . . . αὐγή, the flame is seen from afar. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — θεσπεσίω = magnificent, brilliant.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476.

— Ἀσίω ἐν λειμῶνι, in the Asian meadow. In some editions the genitive Ἀσίω (for Ἀσίου) is found. This meadow lay on the Caÿster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμών, and Ἀσίας. — Καÿστρου, Caÿster, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἐνθα, hither and thither, in every direction. — ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. — προκαδίζοντων, while alighting (see N. on 1. 35, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Κόρπεν to supply αὐτῶν.

464-468. ὡς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίων—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἵππων. — μυριοί, ὅσσα τε φύλλα, myriads, as numerous as are the leaves, etc. — ὄρη. In v. 471, it is fully written ἐν ὄρῃ εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδινάων. See N. on v. 87. — ἠλάσκουσιν, swarm around, is an Epic form of ἀλάομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάλαγος. Epic for γάλα. — δέβει, fills; literally, moistens. — τόσσοι ἐπὶ (see N. on 5. 244) Τρῶεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβραῖσαι (sc. Τρῶας) μεμαῶτες (see N. on v. 543).

474-479. τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνες. See N. on v. 459. — πλατέ' = ἴσω-

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλα ἄνδρες, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). ἄνδρες is explained by αἰπόλοι. — ῥεῖα, *easily*. — διακρίνωσιν, *might separate, not will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπήν)—μιγέωσιν. See N. on 1. 168. — ὡς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἰέναι denotes the object of διεκόσμεον. — μετά. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλὴν are accusatives synechdochical limiting ἕκελος. — Ἄρει δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480—483. βούς—ταῦρος, *a bull*. So we have οὖς κάπρος in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγέληφι, i. e. ἐν ἀγέλη. — πάντων depends on ἕξοχος. — τοῖον ἔρ', *just so*. — ἐν, *among*. — πολλοῖσι—ἤρθεσσιν is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484—492. ἔσπετε, Epic for ἔπατε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 63. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάρεστε, "sc. πᾶσιν, *adeste omnibus rebus*." Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος οἶον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι—οὐδ' εἴ μοι—εἶεν, *I could not relate—not if there were to me, etc.* There is an imitation of this in Virg. Æn. 6. 625. — εἰ μὴ, *unless*. — μησαλαδ', i. e. μῆσαντο. — αὖ = δέ. — προπάσας, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name Βοιωτία, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the Iliad. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Bœotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of a *thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. *Androm.* 106; Virg. *Æn.* 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. *Βοιωτῶν*. The poet commences with the Bœotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — *μὲν* refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — *οἱ δ'*, sc. *Βοιωτῶν*. — *Τρίην, Hyria*, was a Bœotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (*North. Gr.* Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysia. — *Σχοῖνον*. This town lay on the river Schœnus not far from Thebes. Near it was Scolus (*Σκῶλος*). — *πολύκρημόν τ' Ἐτεωνόν, the hilly Eleon*. Leake (*North. Gr.* II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — *Θέσπιαν*. This town lay at the foot of Helicon. — *Γραῖαν, Graa*, was afterwards known as *Tanagra*. — *Μυκαλησσόν, Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. *οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — *Θισβην, Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's *North. Gr.* II. p. 507. — *Κορώνειαν, Coroneia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 113. § 2. — *Πλάταιαν, Plataea*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — *Ἐποδήβας, Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. — *Ὀγχηστον, Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Theban plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an *ἄλσος* or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — Ἰλιον, *Iliou* is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. — ζαθέην "ob cultum Bacchi." Bothe. — ἑσχατόωσαν. It was a frontier town. — κοῦροι. See N. on 1. 473.

511-515. Ἀσπληδόνα—Ὀρχομενὸν Μινύειον. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 381. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — Ἀξείδαιος, *the son of Azeus*. — παρδένος αἰθέης previous to her connexion with Mars. — ὑπερώϊον, *an upper chamber*, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — Ἄρηϊ is the dat. commodi (see Ns. on 1. 39, 159) after οὐς τέκεν Ἀστυόχη — δὲ = γάρ. — οἱ refers to Ἀστυόχη.

517-526. Φωκίῳν. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. — Κυπάρισσον, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — Πυθῶνα, *Pythion*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. — Κρίσαν. Its modern name is Chriso. — ζαθέην to Apollo. — Πανοπήα, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — Κηφισόν, *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — Λίλαια, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleómastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovryses (κεφαλοβρύσεις) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — τοῖς . . . ἔποντο, *these came in forty black ships*; literally, *forty black ships followed these*. — οἱ μὲν, i. e. Schedius and Epistrophus. — Βοιωτῶν . . . ἄριστερά, *near the Bœotians on the left*.

527-535. Λοκρῶν. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — Αἴας. See N. on v. 406. — οὐτ' ὅσος γε ὕσος—ἀλλὰ πολὺ μείων, *not so large—but much less*. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

ἀλίγος μὲν ἔην. — λινοδώρηξ, *having a linen cuirass*. — ἐγχειρ, dative of the way or manner. — ἐκέκαστο, pluperf. of *καίνομαι* (*to excel*) with the imperf. signification. — Πανέλληνας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. — Κῦνον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — Ὀπόεντα, *Opocis*, i. e. Opus. See preceding note. — τῷ δ' refers to Αἴας. — οἱ . . . Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa*. Some translate *πέραν*, *beyond*. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536-544. Εὐβοίαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet *ἰερός* (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — μένεα πνεύοντες, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697:

“ ——— and breath'st defiance here and scorn,
Where I reign king, ———— ”

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — Ἄβαντες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — Χαλκίδα τ' Εἰρέτριαν, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — Ἰστίαίαν, *Histiœa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. — Κήρινθον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiœa on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet *ἔφαλον*. — Δίου τ' αἰπὸν πτολίεθρον, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. — Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — Στύρα, *Stryra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — αἰδ', *next in order*. — ἕξος Ἄρηος, *offspring of Mars*; literally, *a branch or sprig of Mars*. Some take it in the sense of *vir fortis*. — Χαλκωδοντιδῆς is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — ἄοοι, “*celerēs, acres. non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*” Bothe. — ὑπίδει κομῶντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — μεμῶατες (2 perf. part. of *μέμμαι*) *ὄρεκτῆσιν μελίρσιν* (sc. *μάχασθαι*), *eager to fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. l. 3. 713. — θῆτων limits *θάρρακα*.

546-555. “Locus nobilissimus quo gloriari solebant Athenienses.” Wolf

— 'Αθήνας. The epithet *εὐκτίμενον* shows that this was a flourishing town at a very early age. — *δῆμον*, the people. — *ποτ'*, formerly. — *τέκε . . .* "Αρουρι (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (*οἱ ἀπτόχθονες*, *aborigines*, *indigenæ*). — *κάδ'* . . . *νηφ*, and placed him in Athens in her own temple, i. e. caused his statue to be placed there. The object of *τέκε* and *εἶσεν* is to be supplied from the context. *κάδ'* (i. e. *κατὰ*) belongs to *εἶσεν*. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. — *μιν* refers to Erectheus, although some understand by it Athens. — *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν*. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. — *τῶν*, i. e. the Athenians. — *Πετεῶο* gen. of *Πετεώς*. S. § 46. — *τῷ* limits *δμοῖος*. — *κοσμήσαι* has the force of a synecdochical accusative limiting *δμοῖος*. — *ἵππους* refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — *ἔριξεν* (sc. *αὐτῷ*), *vied with him*.

557, 558. *Αἶας*. See N. on 1. 138. — *Σαλαμῖνος*, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — *ἴν'*, *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559-566. *Ἄργος* (now Argos) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — *Τίρυνθα*, *Tirinthus* or *Τίτυς*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιόεσσαν*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. *Leake's Morea* II. pp. 349-356. — *Ἑρμιόνην*, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — *Ἀσίην*, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — *βαδὴν . . . ἐχούσας*. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — *Τροιζήν'*, *Troezen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — *Ἐπίδαυρον*, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Troezen and E. of Argos. — *Ἄγιναν*, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — *Μάσητα*, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. *Leake's Morea*, II. p. 461. — *Σθενελος*. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — *τρίτατος* = *as the third leader*. — *Μηκестέος* is trissyllabic by synzesis. — *Ταλαϊονίδας*, Epic for *Ταλονίδης*, son of *Talaus*, i. e. *Adrastus*. — *σμπάντων δ' ἡγήτο*, i. e. was chief commander.

569-575. *Μυκήνας*, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — *Κόρινθον*, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name *Ἐφόρη*. — *Κλεωνάς*, *Cleonæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — 'Αραδιουόην, *Aradihyra*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 344. — Σικυῶν', *Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — 'Υπερησίην. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — Γονέεσσαν, *Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — Αἴγιον, *Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. — Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — Ἑλικήν, *Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — πολὺ πλεῖστοι, *by far the most numerous*. See N. on v. 220. — ἐν δ' . . . χαλκόν, "inter hos armari solebat, his intererat, hos ducebat." Bothe. — αὐτὸς (= *he in person*) is considered by some as standing opposed to Μενέλαος (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — ἄριστος, *most eminent, highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. 1. 91, 278.

581-588. κητώεσσαν, *hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The heme κῆτος is cognate with κύτος, *a hollow*. Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — Φᾶριν lay a short distance south of Amycla. — Σπάρτην, *Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — Μέσσην, *Messe* (now *Massa*), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake *Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet πολυτρήρωνα applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — ρυσεΐδς. Crusius says that this old town lay south of Sparta. — Ἀμύκλας, *Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — Ἑλος, *Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet ἔφαλον. — Λάαν, *Laas*, or *Las*, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — Οἴτυλον, *Cetylus*, lay on the Sinus Messeniæ N. of Messe. — οἱ refers to Agamemnon. See N. on 1. 104. — ἀπ' αὐτῶν, *apart from Agamemnon's troops*. — προθυμίῃσι, *zeal, eagerness*. Some render it, *valor, courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural *προδυμίσι*, see N. on 1. 206. — *τίσασθαι . . . τε*. See N. on v. 356.

591-600. Πύλον. See N. on v. 77. — Ἀρήνην, *Arane*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — Θρύον, *Thryos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — Αἶπυ, *Æpy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 76. — Κυπαρισσέητα, *Cyparissis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. — Ἀμφιγένειαν, *Amphigenia*, probably the later Amphia, on the sources of the river Amphitas in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas*, Map Messenia. — Ἑλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — Δώριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river Cyparissos, some distance from the coast. — παῦσαν ᾠοιδῆς, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — Οἰχαλίθην, *from Œchalia*. As Homer mentions Œchalia in Thessaly (cf. v. 730), it is thought that there were two places of this name belonging to Eurytus, the one which is here spoken of being in Messenia. — στεύτο, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — νικησέμεν depends on στεύτο. — εἶπερ ἄν-ᾠοιδίην. See N. on 1. 60. — ᾠοιδῆν. See N. on v. 595. — ἐκέλευσον, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for ἐλαδον. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

603-614. Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near Stymphalos. — παρά, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — ἄνῆρες ἀγχιμαχηταί, i. e. they did not fight with missiles. — Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of Cyllene. — Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of Mantinea. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount Alonistena. *Travels in Morea*, II. p. 276. — Τεγῆν, *Tegæa*, was S. of Mantinea on the road to Sparta. — Μαντινιέην, *Mantineia*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the Bœotians and Spartans, in which Epaminondas was slain. — Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near Mount Cyllene, on the Stymphalian lake, which was famous for its birds destroyed by Hercules. — Παρρᾶσιην, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. — ἐπιστάμενοι πολεμίζειν, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — αὐτὸς belongs to Ἀγαμέμνων. — γὰρ introduces a sentence, which explains how it was that the Arcadians, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — περὶαν denotes the object of δᾶκεν-νήας. — ἐπεὶ introduces the reason why the Arcadians were

dependent on Agamemnon for ships. — *θαλάσσια ἔργα* = navigation. — *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of *μέλω*, with imperf. signification. This verb is limited by *σφι*.

615-624. *Βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis, quam partem in sequentibus describit.*" — *Ἥλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — *Ἰσσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' Ἰσσον*), as much as. — *Ἰρμίνη—Μύρσινος—Ὀλενίη—Ἀλείσιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (*ἐντὸς ἑέργει*) the central portion of Elis. — *ἐμβαυον*, embarked in each vessel. — *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — *ἄνες* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλαπιος*, and *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *ἄνες*. See N. on l. 606. — *Ἀκτορίωνος*, the sons of Actor, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. 13. 185. — *τῶν δ'* = the third division. — *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in 15. 585. — *Ἀυγηΐδαο*, the son of Augeas. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. *Δουλιχίσιον*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with *Petalá* the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — *Ἐχινάων* (sc. *ἄλλων*), i. e. *Ἐχινάδων*. — *ἄλδς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — *πότε*, formerly.

631-637. *Κεφαλλήνας*, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — *Ἰθάκη*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Σάμος* now *Cephalenia*), from which it is separated by a strait of six miles. — *Νήριτον εἰνοσίφυλλον*, leaf-shaking (i. e. woody) *Neriton*. This mountain (now called *Anof*) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. *Mure's Greece*, vol. i. p. 71. — *Κροκύλει*, *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the *Odyssey*. — Ζάκυνθον, *Zacynthus*, now Zante, lies S. of Cephallenia. — Σάμον. See N. on 'Ιθάκη supra. — ἤπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. — μιλτοπάρροι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. *Odys.* 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. *Ætolia* was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locris. — Πλευρῶν'—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλεον, *Olcus*, was situated some distance N. of Calydon. — Πυλῆην, *Pylenc*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. *Thucyd.* II. 83. § 3. — οὐ—ἦσαν, *were not* = were no longer living. — γὰρ explains why Thoas led the *Ætolians*. — οὐδ' . . . ἔην, *nor was he himself still living*. — τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέτατο (i. e. ἐπετέτατο πάντα), *to him* (i. e. to Thoas) *all things* (= chief command) *were committed*. — ἀναστέμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. — Λύκτον, *Lycetos*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. — Λύκαστον, *Lycastus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet *ἀργυρέεις*, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phastus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. — Ῥύτιον, *Rhutus*, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἐκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In *Odys.* 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum reseccandum est." See *Odys.* l. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγός (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδον, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the scigs which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσόβν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of Camirus (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantia.

— *βίη* Ἡρακλεῖη (= Ἡρακλῆος), *tl* : strength of Hercules = the mighty Hercules. — Ἐφύρη. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. *Odys.* 1. 259. — *Σελλεῖτος*. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — *πέρας*, when he had laid waste. See N. on 1. 35.

661-669. *τράφη*. The use of the second aorist *ἔτραφον* as passive (cf. 5. 555; *Odys.* 8. 28), has induced Buttmann (cf. *Ir. Verbs*, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests *τράφ'* ἐνὶ as the original reading. — *αἰτίκα*, suddenly, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuitu occidit si historiarum fides*. — *μητρῶνα*, his mother's brother, i. e. his maternal uncle. — *αἴψα δέ*, and immediately, is used, says Crusius, in the narration of a fact, *αἴψα τε* in universal propositions. Cf. 19. 221. — *ὅγε* (the same) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 302. — *βῆ φεύγων*, fled away. Cf. S. § 225. 8. — *οἱ* (here enclitic) is the dative after *ἀπέλησαν*. — *ἀλώμενος*, after having wandered about. See N. on 1. 35. — *τριχθὰ . . . καταφυλαδόν*, and they (i. e. Tleptolemus and his people) dwell in three divisions by tribes. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. *Odys.* 19. 177. — *ἐκ ἴπῳ*.

671-675. *Σύμηθεν*, from *Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — *τῶν ἄλλων Δαναῶν*, the other Danaans = all the Danaans, inasmuch as *ἄλλων* serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — *μετ'*, after = with the exception of. — *ἀλακιδνός weak, unwarlike*.

676, 677. *Νίσυρον*, *Nisyros*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — *Κάρπαδον* (Epic for *Κάρπαδον*), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — *Κόσον*. This small island lay between Crete and Carpathus. — *Κῶν*, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — *Καλύδνας*. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. *Πελασγικὸν Ἄργος* was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἄλοπην, *Allope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — *Τρηχῖν'*. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — *Φθίην*. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μυρμιδῶνα See N. on l. 180.

685-694. ἀρχῆς Ἀχιλλεύς. *Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἡγήσασατο, for there was no one to lead them to the ranks. ὅστις—ἡγήσασατο. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — κἄντο = lay inactive. — κόβρης. See N. on εὐχολῆς. l. 65. — Βρισητίδος. See N. on l. 184. — Λυριησοῦ, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on l. 866. — κὰδ (i. e. κατά) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἔβαλεν by tmesis. — ἐγχεσμάτρου, skilled in the use of the spear. Some explain it, οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχείων, those whose fate it is to bear the spear. — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἐμειλλεν, but he was quickly to rise again.

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — φυλάκη, Phylace, was the capital of this district. — Πύρασον, Pyrasos, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, having a field sacred to Ceres. This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴτωνα, Iton, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, mother of flocks, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρῶν. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiaea in Eubœa. See N. on v. 537. — Πτελεόν, Pteleus, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν κατά γαῖα, i. e. γαῖα κατεῖχον (sc. αὐτὸν) = he was now dead. A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφῆς, wounded or scratched on all sides, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμετέλης, his house unfinished, or, according to some, his house incomplete, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἀνὴρ. See N. on v. 699.

703-709. οὐδέ—οὐδ' strengthens the negation. — πάθειν γε μὲν ἄρχον, but they missed their chief. — σφέας = αὐτοῦς. — γενεῖ is the limiting dative of ὀπλότερος. — πρότερος (sc. γενεῖ), older. — οὐδέ τι . . . ἔδοντα verba intolerabilis plena παντολογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φεράς, Pheræ, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Boœtets. On the northern side of the lake was the town Boœbe.

— **Γλαφύρας**, *Glaphyrea*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — **Ἴαωλκόν**, *Iaolicos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — **τῶν** (i. e. **τούτων**) depends on **νηῶν**. — **Ἄλκηστις**, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — **εἶδος** is the accusative synecdochical.

715-720. **Μηθώνην**, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — **Θαυμακίην**, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaicus, nearly opposite Methone. — **Μελίβοιαν**, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaicus, between the mountains Ossa and Pelion. — **Ὀλιζῶνα**, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — **τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν**, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led*. The presence of the adversative **δέ**, requires that **Φιλοκτήτης** should be emphasized with the voice. — **τόξων εἰδώς**, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — **ἐμβέβασαν**, 2 pluperf. 3 plur. of **ἐμβαίνειν**. — **Ἴφι μάχεσθαι**, *so as to fight powerfully*, denotes the result of **τόξων εἰδότες**.

721-727. **δὲ μὲν**, i. e. *Philoctetes*. — **πάσχων** denotes the condition or circumstances in which he lay. — **Λήμνῳ**. See N. on 1. 593. — **ὕδρου**, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. **ὕδρου** refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — **τάχα . . . ἔμελλον**. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — **οὐδὲ μὲν οὐδ' κ. τ. λ.** See Ns. on vs. 723, 724.

729-733. **Τρίκην**, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — **Ἰθάμην**, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — **Οἰχάλην**, *Oechalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — **τοῖς** = **ἅμα** or **σὺν τοῖς**. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. **Ὀρμένιον**, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — **Ἵπέρειαν**, *Hyperia*, lay near Pheræ in Thessaly. — **Ἀστέριον**, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738-745. **Ἀργισσαν**, *A-gissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — **Γυρτώνην**, *Gyrtona*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — **Ὀρθην**, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — **Ἠλώνην**, *Elonge*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — **Ὀλοοσσόνα**, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — **κλυτός**, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — **λαχνηέντας**. See N. on 1. 189. — **Ἄιδίκεσσι**. The Æthices are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneis — — *olos, alone*, i. e. the only leader.

748-755. Κύφου, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — Ἐπιήρες (i. e. Ἀινιᾶνες). This people first lived about Mount Oeta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — μενεπτόλεμοι, *brave, warlike*. — Περαιβοί (i. e. Πεῤῥαιβοί), *Perabi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — Δαδώνην. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — Τιταρήσιον. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — ἔργ' = *cultivated fields*. Cf. *Odys.* 4. 818. — δε refers to Τιταρήσιον. — Πηνειόν, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — οὐδ' ἔργ' . . . ἀργυροδίην, *yet it does not mix with the silver-eddying Peneus*. — μω is governed by ἐπιβρέει. — καθύπερθεν, *above, over*. — ὄρκου . . . ἀποβρέξῃ. The order is: ἐστὶν γὰρ ἀποβρέξῃ ὕδατος Στυγός, δεινοῦ ὄρκου. This last noun is in apposition with ὕδατος Στυγός. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. Μαγνήτων, *Magnetes*, were inhabitants of Magnesia. — τῶν μὲν refers to Μαγνήτων. — δοός, *swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. *Butt. Lexil. No. 67. § 3*.

760-762. Οὗτοι ἔρ', *these then*. — τῶν depends on τίς. — ὄχ' ἄριστος. See N. on 1. 69. — αὐτῶν and Ἰπκῶν are in partitive apposition with τῶν in v. 761.

763-770. μέγ' ἄρισται (see N. on ὄχ' ἄριστος, v. 761). Ἰπκοι with which ἄρισται agrees is the *common* gender. — Φηρητιᾶδαι (Epic for Φηρητιᾶδων), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. — ὄτριχας, Epic for ὀμότριχας, *having hair of the same sort = matched in color*. The nominative is ὄδριξ. — σταφύλη . . . εἶσας, *equal upon the back* (as if fitted to each other) *by a level*, or (as some render it) *by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — Πηρεῖη, a place in or near to Pheræ (see N. on v. 711). — φόβον Ἄρης φορεούσας, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — αἶδ is here used in passing to another particular. — μέγ' . . . Ἄλας. See N. on 1. 138. — μήνιεν is by metrical demand μῆνιεν. — Ἰπκοι, sc. φέρτατοι ἦσαν. Cf. 16. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. δίσκοισιν limits τέρποντο. — ἕκαστος. See N. on 1. 606. — ἐρεπτόμενοι, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in *Odys.* 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

fruit of the lotus. — πεπικασμένα, sc. πέπλοις. Cf. 5. 194. — ἀνάκτων, "herdum et προμάχων, qui soli curribus istis Iellicis utebantur. Cf. 1 601." Bothe. — οἱ, i. e. ἀνακτες. Cf. v. 685. — ἔνθα . . . στρατόν, here and there through the army.

780-785. οἱ δ' refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forces. — ὤσει—νέμοιτο (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 342. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." — Δῖ δ' . . . χωομένη, δε—ἰμάσσει, as (the earth groaned) under Jove the angry Thunderer, when he struck, etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thunders and lashed, etc. ὄς is accented when it stands after its substantive. — ἀμφὶ Τυφώϊ, i. e. near the place where Typhoeus lay buried in the earth. — εἰν (i. e. ἐν) Ἀρίμοις (sc. ὄρεσι), in the mountains of the Arimi. "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. — ὄς responds to ὄς in v. 781. — τῶν—ἐρχομένων, depends on ποσσί. — διέπρησσον, sc. κέλευδον. Cf. 1. 483. — πεδίοιο. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. ποδήμεος, swift-footed; literally, swift of foot as the wind. — Ἴρις, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. — ἀγγελῆ that the Greeks were arming for battle. — ἀλεγειῶ, sad, because it presaged woes to Troy. — ἀγορὰς is the abstract accusative. S. § 181. 2. — ἐπὶ Πριάμοιο δύρρησιν, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. ἀγχοῦ the Trojan assembly. — εἶσατο, resembled. See N. on 1. 228. — φδογγῆν is the synecdochical accusative. — σκοπὸς is in apposition with ὄς, and denotes character, as a spy. Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — ποδωκείησι, swiftness of foot. For the plural, see N. on 1. 205. — τύμβφ ἐπ' ἀκροτάφ, upon the highest part of the tomb. — ναῦφιν is the genitive depending upon ἀφορμηθεῖεν. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite, cf. K. § 237. 7. — τφ, i. e. Polites. — μετέφη is here followed by the accusative. The various reading προσέφη is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796-801. μῦθοι—ἔκριτοι. Cf. v. 246. — ἐπ' εἰρήνης, in time of peace. Cf. K. § 296. 2. — ὄρρεν, 2. perf. of ὄρρυμι, with pres. mid. signification, rises, rushes on. — δῆ, already, now = before this time. — μάλα πολλὰ,

very often. — οὐκ. See N. on 1. 108. — τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, such and so great an army. — πεδίοιο. See N. on v. 785. — μαχησόμενοι denotes purpose. See N. on 1. 13.

802-806. Ἐκτωρ. See N. on 1. 242. — ἐπιτέλλομαι is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 243. — ὄδε, thus, refers forward to vs. 805, 806. — γὰρ introduces the reason for the advice contained in the following lines. — κατά, at. — ἄλλη . . . ἀνδρῶν, the language of these widely-dispersed men is different; literally, one language is to one and another of these widely-dispersed people. Cf. v. 400. — οἳ περ ἔρχει, whomsoever he leads, i. e. his own forces. The genitive is the more usual case after ἔρχω. — πολίτας, his own citizens. This advice resembles that of Nestor, vs. 360-366.

807-810. οὔτι . . . ἠγνοίησεν, was not ignorant of the speech of the goddess, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him. — ἐσσεύοντο is plural, because its subject refers to ἀγορῆν, a collective noun. — πᾶσαι, all. — ὀράρει, 2. plup. of ὄρνω, as imperf. mid. See N. on v. 797.

811-815. ἀπάνευθε from the city. — περιδρομος (that which may be gone around) ἔνθα καὶ ἔνθα, accessible on all sides. — ἦτοι—δὲ = μὲν—δέ. Cf. Mt. § 604. — ἄνδρες—ἀθάνατοι. See N. on 1. 403. — Βατίειαν—Μυοίνης. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — ἔνθα, i. e. at the tomb of Myrina.

816-818. Τρωσὶ ἠγεμόνευε. The genitive is usually employed with this verb in the *Iliad*. Cf. Mt. § 360. a. — κορυθαίολος, crest-waving, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. — πολὺ πλείστοι. See N. on v. 577. — μεμαότες ἐγχείησιν. See N. on v. 543.

819-823. Δαρδανίων. The Dardan district lay above Pium, on the Hellespont. — Αἰνείας, *Aeneas*, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. — Ἴδης. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Lectum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — Δεῖ is in apposition with Ἄφροδίτη. — εὐνηδείσα has the middle signification. — οὐκ ὅλος. See N. on v. 745. — Ἀκάμας. He signalized himself by slaying Promachus the Bœotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 342). — μάχης . . . πάσης. See N. on v. 718.

824-827. Ζέλειαν, *Zelia*, was situated on the *Æsepus* near its mouth. — ὑπάλ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἴδης, at the lowest foot of Ida. The *Æsepus* rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — εἰ . . . ἔδωκεν. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. Ἀδρήστειαν. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — Ἀπαισοῦ (in 5. 612, Παισός), *Apæsus*, lay in the western part of Adresteia. — Πιτυεῖαν, *Pityeia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — Τηρείης was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — Ἀμφίος has the penultimate long. — λινοδάωρηξ. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 329-332. — Περκωσίον, from *Percote*. Cf. v. 835. — περὶ πάντων. See N. on 1. 287. — μαντοσύνας, *the art of divination*. For the plural, see N. on 1. 205. — οὐδέ — ἔδασκεν, *did not permit*, i. e. refused his consent. — οἱ refers to Mærops, and depends on κειδέσθην. — Κῆρες—δανάτοιο. See N. on v. 302. — ἄγον, sc. αὐτούς.

835-839. Περκώτην, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampsacus. — Σηστόν, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — Ἀβυδον, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — Ἀρισβην, *Arisbc*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — Ἄσιος—Ἄσιος. The repetition promotes emphasis. Asius was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — ὕρχαμος ἀνδρῶν = ἔριπτος ἀνδρῶν. — Τρτακίδης, *the son of Hyrtacus*. — αἰδῶνες, *spirited*; literally, *burning, fiery*. — Σελλήεντος, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. Πελασγῶν. On the coasts of Asia Minor were found many Pelasgic settlements, among which was this at Æolia. — Λάρισσαν, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — Ἰππόδοος. He was slain by Ajax. — Τευταμίδαο, *son of Teutamis*.

844, 845. Θρηίκας, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — Ἀκάμας. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — ὅσους, *as many as*. — ἐντὸς ἔργει. See N. on v. 617.

846, 847. Κικόνων. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — Κεάδαιο, *the son of Ceas*.

848-850. Παίονας. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — Ἀμυδῶνος, *Amydon*, was probably situated on the Axios. — τηλόθεν from Troy. — Ἀξιοῦ—Ἀξιοῦ. See N. on v. 837. — ἐπιιδναται := ἐπιβρέει. Schol.

851-855. Παφλαγόνων. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — *λάσιον κῆρ, brave-hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 430. — Ἐρετῶν. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — Κύτωρον. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — Σήσαμον, *Sesamus* (later *Amastria*), lay on the coast S. W. of Cytorus. — Παρθέριον. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — Κρῶμιαν was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. — ὄχλους Ἐρυθρίους, *the Erythraean hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. Ἀλιζώνων. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynoeci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — ἀργύρου—γενέδλη, *a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. Μυσῶν. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — οἰωνοῖσιν, *by his auguries*; literally, *by his birds*. — Αἰακίδαο, i. e. Achilles, who was the grandson of Æacus. — ἐν ποταμῷ, i. e. in the Scamander. Cf. 21. 19. — Τρῶας—καὶ ἄλλους, *other Trojans also*. ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. Φρύγες. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — Ἀσκανίης, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — μέμασσο. See N. on v. 543.

864-866. Μήρσιον. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — τῷ . . . Δίμνῃ, *whom the Gygean lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. Γυγαίη Δίμνη was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — καί, *also*. — Τμῶλη, *Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Caÿster.

867-875. Καρῶν. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — βαρβαροφώνων, *speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. — Μίληρον. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — Μαιάνδρον. This river has its sources near Celænæ, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Menderes. — Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νάσσης Ἀμφίμαχος τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσῶν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἤύτε. This comparison refers to the golden ornaments. — πῆπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκίων. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. αὐτὰρ ἐπεὶ. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. αὐτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἕκαστοι (= ἐκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὄρνιδες ὧς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὧς ὄρνιδες. — ἥύτε περ, *just as*. The emphatic force of περ must never be overlooked. — οὐρανῷ πρὸ (i. e. πρὸ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἄερι, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 28; Luke 8, 5. — οὖν. Kühn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὖν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέτονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὠκεανῷ. *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmyes. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. — ἀνδράσι Πυγμαλοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecataeus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡέριαι*. See N. on 1. 497. — *ταῖς* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, δὲ corresponding to μὲν in v. 2. — *σιγγῆ* is opposed to *κλαγγῆ* in v. 2. — *μένεα πειλούντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῶτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *εὐτ' . . . ὀμίχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. — *ποιμέσω ὄπι φιλῆν* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτῃ . . . ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *ἴσον . . . ἴησιν*, as one can cast a stone. — *ὡς ἄρα*, just so. See N. on v. 3. — *τῶν—ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίωιο*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχιζεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *θεοειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρδαλήν*, sc. *δορᾶν*. — *ἑμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε . . . χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; *Virg. Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀρίστους*. — *προκαλίξετο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὡς*, when. — *Ἀρηϊφίλος*, beloved of Mars = brave. — *μακρὰ βιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρών . . . αἴγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μάλα*, greatly. — *γάρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 23. — *εἶπερ*. See N. on 1. 81. — *ἄν—σεύωνται*. K. 260. 3. c. — *ὡς*, thus. — *θεοειδέα* is to be read with synizesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν*, when he saw (see N. on 1. 35) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γάρ* refers to *ὡς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *θήσειν*, 2. 39. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἄψ* belongs to *ἐχάξετο*. — *εἰς ἔδνος*, into the throng. — *ἀλεείνων*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 13. — *ὡς δ' ὅτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *ὅτε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. — *ὕδ* is disjoined from *ἔλλαθε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἶλε*

παρειάς, seizes him on his cheeks. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. — *καθ' ὄμιλον ἔδν*, retired into the ranks. — *δείσας* denotes cause.

39-45. *Δύο παρι*, unhappy Paris! i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — *εἶδος* only. — *γυναιμανές*, "woman-mad." Crusius. — *ἠπεροπεντά*. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — *αἰδ' ὄφελε—ἔμειναι*. See N. on 1. 415. — *ἔγονος*, unborn, not childless, as some strangely render it. — *καί κε τὸ βουλοίμην*, I would wish even this. *κε* (i. e. *ἂν*) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of *μᾶλλον*, cf. N. on 1. 112. — *οὐτῶ* by your flight. — *λόβην*, i. e. the occasion of reproach. — *ἔμειναι*, sc. *σέ*. — *ὑπόψιον*, hateful, odious. — *ἦ που*, doubtless. — *καγχαλόωσι*, laugh loudly. Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh———."

φάντες, because they thought. See N. on 1. 196; 2. 37. — *πρόμον* = *πρόμαχον*. Schol. — *ἔμειναι*, sc. *σέ*. — *εἶδος* is the subject of *ἐπ'*, i. e. *ἔπεστι*. — *ἄλλ' . . . ἄλλῃ* properly refers to *καγχαλόωσι*—*Ἀχαιοί*, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — *βίη φρεσίν* = *courage*. For the dative, see N. on 2. 210.

46-53. *ἦ* belongs to *ἀνήγες*. — *τοιούθε*, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — *μιχθεῖς* = *παραγενόμενος*. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis*. K. § 284. 3. (1). — *ἐξ ἀπίης γαίης*. Cf. L. 270. — *νυδν* has been variously rendered *daughter-in-law*, *sister-in-law*, *bride*, etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — *πῆμα* is in expegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. — *κατηφέειν δὲ σοὶ αὐτῶ*, and a disgrace to thyself. — *οὐκ . . . Μενέλαον*, couldst not thou (who didst challenge the bravest of the Greeks) abide the warlike Menelaus? For the ironical use of *δή*, see N. on 1. 110. — *γνοίης χ'*, (then) thou wouldst know = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — *οἶου . . . παράκοιτην*, the blooming spouse of what sort of a hero you possess = how brave is the hero whose blooming spouse you possess. — *οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ* (see N. on 1. 262)—*μιγείης*. The optative without *ἂν* is used with conjunctions of time without reference to the time of the preceding clause, *τα*

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on 1. 20. — δειδήμονες, sc. εἰσίν. — ἧ . . . χιτῶνα, or *before this you would have put on a coat of stone* = *you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. εἶσο, 2 pers. pluperf. of ἔσμην, perf. ἔσμαι from ἔννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in νῦν αὐτ' εἰ μ. κ. τ. λ. v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — κατ' αἴσων—οὐδ' ὑπὲρ αἴσων. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — αἰεὶ . . . ἀπειρής. Construct: αἰεὶ τοι κραδίη ἔστιν ὡς πέλεκυς ἀπειρής. — δοῦ' refers to πέλεκυς. — εἶσιν = *is driven*. — ἵπ' ἀνέρος denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. — νήϊον, sc. δόρυ. — ἐκτάμνησιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — ὀφέλλει is connected to εἶσιν by δ'. — ἀτάρβητος, *intrepid, undaunted*.

64-66. μή μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — χρυσεῆς, *golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — οἱ τοι, *no, truly no*. For the transitive use of τοι, when combined with οὐ or ἧ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — ὅσα κεν—δώσιν. See N. on ὅν κεν ἴκωμαι, 1. 139. — ἐκῶν, *suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. — ὀπότερος δέ κε νίκησῃ. See N. on 1. 262. — ἐλὼν—ἀγέσθω. See N. on 1. 179. — εἶ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnino*." Ernesti. — οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὀπότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 3. — φιλοτητα—ταμόντες. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to ἕρκια. — ναίστε. Supply ὑμεῖς, which with τοι δέ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on 1. 606. For the optative ναίστε. see N. on 2. 250. — τοι δέ is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —

κέσθωι for κέσθωται. Cf. Butt. § 89. 6. — Ἄργος—Ἀχαιῖδα (sc. γαίαν) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76-81. δ' in Ἐκτωρ δ' is a copulative. — μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκούω, πυνθάνομαι, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 35, 88. — καί β', and forthwith. — μέσσον of the two armies. — μέσσου δουρὸς ἰλών, grasping his spear by *the middle* (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — ἰδρύνθησαν has the middle signification. — τῷ δ' ἐπετοξάζοντο, began to aim at him. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — τοῖσιν—εἰβάλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — τε—τ', both—and, connects τοῖσιν and λάεσσι. — μακρὸν ἔυσεν, shouted loud. See N. on 2. 224.

82, 83. ἴσχεσθ'. Cf. 1. 214. — βάλλετε. See N. on v. 80. — στεύται, is standing = is desirous. Cf. 2. 597.

84, 85. ἔσχοντο μάχης, refrained from the fight. Separative genitive. — ἀνεφ. See N. on 2. 323.

86-94. κέκλυτέ μεν—μῦθον. See N. on v. 76. — ἄρωρεν. See N. on 2. 797. — ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸν must have the modified sense, he proposes. — οἶους, alone. — ὀππότερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. ἀκὴν—σιωπῆ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, still and quiet, still and silent. For the dative σιωπῆ, see N. on v. 2.

97-102. καί, also. — ἔλγος on account of this long war. — θυμῶν is the terminal accusative after ἰκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — φρονέω, I think = I hope. — διακρινθήμεναι, to separate, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — ἦδη, now, at last. — πέποισθε, Epic for πεπόνθατε (from πόνθω), K. § 225. R; S. § 123. — ἀρχῆς, sc. τῆς ἐριδος. — ἡμέων is the partitive genitive. — ὀπποτέρῳ is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. — τεθναίη, let him die. See N. on 2. 205.

103-110. οἴσετε—ἄξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. — ἕτερον—ἐτέρην, the one—the other, are in partitive apposition with ἄρν' for ἄρνε, dual accus. masc. and fem. of ἀρήν, gen. ἀρνός. — Γῆ and Ἑελίφ are the dat. compositi. See N. on 1. 39. — Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. — ἄρκια

τάμνη = *may ratify the compact*. The subjunctive follows *ἔξετε*, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 330. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *εἰσὶ*. — *ὑπερφύαλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach, although not always so used. Cf. *Odys.* 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις—δηλήσεται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *ὑπερβασία* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἠερέδονται*, *are fickle, watering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἤηρ* (i. q. *ἄηρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up = are puffed up, elated*. — *οἷς—μετέρησιν = ἐὰν αὐτοῖς—μετέρησιν*. See N. 1. 139. — *ἔμα . . . λεύσσει*. See N. on 1. 343. — *ὅπως—γένηται* denotes the purpose of *λεύσσει*. — *ὄχ' ἔριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ' ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112-115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *οἱ δ'*. See N. on 1. 606. — *ἐλόμμενοι* belongs to *ἐχάρησαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφίς*, *on both sides* (of the armies) = *between*. Cf. *Odys.* 3. 486, with my note. Buttman (Lexil. No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφίς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ὀλίγη . . . ἔρουρα*, *around* (each pile of arms) *was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116-119. *πρωτί*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φέρειν*, although it may be taken with *ἔπεμπεν*. — *Ταλθύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἔρον'*. See N. on 1. 103.

121-124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλόφ*, Epic for *γάλαφ*. — *Λαοδίκη* is properly in apposition with *γαλόφ*, but is attracted to the relative clause *τὴν . . . Ἑλικίδων* (see N. on 1. 36). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in *Odys.* 1. 69. — *εἶδος* is the synecdochical accusative.

125-129. ἐν μεράρῳ = ἐν τῷ οἴκῳ. Schol. — ἡ . . . ὄφαιε, and she was weaving a large web. See N. on 1. 31. Cf. Odys. 2. 104. — δίπλακα (sc. χλαῖναν) is in exegetical apposition with ἰστόν. — ἔθεν (Epic for εὔ = εαυτῆς) εἶνεκ', on account of her, i. e. Helen. — ὑπ' Ἄρηος παλαμῶν (from the hands of Mars) = ὑπὸ τοῦ πολέμου. Crus. — πόδα. See N. on 1. 58.

130-138. νόμφα, vocative of νόμφη (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — δέσκελα, wonderful. — οἱ πρὶν — οἱ, those, who before. This inversion promotes vivacity and emphasis. — πολέμοιο. S. § 193. — ἔαται, perf. mid. 3 plur. for ἦνται, from ἡμαι with present signification. — σιγῇ. See N. on v. 8. — παρὰ — κέπηγεν (i. e. παραπέπηγεν), near them are planted. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. Virg. Æn. 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." κέπηγεν is the 2 perf. of κήγνυμι with middle signification. — μακρά. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 319) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet δολιχόσκιος, casting a long shadow, far-shadowing. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — τῷ δέ κε νικήσαντι, to him who may happen (κε) to conquer. See N. on 1. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. ἀνδρὸς and the following genitives are objective. — ὀδόνρῳ stands for the singular. — τέρεν, tender, i. e. proceeding from a tender mind. — οὐκ οἶη, not alone. — ἅμα τῆγε, together with her. — Σκαίαι πύλαι, the Scæan gate, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. οἱ ἀμφὶ Πριάμον, Priam and his attendants. Cf. K. § 263. d. — εἶατο. See N. on v. 134. — δημογέροντες = γέροντες. Cf. 2. 21.

150-155. γῆραϊ, on account of their old age. — τεττίγεσσιν λοικότες, like cicadae. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — καθ' ἕλην is to be taken with δενδρέῳ, in the relation of a part to the whole. See N. on 1. 237. — δενδρέῳ depends upon the preposition in ἐφεζόμενος. — ὕπα. See N. on ἐλεεινά, 2. 514. — τοῖοι ἄρα, these then. — ἦντ', i. e. ἦντο. See N. on v. 134. — πύργῳ. This was a tower on the wall. — οὖν denotes an external connection with the preceding context. — ἦκα, softly, gently.

156-160. οὐ νέμεσις (= οὐ νεμεσητόν ἐστι) it is not censurable = not to be wondered at. — Ἀχαιοὺς — πάσχειν is the subject of ἐστὶ, to be supplied with νέμεσις. — τοιῶδ' ἀμφὶ γυναικί, about (i. e. on account of) such a woman. For this tropical use of ἀμφί, cf. K. § 295. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — εἰς ὧνα, in respect to her countenance. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . ἰοῦσ', *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See N. on 1. 116, 131. — πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162-170. δεῦρο . . . ἐμεῖο. Construct: δεῦρ' ἐλθούσα, ἴεν πάρωδ' ἐμεῖο. — ὄφρα ἴδῃ. See N. on 2. 440. — ὅτι . . . ἐσσί. See N. on 1. 153. — θεοί γύ μοι αἴτιοι εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 32-43. — ὡς . . . ἐξορομήνης is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ὄφρα ἴδῃ, the words ὅτι—'Αχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ὅστις δδ' ἐστίν, *who is that*. δδ' is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῇ belongs to μείζονες, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — ὅπως. See N. on 1. 108. — ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . ἔουκε. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royal canopy;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δία γυναικῶν, *divine woman*. δία is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — αἰδοίης τέ μοι ἐσσί, *thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δεινός "plus est quam αἰδώς et ad metum

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — *ὡς ὄφελεν*. See N. on 1. 415. — *ἀδεῖν*, 2 aor. infin. of *ἀνδάνω*. — *ὀπότε*. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied* etc. — *γνωτοῖς* is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — *παῖδα τηλυγέτην*, i. e. Hermione. Cf. Odys. 4. 14. *τηλυγέτος*, literally, *late-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see Crus. Lex.; Butt. Lexil. No. 101. — *ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο*, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — *τὸ = διὰ τούτου*. — *κλαίουσα τέτηκα*, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 3. — *οὗτος*. See N. on 88', v. 166. — *ἀμφότερον*, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — *δαῖρ . . . κυνώπιδος*, *he was the brother-in-law of me shameless*. *κυνώπιδος* is in apposition with *ἐμοῦ* contained in the possessive pronoun *ἐμός*. See N. on 2. 54. — *εἴποτ' ἔην γε*, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἴποτε esse pro ὀπότε dictum. quando ille erat socer meus; tum cum." Heyne.

183. ἦ . . . Ἀχαιῶν, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — *δεδημάτο*, Epic for *δέδημητο*. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subiecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy power* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184-190. ἔδη. See N. on 1. 260. — *Φρυγίην*. See N. on 2. 863. — *Οτρῆος-Μύδονος*. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam Cf. 16. 718. — *τότ'* refers to the time when Priam visited Phrygia. — *καὶ . . . ἐλέχθην*, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally*. — *ἀντιδνεῖραι*, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — *ἀλλ' . . . ἦσαν*, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192-198. *μοι* limits *εἶπ'*. — *τόνδε* refers forward to *δοτις 88' ἐστὶν* (see N. on v. 167). — *κεφαλῇ* limits *μείων*. See N. on v. 168. — *ἰδέσθαι* limits *εὐρύτερος*. See N. on 2. 452. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *αὐτὸς* is opposed to *τεύχεα*. S. § 160. 4. f. — *κτίλος ὤς*. See N. on v. 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, *ψιλὸς ἔων*. But *ἀρνεῖ μιν κ. τ. λ.* is not a useless repetition, but

is added to κτίλος ὄς, in order to set forth more fully the comparison. — ἴσκειν, *I liken, I compare*, is a causative form of εἶκω. Cf. Soph. Gr. Verbs p. 135. — πηγεσιμάλλῳ, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *strong*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the κτίλος among the white-fleeced sheep. — ὄτων limits πῶς.

199-202. Διὸς ἐκγεγαυῖα (2 perf. part. fem. of ἐκγίγνωμαι). Helen was the daughter of Jupiter. — δ' αἶ, "*porro, rursus*." Wolf. — τράφη. Buttman suggests τράφεν. See N. on 2. 661. — δῆμον Ἰθάκης (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — κραναῆς. Cf. Odys. 4. 605, with my note. — περ. See N. on 1. 131. — πυκνά, *prudent, wise*.

205-208. — ἤδη—ποτ'. See N. on 1. 260. — ἤλυθε. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, i. e. ἔνεκ' ἀγγελίης σευ, *on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 3) constructs thus: ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ εἵνεκα, which does not change the sense. — φίλησα (i. e. ἐφίλησα) = *I entertained them hospitably*. — φήτην, *the personal appearance*. — ἐδάην. See N. on 2. 299.

209-215. ἔμιχθεν (i. e. ἐμίχθησαν). See N. on v. 48. — σπάντων (sc αὐτῶν) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — ὑπείρεχεν ὤμους, sc. Ὀδυσσῆος. — ἄμφω ἐζομένω (when both were sitting), is a nominative absolute for ἄμφοιν ἐζομένοι. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, Ὀδυσσεὺς and Μενέλαος being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote ἐζομένων. — γεραρώτερος, *more venerable, majestic*. — πᾶσιν, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — ὅφαινον = ἔλεγον, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — ἦτοι. See N. on v. 168. — ἐπιτροχάδην, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — πᾶρα . . . λεγέω, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — ἐπεὶ αἱ πολύμυθος explains πᾶρα μέν. Hence ἐπεὶ may be translated *since* or *because*. — ἦ καί. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, εἰ καί, *although*. — γένοι. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216-224. ὅτε—ἀναίξειεν. See N. on v. 55. — στάσκειν is an iterative form of the 2 aorist of ἵστημι. S. § 118. c. — οὐτ' . . . προσηρῆς, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — ἄστεμφές belongs to σκηπτρον. — ἀδρεῖ φωτὶ ἰοικώς, *like a stupid man*. — φαίης κε, *you would say*. See Ns. on κεν ἔλοι, 2. 12; and on v. 392. — ζάκοτόν τέ τιν', *some one raging furiously, some furious one*, "qui loqui non possit, neque apud se sit præ iracundia." Bothe. — ἔμμενα. for εἶπα

8. § 124. — *αὔτως, thus = neither more nor less.* — *ἀλλ' οὐκ οὐδ' ἴσ' οὐκ* as soon as. *ἔρα* imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. — *μεγάλῃ, deep, sonorous.* — *νιφάδεσσιν—χειμερίσιν, like wintry snow-flakes.* Nothing can be finer than this comparison. — *ἀν—ἐρίσσειε* See N. on *φαίης κε*, v. 220. — *ὣδ' (thus)* belongs to *ἀγασσάμεθ'*, and *Ὀδυσῆος* limits *εἶδος*. — *ιδόντες (at seeing)* denotes the cause of *ἀγασσάμεθ'*. S. § 225. 4.

225–227. *τοσρίτον, the third time.* — *Αἰάντα.* See N. on 1. 138. — *τίς τ' ἄρ'.* See N. on 1. 7. — *ὅδ . . . τε.* See N. on v. 167. — *Ἀργείων* follows the comparative degree implied in *ἔξοχος*. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. — *κεφαλῆν* and *ὤμους* are synecdochical accusatives.

230–233. *Ἴδομενεύς.* See N. on 1. 145. — *ἐτέρωθεν, i. e. in another part of the Grecian army.* — *ἐνί, i. e. ἐν.* — *θεὸς ὧς.* See N. on v. 2. — *ἀγοί = ἡγεμόνες.* Crusius after Köppen. — *πολλὰκι (often)—δύοτι. — ἴκοιτο.* See N. on vs. 55, 216.

235–238. *κεν—γνοίην.* See N. on v. 216. — *καὶ τοῦνομα (i. e. τὸ οὐνομα) = καὶ ὦν οὐνομα.* — *δοιά, Epic for δύο.* S. § 80. 2. — *Κάστορα—Πολυδεύκεα, Castor and Pollux.* The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — *πύξ, in boxing,* is an adverb. — *μοι* limits *μία*. "*Hos eadem mihi (i. e. eadem, quæ me) peperit mater.*" Wolf. This is after the analogy of *δ' αὐτός*. Cf. 19. 293.

239–242. *ἦ—ἦ, utrum—an, either—or.* This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was *πότερον—ἦ*. Cf. Jelf's Kühn. § 875. a, b. — *ἐσπέσθην, imperfect with aoristic signification.* Soph. Gr. Verbs, p. 143. — *δεῦρο at Troy.* — *ἔποντο.* The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. *Obs.* — *αὐτ'* responds to *μέν* in the preceding verse. — *δειδιότες, because they dread,* denotes the cause of *οὐκ ἐθέλουσι*. See N. on 1. 196. — *μοι* is the dat. incommodi. See N. on 1. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. *τοὺς δ' refers to Castor and Pollux.* — *ἤδη, already.* — *κατέχεν φυσίβοος (food-producing) αἶα.* See N. on 2. 699. — *φίλη . . . γαίῃ.* i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245–249. *ἀνὰ ἄστν, through the city.* — *ἔρκια πιστὰ* refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — *ἔρνε δύο.* See v. 103. — *ἐύφρονα* "h. l. dicitur active *laetificum*" Ernesti. — *ἄσκῳ ἐν αἰγίῳ.* The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. — *κρητῆρα (κεράννυμι, to mix), a mixer, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by*

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; Odys. 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — γέροντα refers to Priam.

250-252. ὄρσοο, rise up, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of ὄρνωμι. — καλέουσι, sc. σέ. — καταβῆναι denotes the purpose of καλέουσι. — ὕ . . . τάμητε denotes the purpose of καταβῆναι.

253-258. Cf. vs. 136-138, 73-75.

259-263. βίγησεν, shuddered, at mention of a contest in which his son might fall. — ἐτάροις. The dative is employed instead of the accusative on account of the following ἵππους. — τοὶ δ' refers to ἐτάροις. — ἦ'. See N. on v. 221. — κατὰ . . . ὀπίσσω, he drew the reins back (a *tertiary equosum*. Bothe). — δίφρον is the terminal accusative = εἰς δίφρον. — Σκαιῶν, sc. πυλῶν. Cf. v. 145. — ἔχον = dirigebant.

264-266. ἀλλ' ὅτε δὴ β'. See N. on v. 221. — ἵππων is put here for the chariot. — ἐς μέσσον = into the open and intervening space.

268-275. ἄν, sc. ὤρνωτο from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2. — κρητῆρι (local dative) — μύθογον. See N. on v. 247. — οἶνον of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — βασιλευσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — μάχαιραν. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 7, with my note. — οἰ-ξίφεις. See N. on 1. 104. — ἄωρτο, hung, Epic plural of ἀέρω. — Τρώων and Ἀχαιῶν limit ἀρίστοις. — νεῖμαν ἀρίστοις, distributed it among the chiefs, in order that all might be parties to the oath. — τοῖσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 58. — μεγάλ' εἴχετο so that the Greeks and Trojans might all hear. — χεῖρας ἀνασχῶν. See N. on 1. 351.

276-280. Ἰδηθεν μεδέων, ruling from Ida. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *δι*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48-52) and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — Ἥλιος stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helios was invoked to witness solemn oaths." Keightley. — οἱ-τινυσθον. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — καμόντας is put euphemistically for θάνοντας. Cf. Odys. 11. 476. — ἀνδρώπους-θτις (Epic for θστις)-δμόσση. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. — φυλάσσετε, i. e. preserve inviolate.

281-287. εἰ μὲν κεν (i. e. εἰ μὲν)-καταπέφνη. See Ns. on 1. 90, 135, 136. — αὐτὸς stands opposed to ἡμεῖς δ' in the next verse. — Τρώας-ἰκνοδοῦναι. The infinitive (εἵχομαι, κελεύω, or ὀδὸς being understood. See

N. on 2. 418) is here interchanged with the imperative *ἐχέτω*, *if Paris kills Menelaus, let him have, etc.*,—*but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc.*—*τιμὴν* = *ποιήην*. Cf. v. 290. — *ἦτε . . . πέληται*, *which shall remain to their posterity*, i. e. shall be possessed by their posterity, and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be, *which shall be paid to their posterity for ever*, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be* (= so great as to be) *memorable among future generations.*

289-291. *Ἀλεξάνδροιο πεσόντος* denotes condition. — *εἴως . . . κικλήω*, *till I find an end of the war* = *till I finish the war* by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 337. 5.

292-297. *στομάχους*, *throats*. — *ἀσπαίροντας*, *palpitating*. — *θνητοῦ* (= *ψυχῆς*) *δευομένου*, *deprived of life*. — *μένος* = *δύμος* (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — *δεαδέσσω* is a local dative. — *ἔκχεον*, "*effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescebantur.*" Bothe. — *εἴχοντο θεοῖς*. Matthiæ (§ 401) refers the dative after *εἴχομαι*, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf's edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — *τις* = *ἕκαστος*. See N. on 2. 355.

299-301. *δὴπότεροι—πῆμῆναια*, *which of the parties may do wrong*. *ἄν* is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 338. 5; Mt. § 527. *Obs.* 1; S. § 215. 3. — *ὑπέρ*, *contrary to*; literally, *over, beyond*. Cf. Butt. § 147. p. 415. — *ὧδε* is explained by *ὡς ὅδε οἶνος*. — *σφ'* (i. e. *σφί*, Epic for *σφισί*) *ἐγκέφαλος* = *αὐτῶν ἐγκέφαλος*. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in *αὐτῶν καὶ τεκέων*, in the next verse. — *ἄλλοισι* = *ὑπὸ ἄλλων*. Cf. Mt. § 389. 1. — *δαμείην*. "*Vulgo μυγείην, quod est minus ἐμφατικόν.*" Bothe.

302, 303. *οὐδ' . . . Κρονίων*, *but the son of Saturn did not at all grant it* (i. e. their request) *to them*. According to the terms of the league (cf. vs. 281-284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *Δαρδανίδης*. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305-309. *ἠνέμβεσαν*. Cf. 2. 606. — *οὐπω* = *οὐπως*, *never, by no means*. — *ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι*. See N. on 1. 587. — *μαρνόμενον φίλον υἷον*. K. § 309. 8. c; S. § 225. 7. — *Ζεὺς . . . οἶδε*, *Jupiter doubtless knows this*. *τόγε* refers forward to *δὴπότερον . . . ἐστίν*. — *θανάτοιο τέλος*, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself: *θανά*

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310-313. ἐς . . . θέτο to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — ἀν δ' ἄρ' κ. τ. λ. Cf. vs. 261, 262. — ἐψορῆροι is taken adverbially.

315-319. αὐτὰρ responds to μὲν (K. § 322. R. 4), and ἔπειτα to πρώτων. — πᾶλλον (i. e. ἔπαλλον). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read βάλλον, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). — ὀπότερος—ἄφειη. See N. on v. 299. — ἤρῃσαντο is used absolutely. — θεοῖσι . . . ἀνέσχον. See N. on v. 296. — τίς. See N. on v. 297.

320-323. Ζεῦ . . . μέγιστε! Cf. v. 276. — ὀπότερος τάδε κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — τᾶδε . . . ἔδηκεν, was the cause of this war; literally, placed these doings (= caused this trouble) between both (people). — δόμον. See N. on δύμον, v. 98. — ἡμῖν δ' is written as though τὸν μὲν had preceded. — αὐ, on the other hand.

324-327. πᾶλλεν. See N. on v. 316. — ἀψ ὀρώων, looking backward in order to show his impartiality. — Πάριος, i. e. Πάριδος. — θοῶς . . . βρουσεν, leaped quickly from the helmet, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — οἱ μὲν refers to the other Greek and Trojan chiefs. — ἐκάστω has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads ἐκάστου, but the dative is more in accordance with poetic usage. — ἔκειτο (lay) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to ἴπποι, in the sense of *were*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — ἀερίποδες, literally, raising the feet, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift*.

328-333. Ἀλέξανδρος. See N. on 1. 392. — ἀμφ' ἑμοισιν. See N. on 2. 45. — καλάς. See N. on 2. 38. — ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις, silver ankle-clasps. The plates of the greaves (κνημίδες) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer ἐπισφύριον to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — ἀραρυίας (Epic for ἀραρυῖα) 2 perf. part. fem. of ἀραρίσκω, to fit, adapt. — δεύτερον αὐ, next, responds to μὲν πρώτα, v. 330. — δώρηκα is limited by Λυκάονος. — ἤρμωσε δ' αὐτῷ, for it fitted him.

334-339. ἀμφὶ δ' . . . ἀργυρόηλον. See N. on 2. 45. — σάκος, a shield, probably larger than the ἀσπίς, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — ἰφθίμω = αὐτοῦ ἰφθίμου ὕντος. Wolf. —

ἑντρύμων, *crested with horse-hair*. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significancy of the expression, **δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν**, *and his crest waved dreadfully from above*. — **ἄρῃρει**, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of **ἀραρίσκω**. See N. on v. 331. — **ὡς δ' αὖτως** (i. e. **ὡσαύτως δέ**), *thus also, in the same manner*.

340-345. **ἐκάτερθεν ὀμίλου**, *in each army*. This is considered by Ranner (§ 273. 4) as the partitive genitive. — **δάμβος**, *amazement*. The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — **ἐγγύς** to each other. — **στητήν**. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — **σειοῦν'** (i. e. **σειοῦτε**), *shaking*. — **ἀλλήλοισιν κότεοῦτε**. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346-350. **πρόσδε—προῖε** according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — **δολιχόσκιον**. See N. on v. 185. — **πάντοσ' εἶσεν**, *equal on all sides*. The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by **κυκλωτερῆ**. — **χαλκόν**. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads **χαλκός**, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. — **οἱ αἰχμή**, *its point*. For the dative, see N. on l. 104. — **δεύτερος** in the order in which they were to throw their spears. — **ἔρρυτο χαλκῷ**, *rushed upon (him) with his spear*. Cf. **altior insurgens**, Virg. *Æn.* 11. 697. **χαλκῷ** may be referred to the dative of accompaniment. — **ἐπευξάμενος**. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351-354. **ἄνα** is the vocative of **ἄναξ**. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — **ὄδς τίσασθαι=ὄδς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον**. Crusius. Cf. v. 322. — **ὁ . . . ἔοργεν**, *who first inflicted evils upon me*. For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — **δίων**. See N. on v. 16. — **ὄφρα** (*in order that*)—**ἐβρίγησι** (perf. of **βριγῆν** with pres. signification). See N. on l. 82. — **καί, even**. — **ὄψιγονών ἀνδρώπων**, *posterity; literally, men born astetwards*. — **ξεινοδόκον** (*host*) **κακὰ βέξαι**. See N. on v. 351. — **ὁ κεν** (= **εἴ τις**) — **παρῶσχη**. See N. on 2. 391.

355-360. **ἀμπεκαλῶν** (i. e. **ἀναπεκαλῶν**), *having poised or drawn back the spear, in order to throw it with greater force*. — **ὄβριμον**, *heavy*, or as some render it, *impetuous*, a sense which it has in **ὄβριμον ὕδωρ**. — **ἠρήρειστο**, (*hasta transactum erat*). Crusius. — **ἀντικρῶ**, *entirely through, through and through*. — **χιτῶνα**, *the cuirass, coat of mail*. — **ὁ δ'**, i. e. Paris. — **Κῆρα μέλαιναν** (= **θάνατον**). See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. *ἀνασχόμενος*. It has been common to supply *χεῖρα* or *εἶκος*, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — *ἀμφι . . . χεῖρός*, but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — *ἰδὼν . . . εὐρὸν* where was the residence of Jupiter.

365-368. *σεῖο* depends on *δλοότερος*, and *θεῶν* upon *οὔτις ἄλλος*. — *ἐφάμεν*. See Ns. on 2. 87; 3. 28. — *κακότητος* is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — *μοι* belongs in sense to both *χεῖρσσι* and *ξίφοι*. See N. on 1. 104. — *ἤχθη*, rushed forth, 1 aor. pass. of *ἀίσσω* with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. — *παλάμφιν*, Epic genitive for *παλάμης*. — *οὐδ' ἔβαλον μιν*. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 860.

369-372. *κόρυδος* is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 132. No. 10. — *λάβεν*, sc. *αὐτόν*. — *μετ'*, towards. — *ἔγχε* (i. e. *ἔγγχεν*), was choking. — *ἰμάς*. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — *ὅς* refers to *ἰμάς*. — *τροφαλείης* is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (*τροῦν*, *φάλος*), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. *κεν εἴρυσσεν—εἰ μὴ νόησε*. See N. on 2. 155. — *οἱ* is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — *Ἰφι κταμένοιο*, killed by violence. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — *κεινή* (Epic for *κενή*), empty, because no longer attached to Paris. — *ἔσπετο*, came with, followed. — *τὴν μὲν*, i. e. the helmet. — *μετ'*. Cf. v. 370. — *κόμισαν* (to the ships) . . . *ἑταῖροι*, as trophies of the victory.

379-382. *ὃς* refers to Menelaus. — *ἄψ* in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *again*. — *ἐγγχεῖ* is to be constructed with *κατακτάμενας*, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — *τὸν δ'* refers to Paris. — *ἔστε θεός*, as a goddess; "inasmuch as she

was a goddess." Mt. § 629. — καδ' is put for κατ', by assimilation with the following consonant. — κηώντι, *perfumed, scented*.

383-389. καλέουσ' (i. e. καλέουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of ἔε (Epic imperf. for ἔει from εἶμι). — περι . . . ἦσαν, *and around her were Trojan women in great numbers*. Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. — νεκταρέου, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented*. The epithet is borrowed from νέκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — έανού. See N. on κόρυθος, v. 369. — γρητ' limits εἰκνία. — μιν = έαυτήν. — οί. See N. on v. 372. — Λακεδαίμονι is the local dative. — ἥσκειν, Epic imperf. 3' sing. of άσκέω. Cf. K. § 320. R. 1. — μίν, sc. τήν γραῖν. — μιν in τῆ μιν refers to Venus, and limits έισαμένη.

391-394. δγ' is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — δινωτοῖσι, *turned with a lathe*. — κάλλει . . . εἴμασιν, *resplendent in beauty and attire*. — ουδὲ . . . εἰδεῖν, *you would not say* (≠ one would not think. Cf. K. § 303. R. 6) *that he had come from battle with* (literally, *having fought with*) *a man*. — ἀλλῃ. Repeat mentally φαῖνς κε. — χοροῖο νέον λήγοντα, *having just ceased from the dance*.

395-397. τῆ-δυμῶν (see N. on 1. 104), *her fond desire for Paris*, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — καί ρ' ὡς οὖν ένόησε, *as soon as she perceived*. — περικαλλέα δειρήν. Cf. Virg. *Æn.* 1. 402. — ἔρ', *then*. — έπειτα responds to ὡς in v. 396.

399-400. ταῦτα = *so, in this manner*. — Cf. K. § 278. R. 2. — ἦ . . . εἴεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Helen either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . ἠπεροπεύειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of πολλίων, see N. on v. 340. — Φρυγίης limits πολλίων. — Μηροῖης. See N. on 2. 864. — κα' κείδι, *there also*. — οὐνεκα, *because*. In 1. 111, τοῦδ' ένεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοῦνεκα (*on this account*) following in v. 405. — δή. See N. on 1. 110. — εἰδέει . . . άγεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — στυγερήν έμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — δολοφρονέουσα denotes the purpose of παρέστης. — ἦσο-ἰούσα, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be ἴδε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καί ἦσο παρ' αὐτῷ. — δεῶν . . . κελούδους, *renounce* (= *forsake*) *the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπόειπε, for ἀπίειπε. The sense is essentially the

same in both readings *πρόδεσιν* denotes manner. — Ὀλυμπον. See N. on οὐρανόν, 1. 317. — ἀλλ' . . . ὀΐσθε, *but be whispering always at his side* (literally, *about him*). — ἐ (= ἐκείνον) φύλασσε = *take care of him*. — εἰσόκε — ποιήσεται (i. e. ποιήσεται). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. — ὄγε. See N. on 1. 190. — δούλην = *concubine*.

410-412. κείσε, i. e. to the bed-chamber of Paris. — δὲ = γάρ. — κεν εἴη (sc. κείσε ἵναί). See N. on 1. 232. — πορουνέουσα, *to preraze* = *to share*, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; Odys. 3. 403. — μωμήσονται, *will scoff at, deride*. — ἄχε' ἄκριτα, *incessant grief* at my fallen condition.

414-417. μή μ' ἔρεδε. Cf. 1. 32. 519. — μή . . . μεδέω (Epic subj. for μεδῶ). See N. on 1. 28. — τῶς (i. e. ὅς) — ὡς, *thus* — as. — ἐκπαγλ', neut. plur. of ἐκπαγλον, as an adverb, *vehemently*. — μέσσοφ δ' ἀμφοτέρων, *in the midst of both, between both*. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. Virg. *Æn.* 2. 571-573. — μητίσσομαι is put for μητίσσωμαι, since it is connected by δ' to μεδέω in v. 414.

419, 420. κατασχομένη, 2 aor. mid. part. of κατέχω, *covering herself* with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — λάθειν *was concealed from*. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — δαίμων, i. e. Venus.

421-427. Αλεξάνδροιο δόμον (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. § 316. — ἀμφίπολοι. Cf. v. 144 — ἔπειτα responds to εἶρ' in the on v. 171. — τῆ. See N. on v. 378. — φιλομμεϊδής, *laughter-loving*, epithet usual to Venus. — ἀντί' (for ἀντία), *before, opposite to*. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — θεὰ — φέρουσα, *the goddess (herself) bringing it*. θεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. φέρουσα is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, *in company with, with*. — ὄσσε πάλιν κλίνασα, *turning away her eyes*.

428-431. ἤλυδες ἐκ πολέμου. The tone in which this was uttered doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — ὡς ἔφελος See N. on 1. 415. — ἀντάδ' on the field of battle. — ἦ . . . εὐχέ' (i. e. ἠύχου), *formerly, forsooth, you boasted*. ἦ μὲν and γέ add to the irony of the passage. Cf. Jelf's Kühn. §§ 731. 1; 735. 7. — Μενελάου depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εὔχε'. Cf. S. § 224. — χερσὶ = *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' . . . Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηΐφιλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ . . . κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀφραδέως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μέ-θυμὸν ἐνιπτε. For the double accusative, see N. on 1. 237. — νῦν . . . Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὺν Ἀθήνῃ, *with the aid of Minerva*. "Invidiose Minervæ opo, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. — ἐγώ, sc. νικήσω. — παρὰ . . . ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἄγε δῆ. See N. on 1. 141. — τραπελομεν, Epic for τραπεύομεν (-ώμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ πάποτε. See N. on 1. 106. — μ'—φρένας ἀμφεκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ὦδε. The correlate is ὡς in v. 446. — οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀρπάξας. Were it not for what is said in vs. 173-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐρατεινῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανάη was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σεο—ἔραμαι. Cf. S. § 193.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. — τῶ μὲν ἄρ', *there then*. The next verse corresponds to με

449-454. ἀν' (i. e. ἀνδ). See N. on 1. 53. — εἰ που ἐσαδρήσειεν. See N. on 1. 66. — δείξαι, to show, point out. — οὐ . . . ἴδοιτο, for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship. τίς is here taken collectively. — Ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ, equally with black death. μελαίνη has in this connection the sense of gloomy, dreadful. — γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — ἀπήχθετο. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this, strictly speaking, is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμισεῖτο, and not to ἐμισήθη. Butt. (Ir. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, had made himself hated, had become hated.

456-460. Δάρδανοι. See N. on 2. 819. — νίκη—φαίνεται—Μενελάου, the victory evidently belongs to Menelaus. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of οὔσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction φανερόν ἐστι, τὴν νικῆν εἶναι Μενελάου. Cf. K. § 310. R. 3. — ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. — ἦτε . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. ἡγορόωντο, were conversing. — δαπέδῳ is here put for the palace — μὲτὰ δέ σφισι = ἐν αὐτοῖς. — Ἥβη, Hebe, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — ἐφροχόει has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 93. 1. — *δειδέχατ' ἀλλήλους*, were drinking to one another. This verb is the pluperfect of *δείκνυμι*, with the imperfect signification. — *Τρώων πόλιν εἰσορόωντες*, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — *παραβλήδην*, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting*, or *in opposition*.

7-13. *δοιά*, Epic for *δύω* or *δύο*. — *Ἀργείη* was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — *Ἀλαλκομενής*. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from *ἀλαλκεῖν*, *to defend*, but in order to preserve the analogy with *Ἥρη τ' Ἀργείη*, it is better with Strabo to derive it from *Alalcomenæ*, a place in Bœotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — *κόσφι*, sc. *τοῦ Μενελάου*. — *εἰσορόωσαι τέρπεσδον*, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — *τῷ δ'* refers to Paris, *δ'* responding to *μέν* in v. 8. — *παρμέμβλωκε*, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of *παραβλάσκω*, by metathesis and epenthesis from *ΜΟΛΩ*. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — *νῦν* refers to the time of the recent combat. — *οἰόμενον θανέεσθαι*, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 35. — *νίκη-Μενελάου*. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. *φραζόμεθ'*. See N. on l. 141. — *τάδε ἔργα* refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — *ἢ-ἢ*, *whether-or*. — *ῥ'* has here its explanatory sense, *namely*. — *φύλοπιν αἰρήν*, *direful battle*. — *ἔρομεν* (i. e. *ἔρωμεν*), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — *εἰ δ' αἶ πῶς*, "*sin autem forte*." Crusius. — *αὐ πῶς*. Buttmann reads *αὐτως*, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of *οὐτῶς*, but this is already implied in *τῶδε*, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — *οἰκείοιτο*, *might be inhabited* = *might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. *αἰ δ'—Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη*, and these (viz.) *Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — *ἐπέμυξεν*, *murmured indignantly*, "*compressis labis gemebant*." Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection *μῦ* (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter, and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — *πλησίου* (sc. *ἀλλήλοις*) *near together*, the better to plan the destruction of Troy (*κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην*). — *ἀκ'ων*. Cf. 1. 34. — *σκυζομένη*, *although indignant*. See N. on 1. 131. — *χόλις* . . . *ἔρει* denotes the reason of *οὐδέ τι εἶπεν*, and *δὲ* has, therefore, the force of *γάρ*. — *ἄγριος*, *wild, violent*. — *Ἥρη* is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits *Ἥρη*. — *οὐκ ἔχαδε*, *did not contain* (= *could not restrain*), 2 aor. of *χανδάνω*.

25-29. *αἰνότατε Κρονίδη*. Cf. 1. 552. — *πῶς, ἵω* is it? *why?* — *ἔλιον*, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — *ἰδρῶ*, Epic for *ἰδρῶτα*. K. § 213. 7; S. § 56. — *ὄν Πρωσα* (Butt. *ἰδρῶσα*) *μύγω*, *which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — *καμέτην—ἴπποι*. See N. on 1. 305. — *μοι*. See N. on 1. 104. — *λαὸν ἀγειροῦσα*, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people of Greece for this expedition*. — *κακὰ*. See N. on *πῆμα*, 3. 50. — *ἔρδ'* (i. e. *ἔρδε*), *do it*, i. e. *make my labor fruitless*. — *ἐπαινέομεν* is future. See N. on 3. 383. — *θεοί* is in apposition with *ἡμεῖς* the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. *σὲ—κακὰ βέζουσιν*. See N. on 1. 290. — *ἀσπερχές*, *eagerly, vehemently*. — *ὠμὸν βεβρώδοις*, *could eat up raw = could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — *τότε κεν*, *then perhaps*. — *μὴ—γένηται*. See N. on 3. 434. Some may prefer to take it in the sense of *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — *ἔρισμα*. "*Vox ἀπαξ λεγομένη*. Anglicè, *a bone of contention*." Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentium." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40-42. *ὀππότε κεν—ἐδέλω*. See N. on 1. 168. — *μεμαῶς* (2 perf. part. of *ΜΑΩ*), *being eager*, strengthens *ἐδέλω* in the sense of *ardently, earnestly wish*. — *τὴν—ἔδι=τοιαύτην—ἐν ᾗ*. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands *τὴν* in the sense of *τινα* indefinitely. — *ἐγγεγάσσις*, 3 plur. 2 perf. of *ἐγγιγνομαι*, *to be born in = to be in*. — *διατρίβειν* is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on *ἔρτω* and *βάλλω* in v. 39. — *ἔῶσαι* is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat *ἐξαλαπδέαι* from v. 40, but cf. 5. 148.

43-49. *γάρ* enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐκὼν θυμῷ, *of my own accord although* (see N. on 1. 131) *with unwilling mind = against my will.* — αὐτὰρ—ναιετάουσι πόλῃες (see N. on 1. 391)—τάων = πασῶν γὰρ πολέων αἱ ναιετάουσι. This sentence explains ἀκοντὶ θυμῷ. — περί in περί κῆρι is an adverb, *very much in my heart*, the accusative being synecdochical. Cf. Od. 5. 36. Spitzner accentuates περί κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, “*praclara.*” Heyne. — ἔμμελίω for ἔμμελῖαο, Epic genitive of ἔμμελῖης, *having a good ashén spear = skilled in the use of the spear, warlike.* — οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. — γὰρ explains and confirms v. 46. — ἔϊσης. See N. on 1. 468. — τῷ . . . ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), *for we gods have this honor allotted to us*, i. e. this is our prerogative.

51–55. φίλταται, “*propter cultum ibi Junonis antiquissimum.*” Bothe. — Μυκῆνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — δὲ ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — περί κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero’s name inserted in the list of the prescribed. — τῶν . . . ἴσταμαι, *no one of these will I stand before = will I protect.* — μεγαίρω and φθονέω (“*praesentia pro futuris.*” Heyne) are both taken in the sense of *to hinder, interpose with view of preventing.* — οὐκ εἰὼ διαπέρσαι (= *try to prevent your destroying them*). See N. on κατ’ αἴσαν—οὐδ’ ὑπὲρ αἴσαν, 3. 59. — φθονέουσ’ denotes means. See N. on 1. 168.

57–61. ἀλλὰ—καί, *moreover*, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ causal. — ἐνθεν—ᾧθεν, *hence—whence.* Cf. Butt. § 116. 6. — πρεσβυτάτην (= *most revered*) is limited by γενεῖν and οὐνεκα . . . κέκλημαι (= *είμι*). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62–67. ταῦθ’, *in these things*, is a synecdochical accusative. — ὑποείζομεν (i. e. ὑποείξωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. — θάσσον, *quickly.* — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. — ἐλθεῖν and πειρῶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φύλοπιον is taken here in the sense of *battle-field.* — ὑπερκύδωντας, *exulting greatly* on account of the victory of Menelaus. — πρότεροι gives emphasis to ἄρξωσι. — ὑπέρ, *contrary to.* — δηλήσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῦς.

69. αὐτῶν Ἀθηναίων. “*Asyndeton eoxegeticum.*” Bothe. See N. on 2. 9.

73, 74. *πάρος μεμναιῶν*, *desiring before to break the truce*. Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — βῆ δὲ . . . ἀΐξασα. Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. *οἶον δ' ἀστέρη*, *such a meteor*. The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from *μετέωρος*, *raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The *σπινθήρες*, *sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — *ἀστέρη ἦκε*. Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into *ἀστέρ' ἔηκεν*. "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — *τέρας* is in apposition with *ἀστέρη*. — *τοῦ*, sc. *ἀστέρος*.

79-81. *ἔδορ ἐς μέσσον*, *leaped into the midst of the Greeks and Trojans*. Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — *δάμβος*. Cf. 1. 199. — *ᾧδε . . . ἄλλον*. Cf. 2. 271.

82-84. *ἦ ῥ' ἀπίς κ. τ. λ.* Bentley takes this interrogatively, *shall there again be direful war?* etc. If it be read without the interrogation, *μᾶλλον* may be understood before *ἦ* in v. 83 (cf. K. § 323. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace*. Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. *ἦ δ'* refers to Minerva. — *κατεδύσαδ'*, *mingled amongst*. Crusius edits *κατεδύσεδ'*. — *Λαοδόκῳ Ἀντηγορίδῃ*. Cf. 2. 822. — *Πάριον*. See N. on 2. 827. — *εἴ που ἐφόροι*, *if any where she might find*

him. ἐφόροι depends on διζήμενη, which takes its time from κατεδύσαθ'. — εὔρε. See N. on 2. 169. — Ἀισήποιο. See N. on 2. 825. — ἀγχοῖ Pandarus. See N. on 2. 172.

93-99. ἦ . . . πείθοιο, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαίης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαίης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πᾶσι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of παρὰ πάντων τῶν Τρώων. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλήϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πᾶμπρωτα = παρὰ τοῦτον δὴ πάντων πρώτον. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἶ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. ὀστεισον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 273. R. 7. c; Butt. § 132. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — βέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὺ (for σαυτὸν) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελείης See N. on 2. 824.

104-109. τῷ . . . ἄφροσι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish = his foolish mind*. — αὐτίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — ἐσύλα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ὄν ρα. See N. on 1. 405. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, sc. αὐτοῦ. — δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 730) ἐν προδοκίῃσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, i. e. κέρατα. — ἑκκαίδεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστή was 3.0336 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραξόδος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἤραρε, *joined them together*. Reference is had to the roots of the horns. — πᾶν

i. e. every part of the bow. — *κορώνη* refers to the end of the bow where the string was tied. On these ends were golden (*χρυσίην*) knobs or rings. Yates refers the *κορώνη* to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — *τὸ μὲν εὖ κατέθηκε, ἥ* (Pandarus) *laid it carefully (εὖ) down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer *εὖ* to *ταυνοσάμενος*, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well*. — *ἀγκλίνας*, i. e. *ἀνακλίνας*. — *πρόσθεν* Pandarus. — *πρὶν—πρίν*. See N. on l. 98. — *βλήσθαι*, 2 aor. mid. infin. of *βάλλω* with passive signification.

116-118. *σύλα* (i. e. *ἑσύλα*)=*ἀφύρει*. Schol. — *ἀβλήτα, ἠψλοση*, i. e. never having been discharged. — *ἔρμ'*, *the cause*; literally, *the prop*, upon which the *δύναμις* were considered as resting. — *πικρόν, σλαγρ*, *piercing*.

119-121. See vs. 101-103.

122-126. *γλυφίδας*, *the notch or slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — *βόεια*. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — *τόξω δὲ σίδηρον*, *and (he drew) the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — *κυκλοτερές, τὸ αὐτὸ*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — *λίγξε βίος κ. τ. λ.* These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (*καθ' ὄμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίνων*), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (*μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων*), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127-131. *σέθεν*, Epic for *σοῦ*. — *λελάθοντο*, Epic 2 aor. mid. for *ἐλάθοντο*. — *Διὸς θυγάτηρ*, i. e. Minerva. — *ἀγελείη*, *the spoil-collector*. — *πρόσθε σῆμα*. See N. on v. 54. — *ἦ = ἐκείνη*. — *τόσον—ὡς δε*,

as *πικλ*—as *when*. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — *χροδς* = *σώματος*. — *παιδδς* is the separative genitive. — *έέργει*. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read *έέργγ*. See N. on 2. 147. Crusius takes *λέζεται* also for *λέξηται*.

132-140. *δ' αδτ'*, but on the other hand. *δέ* is here resumptive, vs. 127-131 being a sort of parenthesis. — *δδ*, *where*. — *διπλόος ήντατο θάρηξ*, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (*όχηες*), and to the lower part of which the girdle was fastened by *όχηες ζωστήρος*. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — *άρηρότι* (sc. *σώματι*), *filling tight to his body*. — *διά μέν . . . ήρήρειστο*. "Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit." Clarke. — *άρ'*, *then*, marks the order of the things mentioned. — *έλήλατο*, *was impelled*, pluperf. pass. of *έλαώνω*, with the imperf. signification. — *μίτρης*. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — *έρυμα* and *έρκος* are in apposition with *ήν* referring to *μίτρης*. Zenodotus reads *έλυμα*, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — *άκόντων* is the objective genitive. See N. on 1. 284. — *οί—έρυτο* = *έρυτο οί χροδα*. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes *έρυτο* the 3 sing. imperf. of *έρύω*, as if from *ΕΡΥΜΙ*. — *διαπρόδ . . . τής*, but it went entirely through (*διαπρόδ*) this also. *είσατο*, 1 aor. mid. of *είμι*. — *έπέγραψε*, *grazed*. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141-146. *ός δ' έτε*—*μίην* (*stains*). See N. on 2. 147. — *Μηονίς*. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — *κάμοα* "is a fem. of *Κάρ*, probably from the root *Κάρη*." Smith's Crus. Lex. — *παρήϊον* (sc. *άγαλμα*. Cf. v. 144), *a cheek-ornament*. — *έμμεναι* denotes the purpose of *μίην*. — *βασιληϊ δέ κείται έγαλμα*, but the ornament lies (as a present) for a king. — *άμφότερον* refers to *κόσμος* and *κύδος*, which nouns denote the purpose of *άγαλμα* with which they are in apposition. — *Ίππφ*, *έλατήρι*. See N. on 1. 39. — *τοίωι*, *such*, i. e. white as ivory. Heyne refers *τοίωι* to the verb, in the sense of *τοίωις μίανθην*, so were stained. — *μίανθην*, Epic 3 dual of *μαίνω* K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3rd Epic for *μίανθεν* (*έμίανθισαν*).

151-154. *νεῦρον*, the thong, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — *τε καί*, and also. — *ἐκτός* his flesh. — *ἔψοφρον*, back, again; literally, *flowing back*. — *οἱ θυμὸς ἀγέρδη* = his spirits rallied, he took heart. — *τοῖς δὲ* (among them. See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — *χειρὸς*. See N. on 1. 197.

155-161. *φίλε* has *ι* on account of the arsis. — *θάνατον* is in apposition with *θρῆναι*, denoting its result = *for thy* (τοί. See N. on 1. 104) *death*. See N. on 3. 50. — *ἴσον*, alone. — *μάχεσθαι* denotes the purpose of *προσθήσας*. — *ῶς*. See N. on 1. 276. — *κατὰ-πάτησαν* (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — *οὐ μὲν πως ἔλιον*, *by no means in vain* (i. e. unavenged when violated). *ἔλιον* is derived from *ἔλι*, the sea, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet *ἀτρύγετος*, *unfruitful*. — *πέλει* = *can be*. — *σπονδαί κ. τ. λ.* Cf. 2. 241. — *εἴπερ γάρ*. See N. on 1. 181. — *ἐκ* belongs to *τελεί*. — *τε καί* = *yet*. — *ἀπέτισαν*. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164-168. *στ'—ὀλώλη*. See N. on 1. 242. — *ὑψίζυγος* is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — *ἐπιστέφω* (*shall brandish against*) depends on *στ' ἔν*. — *ἐρεμνῆν*, *dark, gloomy*, and hence *dreadful*. — *τῆς δ' ἀπάτης* is the causal genitive. Buttman prefers *τῆς ἀπάτης*. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. *ἄχος σέθεν*, *on your account*; "*regret for thee*." Thiersch § 205. 12. *ἄχος σευ* (enclitic) would be *thy regret*. — *αἶ κε = ἔάν*. See N. on 1. 90. — *μοῖραν—βίβωιοι*, *measure of life* which is allotted to you. — *ἐλέγχιστος*. Cf. 2. 285. — *πολυδίψιον*, *very thirsty* = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — *κεν—ἰαομένη*, *I shall return*. S. § 215. 3. See N. on 2. 12. — *γάρ* explains *ἐλέγχιστος*. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — *κάδ' δέ κεν κ. τ. λ.* Cf. 2. 160, 176. — *πίσει*, *will cause to decay, will rot*. — *ἐπί*, *after*. K. § 296. II. 2. Some render it, *on account of*.

176-182. *κε—ἐρέει*. The indicative is rendered less certain and definite

by κε. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — ἐπιδρόσκων, *lapping upon* in derision. — αἰὼ οὕτως—τελέσει 'Αγαμέμνων, *thus may Agamemnon accomplish*. See N. on 2. 371. — ἐπὶ πᾶσι, *upon all*. — δὴ is taken ironically. See N. on 1. 110. — κεινῆσιν as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). — ὡς ποτέ τις ἐρέει. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits κε, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — τότε is the correlative of ποτέ. — μοι . . . χθῶν, *may the wide earth grieve for me*.

184-187. μηδέ τί πω δειδίσσεο, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — ἐν καιρίῳ (sc. μέρει) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — πάγη, Epic 2 aor. pass. of πῆγνυμι, *has pierced, remained infixed*. — παροῦδεν, *on the outside*, is opposed to ὑπένερδεν in the next verse. — ζῶμα = δώρηξ, v. 16.

189-191. αἰ γὰρ—εἴη. See N. on 2. 371. — φίλος δ' Μενέλαε. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative φίλος, cf. S. § 45. N. 1. — ἐπιμάσσειται (fut. of ἐπιμαίωμαι), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — & . . . ὀδυνῶν is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of παύσῃσι (σὲ) ὀδυνῶν, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192-197. δεῖον κήρυκα. See N. on 1. 334. — Ταλθύβι'. Cf. 1. 320. — Μαχδόνα. Cf. 2. 732. — φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *virum filium Æsculapii*, i. e. *filium puberem sive adultum, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere*." Bothé. Cf. Mt. § 430. 6. Heyne says that φῶτα may be constructed with Μαχδόνα, or taken absolutely. — ἴδῃ Μενέλαον, *may see Menelaus*, i. e. *examine his wound*. — τίς, *some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113-115. — τῷ i. e. the archer referred to in the preceding line. — κλέος—πένθος. See N. on πῆμα, 3. 50.

199-203. βῆ δ' ἰέναι. See N. on 2. 183. — παπταίνων denotes purpose. See N. on 1. 13. — Τρίκης ἐξ. See N. on 2. 729. — ἀγχοῦ. See N. on 2. 172.

204. ἔρσ', i. e. ἔρσο. In 3. 250, it is written ἔρσοο.

205-208. Cf. 195-198.

209-214. βὰν (i. e. ἐβησαν) refers to Machaon and the herald. — ὅδε . . . ἦν, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — δὲ in περὶ δ' connects its sentence with ὅδε . . . ἦν, *and where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — ἀγγηγάδ' (i. e. ἀγγηγάτε), Epic pluperf. 3 plur. of ἀγέλωμαι, with reflexive signification, *collected, gathered together*. The personal ending -ατο is put for -ντο. Cf. S. § 118. 2. — δ δ' refers to Menelaus.

— *αὐτίκα δ'* responds to *ἀλλ' ὅτε* in v. 210. — *πάλιν* is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with *ἐξελοκόμενοι*, and *ἔγεν* (for *ἔαγεν*, i. e. *ἔδησαν*) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct *πάλιν* with *ἔγεν*, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132–135; 185–187.

218, 219. *αἶμ' ἐκμυζήσας*, “more rudium populorum.” Bothe. — *ἐπ'* belongs to *πῶσσε* (*ἐπιπῶσσε*) in the next verse. — *ἔρ'*. See N. on l. 306. — *οὐ—πατρί*, to his father. See N. on l. 104. — *Χείρων*, *Chiron*, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on l. 268.

220–222. *τόφρα δ'* (*in the mean while*) is opposed to *ὄφρα*. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — *Τρώων στίχες ἤλυθον*. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. — *αὐτίς*, again. Cf. 3. 340. — *κατὰ—ἔδυν*, “*induerunt*.” Crusius. — *μνήσαντο* with joy.

223–227. *οὐκ ἂν—ἴδοις*, you would not have seen, is put, says Eustathius, for the Attic *οὐκ ἂν εἶδες*. The protasis can be mentally supplied. — *βρίζοντα*, slumbering, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — *καταπύσσονται*, *stealing away* = shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — *γὰρ* confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — *ἔασε*, he let go = he gave to his attendant. — *ποικίλα*, adorned. — *ἀπάνευθ'*, apart from Agamemnon, yet near at hand, as appears from *παρισχήμεν* in v. 229. — *φυσίδωντας*, snorting, as steeds do when impatient of inaction.

229–233. *παρισχήμεν*, sc. τὰ ἄρματα. — *ὀπότε κεν—λάβῃ*. See N. on l. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. — *αὐτὰρ* not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — *ἐπεπωλεῖτο*. Here begins the *ἐπιπώλησις* of Agamemnon, referred to in the title of the book. — *οὗς—ἴδο*. See N. on l. 187. — *τοὺς* is the antecedent of *οὗς*, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234–237. *μήπω τι*, in no respect whatever. — *ἀλκῆς* is the separative genitive. S. § 197. 2. — *ἐπ ψευδέσσι*, to perjured men. *ἐπι* denotes the

aim of ἀρωγός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, deceptions*, the abstract for concrete. — ἀλλ' ὅσπερ πρότεροι, *but whoever first*. Cf. vs. 67, 72. — χροά, singular for plural.

240, 241. ὀστίνας—τούς. See N. on τούς, v. 233. — μεδιέντας—πολύμοιο, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242-246. ἰώμωροι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from *id, voice*, in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death*. — ὅ νυ σέβεσθε, *are ye not ashamed?* — τίφθ' (i. o. τίπτε). See N. on 1. 202. — ἔστητε, Epic for ἔστατε (i. e. ἔστήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves = do you stand?*), and writes it ἔστησε. — τεθηπότες, 2 perf. part. of τέθηπα (θάψω) as present. — ἔκαμον—δέουσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (= *wide*), Epic gen. of πολός. — πεδίοιο. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. — ὡς responds to ἦντε in v. 243. — ἦ μένετε, *or do you wait*. This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα τε νῆες εἰρύατ' (i. e. εἰρυντο. See N. on 1. 239) εἵπρυνμοι, i. o. *into the camp*. — αἶ κ', *whether*. See N. on 1. 66. — ὑμῖν ὑπέροσχη χεῖρα for your protection.

251-256. Κρήτεσσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἀμφ' Ἴδομενῆα, *Idomeneus and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἴδομενεύς, sc. ἐδωρήσαστο. — Μηριώνη. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the *οὔραγός*. Cf. Xen. Cyr. II. 3. § 22, with my note. — μελιχίοισιν, sc. ἐπέεσσιν.

257-260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί, as a preposition. — ἐν πολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle, or councils of war*. — δαίθ', i. e. δαίτ'. — ὅτε περ (*whomsoever*)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—ἴνον, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. — εἵπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὺν δὲ πλείον. — ἐμοὶ limits ἔστηχε understood. — ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. See N. on 1. 110. — ὕρσευ, Epic for ὕρσοο. — οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (= *have shown yourselves*). οἶος agrees with the subject implied in ὕρσευ.

266-271. ἐρίητος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. — ἰπίστην = ἰπεσχύουην. Schol. — ἀλλ' responds to μὲν in v. 266. — σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded*. — ἐπεὶ . . . θηλήτατο. See N. on v. 67

272-278. κῆρ is the accusative synecdochical. — Αἰάντεσσι, the Ajaxes. See N. on 2. 273. — νέφος—πεζῶν, a cloud of infantry. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — ὡς δ' ἔτ'—εἶδεν. See N. on 3. 10. — ἀπὸ σκοπιῆς, from a watch-station. Cf. Odys. 4. 524. — ὑπὸ Ζεφύροιο ἰσῆς, by the roar of the west-wind (see N. on 2. 147) = by the boisterous west-wind. — τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits φαίvet'. The comparative μελάντερον is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttman (Lexil. No. 55. § 2) thinks that ἤτε is put here for ἦ, and renders the passage, *blacker than pitch*. — φαίvet' refers to the cloud. — ἰδν is the participle of εἶμι. — λαίλαπα, hurricane. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. ἰδὼν = at sight of. — φάλαγγες κύνεαι, dark squadrons, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — πεφρικυῖαι, bristling, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶϊ . . . κελεύω, you indeed—for it is not need to excite you—I do not command. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (Lexil. No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct ὀτρυνόμεν with κελεύω, I do not command you to excite your troops, for it is not becoming (i. e. your activity renders it unnecessary). — αὐτῶ, you yourselves = you of your own accord. This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αἱ γὰρ . . . Ἀπολλων. Cf. 2. 371. — πᾶσιν—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. — θυμός, courage, martial energy.

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292-294. τοὺς μὲν, i. e. the Ajaxes and their troops. — αὐτοῦ, where they were drawn up. — ἔτετμε, he found. — λεγόν—ἀγορήθη. See N. on 1. 248. — οὖς, "suos." Crus. — στέλλοντα, marshalling. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. ἰππῆας, the charioteers. — πρῶτα, in the van, opposed to ἐξόπιδε, in the rear. — ἔρκος, the bulwark, main support; literally, fence, inclosure, and hence, protection. — ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στήσεν. — ἔλασεν, he drove, is a very expressive word in this connection. — ὄφρα—πολεμίσοι. K. § 330. 2. — καί, even. — ἀναγκαίη, by necessity, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφούς, suos. See N. on οὖς, v. 294. — ἐχέμεν = κατέχεμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέσθαι ὄμιλον, *and not to become confused in the crowd.*

803-305. μηδέ τις—μεμάτω (3 sing. imper. of μάω) *let no one rush on.* — οἶος, *alone.* — πρόσθ' ἄλλων, *before the others.* — μάχεσθαι denotes the object of μεμάτω. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεθε. "The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person." K. § 845. R. 6.

806-309. ὅς δέ κ' ἀνῆρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear.* — ᾗδε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients.* — νόον and θυμόν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

810. πάλαι belongs to εὖ εἰδώς.

813-316. εἰθ'—ἔπειτο. See N. on 2. 371. — ὡς . . . ἔπειτο, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb.* — ὁμοίων, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὡς ὄφελον. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

318-325. μάλα . . . ὡς ὅτε, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124-160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time.* — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὡς, *but even thus.* — ἰππεύσι, i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office.* — αἰχμὰς δ' ἀνιχμύσσουσι. See N. on v. 27. — γεγάσι = εἰσι.

327-335. εὖρ' ἰόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Cur enim non festinat, 3. 365 aut 2. 9. — Μενισθῆα. Cf. 2. 552. — μήστωρες αὐτῆς, counsellors in battle (S. § 187. 2) = brave and skilful warriors; "exciters of battle." Voss. — δ'—Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδιὰ is a litotes for unconquerable. — ἔστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 333. — οὐ γὰρ πω, for not yet. Cf. 1. 108. — σφιν (= αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. — ἀκούετο is here employed actively. — ἀλλὰ νέον, since but just now. — κίνυντο = ἐκινούντο. Crus. — αἱ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — ὀππότε—ὀρμήσειε. See Ns. on 1. 610; 3. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρώων denotes the object or aim of ὀρμήσειε (intransitive). Cf. S. § 193. — ἄρξειαν (sc. Ἀχαιοὶ implied in πύργος Ἀχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339-344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμένε. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κερδαλέφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπτύσσοντες. See N. on v. 224. — σφῶν — ἐπέοικε—ἐόντας ἔσταμεν. See N. on ἐόντα, 1. 541. — μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. — πρώτῳ . . . ἐμεῖο (Epic for ἐμεῦ), for ye first hear from me of the feast (S. § 192. 1) = you are the first whom I invite to the feast. δαιτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — ὀππότε—ἐφοπλίζοιμεν. See Ns. on 3. 55, 216, 233. — Ἀχαιοὶ is in apposition with the subject of ἐφοπλίζοιμεν.

345-348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. — ἕρρ' ἐθέλητον, as long as it is pleasant = until you are satiated. — φίλων χ' ὀρώσθε, you would look on with pleasure. — καὶ εἰ, even if. — ὑμῶν (Epic for ὑμῶν) limits the adverb of place προπαροῖδε. S. § 187. 4.

350-355. ποῖον . . . ὀδόντων, what a word has escaped the barrier of your teeth? σέ—φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καδ' ὄλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of lips, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὴ φῆς, how indeed can you say? = you cannot in truth say. — μεδιέμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. — ὀππότε' — ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρηα. See N. on 2. 385. — αἱ . . . μεμήλη, if these things are an object of care to you. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226-228. μεμήλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεμάχου φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμέ. Cf. 2. 260. — ἀνεμῶλια, idle, useless.

357. ὡς γινῶ χωμένοιο, when he saw that he (Ulysses) was angry. For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after *γινώσκειν*. — *λάζετο* is a poetic form of *λαμβάνω*. — *μῦθον* i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. *πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ* (see N. on 2. 173). How different from the *κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε*, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — *περιώσιον*, *very much, excessively*. — *κελεύω*. See N. on v. 286. — *τοι θυμός*. See N. on 1. 104. — *φίλοισιν*. See N. on 2. 261. — *ἤπια δῆνεα οἶδε*, sc. *ἐμοί*. — *τὰ . . . περ*, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. *περ* enhances the meaning of *ἐγὼ* = *I myself* and no other. — *ταῦτα* refers to the harsh reproof of Agamemnon. — *ἔπισθεν*, *hereafter*. — *νῦν*, *just now*. — *μεταμῶνια* = *ἀνεμῶλια*, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. *Τυδεὸς υἱόν*. See N. on 2. 406. — *Διομήδεα* is trissyllabic by synizesis of *-εα*. — *κολλητοῖσιν*, *joined together* in close order and ready for battle. — *Ξέμελος*. See N. on 2. 564. — *καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ.* Cf. vs. 336, 337.

370-375. *ὦ μοι, αἶ με! ἀλῆς!* — *τί πτώσεις*. Cf. v. 340. — *πολέμοιο γεφύρας*, *the bridges of battle*, i. e. the space which lies between the contending armies. — *οὐ μὲν Τυδεί κ. τ. λ.* This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — *ὡς*, *thus*, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — *περὶ* gives to *γενέσθαι* the sense of *to surpass*.

376-381. *ἄτερ πολέμου*, i. e. not in a hostile manner. — *Πολυνείκει, Polynices*. It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Eteocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — *ἀγείρων* denotes the purpose of *εἰσῆλθε*. See N. on 1. 13. — *οἱ ῥα* (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — *τότ'*, *then*, i. e. when they came to Mycenæ. — *μάλα*, *very much*. — *δόμεν*, Epic for *δοῦναι*. — *οἱ δ'* refers to the Mycenæans. — *ἔτρεψε* (= *ἐκάλυσε*. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in *ἔτρεψε*, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers *οἱ δ'* in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenæan auxiliaries. — *παραΐσια*, *unpropitious*. — *φαίνων* denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. *πρὸ δόου ἰγόνοντο*, *were advancing on their way*. — *Ἄσπιδόν*

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Bœotia which flows into the Eubœan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνθ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The protasis is found in οἱ δ' ἐπεὶ, v. 382. — αὐτε, *rursus*, mutato consilio, substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum." Bothe. — ἀγγελίην . . . στείλαν, i. e. ἐπίστευαν τῇ (contr. for Τυδέα) ἀγγελίην, *sent Tydeus on an embassy*. ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians*. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἐτεοκλείης. See N. on 2. 666. — ξενός περ ἐών (see N. on l. 132), "*quamvis hospes, hospites non reveritus Thebanos*." Bothe. — προκαλίζετο. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. ἕδλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests*. For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Euryalus, challenged the Phœacians, although he was their guest. — τοίη . . . Ἀθήνη, *such an assistant to him was Minerva*.

391–400. κέντρος ἵππων, *horse-spurring*. — ἀνερχομένων to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκινὸν λόχον εἶσαν, *placed a close ambuscade*. — κούρους is in apposition with λόχον. — ἀεικέα πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἕνα . . . νέεσθαι, *one alone he permitted to return home*. Τει (from τίω) when accentuated Τει, is to be referred to ἴω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἔρα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πιθήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶο (Epic for οὐ) = αὐτοῦ, is governed by χέρηα = χεῖρῆονα. — μάχῃ limits the meaning of χέρηα.

402, 403. αἰδεσθεὶς is causal. See N. on πιθήσας, v. 398. — αἰδοῖω on account of his dignity. — νίδς Καπανῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδε' (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἕδος, *the seat of Thebes = Thebes*. — ἀγαγόνθ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 205. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ-τιμῆ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218. 3. — μοι = in my presence. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415—418. *τούτω* refers to Agamemnon, and *τούτω δ' αἶ* is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — *πένθος*. Cf. v. 197. — *ναῖ μεδώμεθα*, let us both attend to = let us think of nothing else than the fierce battle (*δοῦοιδος ἀλκῆς*. Cf. v. 234).

419—421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies *τοῦ βραχεῖν* with *ὑπό*, on account of the clangor; but it is better to take it as an adverb, in the sense of somewhat, a little. — *ταλασίφρονά περ*, one who was ever so brave.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423—426. *ἄρνητ' ἐπασσύτερον*, is excited in quick succession. — *Ζεφύρου*. See N. on 276. — *χέρσφ βῆγγνύμενον μεγάλα βρέμει*, "breaking on the land it thundered loudly." Cowper. *χέρσφ* is opposed to *πόντω* in the preceding verse. — *κυρτόν*, swollen; literally, bent, curved, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — *ἀποπτύει*, scatters; literally, spits out. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds," with which Dacier has diluted the simile.

429—432. *οἱ δ' ἄλλοι*, i. e. the troops. *ἄλλος* is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — *ἀκὴν ἴσαν*. Cf. 3. 8, 95. — *οἰδέ κε φαίης*. See N. on 3. 392. — *ἔχοντ' ἐν στήθεσσιναυδῆν*, having a voice in their breasts = able to utter a sound. — *τὰ (= ἅ) εἰμένοι*, "quibus indutis." Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434—436. *ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν*, while being milked of their white milk (= at milking-time). The construction may be referred to K. § 281. 2, S. §§ 184. 1; 177. 3. — *μεμακῦναι*, bleating, 2 perf. part. for *μεμηκῦναι*, from *μηκόμεναι*. — *ὡς Τρώων*. There is an anacoluthon here, *Τρώες δ'* in

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. — ὁμοῦς = *the same*. — ἴα = *μία*. S. § 80. 1. — γλῶσσ' ἐμέμικτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 805. — πολὺκλήτοιοι, *called from many parts*.

439-441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δεῖμος, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἄμοστον μεμανία, *raging insatiably*.

442-445. ἦτ' (i. e. Ἔρις) κορύσσεται, *at first she raises herself small*. — ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — εἶστε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοῖον. See N. on v. 315. — ὀφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 173.

447-449. σύν ῥ' ἐβαλον ρινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἐβαλον by zeugma. See Ns. on 3. 73, 327. — ἀτάρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλοισι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207-210:

“ ————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madd'ning wheels
Of brazen chariots rag'd; ————— ”

450-456. οἰμαγή of the wounded. — εὐχολή of the victors. These limiting words are referred to in ἀλλύντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. — χεῖμαρροι (contr. for χεῖμαρροῖ) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ἕρσεφι = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλετον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλης ἔντοσδε χαράδρης explains the locality of μισγάγκειαν. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457-462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6. 32. — τὸν β' (see N. on 1. 405) ἔβαλε—φάλον. For the double accusative see N. on v. 350. — ὅστιόν εἶσα. See N. on 1. 71. — ὡς ὅτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463-469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ὑπ' ἐκ βελῶν, from under the weapons (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μίνυνδα . . . ὀρμή, but his attempt was short, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδὼν, i. e. ἰδὼν ἐρίοντα (Ἐλεφήνωρα, νεκρὸν. — τὰ οἱ . . . ἐξεφάνθη, which were unprotected (literally, were visible) by his shield, as he stooped down (to drag away the body); literally, to him stooping. See N. on 1. 104. — λῦσε δὲ γυῖα, and loosed his limbs = caused his limbs to relax, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470-472. ἔργον = μάχη. — ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰδονοάλιζεν, and man grappled with man.

474-476. ἠΐθεον, a youth. — Σιμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηθεν, from *Ida*. See N. on 2. 821. — μῆλα ἰδέσθαι, in order to see their flocks.

478-484. δρέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ = γὰρ. — οἱ αἰών. See N. on 1. 104. — δουρὶ δαμίντι, conquered by the spear. μὴ—βάλε στήθος. See N. on v. 350. — ἀντικρὺ, straight through. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κοίτησι χαμαί, on the ground in the *aust*. — ἡ . . . πεφύκει, which has grown in the low ground of a spacious marsh. — ὄζοι, branches.

486-490. ἔπρα . . . δίφρα, in order that he might bend it (i. e. form it by bending) into the felloe (of the wheel) of a splendid chariot. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. — ἀζομένη, drying in order to season. — τοῖον . . . ἐξανόριζεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδώρηξ, having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καδ' ἄμιλον, through the crowd, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it *simul*.

491-500. τοῦ μὲν, i. e. Ajax. — νέκυν ἐτέρωσ' ἐρίοντα (cf. v. 467), while dragging away the body (of Simoisius) in another direction. — ἔμφ αὐτῷ, by it (i. e. the body). See N. on 2. 388. — τοῦ δ'—ἀποκταμένοιο, on account of him slain, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, very near. In order to make his aim more certain and effective. — ἄμφι ἔ πατήνας

in order to see who throw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. — ἔπεδ' . . . κεκάδοτο (Epic 2 aor. mid. of χά(ζ)ω), *but the Trojans gave back*. The reason is contained in ἀνδρὸς ἀκοντίσσωτος. S. § 226. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution. — Ἄβυδῶδες, *from Abydos*. See N. on 2. 836. — παρ' Ἰππων ὠκειάων, *from the swift steeds* which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot*.

501–508. τὸν ῥ'. See N. on 1. 405. For the double accusative after βάλε, see N. on vs. 350, 459. — δούπησεν . . . αὐτῷ. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. *Æn.* 10. 488. — ἴθυσαν . . . προτέρω, *and were pushing on much further*. — Περγάμου, *Pergamus*, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–513. ὄρνυθ' (2 aor. imper. pres. of ὄρνυμι), *rush on*. — χάμμης (i. e. μάχης) is the genitive of separation. — ἐπεὶ . . . σίδηρος. Construct *ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ σφι χρῶς λίδος*. The effect of this is denoted by ἀμωχέσθαι, *so as to resist*. — ταμεισχροα, *flesh-wounding*. — βαλλόμενοι, *when they are struck*, agrees with σφι. — οὐ μὰν οὐδ', *certainly not*. See N. on 2. 703. — Ἀχιλεὺς. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — πέσσει. Cf. 1. 81.

514–516. φάτ'—δεινός, *spoke terribly*, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — Τριτογένεια, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to τριτῶ (a Bœotian word signifying *head*) and γίγνομαι. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 398) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Bœotia. — μεδιέντας. Cf. v. 240.

517–520. Διάρα. Cf. 2. 622. — χερμαδίῳ, *a stone* which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's *Journal of a Tour in Greece*, vol. i. pp. 96–97. — ἀκριδεντι, *sharp-pointed, rugged*. — Πείροος. Cf. 2. 844. — Αἰνῶδες, *from Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. ἀμφοτέρω . . . ἀπηλόησεν, *but the unsparing* (literally, *shameless, impudent*) *stone utterly* (ἄχρισ) *crushed both tendons and the bones*. — ἔπιος, *backwards, on his back*. — ὁ δ'—Πείροος. See N. on 1. 391. — ὄστα. 2 aor. 3 sing. of οὐτάω, *to strike*, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from βάλλω, *to hit or strike* from a distance. — χύτρο χαμᾶ χαλάδες. Bothe finds here a paronomasia.

527–538. Θάσας. See N. on 2. 638. — ἐπεσόμενον, *rushing on*, perf. part. mid. of ἐπισείομαι. — ὑπὲρ μαζοῖο, *above the breast*. — ἀκρόκομοι, *wearing hair on their crowns*. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — *οἱ* refers to the Thracians, and *ἔ* to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — *μέγαν περ ἔδοντα*. See N. on 1. 131. — *σφέων*, Epic of *σφέων*, *σφῶν*. S. § 78. — *ὁ δέ*, i. e. Thoas — *ὁ δ'* in v. 537 refers to Diodes.

539-541. *ἔργον* is here put for *the battle*. "Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano." Bothe. — *δοτις—διενοῖσι=εἰ κε διενοῖσι*. K. § 340. 1. — *ἄγοι . . . Ἀθήνη* in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled *Διομήδους ἀριστεία*, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1-8. *αὐ* marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of *δὲ* or *ἀλλά*, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. — *δῶκε—ἔν—γένεοιτο*. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — *μένος* refers to physical strength, and *δάρος* to courage. — *δαῖε* refers to Minerva, and has for its object *κῆρ*. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — *ἀκάματον* (by the arsis *ἀκάματον*), *unceasingly*, literally, *indefatigably* Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — *ἀστέρ' ὀπωρινῶ* refers probably to Sirius, the rising of which marks the *ὀπώρη*, a season which follows the *δέρος*. — *λελουμένος Ὀκεανοῖο*, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — *οἰ—κρατός*. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — *ἔρσε* (sc. *Ἀθήνη*), *Minerva impelled*. — *δέ*. See N. on 1. 49.

9-13. *τις—Δάρης*, *one Darcs*. — *δύω—υἱέες*. The construction of *δύω* with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. — *ἦστην* (Epic for *ἦτην*) conforms in number to *δύω*, *two were his sons=he had two sons*. — *μάχης . . . πάσης*. Cf. 2. 823. — *ἀποκρινθέντε*, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. — *ἐναντίω* Diomedes. — *ἀφ' ἵπποιῶν*, *in their chariot*. *ἀπὸ* is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnans, 1. 55. — *ἀπὸ χθονός* (cf. 4. 419) is opposed to *ἀφ' ἵπποιῶν*.

15-19. βα, *liēn*, connects with *στε* in the preceding verse. — τοῖ belongs to *χειρός*. — *στηδος μεταμάξιον* = *in the middle of his breast*. — ἀφ' ἵππων. Cf. v. 13.

20-26. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — περιβῆναι, *to protect*; literally, *to go around*. — οὐδὲ—οὐδέ. See N. on 2. 703. — γὰρ implies an ellipsis: *for if he had done this (i. e. attempted to protect the body of his brother), he could not have avoided black fate*. Some, however, make ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο = εἰ μὴ Ἥφαιστος ἔρυτο, in which case, γὰρ in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — καλίψας denotes the means. — οἱ refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 133. N. 2. — γέρον, i. e. Dares. Cf. v. 9. — ἀκαχήμενος. K. § 223. R. 4. — κατὰγειν, *to lead down to*, denotes purpose.

28-30. ἀλευόμενον = φεύγοντα. — παρ', *by, along side of*. — ἔχεσθιν. Cf. K. § 210. 3. — δοῦρον, *impetuous*.

32-34. οὐκ ἂν—ἐάσαιμεν = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — ἄποτέροισι . . . ὀρέξῃ. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — χαζώμεσθα. See N. on 1. 141. — ἀλεώμεθα, *let us avoid*.

36-41. ἠίδεοντα, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 3) derives it from ἦιον akin to *ελαμένη, meadow*, and renders it *grassy*. — ἔκλιναν, sc. ἐς φύγην. — ἔλε. Cf. 4. 457. — Ὀδίων. Cf. 2. 856. — ἐν is disjoined from πῆξεν by tmesis. — στήθεσφιν. Cf. v. 28. — δούπησεν . . . αὐτῷ. Cf. 4. 504.

43-48. Μήνος. Cf. 2. 864. — Τάρων was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — νύξ (i. e. ἐνυξε), 1 aor. of νύσσω. — ἵππων (= *chariot*. See N. on v. 13). The genitive is used with ἐπιβαίνω, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 196 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — ἐπιβησόμενον, *as he was about mounting*. — ἐσύλευον, *despoiled*.

49-58. Σκαμάνδριον. See N. on 4. 474. — ἐσθλὸν θηρητῆρα, *a good hunter*, is a repetition of αἰμονα θήρης, *skilled in the chase*. — γὰρ introduces the reason of his skilfulness in hunting. — ὄρεσιν ὄλη, *mountain-forest*; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — ἀλλ' οὐ—τότε γε, *but not then at least*. γέ limits the assertion to the time here spoken of. — ἐκηβολία (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance*. — τοπρῖν, *formerly*. — ἐκέκαστο. See N. on 2. 530. — πρόθεν ἔθεν (Epic for οὐ or ἐαυτοῦ), *before him*. — οὐτασε. See N. on 4. 525.

59-64. Μηριόνης. Cf. 2. 651; 4. 651. — δε refers to Phereclus. — ἐφίλατ, Epic aor. mid. of φιλέω as active. — Ἀλαξάνδρω is the dat. com-

modi. See N. on 1. 39. — ἀρχεκάκους, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. — ἐπεὶ οὐτι . . . ᾗδῃ. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλουτοῦ), *clear through the buttock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνῶξ, *upon his knees*.

69-75. ἔρ', *then*. See N. on 1. 306. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. — Ἰσα-τέκεσσι. S. § 202. 1. — χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ ἰνῶν, *through the nape of the neck*. — ὑπὸ, *under*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσιν, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — ἐτέτυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — θεὸς δ' ὤς. See N. on 3. 2. — πρόσθεν ἔδεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ὄμον, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Eurypylus. — ἀπὸ-ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) θάνατος = *violent death, "bloody death."* Passow.

85-88. Τυδείδην . . . μετεῖη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged; literally, you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. — ἀμ (i. e. ἀνὰ) πεδίον, *over the plain*. — χειμάρρῳ. See N. on 4. 452. — ἐκέδασσε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάννυμι. — τὸν . . . ἰσχανώσωιν, *and bridges strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐριδηλέων is to be pronounced ἐριδηλῶν by synzesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Ods. 4. 318.

93, 94. ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ, *thus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — κατήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἔοντες. See Ns. on 1. 131, 587.

95-101. ὣς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 93. — ἔδεν. See N. on v. 56. — ἐπιταίνοτο, *he drove*. — ἐπαύσσοντα, *while rushing on*. — διέσχε = διήλθε. — τῷ ἐπί, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whereupon*. — μακρὸν ἤυσε, *shouted aloud*.

102-105. βέβληται, *is struck*. — ἐ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — δῆδ', i. e. δηδά, *long, a long time*. — ἄναξ, i. e. Apollo. — ἀπορῶμενον Λυκίηδιν, *when I set out from Lycia*.

106, 107. εὐχόμενος, *boasting*. — οὐ-δάμασεν = *did not kill*. — ἵπποῖν καὶ ὄχεσφιν, *horses and chariot*. These words are often joined together. — Σθένεalon. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

109, 110. *δροσο*. See N. on 4. 204. — *καταβήσσο*, Epic imper. aor. of *καταβαίνω*. K. § 223. 10. — *μοι* is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112–114. *πάρ* (i. e. *παρά*), near to Diomedes. — *διαμπερές*, completely, entirely. — *ἀνηκόντιζε*, sprouted forth. — *δὴ τότε ἔπειτ'* is a fulness of expression, for *τότε δὴ*, or *ἔπειτα δὴ*.

115–119. *μοι* is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, *κλέειν* is constructed with the genitive. — *εἶποτε*. Cf. 1. 39. — *μοι*. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — *νῦν . . . φίλαι*, now also assist me. — *ἐλεῖν* = *ἐν χερσὶν ἔχειν*. — *ἐς ὄρμην . . . ἔλθεῖν* (sc. *τοῦτον*), and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear. — *φθάμενος* (being before hand, anticipating me), Epic 2 aor. mid. part. of *φθάνω*. — *ἐπέυχεται*, boasts on account of it (*ἐπι-*). Cf. v. 106.

124–128. *μάχεσθαι* is put for the imperative. See N. on 2. 10. — *τα*. See N. on 1. 104. — *σακίσκαλος*, shield-brandisher. — *ἀχλὺν*, mist. — *ὄφρ' εὖ γινώσκης*. See N. on 4. 486. — *ἡμὲν—ἠδὲ καί*, both—and also.

129–132. *τῷ νῦν*. See N. on 1. 415. — *πειρώμενος* (sc. *σοῦ*) denotes the purpose of *ἴκηται*. See N. on v. 124. Kōppen supplies *μέμνησο*. — *τοῖς ἄλλοις* in reference to Venus. — *τήνγ'*, this one at least. — *οὐτάμεν*. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135–142. *πρὶν περ—μεμαώς*, however much desirous before. The participle should properly have been in the accusative with the following *μιν*, but refers to the subject logically implied in *ἔλεν μένος* (= *ἐχώσατο*). Cf. K. § 313. Kōppen supplies *ἦν*. — *ὄν—χραύση*. See N. on 3. 62. — *ἐτ'—δίεσσιν* belongs to *ποιμήν*. — *αὐλῆς* (= *τοῦ ἔρκεος τῆς αὐλῆς*) *ὑπερδύμενον*, while leaping over into the fold. — *τοῦ*, sc. *λέοντος*. — *προσαμύνει* and *δύεσθαι* refer both to the shepherd. — *τὰ δ' ἐρημία* (sc. *μῆλα*) *φοβέονται*, the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of *φοβούμενος τὴν ἐρημίαν* (opposed to *κατὰ σταδμούς*). — *αἱ μὲν*, sc. *δίες*. — *κέχυνται*, fusi sunt Crus. — *βαδέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς*, leaps out of the deep fold (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take *βαδέης* in the sense of *large, spacious*. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146–151. *κληῖδα*, collar-bone. — *ἀπὸ . . . νότου*, and separated his shoulder from the neck and back. — *τοὺς μὲν ἔασ'*, these he left, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — *τοῖς . . . ὀνείρους* is susceptible of two interpretations, according as we take *οὐκ* with *ἐρχομένοις* or *ἐκρίνατ'*. In the former case it would be, *to them not returning home did the old man expound dreams* i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. *τοῖς* thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, *when they*

went (to the war) *the old man did not* (= neglected to) *interpret his dreams*. This dat.ivo may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of *οὐκ*, and with the following context.

153-158. *τηλυγέτω*. Cf. 3. 175. — *τείροτο*, *had become infirm*. — *ἐπι . . . λιπέσθαι*, *to be left over* (i. e. to inherit) *his possessions*. For the infinitive, see N. on *ἀγειν*, 1. 838. — *ζώντε-νοστήσατε*, *returning alive*. — *μάχης ἐκ*, i. e. *ἐκ μάχης*. — *χρηῶσται*, *relations or heirs* of one who has died childless. — *διὰ-δατέοντο* is put by tmesis for *διεδάτεοντο*.

159-164. *λάβε* = *κατέλαβε*. Schol. — *δίφρη*. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (*ὁ παραιβάτης*), and the other acted as charioteer (*ὁ ἡνίοχος*). — *ὡς-ἐξ-ἔξη* (= *συντριψή*). See N. on 2. 147. — *ἐν βοσῶν δορῶν* by the *constructio prægna* (see N. on 1. 55) has the sense, *leaping in among the cattle, and there remaining* to do the work of destruction. — *ξύλοχον κάτα* (i. e. *κατὰ ξύλοχον*) *βοσκομενάων*, *while grazing near the thicket* (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — *βῆσε*, *caused them to fall*. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in *ἐξ-βῆσε* — *ἀέκοντας*, *against their will*, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole *Iliad*. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — *ἄνελας*. Cf. 2. 820. — *κλόνον*, *clash, whizzing*. — *Πάνδαρον . . . ἐφεύροι*. See N. on 4. 88. — *εἶρε*. See N. on 2. 169. — *σπῆ*. Cf. 1. 535.

171-178. *πτερόεντες δίστολοι*, *feathered arrows*. — *κλέος*, *renown* as a skilful archer. — *ἐνθάδε γ'*, *at least here in Troy*. — *Λυκίη*. Cf. 2. 284. — *τῶδ' ἀνδρι* is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *Διὶ χεῖρας ἀνασχών*, *having raised your hands* (= having prayed) *to Jupiter*. See N. on 1. 351. — *ὅστις ὄδε κρατεῖ*, *whoever the man there* (*ὄδε*. S. § 163. N. 2; K. § 303. 2) *may be who thus conquers*. — *δῆ*, *already*. — *γούνασ' ἔλυσεν*. Cf. 4. 469. — *εἰ μὴ* is to be connected in thought with *ἀλλ' ἔγωγε* in v. 174. — *ἱῶν μηνίσας* "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. *ἱῶν* is the causal genitive. See N. on 1. 65. — *δὲ* = *γάρ*.

181-183. *πάντα*, *in all respects*. — *ἄσπιδι* is the dative of means or instrument — *γινώσκων*, *knowing, recognizing*, denotes cause. See N.

on 1. 196. — *αὐλώπιδι τε τρυφαλείῃ*, *by his crested helmet*. — *τάφα . . . ἔστω*, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. *υἱός*, (viz.) *the son*, is in exegetical apposition with *ἀνὴρ*. — *οὐχ . . . μαίνεται*. The same thing is said of Ulysses in *Odys.* 24. 443. — *ἔνευθε*, *without the protection of*. — *τάδε=οδῶς*. *Mt.* § 471. 13, *Butt.* § 128. N. 5. *τήνδε μανίαν* might have followed *μαίνεται*, as its cognate accusative. See N. on *τήν—ἐπηκίλισ'*. 1. 319. — *ἔγχι ἔστηκε*, *is standing near (him) as a protector*. — *νεφέλη εἰλυμένος ὤμους*, *with his shoulders enveloped in a cloud*. *ὤμους* is the synecdochical accusative. — *τούτου* is the separative genitive in dependence on *ἐτραπεν*. Some construct it with *κιχήμενον* (as gen. of part. S. § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — *ἄλλῃ*, *in another direction*.

188–191. *ἦδη*, *just now*. — *γὰρ* assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — *ἐφάμεν*. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — *Ἄιδωνῆι* is a rare form for *Ἄϊδῳ*. Cf. *Crus. Lex.* — *ἔμπης*, *nevertheless*. — *θεὸς . . . κοθήεις*, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. *τῶν κ' ἐπιβαίην*, *which I might mount*. For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. — *ἀλλὰ που*, *but somewhere*. *που* does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. *Hoog. Gr. Part.* p. 172. — *καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοστευχέες*. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see Prof. Stuart on the *Apocalypse*, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. — *παρὰ δέ σφιν ἐκάστω*, *and by each one of them*; literally, *by them*, viz. *each one*. See N. on *ἕκαστος*, 1. 606. — *κρί*, Epic for *κριθήν*.

197–200. *μοι* limits *ἐπέτελλε*. — *αἰχμητὰ=αἰχμητής*. — *ἐρχομένην* to the Trojan war. — *ποιητοῖσιν*, *well-built*. — *ἐμβεβαῶτα*, Epic part. of *ἐμβαίω*. — *Τρώεσσι*. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–205. *ἐγὼ οὐ πιδόμεν*. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning:

“But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home,
Should here want food, I left them, ———”

ἵππων φιδόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — *εἰλωμένον*, sc. *ἐν Ἰλίου*. — *εἰλωδότες ἔδμεναι ἄδδην*, *being accustomed to high feeding* (literally, *to eat their fill*). Cf. *Butt. Lexil. No. 6 § 8*. — *λίπων*,

BC. ἵππους. — τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Herm. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . ὀνήσειν, which were not to be of service to me.

206-211. ἤδη. See N. on v. 188. — ἀριστήσσω. See N. on 1. 51. — ἀτρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἤγειρα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῷ. See N. on 1. 415. — κακῆ αἴσῃ. See N. on 1. 418. — φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212-216. νοστήσω home. — ἐσόψομαι. See N. on 2. 358. — αὐτίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not; etc.* For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμόλια, *useless*. See N. on 4. 355.

218-223. οὕτως, *thus complainingly of your bow*. — πᾶρος—πρὶν = πρὶν—πρὶν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — νῶ (i. e. νῶϊ) is the subject of *πειρηθῆναι*. S. § 223. 3. — τῷδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλθόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ κράτος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and ὄχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuvre by which victory might be obtained without personal danger. — οἱοὶ Τρώιοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Troas are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troas by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίοιο. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διακέμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224-228. τῷ referring to the horses is the subject. — εἴπερ ἂν (= εἰάν περ) αὐτε, *if yet again*. — ἐπὶ ὀρέξῃ is put by tmesis for ἐπορέξῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόεντα, *resplendent*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from *σιαλός*, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — *τόνδε* refers to Diomedes. See N. on v. 174. — *δέδεξο*, perf. imper. of *δέχομαι*.

231-238. *μᾶλλον* = *better*. — *ὕψ' ἠνίοχῳ εἰωδῶσι*, *under their wonted charioteer*. — *εἰπερ ἄν*. See N. on v. 224. — *μὴ τῷ—μαθήσετον* = *φοβούμαι μὴ τῷ μαθήσετον* (*shall be slow to bear us from danger*). S. § 214. a. — *οὐδ' ἐδέλητον ἐκφερέμεν* (sc. *ἡμᾶς*) *πολέμοιο* is exegetical of the preceding clause. — *ποδέοντε* is causal. See Ns. on 1. 7, 196. — *δ'* after *ναῖ* connects *κτείνῃ* with *μαθήσετον*, and makes it depend on *μὴ*. — *μόνον* *χας*, *having solid or undivided hoofs*. — *τόνδε*. Cf. v. 228.

239, 240. *βάντες, ἐμμεαῶτ'* (sc. *μάχεσθαι*). See N. on 1. 305. — *ἔχον*. See N. on 3. 263.

243-250. *ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ*, *dear to my soul = my dear friend*. — *ἐπὶ . . . μάχεσθαι*. Construct: *μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί*. In this place, as in 2. 472, *ἐπὶ* simply denotes direction. — *Ἰν'* is the accusative of *ἴσ*, *ἰνός*. — *ὁ μὲν*, sc. *ἐστί*. The regular construction would have been *τῷ μὲν—τὸν δὲ* (instead of *Αἰείας δ'*), in partitive apposition with *ἄνδρ'* in v. 244. — *Αἰείας δ*. Fully written we should have *ὁ δὲ Αἰείας ἐστί, δε εὐχεται* (see N. on 1. 91), etc. — *νίδς—ἐκγεγάμεν* (Epic 2 perf. infin. of *ἐκγίγνομαι*), *to be born son of*, a poetic fulness for, *to be the son of*. — *ἐφ ἵππων* = *ἵππων ἐπιβάντες*. See N. on the *constructio pragnans*, 1. 55. — *μοί*. See N. on v. 24. — *οὕτω* as you have thus far done. Cf. v. 85-87. — *μήπως*, *lest perhaps*. — *ἦτορ* = *life*.

251-253. *ὕπδρα*. See N. on 1. 148. — *μητι φόβονδ' ἀγόρευ'*, *talk not of flight*; or by the *pragnans constructio* in *φόβονδ'*, *utter no words to induce me to fly*. So Köppen constructs, *μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρει εἰς φόβον*. Cf. Mt. § 535. Obs. 2. — *πεισέμεν*, sc. *ἐμέ*. — *οὐ γὰρ μοι γενναῖον* (sc. *ἐστί*), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). — *ἀλυσκάζουσι* (a strengthened form from *ἀλύσκω*) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to *μοί*.

255-259. *καὶ αὐτῶς, even thus*, i. e. on foot. — *ἀντίον—αὐτῶν*. See N. on 5. 301. — *ἐγὼ* is to be pronounced as a monosyllable. — *τούτῳ—ἔμῳ*, *both these*. — *πάλιν αὐτίς, back again*. — *εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν*, *if even one escapes*. — *ἄλλοι δὲ τοί*. Cf. 1. 297.

262-267. *αὐτοῦ, here*. — *ἐξ ἄντρογος, from the seat-rim*. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). — *Αἰείας* is connected by Crusius to *ἐπαίξαι* (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with *ἵππων* = *rush forward mindful of the horses of Æneas*. — *ἦς* is put by attraction for *ἦν*. — *Τρωῖ . . . Γανυμήδεος*. See N. on v. 222. — *νῆος* is the Epic genitive of *νῆος*. Cf. S. § 56. — *οὐνεκ', wherefore*. — *ὕψ' ἠὲ γ' ἡέλιόν τε, under*

both the morning and the sun = under the whole heaven, i. e. on the face of the whole earth.

268-273. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν, stole of the breed. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινός. — ὑποσχὼν δῆλεος ἵππου (sc. τοῖς ἀναβάταις), "submillens equas equis admissariis." Köppen. To nouns of common gender, ἄρῆν, male, and θῆλυς, female, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέσθην = τῶν γενέσθην, from the stock of these. ἐξ is in partitive apposition with γενέσθην. See N. on l. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρε φόβοιο, causing fear to the enemy); literally, the advisers of fear. See N. on 4. 327. — τῶ is employed δεικτικῶς. — εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν. Cf. l. 60.

278, 279. ἦ μάλα, certainly indeed. — πικρός. See N. on ἐχευεκέες, l. 51. — αἶ κε τύχωμι, if perchance I may hit you.

281-283. τῆς δὲ διαπρό, clear through this, depends on πταμένη. — τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληται, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενεῶνα, the abdomen. — ἀνσχῆσσεσθαι. Cf. v. 104.

287-289. ἡμβροτες, Epic for ἡμαρτες, 2 aor. of ἡμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . Ἄρηα, but I think you will not cease (i. e. desist from the contest), before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood. γὰρ opposes σφῶι to ἐμοῦ, the omitted object of ἔτυχες. For the construction of the infinitive after πρῖν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "Mars or war is glutted with carnage," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἔδυνεν, directed. — ῥίνα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμε (i. e. ἀπετάμε). Cf. K. § 300. R. 4. b. — γλώσσαν . . . ἀτειρής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἶδλα, easily moved or handled. This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Odys. 22. 300. — παρέτρεσαν, started aside with affright.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἔρματος. — ἀμφι—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσθε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and *oi* may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on l. 39. — πάντοσ' ἔστην. Cf. 3. 347. — ἔστις . . . ἔλθοι, whoever should approach it (i. e. the body of Pandarus).

ἄντιος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 273. R. 9. e — *χερμάδιον*. See N. on 4. 517. — *ὁ . . . φέροιεν*, which not at least (*γὰρ*) two men could bear. Kühner (Jelf's edit. § 735. 9) says that *γὰρ* is here employed to limit the preceding assertion: *μέγα ἔργον*, a great affair (= of great size), that is to say, which not two men, etc. — *οἱοὶ νῦν βροτοὶ εἰς*, such mortals as now are. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

305–310. *κατ' ἰσχίον*, upon the hip-joint. — *ἔνθα τε*, near where. *τε* oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also *κοτύλην* (the socket) *δέ τέ μιν καλέουσιν*, in v. 306. — *ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, turns in the hip-joint. — *πρὸς δ'*, moreover. See N. on 1. 245. — *ὡσεῖ—ἀπό*, i. e. *ἀπώσε*. — *γνύξ*. See N. on v. 68. — *γαίης*, upon the earth, is the local genitive.

* 311–316. *καί νύ κεν—ἀπόλοιτο—εἰ μὴ νόησε*. See Ns. on v. 388, and 2. 80. — *ὑπ' Ἀγχιση*. Cf. 2. 714. — *βουκολέοντι*. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — *ὄν φίλον υἷόν*, her dear son. — *πρόσθε δέ οἱ*. See N. on v. 300. — *πτύγμα*, a fold. — *ἔρκος ἔμεν βελέων*, to be a defence against the darts. For the genitive, see N. on 1. 284. *ἔμεν* (i. e. *εἶναι*) denotes the purpose of *ἐκάλυψεν*. — *βαλὼν* denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

319–324. *συνδεσιάων τάων* (= *τούτων*), those instructions. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — *δγγε*, i. e. Sthenelus. — *ἠρόκακε*, Epic 2 aor. of *ἔρύκω*. — *φλοίσβου*, the tumult of battle. See N. on 1. 34. — *ἐξέλασε Τρώων*, drove them from the Trojans.

325–333. *ὄν . . . ὀμηλικίης* (abstract for concrete), whom he honored above all of his own age. — *ὄτι . . . ἤδη*, because he had a congenial spirit; literally, *κῆνω things accordant with his mind*. — *νησιῶν ἔπι*. The dative after *ἔπι—ἐλαυνόμεν* is to be referred to the *constructio praeagnans*. See N. on 1. 55. — *ἐλαυνόμεν* denotes the purpose of *δῶκε* in v. 325. — *δγ'*, i. e. Sthenelus. — *Τυδείδην μέδεπε—ἵππους*, drove the horses after Diomedes. — *ὁ δὲ Κύπριν ἐπέφετο*, but he (i. e. Diomedes) pursued the Cyprian (goddess). — *γιγνώσκων κ. τ. λ.* Cf. v. 128. — *Ἀθηναίη* and *Ἐννὸς* are in apposition with *αἴτ'*.

334–341. *ἀλλ' . . . ἐκίχανε*, but when at last he came up with her. — *ἐπορεξάμενος*, extending himself forward (= reaching forward) with his spear, in order to strike the goddess. Köppen supplies *χειρὰ* with the participle. — *ἔκρην—χείρα*, the extremity of her hand. — *μετάλμενος*, springing upon her, is a syncopated aor. part. of *μεθάλλομαι*. — *ἀβληχρήν*, weak, feeble. Köppen takes this word in an adverbial sense. — *χροός*. For the genitive, see N. on *κομῆς*, 1. 197. — *πρυμνὸν ὑπερ θένανος*, above the *εὐ*

crepity of the palm = the upper part of the palm, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ιχώρ, οἷός περ τε ρέει, ichor, just such as flows.* Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 330–334.

“———— but th' ethereal substance clos'd,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow'd
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain'd ere white so bright.”

343–346. *κάββαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped.* — *μετὰ χερσίν, in his hands.* — *έρυσσαστο, drove away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save.* Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σαῶσαι.* — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 316, 317.

349–351. *ἢ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) . . . *ἠπεροπέυεις, is it not enough that you deceive unwarlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ—πώλησσαι.* The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. *Obs.* — *ἦ . . . πύθῃαι, I think that you will shudder at battle* (= the very name of war), *even if you hear of it somewhere else.*

352–358. *άλύουσ', in pain.* Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed.* — *δὲ = γάρ.* — *ὀδύνησι.* See N. on *ὑπεροκλήρησι*, 1. 205. — *μελαινετο* (sc. *αἷματα*) refers to Venus. — *χρόα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐπ' ἀριστερά, upon the left of the battle.* Cf. vs. 35, 36. — *ἔγχος ἐκέκλιτο—ἵπῳ.* There is a zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. — *γυνὴ ἐριποῦσα* through exhaustion. — *χρυσάμπυξας, golden-reined, or as some render it, golden-harnessed.*

359–362. *κόμισαί τέ με, sc. ἐκ μάχης.* — *ἴν', where.* — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *ἰ* is the abstract accusative after *οὐτασεν.* See N. on 1. 319. — *καί, eten.* — *ἄν—μάχοιτο.* For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364–369. *ἀκηχημένη, Epic for ἀκηχημένη.* K. § 219. 8. — *λάζετο = ἔλαβε.* Schol. — *ἐλάαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλάειν, ἐλάειν*) denotes the purpose of *μάστιξεν.* — *πετέσθην, flew.* The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε, caused to stand, drove up.* For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἀμβρόσιον—ἔδωκεν, ambrosial food.* According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370–372. *ἐν γούνασι, upon the knees.* The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης, Dione, a sea-nymph, who according to Homer was the mother of Venus.* — *ἀγκάς, in her arms.* — *χειρὶ . . . ὀνόμαζεν.* Cf. 1. 161.

373, 374. *σε τοιδὲ ἔρεξε*. See N. on 3. 351. — *Οὐρανόων* (cf. 1 570) limits *τίς*. — *μαψιδίως*, *without reason, wantonly*. — *ἐνωπῆ, ορεπῆ, manifestly*.

382-391. *τέτλαδι—κηδομένη*. See N. on 1. 586. — *πολλοὶ . . . τινὲς*, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — *τλή*, Epic 2 aor. 3 sing. of *τλάω*. — *Ἦτος—Ἐφιάλης*, Otus and Ephialtes were the sons of Aloëus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloëus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. *Æn.* 1. 297. — *δέδερο*, pluperf. 3 sing. of *δέω* with imperf. signification, *he lay bound*. — *κεν—ἀπόλοιο*. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — *ἤδη τευρόμενον*, *already exhausted*. — *δέ = γάρ*.

392-394. *παῖς Ἄμφιτρύωνος*, i. e. Hercules. — *τριγλῶχινι*, *triple-pointed, or triple-barbed*. — *βεβλήκει*. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. *Apoll.* II. 7. § 3. — *καί μιν, εἴπῃ ἑρ* the queen of the gods.

395-400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — *ὠντὸς* (i. e. *ὁ αὐτός*. K. § 206. 1) *ἄνῃρ*, i. e. Hercules. — *ἐν πύλαι ἐν νεκύεσσι*. Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι*, *dead bodies* on the field of battle. — *ἔδωκεν*, sc. *αὐτόν*. Köppen. — *ὀδύνησι πεκαρμένος*, *rieced through with pain*. The participle is used tropically. — *κῆδε = ἐλύκει*. Schol.

401, 402. *ὀδυνήματα*, *allaying pain = soothing*. — *ἠκέσατ'*, *healed*, 1 aor. mid. of *ἀκέομαι*. — *γάρ* introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. *τι* (in any respect) and *γέ* give emphasis to *καταδηητός*.

403, 404. *σχέτλιος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — *ὄς . . . δέξων*, *who had no concern about doing (= did not hesitate to do) unlawful acts*. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — *οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν* refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405-409. *σοὶ . . . ἀνώκε*, *has incited him (i. e. Diomedes) against you*.

— *νήπιος*. See N. on 2. 38. — *ὅτι μάλ' οὐ θηναίος*, *that he is not very long-lived*. — *ὅς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παπτάζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 34), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. *Odys.* 12. 42; *Virg. Æn.* 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἐλθόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. *τῷ*. See N. on 1. 415. — *νῦν Τυδείδης—φραζέσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μάχηται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖο* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *δήν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρω*. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. — *γοῶσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζων*, 1. 168. — *ποθέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*. 1. 196. — *ἄλοχος* is in apposition with *Αἰγιάλεια* in v. 412.

416–419. *ιχῶ* (Epic accus. for *ιχώρα*. K. § 213. 11). See N. on v. 340. — *ἔλθετο* (= *ἔγιδετο*. Kōrpen), Epic. imperf. pass. of *ἔλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for Venus.

421–425. *ἦ βα*. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα δή*, *most assuredly*. See N. on *δή*, 1. 110. — *ἀνείσα*, *while inciting*. See N. on 1. 35. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἔσπεσθαι*, cf. *Soph. Gr. Verbs sub voce*. — *τούς* refers to *Τρωσίν*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινά 'Αχαιῶδων* in v. 422. — *καρβέζουσα* (participle of means. See N. on 1. 168) is put for *καταρβέζουσα*. Cf. 1. 361. — *πρὸς . . . ἀραιήν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμήτῃα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. — *γινώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 131. — *ἔ*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—'Απόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ἐπείρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἔζητο* = *ἐσέβητο*. Schol. Cf. 1. 21. — *ἦτο δ' αἰεὶ*, *and was ever desirous*. — *ἀπὸ—δύσαι*, *to strip off*.

436–439. *τρὶς μὲν—τρὶς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἐστυφέλιξε*, *repulsed*. “*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*.” Bothe. — *ἄλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *θευὰ δ' ὀμκλήσας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1 58.

441, 442. Ἴσ'—ἕδελε φρονέειν, *aspire to equality*; literally, *wish to meditate equal things*. — χαμαὶ ἐρχομένων, *walking upon the earth*, is opposed to those Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνδρόπων in the genitive connected by καὶ το δέωφ, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed ὁμοίων. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. τυτθόν, *a little*. — ἀπάρθεν δμῖλου, *apart from the temple*. — Περγᾶμφ. See N. on 4. 508. — νηός, *a temple*. See N. on 4. 508. — ἀδύτωφ, *shrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — κύδαινον, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — ἴκελον, *similar in appearance*. — τοῖον = ὁμοιον. — ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other*. — πετερόεντα. The λαισήιον was lighter than the ἄσπις, and hence the appropriateness of the epithet πετερόεντα, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. Ἄρες . . . τεῖχεσιπλήτα! Cf. v. 31. — οὐκ . . . ἐρύσασαι, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — τῶνδ' ἄνδρα—Τυδείδην. See N. on 1. 391. — ἐπὶ καρπῶ, *upon the wrist*.

464-469. νιείς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative νιέες is also contracted into νιείς. — ἐς τί, *to what* = *how far*. — Ἀχαιοῖς = ἕπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. — εἰσόκεν. See N. on 2. 332. — κεῖται, "*lies disabled*." Cowper.

471. Σαρπηδών. See N. on 2. 876.

472-477. πῆ . . . σίχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. σίχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. — φῆς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῆς, in its accentuation and the ι subscript, is contrary to all analogy. — που = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — λαῶν as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — ἐξέμεν (= κατέξειν), *could protect*. — γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. — τῶν refers to the relatives just mentioned. — ἡμῖς is explained by ἐπικούροι. — ἐννεμεν, Epic for ἐνεσμεν.

478-481. ἐπικούρος ἐών, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — Λυκίη. Cf. 2. 877. — Ἐάνδφ ἐπι (i. e. ἐπὶ Ἐάνδφ). See N. on 2. 877. — κὰδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. — τὰτ' . . . ἐπιθενής, *which whosoever it poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. ἀλλὰ καὶ ὧς. See N. on 1. 116. — ἀνδρῖ, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — ἀτὰρ

ἄχειοι, but (= although) I have nothing here which (literally, no such thing here as) the Greeks can carry off. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. τῶν, Epic for σὺ. S. § 78. — ἔστηκας inactive and unconcerned. — ὄρεσσι, dative plural of ὄρ contr. of ὄρ. — μήπως—γένησθε. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — ἄλόντε (being caught) is the aor. dual of ἀλίσκομαι, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttmann takes the word here as an abbreviated form of the plural. α is long in ἄλόντε. — παράγρου, all-catching = capacious. — οἱ δέ, i. e. δυσμένεες ἄνδρες. — ἐκπέρσουσ' should properly have been ἐκπέρσωσι, being connected to γένησθε. — σοι limits μέλειν. — τηλεκλιπῶν, called from a distance. — ἐχέμεν depends on λισσομένῳ, and is taken absolutely. — ἀποδέσθαι is to be connected with μέλειν, and not with ἐχέμεν, since it was not the allies who were using bullying threats.

493-497. δάκε, "πομορδίτ." Crus. — αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ. Cf. 4. 419. — ὄξέα δοῦρα. See N. on 3. 18. — κατά, through. — ᾤχετο, went. — ὀτρύνων denotes purpose. See N. on 1. 13. — ἐλελιχθησαν, conversi sunt.

499-505. ἱεράς is applied to ἀλώεσ, because threshing-floors were sacred to Ceres. — ἀνδρῶν λικμώντων (sc. τὸν καρπὸν) is a genitive absolute denoting time. — στε—κρίνη. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — ἐπεγομένην ἀνέμων denotes means. S. § 226. — αἱ δ' . . . ἀχυρμαῖ, the places round about begin to whiten with the falling chaff; literally, the chaff-heaps begin to whiten. — ἔπερθε, from above, is to be taken with κοιισάλα. — ἔν refers to κοιισάλα. — ῥα gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — Ἴππων of the Trojans. — ἔψ ἐπιμισγομένων, mingling again in battle. — δ' = γάρ.

506-510. οἱ δὲ refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — μένος χειρῶν = χεῖρας στιβαράς. — ἰθύς, straight on. — ἀμφι . . . μάχη. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. Æn. 9. 33.

" — nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — πάντοσ', on every side. — τοῦ δ'—Φοίβου. See N. on 1. 391. — χρυσαόρον, having a golden sword, or as some etymologists think, surrounded by a golden belt. — ἐπελ . . . οἰχομένην. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — Ἴθε refers to Apollo. Some may choose to refer

it to Μαις. — Δαναοῖσιν limits πέλεν, and ἀρηγῶν is in apposition with ἡ. The dative, however, may limit ἀρηγῶν, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case ἀρηγῶν would be the predicate nominative after πέλεν.

512-518. αὐτὸς refers to Apollo. — μετᾶλλησαν, sc. αὐτὸν referring to Æneas. — οὐ . . . ἄλλος, for other labor did not permit them, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — ἔω refers to πόνος. — μεμανῦα. See N. on 4. 440.

519-528. τοὺς δ'—Δαναούς. See N. on 1. 391. — πολεμιζόμεν against the Trojans. — οἱ . . . αὐτοί, and they themselves also of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — ἔμενον, remained firm. — νηνεμίης, in a caiti. K. § 273. 4; S. § 196. — ὄφρ' εὐδῆσι μένος, where sleeps the force. See Ns. on 1. 80, 133. — ἀέντες, blowing. — ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, went through the host.

529-531. ἀνέρες, men (worthy of the name)=courageous, valiant. — ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε, and respect one another, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — ἀνδρῶν depends on πλέονες. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — σοί, s. c. εἰσίν. — ἀκμή, help to others.

533-540. πρόμον ἄνδρα, a front man, a champion. See N. on 3. 16. — ὄμως . . . τέκεσσιν, equally with the sons of Priam. See N. on 1. 196. — ἔσκει, i. e. ἦ. S. § 124. — μάχεσθαι limits θοός. S. § 222. 6. — ἡ δ' refers to ἀσπίς. — εἶσατο has τὸ δόρυ as its implied subject. — νειαιρῆ δ' ἐν γαστρὶ, in the lower part of his belly. — ἔλασεν refers to Agamemnon. — δούπησεν has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. Φηρῆ. Pherae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Odys. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's Morea, Vol. I. p. 343. — ἀφνειὸς βιότοιο, rich in the means of living, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — δε refers to Ἀλφειοῦ. — ἄνδρῶσιν depends on ἄνακτα, after the analogy of ἀνδρῶσιν τινί. Crus. — μάχης εἰς εἶδότε. See N. on 2. 823.

550-560. ἠβήσαντε, in the bloom of youth. — τιμῆν . . . ἀρτυμένον. Cf. 1. 159, 160. — τέλος θανάτοιο. See N. on 3. 309. — ἐτραφέτην, nutriti sunt. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 249. — τάρφῃσιν is the local dative. — ἴφια, i. e. in a strong and healthful condition. — ὄφρα, until. — καὶ αὐτῶ, they themselves also. — τοῖω τῶ κ. τ. λ. "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. — *κακπεσέτην* (i. e. *κατεπεσέτην*), 2 aor. act. dual of *καταπίπτω*.

563-570. *τοῦ-μένος*, his courage. — *τὰ φρονέων*, thinking these things = with this design. — *ἴνα-δαμείη*, that he might be killed. — *περὶ . . . λαῶν*, for he feared greatly for the shepherd of the people (see N. on 1. 263). *ποιμένι* is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39. — *μήτι πάθῃ* is euphemistically put for, lest he should be slain. *πάθῃ* is here followed by the optative *ἵπποσφάλλειε*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα . . . πόνοιο* (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τῶ μὲν*, i. e. Aeneas and Menelaus. — *δή, ποῦ*. — *μάλ' ἔγγι*, very near.

571-575. *δοός* (active) *περ ἰών*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκρούς* of Orsilochus and Crethon. — *δειλώ*, unfortunate. — *αὐτῶ* is opposed to *νεκρούς*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στρεφθέντε* to battle.

576-583. *ἐλέτην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *κληῖδα*. See N. on v. 146. — *ὑπέστρεφε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἀγκῶνα-μέσον*, on the middle of the elbow. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 132. N. 7. — *λευκ' ἐλέφαντι*, white with ivory. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρσην*, the temple. — *ἀσθμαίνων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, headlong. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ἔφρ'* responds to *θηδὰ* in the preceding verse. — *πλήξαντε*, sc. *τὸν Μύδωνα*. — *τοὺς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοὺς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ἔρτο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ἔρτυμι*. — *κεκληγώς* (2 perf. part. of *κλάζω*), shouting. — *ἀναιδέα*, ungovernable. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. — *ἐνώμα*, brandished. — *φοίτα . . . ὀπισθεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599. *ὅς δ' ἔτ'—στήη*. See N. on 2. 147. — *ἀπάλαμος*, perplexed

ed; literally, *without hands*. — πολέος πεδίοι. Cf. 2. 785. — ἐπέ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, *turns back again*.

601-606. οἶον . . . Ἔκτορα = οἶος δὴ Ἔκτωρ ἐστί, ὃν θαμίζομεν. Κύρην. — αἰχμητὴν τ' (αὐτόν) ζῆμεναι = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — τῶ = τούτῳ. — δὲ = γάρ. — πάρα = πάρεστιν. — κείνος is employed δευτικῶς. See N. on 1. 20. — πρὸς . . . αἰὲν = *with your faces always turned towards the Trojans*. — μενεαίμεν has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611-619. μάλ' ἐγγύς Hector. — Ἄμφιον. Cf. 2. 830. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — ἐ, i. e. αὐτόν. — ἐπικουρήσοντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 13. — ἔχευαν = ἐπέβαλον. — πολλά, sc. τὰ δούρατα.

620-626. λὰξ προσβάς, *impressing his heel upon it*. — ἀμφίβασιν, *encircling*; literally, *a going around*. — μέγαν περ ἔόντα, *great as he was*. Cf. N. on 1. 131. — ἀπὸ σφείων = ἀφ' ἐαυτῶν.

628-631. ἦν τε μέγαν τε, "a tall big man." Chapman. — νιός δ' υἱώνος. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633-637. τίς τοι . . . φωτί, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. πτώσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2 — ψευδόμενοι — φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — ἐπεὶ . . . ἀνδρῶν, *since you are much inferior to those men*; literally, *want much of (being equal to) those men*. — ἐπί, *among* = *in the time of*.

638-646. ἀλλ' . . . θυμολέοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 658), *my indomitable, lion-hearted father!* — δs refers to the gender implied in βίην Ἡρακλεΐην. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. — δεῦρ', *here at Troy*. — ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ, *with only six ships*. — παυροτέροισιν. See N. on 1. 32. — χήρωσε, *depopulated, desolated*. — ἀποφθινύδουσι δὲ λαοὶ denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — ἄλκαρ, *protection*. — οὐδ' . . . ἐσσι, *not even if you were much braver* (than you really are). Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — πύλας Ἄϊδαο περήσειν = *save*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. κείνος refers to Hercules. — ἀφραδίησιν. See N. on 1. 206. — εὖ ἔρξαντο, *who had done a service*. — σοὶ limits τεύξεσθαι (*paratum iri*). K. § 251. R. 4 (end). — ψυχὴν, *thy life*. — κλυτοπόλωφ = ἐνδόξου ἵππου ἔχοντι. Schol.

655-659. ἀνέσχετο in order to throw it. — ἀμαρτῆ, *at the same time*. — Σαρπηδῶν is in apposition with ὁ μὲν, *the one* (viz.) *Sarpedon*. — τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). — βεβλήθ

πειν, had struck. For the ν ἐφελκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. — αἰχμή—μαιμώσσα, the furious spear. Cf. 4. 126. — ὀστέφ ἐγχιρμυθεῖσα, being driven close to the bone. — πατήρ, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφράσατ', no one noticed it. The reason is found in σκευδόντων. See N. on 1. 196. οὐτις is limited by ἐταῖρων understood, with which σκευδόντων agrees. — ὅφρ' ἐπιβαίη, in order that he might ascend (his car), depends on σκευδόντων. — πόνον = anxiety. — ἀμφίεποντες = ἔποντες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670-676. μαιμησε. See N. on v. 661. — μερμήριξε . . . θυμόν. See N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμός) incited him to the former, but his prudence (φρήν) persuaded him to forego the more glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter as many of the common Lycians as he was able. — ὄγε. See N. on 1. 190. — τῶν πλεόνων = τοῦ πλήθους. Cf. v. 676. Köppen well compares this with the οἱ πολλοὶ of the Attics. — μόρσιμον ἦεν, it was destined. The subject is ἀποκτάμεν.

678-683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. — κ' — κτάνε—εἰ μὴ—νόησε. See N. on 2. 155. — ἔτι πλέονας, even more. — οἱ προσιόντι (= ὑπ' αὐτοῦ προσιόντος), at his coming. — ὀλοφυνδόν, piteous, complaining.

684-688. μὴ—έάση. See N. on 4. 410. — ἔλωρ—κεῖσθαι, to lie a prey. ἔλωρ is in predicate apposition with μέ. — ἔπειτα . . . αἰών, and then let life leave me. S. § 218. 2. — ἐπεὶ οὐκ ἔρ' ἐμελλον ἐγωγε—εὐφρανεῖν, since it was not to be that I should gladden. Cf. Butt. §§ 137. N. 11; 150. 85.

689-699. οὐτι προσέφη in his haste to meet the enemy. — εἶσαν. See N. on 1. 311. — φηγῶ. This sacred oak, which is improperly rendered by some, beech-tree (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is probably the one referred to in 6. 237; 9. 354, near the Scæan gate. Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that the ἐρινεὸς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity of this sacred oak. — οἱ. See N. on 1. 104. — δύραζε = ἔξω. — τὸν . . . ψυχῆ = he fainted. — κέχνη' has here the sense of the aorist. — περὶ δὲ πνοῆ κ. τ. λ. Construct: πνοῆ Βορέας περὶ ἐπιπνεύουσα ξάγρει θυμὸν κεκαφήστα κακῶς (breathing with difficulty = gasping for breath). κεκαφήστα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700-702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the enemy, and is here opposed to ὀπίσσω χάζονθ', retreating backward, i. e. with the face to the foe. Cf. v. 605. — ὡς ἐπόδοντο from Diomedes. Cf. v. 604. "With Homer πυνδάνομαι has perhaps invariably the meaning, to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay, without implying previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 311. 6.

704. χάλκεος Ἄρης, brazen Mars. This epithet is given to Mars

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *βή*, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *ὑπνος* to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death*.

708-710. *μέγα πλούτοιο μεμηλώς*, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 174. — *λίμνη . . . Κηφισίδι*, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — *μάλα πύονα*, *very rich*.

711. *τοὺς δ'*, i. e. Mars and Hector. Some refer *τοὺς δ'* to *Ἀργείων* (see N. on 1. 391) in the following verse, and render *δέλεκοντας*, *perishing*. But cf. Odys. 22. 305, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's Crus. Lex. *sub voce*.

714-718. **ὦ πόποι*. Cf. 2. 157. — *ἔλιον τὸν μῦθον*, *a vain promise*. — *ἀποπέσειν*, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — *ναῖ . . . ἀλκῆς*, *let us think about* (bringing) *our great aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. *ἡ Ἥρη*. See N. on 1. 391. — *ἐποιχομένη* to harness her steeds. — *ἀμφ'* belongs to *βάλε*, *put on*. — *ἀμφί*, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with *βάλε ἀμφ' ὀχέσσει*. — *τῶν*, sc. *κύκλων*. — *ἔνυς*, *felloes*. — *ὑπερθεν*, *on the outside*. — *χάλκε' ἐπίσσωτρα*, *brazen tires*. — *δαῦμα ἰδέσθαι*, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-731. *πλήμναι*, *the naves*. — *ἀργύρου* is the genitive of material. S. § 200. 2. — *περίδρομοι*, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — *δίφρος*, *seat or body* in which stood the warrior and his charioteer. — *ἐντέταται*, *was suspended*; literally, *was extended*. — *ἄντυγες*. See N. on v. 262. — *τοῦ δ'*, sc. *δίφρον*. — *ῥυμός*, *the pole*. — *δῆσε* refers to Hebe. — *ἐν . . . χρύσει'*, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736-740. *χιτῶν'*, i. e. corselet or cuirass. — *Διὸς* limits *χιτῶνα*, although it belongs in sense also to *τεύχεσιν*. — *δακρυόεντα*, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — *αλγίδα* here includes the shield, *τα*

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. — ἦν . . . ἐσοφάνωται, which Terror encompassed all around. Cf. 11. 36. ἦν περί, i. e. περί ἦν. — Ἰωκή, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like Ἔρις.

741-747. ἐν . . . κεφαλῇ, in the centre was the head of the Gorgon. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. Γοργεῖη κεφαλῇ is put for Γοργοῦς κεφαλῇ. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of πελώρου. — τέρας is in apposition with κεφαλῇ, although some may choose to refer it to the ægis. — ἀμφίβαλον—τετραφάλῃον, covered with studs, and having four crests. Such is Buttman's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. — ἑκατὸν . . . ἀραυῖαν, suited to (=sufficient to cover) the infantry of a hundred cities. — φλόγεα, flaming, i. e. radiant, splendid. — ποσὶ βήσεται, stepped into; literally, mounted with her feet. — βριθῦ, μέγα, στιβαρόν. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — τῶ=φ. So τοῖσιντε in the next verse stands for the relative. — κοτέσσειται for κοτέσσηται. See N. on 2. 391. — ὄβριμωπάτρη, daughter of a powerful father (i. e. of Jupiter).

749-755. αὐτόμαται . . . οὐρανοῦ, of their own accord heaven's gates roared (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — ἔχον=ἐφύλασσον. — τῆς (i. e. ταῖς) ἐπιτέτραπται, to whom are entrusted. — ἡμὲν . . . ἐπιδεῖναι. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — τῇ βα, there then. — δι' αὐτῶν, through them, i. e. the gates. — εὔρον κ. τ. λ. Cf. 1. 498, 499. — στήσασα. See N. on v. 368.

757-763. οὐ is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — τάδε καρτερὰ ἔργα, on account of such violent deeds, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — ὀσάτιόν τε (= ὄσοντε) καὶ οἶον—λαόν, how many and what choice warriors. — οὐ κατὰ κόσμον, not decorously (= without reason), is a negative repetition of what was asserted in μάψ. See N. on 3. 59. The reason is given in ἐμοὶ δ' ἄχος, where δὲ=γάρ. — ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, letting loose this rash god. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates ἀνέντες, incitantes, but this is less forcible. — Ζεῦ πάτερ. Cf. v. 767. Repetitio instantis ἐμφατική. Bothe. — μάχης depends on ἐξ.

765, 766. ἄγρει, imper. of ἀγρέω in the sense of ἄγε, come! up! — ἔ (referring to Mars)—ὀδύνησι κελάσειν=ὀδύνας αὐτῷ διδόναι.

769-772. μεσσηγῆς . . . ἀστερόεντος, midway between the earth and the starry heaven. — ἠεροειδές, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

it simply in the sense of τὸν ἀέρα. — ἤμενος . . . πόντον. The standpoint may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τόσσον . . . Ἴπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἤχι, where. — συμβάλλετον refers in number to both Σιμόει and Σάκμανδρος. Cf. Odys. 10. 513. — ἔστησε. See N. on v. 368. — περιέχευεν, poured around. — τοῖσιν is the dat. commodi. — ἀμβροσίην, i. e. ἀμβρόσιον εἶδαρ. See N. on v. 369. — νέμεσθαι denotes the purpose of ἀνέτειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήρωσι . . . δμοῖαι, in their steps like trembling doves, i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. Ἰμαδ' is the accusative synecdochical. — ἔδι, where. — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οὐκ ἀλαπαδνόν, unconquerable. — Στέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδῶς (sc. ἐστὼ ὑμῖν), shame to you. — κάκ' ἐλέγχεα. See N. on 2. 235. — ὅφρα, as long as. — πρὸ πυλῶν Δαρδανιδῶν. The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. — νησιὶ of the Greeks.

795-797. ἔλκος ἀναψύχοντα, cooling his wound. — τό μιν βάλει. See N. on 4. 359. — ὑπὸ is to be constructed after ἰδρῶς. — κάμνε, was weary. — χεῖρα with which he held his shield. — ἀν δ' ἴσχων, raising up. — ζυγοῦ ἤφατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ . . . Τυδεύς. Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself. See N. on οὐ μὲν Τυδέϊ, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in δαίνυσθαί μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοπᾶρος περ, as before, i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 389. — κάματος πολυδίξ, "fiercely-assailing weariness, or the fatigue of impetuous battle." Crusius. — δέδουκεν, has come upon. — ἔπειτα, hereafter, henceforth. The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφρονέως, freely, willingly. — ἔτι, still. — ὕκνος refers

back to *κέρμαιος*, v. 811. — *ἐφετμίων* is trissyllabic by synzesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — *τοῖς ἄλλοις* in respect to 'Αφροδίτη. — *τήνγ' οὐτάμεν*, sc. *ἐκέλευε* elicited from *οὐ εἶας*, v. 819. Cf. K. § 346. 2. c. — *ἀλήμεναι*, *to assemble*. Cf. v. 780. — *γινώσκω Ἄρηα—κοιρανέοντα=γινώσκω ὅτι Ἄρης κοιρανέει*. See N. on 2. 409. — *μάκην ἀνά* for *ἀνά μάκην*. The preposition *ἀνά* does not admit of anastrophe. Cf. K. § 31. R. 2.

827-834. *τόγε=τοῦτό γε*, "*propter hoc, quod id te facere jussi*." Bothe. Some edit *τόνδε* used *δεικτικῶς*. — *τοίη, such*, i. e. so powerful. — *σχεδίην, near, in close fight*. Trollope finds an ellipsis here of *τυπήν* or *πλαγήν*. — *τυκτὸν κακόν, an unnatural evil*, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum*. — *ἄλλοπρόσαλλον, changing from one side to another, capricious, fickle*. — *στευτ'*. See N. on 2. 597. — *Τρωσί, against the Trojans*. — *τῶν δὲ λέλασται* (Epic for *λέλησται*), *and has forgotten these*, i. e. the Greeks.

836-845. *χειρ'* of Sthenelus. — *πάλιν, backward*. — *ὁ δ'* refers to Sthenelus, and *ἔρ'* denotes result. — *ἦ δ'—δεῖ*. See N. on 1. 391. — *μέγα . . . βριθούση, and the beechen axle loudly groaned beneath the weight*. — *γὰρ* introduces the reason of what has just been said. — *αὐτίκ' ἐπ . . . ἵππους*. "*Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris*." Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — *ὁ μὲν*, i. e. Mars. — *αὐτὰρ . . . κυνέην, put on the helmet of Pluto*, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "*acuta est, molesta tamen, questio Koppenii*"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850-854. *οἱ δ'—Ἄρησ—Ἀθήνη*. See N. on *οἱ μὲν—ἕκαστος*, 1. 606. — *ῥοπέξασθ'*, *stretched, extended*, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — *τόγε* refers to the spear thrown by Mars. — *ὕπ' ἐκ δίφρου, away under the seat*, is joined by Spitzner and Köppen with *ἄιχθῆναι* (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with *ᾤσεν*. Some give to *ὕπῳ* here the sense of *somewhat, a little*, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855-861. *δεύτερος ἀδθ'* (= *next*) answers to *πρόσθεν* (= *πρότερος*) in v. 851. — *ἐπέρισε, fixed it*, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — *τῇ βα, just there*. — *οὕτα* refers to Diomedes. — *ἐκ—σπάσεν, he drew forth*. — *ᾤσσον=as loud as*. — *Ἄρηος*. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφέων, *from the clouds* = *from the place of clouds*, i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "caligo." Bothe. — καύματος . . . ὀρνυμένου, *when a strong wind arises through the heat*. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. — ἁμοῦ νεφέεσσιν, *together with the clouds*, not *enveloped in clouds*, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἔμβροτον αἶμα. Cf. v. 339.

872-882. οὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τετλήότες εἰμὲν = τετλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — ἰότητι is the dative of means. — χάριν-φέροντες = χαρίζομενοι (denoting purpose. See N. on 1. 13). Cf. 1. 572. — σοι = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Kōrpen. — μαχόμεσθα, sc. ἐπεσι ἀλλήλοισι. — ἀήσυλα, Epic for αἰσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιχειδόνται καὶ δεδμήσεσθα. See N. on 4. 305. — προτιβάλλει, *restrain*, *repress*, is opposed to ἀνιείς, *incilas*. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν = μαίνεσθα. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πόδες contains the protasis of ἢ τέ κε κ. τ. λ. — αὐτοῦ, i. e. on the field of battle. — ἔα, Epic for ἤν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. 1. 176, 177.

892-898. ἀσχετον (Epic for ἄσχετον), *intolerable*. — οὐκ ἐπιεικτόν, *unyielding*. — τὴν . . . ἐπέεσσιν. Cf. 1. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κελνῆς-ἐνεσεῖσπον, *by her counsels or contrivance*. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, *but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time* (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 310. 4. c. — εἰ δὲ . . . γένευ, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἑλλου τευ (i. e. τινός). — ὦδ' ἀἰθλος, *thus destructive*. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, *the sons of Uranus* = *the Τίτανες*, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὄπῳς refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. — μάλα δ' ὄκα, *very quickly*. — περιστρέφεται, *is stirred*. Frollope follows the reading περιτρέφεται, *curdles*, *coagulates*, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκῶντι is instrumental, *by the mixer*. Cf. K. § 285. 1 (2). — τὸν δ' ἠβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — χαριέντα δὲ εἵματα ἔσσαν (1 aor. of ἔσσυμι), *put on him his beautiful robes*. Heyne considers the verses following this as spurious.

ILIAD VI.

This book is entitled Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰῶδη, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. — Ἰδουσε μάχη, *the battle raged*. μάχη is here put for οἱ μαχόμενοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. — ἀλλήλων depends on ἰδυνομένων (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἔρκος. See N. on 1. 284. — φῶος is put here for *victory, safety*. — Ἀκίδαυτ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

13-19. Ἀρίσβη. Cf. 2. 836. — ἀφνειὸς βιότιο. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλέσκεν = ἐξέτιζεν. Schol. — ὀδῶ ἐπι οἰκία ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὖτις κ. τ. λ. Cf. 2. 873. — ἀπήρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to θεράποντα Καλήσιον. — ὑφηνίοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἡνίοχος. — γαῖαν ἐδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύαλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηΐς, *the Naiad-nymph*. — σκότιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίνων refers to Bucolion. — Μηκιστηΐδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυποίτης. Cf. 2. 740. — Περκώσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Λήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἐλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀτυζομένω = παρασσομένω. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ὄζω . . . μυρκίνω, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρώτῳ βυμῶ = ἐν τῷ ἔκρῳ τοῦ βυμοῦ. — παρὰ, *near*. — ἐπὶ στόμα = ὑποπ his face. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῆν. — λαβῶν—γούνων. See N. on 1. 407.

46-50. ζῶγρει, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμω. This ellipsis is quite common. — κειμήλια *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν—χαρῖσαιτο (*will bestow*)—εἴ κεν—πεπέδοιτ'. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 395.

52-54. *καὶ δὴ μὴν τάχ' ἐμελλεῖ-δώσειν*, and he was now just about to give him. — *καταξέμεν* denotes the purpose of *δώσειν*. — *δοκλήσας* = *ἀπειλήσας*. Schol

55-60. *τιη . . . ἀνδρῶν*, why do you thus pity men? For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. — *ἦ τοι* (dat. commodi. See N. on 1. 39) . . . *Τρώων* is ironical. — *κατὰ οἶκον*, at home, i. e. in Sparta. — *τῶν μήτις ὑπεκφύγοι*, let no one of them escape. See N. on 4. 410. — *αἶπὸν ἄλεδρον*, dire destruction. Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *μηδ' ὄντινα . . . φύγοι*, and let not the child which the mother bears in her womb escape. *ὅς* has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of *ὄντινα*, the proper antecedent *κοῦρον* being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolical sense. — *ἀκήδεστοι*, uncared for = *unburied*. — *ἄφαντοι*, unseen, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62-65. *αἴσιμα παρειπών*, advising what was right in respect to an enemy. — *ἦρω*, i. e. *ἦρωα*. — *οὔτα*, 2 aor. 3 sing. of *οὔρω* (*οὔρημι*). — *ὁ δ' ἀνετρέπετ'*, and he (i. e. Adrastus) fell backwards. — *λάξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ.* Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. *ἐνδρῶν ἐπιβαλλόμενος*, desiring (literally, falling upon) the spoils. For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — *ὅς . . . ἴκηται*, so that he may go to the ships with the most spoil, i. e. that he may secure to himself the most booty. — *καὶ τὰ* (= *ταῦτα*), sc. *ἔναρα*. — *νεκροῦς-τεθνηῶτας* is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead. lying slain*. — *σολήσετε* is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. *ἔνθα κεν-εἰσανέβησαν*. See N. on 2. 155. — *ὅπ' Ἀχαιῶν*. Matthiæ (§ 496. 3) says that *εἰσανέβησαν* is used for the passive, although the passive construction with *ὅπ'* may have been determined by *δαμέτρες*. — *ἀνακείρησι*. See N. on 1. 205. — *ἄριστος*, most skilful.

77-82. *πόνος*, "labor bellicus." Bothe. — *ἐγκέκλειται*, devolves. — *ἰδόν*, undertaking. — *μάχεσθαι* and *φρονέειν* explain *ἄριστοι*. See N. on 2. 452. — *στήτ' αὐτοῦ*, do you (yourselves) stand here. Hector and *Ἄδριας*

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν . . . πεσέειν*, before that they fleeing fall (=are slain) in the arms of their wives. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to *ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ.* which precedes. — *γεραῖδαι*, the matrons. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *ἠθὺν* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρῃ* = *ἐν ἀκροπόλει*. — *πέπλοιν* depends on *δεῖναι* (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with *ἢ δὲ ξυνάγουσα*. — *ἐπὶ γούνασιν* upon the knees, i. e. make an offering of the veil to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since to place upon the knees or in the lap, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93-101. *βοῦς*—*ἦνις* (i. e. *ἡνίδαι*), yearling-heifers. — *ἡκέστας*, Epic for *ἀκέστας*. — *αἶ κ' ἐλεήσῃ*, sc. *πειρώμενος*. See N. on 1. 66. — *αἶ κεν ἴνδός.* "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis *ἄγριον . . . φόβοιο*." Bothe. — *μήστωρα φόβοιο*, master of fear, i. e. one who causes fear. — *ἔδε*, thus as we fear Diomedes. — *ἰδαίδμεν*, Epic 2 pluperf. 1 plur. of *ἴδω*. — *ὄρχαμον*. Cf. 2. 837. — *οἱ* refers to Diomedes and limits *ἰσοφαρίζειν*. — *μένος* is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. *φᾶν* (i. e. *ἔφασαν*), sc. *οἱ Ἀργεῖοι*. — *δὲ* = *γάρ*. Schol. — *ἔλεξήσοντα*, poet. fut. part. of *ἀλέξω*, denoting the purpose of *κατελθέμεν*. — *ἐλέλιχθεν* (= *ἐλελίχθησαν*) refers to the Trojans.

113-115. *ὄφρ'*. See N. on 1. 133. — *βείω*, i. e. *βῶ*. Crus. — *γέρουσιν*—*βουλευτήσι*. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — *ἐκατόμβας* refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. *ἀμφί*. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by *σφυρὰ* and *αὐχένα*, to which extremities of the body *ἀμφί* refers. *σφυρὰ* and *αὐχένα*, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with *μὲν* denoting the whole. See N. on 1. 24. — *ἄντυξ*, the rim or border (of the shield), is in explanatory apposition with *δέρμα*. — *πυμάτη*, on the extremity. — *δέειν* (= *περιέδειν*. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. *φλέψ ἀνὰ ῥῶτα δέουσα*, a vein running along the back, 13. 547.

123-126. Freretus and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — *τίς δὲ σὺ ἐσσι*, ανα

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — φέριστε, Epic for βέλτιστε — ἀνδρῶπων limits τίς. — οὐ μὲν γὰρ ποτ', for never yet. — προβέβηκας . . . θάρσει. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — ἀπάντων is governed in the genitive by προβέβηκας (= *thou excellest*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. — ὄτ'. See N. on 1. 126. — ἐμῶ μένει, *my might*, is put tropically for the person. — ἀντιώσιν (for ἀντιῶσι) from the Epic ἀντιῶ, is protracted from ἀντιῶ (i. e. ἀντιῶ).

128-137. τίς is in apposition with the subject implied in εὐλήλουδας. — οὐκ ἂν . . . μαχοίμην. Cf. 5. 130. — οὐδὲ γὰρ οὐδέ. See Ns. on 2. 703; 5. 22. — Λυκόοργος, Epic for Λυκοῦργος. — δὴν ἦν, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. — ὅς βα. See N. on 1. 405. — ὅς ποτε, *he once*. An instance is now given of the impiety of Lycurgus. — τιθήνας, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — Νυσηῖον, *the Nysseian mountain*. This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — αἱ δ' refers to the nurses of Bacchus. — βουπλήγι, *with an ox-goad*. Cf. Judges 3, 31. — γὰρ refers to δειδίδια.

138-143. τῷ refers to Lycurgus and limits ὀδύσαντο. — βεῖα ζῶοντες, *living without care = happy, blessed*. Cf. Milton's *Par. Lost*, 2. 866-868.

“ — thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ————— ”

μὴ τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — ἐπεὶ, *because*. — οὐδ' . . . μάχεσθαι is an emphatic repetition of v. 129. — ἀρούρης καρπὸν, *fruit of the earth = food*. — ὡς, *in order that*, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — ὀλέθρου πείραδ' (*the limits of destruction*) = ὀλέθρον. Cf. Mt. § 430. 5. πείραδ' is the terminal accusative after ἴκηαι.

145-151. γενεήν, *race*. — ὅση . . . ἀνδρῶν, *such as are the race* ('crop.' Crus.) *of leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (δέ. See N. on 1. 137) *is that of men*. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But ἀνδρῶν γενεή, in v. 149, is to be explained by φύλλων γενεή, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from φύλλα τὰ μὲν—ἄλλα (sc. φύλλα) δέ, which follows. — φύλλα τὰ μὲν refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — ἄλλα δέ, i. e. *the new foliage*. — δὲ in ἔαρος δ' is equivalent to γὰρ. Kühner

(Jelf's edit. § 752. 1) takes δὲ in the sense of *στε*. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — ὧς . . . ἀπολήγει. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — εἰ . . . θαμμεναι. Köppen supplies ἐγὼ τοὶ καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφύρη, *Ephra*, was the ancient name of Corinth. — μυχῶ, *in the interior*. Trollope says that μυχὸς Ἄργεος is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — Ἰσιυφος—Ἰισυφος. The repetition is in consequence of the intermediate ὁ . . . ἀνδρῶν. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 593. — κέρδιστος, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — ἠνοερὴν ἐρατεινήν, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — θυμῶ belongs to ἐμήσατο as the local dative. — ὅς β'. See reference in v. 181. — ἔλασσεν, sc. τὸν Βελλεροφόντην. — πολὺ φέρτερος, *most powerful*, refers to Prætus and not to Bellerophon as Köppen thinks. — οἱ is the dat. commodi. — ἰδάμασσεν, sc. τοὺς Ἄργείους.

160-162. τῶ refers to Bellerophon and limits ἐπεμήνατο, and not μῆγεμαι (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of ἐπεμήνατο. — ἀγαθὰ φρονέοντα, *thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. τεθναίης is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Prætus was in danger. — κάκτανε, i. e. κατὰκτανε. — μ' is put for μοί.

166-171. οἶον ἄκουσεν, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative οἶος and ὅσος, put for ὅτι τοιοῦτος or ὅτι τόσος. Cf. *K.* § 329. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — σεβάσατο, "*veritus est.*" Crus. — τόγχε, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. — Λυκίηδε. Cf. 2. 877. — θυμοφθόρα, *deadly*. — ὅφρ', *in order that*. — θεῶν . . . πομπῇ, *under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. ἐννήμαρ. See *N.* on 1. 53. — ἐννέα βοῦς ἱέρευσιν. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4. 60. — σῆμα, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place

— *πρῶτον . . . πικνέμεν*, first he commanded him (i. e. Bellerophon) to kill the monstrous Chimera. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — *δεινὸν—μένος*, terrible force. *πυρὸς μένος* is a periphrasis for *πῦρ* itself. — *πιθήσας*, trusting to, confiding in. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression *τερπέσσι πεποιδότες* in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that *πεποιδώς* was also the original reading in this place. In 13. 369; Odys. 21. 315, where *πιθήσας* is employed in the same sense of trusting to, the MSS. have the various reading *πεποιδώς*.

184-190. *Σολύμοισι*, the *Solymi*, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 283, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2 — *καρτίστην . . . ἀνδρῶν*, and he said that he entered this fiercest fight of men = and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered. — *Ἀμαζόνιας*. Cf. 3. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — *τῷ* refers to Bellerophon. — *ἀπερχομένῳ* from the fight with the Amazons. — *ὑφαίεν* refers to Jobates the father of Anteia. — *εἶσε λόχον*, placed in ambuscade. Cf. 1. 227. — *τοὶ . . . νέοντο*, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by *γάρ*.

191-195. *γίγνωσκε*, sc. *Ἰοβάτης*. — *αὐτοῦ*, there, i. e. in Lycia. — *τιμῆς . . . πάσης*, half of all his royal honor. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — *οἱ* in *καὶ μὲν οἱ* is the dat. commodi. — *τέμενος*, "a royal manor." Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — *ἔξοχον ἄλλων*. S. § 198. 2. — *φυταλιῆς* limits *τέμενος* in the sense of an estate suitable for vine-cultivation. Heyne puts a comma after *καλόν*.

200-205. *καί*, even. — *κεῖνος*, i. e. Bellerophon. — *ἀπήχθετο—θεοῖσιν*. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — *πεδίον τὸ Ἀληϊόν*, the Aleian plain, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. — *ὃν θυμὸν κατέβαν*, eating his own mind, i. e. being a prey to melancholy. — *πάτον*, the path, i. e. the society. *οἱ υἱόν*. See N. on 1. 104. — *τήν*, i. e. Laodameia.

206: *καὶ . . . γενέσθαι* is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun,

Splzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'Ἰππόλοχος δ' ἔμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

213, 214. ἔγγχος . . . χθονί in token of amity. — μελιχίοισι (sc. ἔπειν), *words of honey* = friendly words.

215-221. πατρώϊος, *paternal, hereditary*. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήϊα (sc. δῶρα), *gifts of hospitality*. — ἀμφικύπελλον. See N. on 1. 584. — ἰδὼν to the Trojan war.

222-230. Τυδέα—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 273. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδέα is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλιφ' for κατέλιπε. — Ἀργεῖ μέσσω, *in the midst of Argos* = *in Argos*. — ὄψε—ἴκωμαι. See N. on 1. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὀμίλου, *in the crowd*, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — ὄν . . . πόρρ, i. e. ἰδὼν τινα θεός γε πόρρ. Crus. Cf. N. on 1. 139. In like manner ὄν κε δύνηται = ἰδὼν τινα ἐναίρειν δύνη. — οἶδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φρένας . . . Ζεὺς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — ὄς. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείδην, *with the son of Tydeus*. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. — χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἑκατομβοίων is the genitive of price. K. § 275. 3.

237-241. Σκαιάς τ' πύλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 683. — ἀμφ' ἕρα μιν—θέον (i. e. ἔθεον), *ran around him*. — ἔτας, *friends, acquaintances*. Cf. Odys. 4. 3. — ἐξείης, *in order* = *in procession*. — δὲ = γὰρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

243-246. ξειστής, "*polished*." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it *hevon*. — αἰδούσῃσι, *porticoes or piazzas*. — αὐτῷ, i. e. the palace. — λίθοιο is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, *sons*. — παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν, *beside their wedded wives*.

247-253. ἐτέρωθεν . . . ἀλλῆς, *opposite, on the other side within the court* — τέγχει = ὑπερώιοι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof*, as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἔρκος or inclosure completing the square. — δάλαμοι is limited by κουράων. — οἱ limits ἐναντίη. — ἠπιόδωρος, *indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — Λαοδικὴν ἐσάγουσα, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσάγουσα in an intransitive sense, while others supply εἰσὶν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — εἶδος. Accusative synecdochical. — ἐν τ' ἔρα οἱ φῶ χειρὶ is put for ἐνέφυ αὐτοῦ χειρὶ, i. e. ἐδεξιούτω αὐτόν. Trollope.

255-260. τείρουσι (sc. Τρῶας), *press hard the Trojans*. — δυσώνυμοι, *hated, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — ἐλδοῖ' — ἀνασχεῖν. See N. on 1. 179. — ἐξ ἔρκης πόλιος = ἀκροπόλεως. — ὄφρα κε. See N. on 1. 509. — ὡς, *in order that*. See N. on 1. 185. — ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. — ὀνήσεται depends on ὄσ. — κεκμηῶτι, *who is weary*. See N. on 1. 35. — ὡς, *as*. — τύνη, Epic for σὺ. — ἀμύνων, *with fighting*.

264-270. ἕιρε = πρόσφερε. — μή μ' ἀπογυῖωσθης, *lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of the use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — λᾶθωμαι, *I forget = lose*. Cf. 15. 486, where is found the opposite expression μῆσασθε δούριδος ἀλκῆς. — λείβειν depends on ἄζομαι, *I fear*. — ἔστι, i. e. ἔξεστε. — αἵματι . . . εὐχεται σάσθαι. Cf. 1 Chron. 22. 8. — ἀγελείης. See N. on 4. 128. — δυέεσσιν, *oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. ὡς . . . χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of κέ (i. e. ἄν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. — πῆμα. See N. on 3. 160. — Ἄϊδος εἶσω, sc. δόμον. — φαίην κε commences the apodosis.

286-292. μέγαρ', i. e. μέγαρα. See N. on 1. 205. — ται — γεραῖς. See N. on v. 87. — ἀόλλισσαν, sc. αἱ ἀμφίπολοι. — κατὰ ἔστυ, sc. δέοντες. Kōrpen. — δάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 493. — κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. Obs.). The δάλαμος was on the same floor

with the ἀλλή of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — κηῶντα. See N. on 3. 382. — Σιδονίηθεν. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — τὴν ὁδόν, ἤν, in the voyage (literally, way) in which. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — εὐπατέρειαν, descended from an illustrious father, i. e. Jupiter.

294, 295. ποικιλμασιν, in its embroidery. S. § 206. 2. — νεάτος, the lowest, undermost; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — ἅλλων = of all.

297-303. νῆδον is the terminal accusative. — ἐν πόλει ἄκρη. See N. on 2. 257. — τῆσι (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after εἶξε. — τὴν is the first and ἰέρειαν is the second accusative after ἔδηκαν. — ὀλογγῆ, with a cry. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry ὀλολοι was raised, in order thereby to supplicate an omen. — ἡ-Θεαῶ. See N. on 1. 391. — ἐπὶ γούνασιν. See N. on v. 92.

305-309. πότνι' Ἀθηναίη κ. τ. λ. This prayer to the goddess is translated in Virg. Æn. 11. 483. — ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, break now the spear of Diomedes. — αὐτὸν (opposed to ἔγχος) . . . πεσείειν, and grant that he himself may fall headlong. — ἔφρα, in order that. — αὐτίκα νῦν, forthwith. — ἱερεύσομεν, Epic for ἱερεύομεν.

311. ἀνένευσ, refused. This word literally signifies to throw the head up or back, and is opposed to κατανεύω, to bend the head forward, or to nod in token of approval.

314-320. καλᾶ. See N. on 2. 38. — ἄριστοι, most skilful. — οἱ. Dat. commodi. — ἐν πόλει ἄκρη. Cf. v. 297. — ἐνδεκάπηχυν. See N. on 3. 135. — παρῶνθε, before, in front of, i. e. on the extremity of the shaft. — περί, i. e. περί ἄκρω. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — χρῦσεος is dissyllabic by synizesis.

321-323. τὸν δ' refers to Paris. — ἔποντα, employed about. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 97; K. § 230. — ἀφῶντια (Epic for ἀφῶντα from ἀφᾶω), polishing; literally, handling to examine and put in order. — μετ', among.

326-331. δαιμόνι' is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — οὐ μὲν καλὰ = οὐ μὴν καλῶς. Crus. — χόλον against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — σέο depends on εἶνεκ'. — ἀμφιδέδθε, burns around = rages. — σὺ δ' ἂν κ. τ. λ. Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — μεδιέντα-πολέμοιο. See N. on

4. 240. — ἕνα, i. e. ἀνάστηδι. — πυρός, with fire, genitive of material. K. § 273. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. 3. 59; 1, 76.

335-341. τόσον, so much. Köppen takes it of time and supplies χρόνον. — ἔθελον . . . προτραπέσθαι, but I wished to yield myself to grief on account of my recent defeat. — παρειπούσ' denotes means. — μοι-αὐτῷ, to myself. — ὡδε, thus as she wishes. — δ' = γάρ. — ἐπαμείβεται ἄνδρας, "alternates among men." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — δῶω is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies ἵνα, in order that I may put on martial arms. — μέτεμι, i. e. μετελεύσομαι. Crusius.

342. τὸν δ' οὐτι προσέφη either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344-347. κυνὸς κακομηχάνου, = imprudent and mischievous. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 3. 178-180, 242. — ὡς μ' ὄφελ'. See N. on 1. 415. με is governed by προφέρουσα, which participle is constructed with σίχασθαι, in the sense of to carry away. Cf. K. § 310. 4. 1; S. 225. 8. — ἀνέμοιο limits δύελλα. — εἰς ὄρος. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348-353. ἔνθα, i. e. in the sea. — ἀπέρσε (sc. ἔν. K. § 339. R. 1), would have washed away. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to ἔρρω) from the theme ΕΡΔΩ, which suggests ἔρδω, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies to bring into the water and move any thing about in it. Cf. ἄρδωδς (18. 521), a watering-place, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition ἀπέ. — πάρος (Epic for πρην)—γενέσθαι. S. § 223. 2. — ὡδε as they have happened. — τεκμήραυτο, constituerunt, destinarunt. — ἀνδρὸς limits ἄκοιτος. — ἀμείνονος than Paris. — ἤδη, κνευ, i. e. felt so as not to be insensible to. — τούτῳ refers to Paris, and is spoken δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — ἔμπεδοι, firm, steadfast. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — τῷ, therefore. — καί. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καί particula." Spitzner. — ἐπαυρήσεσθαι, will reap the fruits, is a well-known ironical expression, for, suffer the consequences.

355-358. σέ-φρένας, your mind. This construction is explained in N. on 1. 237. — ἀμφιβέβηκεν, has taken possession of; literally, has gone around, enveloped. — ἐμείω κυνὸς. See N. on v. 343. — αἰδῖμοι, celebrated (= rendered infamous) in song.

360-367. «ἀξιζ' is to be taken in a causative sense. — φιλέουσά περ.

friendly though you may be = *though with the most friendly intentions*. See N. on l. 131. — *ἐπίσσυται* is the perfect with present signification. — *ἐμείο* is the objective genitive after *ποδῆν*. — *τοῦτον* (i. e. Paris). See N. on v. 352. — *ἔντροσθεν πόλιος—έόντα*, *while I am yet within the city* = before I leave the city. — *γάρ* denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment, that he should not return alive again to the city. — *καταμύρρη = καταλάβη*. Schol. — *οἰκῆας· τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ*. Eustath. — *εἰ—ἤ*, *whether—or*.

369. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375 *πύργῳ ἐφεστήκει* to see the flight. Cf. v. 387. — *γούωσα*

and *μυρομένη* denote manner. — *τέτμεν*. See N. on 4. 293. — *εἰ οὐδὲν*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376-380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. — *πῆ*, *whither?* — *γαλῶν* and the following genitives depend on *δόμους* understood. See N. on v. 47. — *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. — *δεινὴν*, *dreadful*.

381-389. *ταμίη*, *stewardess, head female domestic*. — *ἐπεὶ . . . μυθῆσασθαι*. See N. on *εἰ . . . δαήμεναι*, v. 150. — *ἄκουσεν τείρεσθαι*. Constructed with an infinitive, *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 311. 1. — *κράτος*, *might*. — *ἐπειγομένη—μυνομένη εἰκῶνα*, *hastening like one distracted, "wild with grief"*. Cowper.

391-395. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτῆς*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — *κατ'*, *along*. — *εὔτε πύλας ἴκανε*. The asyndeton promotes vivacity. — *διερχόμενος*, *having passed through*. — *Χαικίς*. See N. on 3. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 38. — *τῇ* (sc. *ὁδοῦ*), *there*. — *πολύδωρος*, *richly-endowed*. — *μεγαλήτορος*, *noble, magnanimous*.

396-401. *Ἡετίων, δὲ ἔλαιον*. The genitive in apposition with *Ἡετίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156: N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *δὲ*. — *ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσσῃ*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Ἠυροπλακίαν Θεβες* (Θήβης Ἠυροπλακίης). — *Κιλίκεσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *δὴ* serves to refer *τοῦπερ* with exactness to *Ἡετίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἡετίων . . . ἀνάσσω*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — *δυγάτηρ ἔχεδ'* (sc. *ὡς γυνή*) "*Ἐκτορι* (i. e. *ὑφ' Ἐκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — *ἡ* refers to *Andromache*, and *οἱ* to *Hector*. — *αὐτῶς*. See N. on 3. 220. — *Ἐκτορίδην*, *son of Hector*. — *ἀλγικίον ἀστὲρι καλῷ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403-405. *Ἀστυνάκτ'*, i. e. *τὸν ἄνακτα τοῦ ἔσπεος*. — *ἄλος*, *alone, only*. Hector was the great bulwark of the Trojans. — *ἐρύετο* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. — *σιωπῇ* is to be taken with *ἰδὼν*, *looking in silence*. — *οἱ ἄγγι*, *near him*. — *δακρυχέουσα* denotes manner.

407-413. *δαιμόνιε* is here a term of endearment. — *ἄμμορον*, i. e. *δίμμορον, κακόμορον*. *Crus.* — *γὰρ* confirms *ἡ . . . ἔσομαι*. — *πάντες ἀγαρμοηδέετες*, *Andromache indirectly praises the valor of her husband*.

who falls only when overpowered by numbers. — *σεῦ ἀφαρτούσῃ*, being deprived of you. — *ἐπει . . . ἐπίσπης* (from *ἐφέπω*), when thou shalt have died (literally, overtaken by fate). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the fut. exactum of the Latins, *quoniam tu mortem obieris*. See N. on 2. 475. — *ἔχε'* is opposed to *δαλπαρῆ* in the preceding verse.

414-420. *ἀμὼν* = *ἡμέτερον*. S. § 78. 3. — *ἐκ* is disjoined from *πέρσεν* by tmesis. — *οὐδέ μιν ἐξενάριξε*, but he did not spoil him. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — *ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν*, heaped upon him a mound. — *Νύμφαι ὄρεσιδιδες*, mountain-nymphs, so called because they dwell in mountains and grottoes.

422-424. *οἱ* refers to Eetion. — *ἰφ*, Epic for *ἴφι*. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which *ἴος*, i. e. *μῖος*, the old masculine form of *εἶς*, occurs. — *Ἄϊδος εἶσω*, sc. *δόμον*. — *ἐπ'*, among.

425-430. *μητέρα* is repeated in *τὴν-ἡγαγ'*, which verb refers to Achilles. — *ἡ βασίλευεν*, who was a queen, who ruled. — *θεῦρ'*, i. e. in the Grecian camp. — *ἀψ* to her own country. — *Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ.* It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431-434. *αὐτοῦ*, here, is explained by *ἐπὶ πύργῳ*. — *ὄρφανικὸν* and *χῆρην* are predicates. S. § 185. N. 1. — *παρ' ἐρινεόν*, by the wild fig-tree, or fig-hill (Voss), where the city was considered most accessible (*ἔμβατος*). See N. on 5. 693.

435-439. *οἱ ἕριστοι*. The names of these braves are given in the next verses. — *ἄμφ' Αἴαντε δῶ*. See N. on 3. 146. — *ἡ που . . . εἰδώς*, either some one well-skilled in auguries instructs them that the city is here most accessible. — *αὐτῶν θυμός*, their own mind.

441-446. *τάδε*, those things pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — *κακὸς ὡς* (see N. on 3. 2), as a coward. — *πολέμοιο* depends on *νόσφι*, the verb *ἀλυσκάζω* being taken absolutely. — *ἄνωγεν*. Supply *ἀλυσκάζειν* from the preceding context. — *μάθων*, I have learned, i. e. it has been my practice. — *ἀρνούμενος* denotes the purpose of *μάχεσθαι*. — *αὐτοῦ* is in apposition with *ἐμοῦ* implied in *ἐμὴν* (sc. *κλέος*). See N. on 3. 180.

447-449. Cf. 4. 163-165.

451-455. *οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, πορ* (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself. S. § 160. 4. a. — *κεν-πέσοιεν*. The optative with *ἄν* is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 280. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. — *ἴσους* referring back to *ῥόσσον* is to be taken adverbially. — *σεῖ'* (i. e. *σεῖο*,

Epic for σοῦ), sc. ἄλγος. — ἐλεύθερον ἡμαρ (= ἡμαρ τῆς ἐλευθερίας), the day of freedom = liberty.

456-461. κεν belongs to ὑφαίνοις (see N. on 1. 31, and on κεν πίσσω supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *another's command*. So Kōppen explains it by ὑπ' ἄλλης. — ὕδωρ φορέοις. The daughters even of nobles and princes; in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 13. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. — Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 302. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πόλλ' ἀεκαζομένη, *much against thy will*. — ἐπικείσεται, sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμαρ ἀναγκαῖον (II. 16. 836). — ποτέ τις εἴπωσιν, *some one will say* (see N. on 1. 137), or "*one may say* (= admit that one will say)." K. § 259. R. 4. — ἰδῶν, *when they see*. See N. on 1. 35. — μάχεσθαι limits ἀριστεύσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = ἀριστος ἦν Τρώων. Cf. S. § 189.

462-465. ὣς, *thus*. — νέον, *ancient, afresh*. — χήτει, *from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by στερησει. — ἀμύνειν depends on τοιοῦδ' (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies ολου. — δούλιον ἡμαρ. See N. on ἐλεύθερον, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτοι, *but may the heaped up earth cover me, dead*. For the optative see N. on 1. 42. — πρὶν—πυθέσθαι, *before that I hear*. S. § 223. 2.

466-474. οὐ παῖδός ὀρέξατο, *stretched out (his hands) for his child*. The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 3. b; S. § 193. — πρὸς κόλπον depends on ἐκλίνθη. — ἰάχων denotes manner. — ἀτυχεῖς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀτύχω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασσε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κόρυθ', *from the summit of the helmet*. — πῆλέ τε χερσίν, *and tossed him in his arms*.

476-481. ὅτε δή, *grant now*. — τόνδ'—παῖδ' ἐμόν, *this my son*. — ἐγώ, sc. ἐγενόμην. — Τρώεσσιν, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὦδε, *thus as I have been*. — καὶ ποτέ τις εἴπωσιν (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war*. Some supply ἰδῶν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπεῖν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εὖ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. 1. So Ernesti renders this passage. *de filio re-*

deunte si: licat. One of the Harl. MSS. reads *ἔφοι*, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's *Miscell. Crit.* p. 247. — *φέρει*, let him bring (see N. on 1. 42). The more regular construction would have been *φέροντα* in connection with *ἀνίοντα*. But the construction is conformed to the following *χαρείη . . . ἡήτηρ*, with which it is closely connected in thought.

484. *δακρύνει* (as adverb) *γελᾶσασα*, smiling with tears; "tearfully smiling." Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "bitter tears with sweet smiles mingling."

486-493. *μοί, ὄν account of me.* — *δνμφ* is the local dative. — *ὑπὲρ αἰσαν*, contrary to fate, or perhaps over and above fate, i. e. before fate has decreed it. Cf. *Odys.* 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — *πεφυγμένον* (taken actively), is here followed by *μοῖραν* in the accusative. Cf. 22. 219; *Odys.* 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. *Odys.* 1. 18. See also K. § 271. 2. — *ταπρῶτα*. See N. on 1. 6. — *ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ.* These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — *τὰ σ' (i. e. σὰ) αὐτῆς ἔργα*, their own employments. — *ἰσθὸν* and *ἡλακότεν* are in apposition with *ἔργα*. — *τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάσιν*, who are born in Ilium.

495-501. *βεβήκει*. See N. on 1. 221. — *ἐντροπαλιζομένη*, looking back as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — *ἐνδοδι* the palace. — *ἐνῶρσεν*, excited by her presence and overwhelming grief. — *αὶ . . . οἶκον*, they lamented Hector in his house, though still living. *γόνον*, Epic 3 plur. aor. of *γόνω*. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — *γὰρ* shows why they wailed over Hector. — *ἔφαντο*. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

503-511. *οὐδὲ Πάρις δῆδυνεν*, but Paris did not loiter. — *ποικίλα χαλκῷ*, decorated with brass. — *ποσὶ . . . πεποιδῶς*, relying upon his swiftness of foot (literally, swift feet) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in *ἔ γούνα φέρει (= φέρεται)* v. 511. See N. on 5. 135. — *ὡς δ' ἔτε*. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — *ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν*, full-fed at the manger (Crusius), and therefore strong and spirited. — *δείη*. See

N. on 2. 147. — *πεδίωιο*. See N. on 2. 785. — *κροαίων* = *κρότων*. — *εὐρρείος*, Epic genitive of *εὐρρείης*. K. § 218. 15. — *ποταμοῖο*. See N. on 5. 6. — *ἀμφι* . . . *ἀτσονται*, and on his shoulders (local dative) his *πανε* waves about (i. e. to and fro). Cf. K. § 300. 2. b. *ἀτσονται*, middle of *ἀτσω* as active. — *πεποιδώς* properly stands for the accusative with the following *έ*. See N. on v. 505. — *μετά τ' ἡδεα*, into his accustomed places, i. e. the pastures. *νομῶν* is therefore added by way of explanation (and being epexegetical, *even*), or it may be explained as a hendyadis.

513-516. *ἠλέκτωρ*, amber. Cf. *Odys.* 4. 73. A Schol. explains it by *έ* *ἥλιος*. — *αἴψα δ' ἔπειτα*, and immediately after, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — *εὐτ' ἔρ' = εὐτ' ἔρα*, even when, viz. when. Cf. K. § 324. 3. R. 4. — *ἔδει ᾗ*, there where = where.

521-525. *τοί* is to be constructed with *ἔργον μάχης*. — *κῆρ—έν θυμῷ* (= *έν στήθεσσι*. Köppen), my heart in my mind = my heart, my soul. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained*, etc. *ὑπέρ σέθεν ἀσχε'*. Cf. v. 351; 3. 42. — *πρός Τρώων*. See N. on 1. 160.

526-529. *τομεν* to the field of battle. — *τά=ταῦτα*. Cf. 4. 362. — *κρητήρα—ἐλεύθερον*, free goblet = goblet of freedom, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — *στήθεσθαι* depends on *δῶν*. — *ἐλάσαντας*. The vulgar reading is *ἐλάσαντες*.

ILIAD VII.

This Book is entitled *Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναφάσεις*. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. *ὡς δὲ θεός κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — *οὔρον*, a favorable wind. — *ἐπήν* . . . *ἐλαύνοντες*, when they are weary with striking the sea with their smooth oars. For the construction of the subjunctive after *ἐπήν*, cf. N. on 1. 168. — *καμῆτω* denotes the cause. — *γυῖα* = *χεῖρες*. — *τῷ* refers to Hector and Paris.

8-16. *έ* *μὲν* (referring to Paris) and *Ἔκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλέτην*. See N. on 1. 606. — *Ἄρρη*. Cf. 2. 507. — *κορυνήτης*, armed with a club after the manner of Hercules. — *ἱππῶν ἐπιδίλμενον* (from *ἐφάλλομαι*), as he was leaping upon his chariot. See N. on 3. 265; 1. 35. — *λύτο*, 2 aor. mid. 3 plur. of *λύω*, as passive.

20-22. *τῷ δ' ἀντίος*. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 331. The dative is found again in 20. 422. — Περγᾶμον ἐκ κατιδών. Cf. 5. 460. — Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *for he willed (= granted) victory to the Trojans.* The same construction is found in 8. 204; 13. 347. — φηγῶ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμανῖα = σκουδάζουσα. — ἦλδες—ἦ ἴνα—δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 330. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑτεροαλκία νίκην, "*decisive victory.*" Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary.* Voss and Köppen take ἑτεροαλκία in the sense of *alternating, shifting.* — τὸ (=δ) . . . εἴη, "*quod valde bonum esset*" Crus. This refers to ἀλλ' . . . πίδαοιο, and is parenthetical. — εἰσόκε. See N. on 2. 332. — τέκμων, *end = destruction.* — φίλον belongs to διαπραΰσειν the subject of the sentence. — ὑμῖν Ἀδανάτῃσι refers to Juno and Minerva.

34-32. ὡδ' as you advise. — τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. — καὶ αὐτῆ, *I myself also.* — πῶς μέμονας, *how do you purpose.*

38-42. ὄρωμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα—προκαλέσεται (for προκαλέσεται), sc. *πειρώμενος.* See N. on 1. 66. — οἶδεν οἶος, *entirely alone.* The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (sc. τινά), *some one alone = some single champion.*

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σύνθετο—βουλῆν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — θυμῶ of Helenus. — ἣ βα, viz. *that which.* See N. on ἄρα, 1. 405. — θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47-53. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος = τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. — οὐ γὰρ πω, *for not yet.* — μοῖρα, sc. *ἔστιν.* — πρόμον ἐπισπεῖν, *to overtake fate (= to be slain),* is an expansion of the preceding θανεῖν. — ἔπ' = *purpose or decision.* See N. on v. 44.

54-56. Cf. 3. 76-78.

59-64. ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιόισιν, *similar to vultures.* — φηγῶ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — εἶατο, Epic for ἦντο. — ἀσπίσι . . . πεφρικυῖαι, *bristling with shields,* etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἷη = ὡς. — φρεξί, *the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus.* — αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ὄρκα—οὐκ ἐτέλεσεν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. — θαμῆτε is a lengthened form for θαμῆτε.

78-80. γὰρ in ὑμῶν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — ὄντινα is limited by τῶν, and depends on ἀνάγει. — δεῦρ', i. e. in the central space between the armies. — Ἔατορι δίφ is put, according to the ancient manner of speaking, for ἐμοί. The application of the epithet δῖος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Æneas*. Virg. *Æn.* 1. 378. — ὤδε refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — πυρός με—λελάχωσι, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-83. εὖχος, *glory*. — κρεμόω, contr. κρεμῶ, fut. for κρεμάσω. — Ἀπόλλωνος who had given him the victory.

85-91. ταρχύσωσι=θάψωσι. Schol. Cf. 16. 456. — καὶ ποτε—εἴησι. Cf. 6. 459. — καὶ ὀψιγόνων ἀνδρώπων. See N. on 3. 353. — μέν, i. e. μὴν. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 264. 4.

93-95. ὑποδέχθαι, sc. τὸν λόγον τοῦ Ἑκτορος. Crus. — νείκει, *will blame, reproachfully*. — μέγα . . . θυμῷ, *groaned much in his mind* = was highly excited.

96, 97. ὦ μοι. See N. on 1. 149. — Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Cf. 2. 235. — λάβη is the predicate of ἔσσεται. — αἰνῶδες αἰνῶς. See N. on οἶδεν οἶος, γ. 39.

99-102. ὑμεῖς . . . γένοισθε, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prisca ætate." — ἀκήριοι, *heartless* = without courage. — τῷδε (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on θωρήξομαι = μάχομαι. — νίκης πείρατ', *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. — ἔχονται . . . θεοῖσιν = *is with* (i. e. at the disposal of) *the immortal gods*.

109-114. οὐδὲ . . . ἀφροσύνης, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 217. N. 4. — ἀνὰ—ἴσχεο (i. e. ἀνίσχου), *restrain yourself*. — κηδόμενός περ, *although greatly vexed*. See N. on 1. 131. — ἐξ ἐριδος, "*from rivalry*." Crus. — μάχη denotes manner. — ἔβρηγ' (*horreere solet*) has a present signification.

116-119. τοῦτ'ε limits ἀναστήσουσιν (*will rouse up*). — ἀδείης, Epic for ἀδεής. — ἐστὶ refers to Hector. — μόδου—ἀκόρητος, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to S. § 200. 3. — φημί. See N. on 2. 37. — γόνυ κάμψειν, *would bend his knee* = "*would rest from the conflict*." Felton. — φύγησιν . . . θηϊοτήτος is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. γηθόσωνοι because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. ὁ πόποι . . . ἰάνει. Cf. 1. 254. — ἦ . . . γέρον. See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — μέγ' ἐγῆκεν, rejoiced greatly. The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129-131. εἰ-ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κεν-αίραι. See N. on 1. 255. — θυμὸν-δύναι, (and pray) that his soul may descend. — ἀπό, from. — μελέων, body; literally, limbs.

132-135. Cf. 2. 371; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — Κελλάδοντι, *Keladon*, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. — Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136-141. τοῖσι = ἐν τοῖσι, among them, i. e. the Arcadians. — Ἐρευνθάλιων. Cf. 4. 319. — ὤμοισιν, upon his shoulders, is the local dative. — τὸν . . . κικλήσκον, men called him by name *Coryncles* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυνήτην are governed by κικλήσκον (S. § 185), and ἐκίκλησιν is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 1. — ἄνδρες-γυναῖκες, i. e. every body. — οὐνεκ', because. — ῥή γυνσκε, Epic imperf. for ἐρῆγγυ, from ῥήγγυμι.

142-150. Λυκόργος, Epic for Λυκούργος. — ἔδ (i. e. ἔδι) ἔρ', viz. where. See N. on 6. 515. — οἱ is the separative dative, from him. — πρὶν, sc. ἡ κορυφή δύναται οἱ χραισμεῖν ὀλεθρον. Köppen. — ὑποφθάς, anticipating him. — περόνησεν, pierced through, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — οἱ refers to Areithous. — δ'. See N. on 1. 58. — φορῆναι, to be borne, denotes the purpose of δῶκε. — τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Areithous came into the possession of Ereuthalion.

151-160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. — θάρσει φ, with its own boldness, is to be constructed with θυμός. — γενεῆ limits νεώτατος. — οἱ refers to Ereuthalion. — εὐχος. See N. on v. 81. — μήκιστον in size. — ἄνδρα is in apposition with τόν. — πολλὸς . . . ἔνθα, for he lay extended (= dead) vast in length and breadth (cf. Odys. 7. 86; 10. 517); literally, here and there. πολλὸς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. — εἶδ' ὡς (thus as when I slew Ereuthalion) ἠβώοιμι. The protasis is repeated from v. 133, on account of the long parenthesis commencing with ὡς ὅτ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. — τῷ (then) κε τάχ' . . . Ἐκτωρ contains the apodosis of v. 133, repeated in v. 157, as has been observed. — ὑμέων is the partitive genitive after οὐδ' οἱ (= οὗτοι), not any of you. The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, οἵπερ ἐστέ, οὐ μέγατε. The change of person in ἔασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. ἐννέα πάντες, *nine in all* (=full nine. cf. K. § 246. 5. 8), is in apposition with οἱ. — τῷ δ' ἐπί, *after him*. — τοῖσι δ' ἐπ' (sc. ὄροντο). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — Αἴαντες, plur. for dual Αἴαντε.

166-168. Μηριόνης κ. τ. λ. Cf. 2. 651. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — Θάας. Cf. 2. 638. — πάντες ἕρ'. See N. on 1. 405.

171-174. κλήρω—λάχρην (sc. τὴν μάχην) = παλασσόμενοι κρίνεσθε δι' ἀλάχρην, *do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat*. — διαμπερὲς = πάντες. — ὀνήσει. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — ὄν θυμὸν ὀνήσεται = *will rejoice in his heart*. — πολέμοιο is the genitive of separation.

175-178. ἐσημῆναντο. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ. Cf. 3. 316. — λαοὶ . . . εὐρόν. Cf. 3. 318, 319; 8. 346.

179, 180. ἡ Αἴαντα λαχεῖν. See N. on 2. 413. — βασιλῆα—Μυκλήνης i. e. Agamemnon.

181-185. πᾶλλον δέ. Cf. 3. 316, 324. — ἐκ δ' ἔδορε. See N. on 3. 325. — ὄν refers to κλήρος. — ὄν ἕρ', *the very one whom*. See N. on 1. 405. — Αἴαντος (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on νήπιος, 2. 38. — ἀν' ὄμιλον ἀπάντη, *all along the band of heroes, whose lots had been placed in the helmet*. The same chiefs are referred to in πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν. — ἀπηρῆναντο (1 aor. of ἀπαίνομαι), sc. αὐτοὺς γιγνώσκειν.

186-190. τὸν is the terminal accusative. — ὄς—Αἴας. See N. on 1. 391. — ὑπέσχεθε (Epic for ὑπέσχε) χεῖρ' in order to take and examine the lot. — τὸν . . . βάλε in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. δοκέω = ἔλπομαι. Cf. v. 199. — ὄφρ' ἂν—τόφρα, *while—so long as*. See N. on 1. 133, 509. — δύνω. The Ven. Schol. says that Arist. wrote δύνω. — ἐφ' ὁμείων, *by yourselves*. — ἴνα is here employed τελευκῶς. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — οὐ γὰρ . . . δίηται, *for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will* (see N. on 4. 43) = *I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — ἐμὲ—γινέσθαι. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. ἐμὲ, *that I also*, is opposed to the preceding words, οὐ γὰρ τις . . . ἰδρῆιη. — νηϊδὰ γ' οὕτως, *thus ignorant of combats*. In Odys. 8. 179, it is fully written νηῖς ἀέθλων.

206-210. χαλκῷ, i. e. *brazen armor*. — οὖστε—μάχεσθαι. See N. on 1. 8.

211-218. τοῖος ἄρ, *precisely so*. See N. on 1. 405. — ἔρκος Αχαιῶν. Cf. 3 229. — μειδιῶν . . . προσώπασι (Epic dat. plur. of πρόσωπον), *smiling with stern features = smiling sternly*. Cf. Scott's *Lady of the Lake*, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
In foemen worthy of their steel."

νερθε is pleonastically used in reference to προσώπασι. — μακρὰ βιβιάς. See N. on 3. 22. — μέγ' ἐγήθεον, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is Τρῶας δὲ τρῆμος in the next line. — γυῖα. See N. on 1. 237. — ἕκαστον is in partitive apposition with Τρῶας. Cf. 1. 606. — ἀλλ' . . . ὑποτρέσαι, *but it was no longer in his power (εἶχεν) to retreat*. — χάρμη is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. κάμει τεύχων. S. § 225. 8. — ἑπταβόειον, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in ταύρων ζατρεφέων, the genitive of material.

226-231. οἶδεν οἶος. See N. on v. 42. — οἶοι . . . μετέασιν, *what chiefs are among the Grecians*. — μετ', *besides*. See N. on 2. 673. — ῥηξήνορα, *rank-breaking*. — οἱ ἄν (whoever) — ἀντιδίσαιμεν. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 333. 5.

238-242. οἶδ' — νομῆσαι. Constructed with the participle, οἶδα signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something*. Cf. K. § 311. 2. — βῶν, Dór. for βοῦν, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 213. 12; Thiersch § 195, 49. (1). — τὸ (= δι' ὃ) — πολεμίζειν, *and therefore I can fight without weariness*. There are various modes of translating this clause, τὸ being put by some for ἡ referring to βῶν, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — μάδων is the terminal accusative. — θητῶ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *to contend in fierce war; literally, to dance to fierce Mars*. — οὐ γάρ. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such* (i. e. so brave). ἀδάρη επικτεύσας, *watching (an opportunity) by stealth*.

246-248. ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, *on the outside fold, which was of brass*. Cf. v. 223. — σχέτο, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 3. 355-360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264-270. ἀναχασσόμενος, *retreating back*. — τῶ is the dative of instrument. — περιήχησεν, *resounding around*. — μείζονα than the stone thrown by Hector. — ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπ' ἄλδρον, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. — μυλοειδέι, *like a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

273-277. *καὶ νῦν κε—οὐτάζοντο*. See N. on 2. 155. Bothe remarks: "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *κῆρυκες*. See N. on 1. 606. — *Ταλθύβιος*. See N. on 1. 320. — *Ἰδαίως*. Cf. 3. 248. — *μέσσοφ* = *εἰς μέσσον*.

279-282. *παῖδε φίλω* is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — *φιλεῖ—Ζεῦ*. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205. — *τόγε* refers to the idea contained in *ἀμφοτέρω . . . Ζεῦ*. — *νῆξ ἡδ' ἦδη τελέδει*, *it is now night*.

284-286. *Ἰδαῖ'*—*κελεύετε*, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoins*. Idæus is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — *ἀρχέτω*, sc. *πίθεσθαι ἡμῖν*. — *ἦπερ οὗτος*, sc. *πέιδεται*.

289-292. *περὶ—έσσι* (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — *ὑστερον*, *hereafter*, is opposed to *σήμερον*. — *έτέροισι*, i. e. to one or the other.

294. *ὡς σύ τ' εὐφρήνης*, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is *αὐτὰρ ἐγώ*, in v. 296.

298. *εὐχόμεναι* denotes the purpose of *δύσονται*. — *Δεῖον—ἀγῶνα*, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. *τις—Ἀχαιῶν*, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — *ἐν φιλότῃ . . . ἀρδμήσαντε*, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. *φέρων* = *with*. In this prepositional use of the participle, *φέρων* is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, *ἔγων* of animate, and *ἔχων* of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. *τοὶ δ'* refers to the Trojans. — *ὡς, ἠελπ.* — *ἀελπτέων. εἰς σόον εἶναι*, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — *κεχαρηότα νίκη*. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. *νότοισιν . . . γέραιεν*, *honored Ajax with the extended back-ribs* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Löwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. *πολλοὶ γάρ*. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — *Ἄιδόσδε* = *εἰς Ἄιδος δόμοι*. — *τῷ, ἠερεfore*. — *ἄμ' ἡῶ*, *in the morning*. — *αὐτοὶ δ' . . . συκλήσωμεν* (for *συκλήσωμεν*), *let us being collected together carry hither* — *βοῦσι* and

ἡμιόνισιν are datives of means. — ἀποπρὸ νεῶν, *apart from the ships*. — ὅτ' ἄν, *whenever*. — πύργους ὑψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340-343. ὄφρα—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2. — ἰππηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγύδι to the gates spoken of in v. 339. — ἀμφί=at each extremity of the camp.

346. δεινῆ, *valde commota*. — τετρηχυῖα (perf. part. of ταράσσω as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρὰ, *at, near by*. — δόρῃσιν. See N. on 2. 788.

351-353. δώομεν . . . ἄγειν, *let us give to the Atridae to carry off*. — τῷ . . . ἡμῖν, sc. ἔσται. — Ἴνα μή, *unless*. — ὃδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357-364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). — γυναῖκα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 8. 72. — οἰκοῶν, *from my own house* = *from my own property*.

366. θεόφιν (dat. plur. S. § 202) μήστωρ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370-378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πτόλιον, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐγγήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐγγηγοράτε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal* to give up the treasures, and to retain Helen. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πικινόν, *prudent*. — αἶ κ'. See N. on 1. 66.

380-384. ἐν τελέεσσιν, *in companies*; literally, *in complete or perfect numbers*. "At their posts." Trollope. — ἠῶθεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἠπύτα κήρυξ, "the loud-crying herald." Crus. The word ἠπύτα, which the Schol. defines by ἠπύτης, is an ἀπαξ λεγόμενον.

390-394. ὡς . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. δίδουαι. — τὸδ'—ἔπος, *this request*.

401, 402. ὅς=ἐκείνῳ ὅς, of which the antecedent limits γνωστόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὡς, *that*. — ὀλέθρου πείρατ'. See N. on 6. 143.

408-410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακήμεν, sc. αὐτοῦς. — οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκρῶν—γίγνεται', *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ὄκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μελισσόμεν (depending on φειδῶ) *to appease*, on the ground

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. σκήπτρον, ἀνέσχεθε (i. e. ἀνέσχε) πᾶσι θεοῖσιν. See N. on 1. 234. — ἄσποβρον = πάλιν. — ἕαρ', Epic for ἦντο. — Δαρδανίαιες. See N. on 2. 819. — ὠπλίζοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — ἀμφότερος refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — νεκρὰ τ' ἀγόμεν, sc. ἕτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἕτεροι δὲ in the next clause. — μεθ' with its case denotes the object or purpose of ὠπλίζοντο. Cf. K. § 294. II. 3.

421-430. προσέβαλλεν (sc. ἀκίσιν) = *shone upon*, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — ἐξ . . . Ὀκεανοῖο. See N. on 3 5. — οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — ἕκαστον of those who were dead. — ἀμαξῶν is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — οὐδ' . . . μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — ἔτι . . . ἐτέρωθεν, thus also on the other side.

438-441. ἦμος . . . ἠώς, but while it was not yet morning of the day following the burning of the dead. — ἀβρῆν, i. e. the funeral pyre. — ἄκριτον, not separated, common. — ἐκ (= ἐξω) πεδίου, (raising it) from the plain. — τεῖχος referred to in v. 388. — ἐν . . . κατέπηξαν, and fixed stakes in it.

444. θεοῦντο = ἐθαύμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-453. ὅστις . . . ἐνίψει, who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (see prædicabit) *eorum sapientiam?* For the form of ἐνίψει future of ἐνέπω. cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. — ἀπτε, again. "Ut nos dū olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — τεῖχος ἐτειχίσαντο. S. § 181. 2. — ἔπερ, before. — τοῦ δ'—τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — ἦτοι, truly, indeed. — πολίσσασθε ἀδελήσαντε, built with labor, toiled to build.

454-463. ὀχθήσας. See N. on 1. 517. — ἃ πόποι. Cf. 1. 254. — Ἐννοσίγαι', earth-shaker. Earthquakes were attributed to Neptune. —

θεῶν depends on *ἄλλος*—*τις*, *some other one of the gods*. — *τοῦτο*—*νόημα*, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — *ἀφαιρότερος* = *ἀσθενέστερος*. — *ἄγρει*. See N. on 5. 765. — *μᾶν*, i. e. *μήν*. — *στ'*—*οἴχωνται*. See N. on 1. 80. — *τὸ . . . καταχεῦναι*, *overwhelm it all in the sea*. — *αὐτίς*, *again*. — *ὣς*, *so that*.

465–471. *δύσσοτο*, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from *δύσσομαι*) with aoristic force. *βουφόνεον*, *they slew oxen*. — *Λήμνιοι*. It appears from this that Lemnos produced wine. — *πολλὰ* ships. — *ἴησον*. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — *χωρὶς*, *separately*. — *Ἀτρείδης* limits *ἀγέμεν*, which infinitive denotes the purpose of *δῶκεν*.

472–482. *οἰνίζοντο*, *procured* (= *purchased*) *wine*. — *χαλκῶ*. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — *ἀνδραπόδεςσι* as if formed from *ἀνδράπους*. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read *ἀνδραπόδοισι* from *ἀνδράποδον*. This verse is suspected. — *σφι* refers to the Trojans and their allies. — *εἶον . . . χεῖον*, *they made libations*. — *θπνου . . . ἔλοντο*, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. *κροκόπεπλος*, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from *ροδοδάκτυλος*, the more ruddy beams which precede the sunrise. — *ἀγορὴν ποιήσατο*. Cf. 1. 499; 5. 754. — *ὑπὸ*—*ἄκουον* (i. e. *ἐπήκουον*) refers to *ἀγορὴν ποιήσατο* in v. 2.

7–14. *δήλεια θεός*. See N. on 5. 269. — *τόγε*—*ἐμὸν ἔπος*, *this my command*. — *διὰ δ' ἀν*—*νόησω*. See N. on 2. 391. — *ἐλὼν βίψω*. See N. on 1. 179. — *τῆλε μάλ'*, *very far down*. — *ὑπὸ*, *beneath, under*.

18–27. *εἰ δ'*, *aye*. See N. on 1. 301. — *ἵνα εἶδετε* (i. e. *εἰδῆτε*, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. — *σειρὴν χρυσεῖην*. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — *ἐξάπτεσθε*, *suspend yourselves from*

it. — οὐκ ἂν ἐρόσαιτ'—εἰ—κἀμοιτε. See N. on 1. 255. — ὅτε δὴ—ἰδο-
λομι. See N. on 3. 55. — πρόφρον, "in earnest." Crus. — ἀτῆ—γαῖα,
together with the earth = earth and all. Cf. K. § 283. 2. a. — περὶ βίῃσ
Οὐλύμποιο, around the summit of Olympus. — τὰ—πάντα, all these things.
The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is
to be given. Cf. K. § 243. 4. — περὶ. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "amazed or terrified at." Felton.

32-37. ὁ=ὅτι. See N. on 1. 120. — κακὸν οἶτον ἀναπλήσωτες, ful-
filling their evil destiny. — ἔλονται has the force of the future. R: § 260.
3. c. — εἰ, since. — ὡς . . . ἕλονται, so that they may not all perish. —
ρεοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρονι, with an angry mind; literally, a mind (angry)
in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43-51. χρυσὸν . . . χρῶσι, he arrayed his body in golden armor; literally,
he put gold around his body. — γένητο (for ἔλετο. S. § 132), he seized. —
δίφρον. See N. on 2. 234. — ἔλδαν. See N. on 5. 366. — πετέσθην.
See N. 1. c. — Ἴδην is the terminal accusative, and is defined more defi-
nitely by Γάργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μπιέρα
θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — οἱ. See N. on 1. 104. —
ἔστησε. See N. on 5. 368. — κῦδεῖ γαίωv. See N. on 1. 405.

54-57. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δείπνου) δωρησσοῦτο, and after supper
they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὅτι, even
thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρεοῖ
ἀναγκαίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in
behalf of.

60-65. Cf. 4. 445-451.

68-77. ἥμος . . . ἀμφιβεβήκει, but when the sun was passing around
the midst of heaven = when it was noon. Crus. — ταμηλεγίος, long-ex-
tending. An epithet of death, according to Crusius and others, because
the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell
and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton
translate it, causing long repose. — ἔλαε δὲ μέσσα λαβῶν, and he drew up
(i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. —
ῥέπε δ', weighed down, "according to the ancient conception portending
destruction." Felton. — αἰσιμον ἡμαρ=αἶσα. Crus. — αἰ μὲν. Asyn-
deton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4. 69. — κῆρες for κῆρ, as there
were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the
dual ἐξέσθην followed by the plural ἕρπεν, shows the facility with which
the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. —
μεγάλ' ἔκτυπε, thundered loudly. — οἱ . . . δάμβησαν. The bolts fell
upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Troi-
lope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81-85. ἵππος ἐλείπετο. Reference is had to the παρῆγορος, i. e. the
horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *ἀλγήσας δ' ἀνέκαλτο*, he reared up with the pain. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἔφο'*, whilst. — *δ γέρον*, i. e. Nestor. — *παρηγορίας*, the reins by which the *παρήφορος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἀν' ἰωχμόν*, through the crowd (of warriors); literally, tumult, pursuit of battle. — *σμερδαλέον*, terribly, loudly.

94-96. *μετὰ νῶτα βαλόν*, turning thy back. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *δρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πήξῃ* by tmesis. — *ἔφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολέτας*, enduring much, laborious. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid *Met.* 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἑών*, although entirely (περ) alone.

102-106. *νέοι—μαχηταί*, young warriors of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἠπεδανός=ἀσδενής*. Schol. — *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἀλλ' ἔγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *ὄς . . . ἐλόμην*, which I recently took from Æneas. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. 8. § 184. 1. There is a tmesis in *ἄπ'—ἐλόμην*. — *μήστῳρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. — *δεράποντε* of Nestor and Diomedes. — *τῶδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. *Mt.* § 201. 9.

116-123. *σιγαλόεντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φοινικόεντα*. — *τοῦ δ' ἰδὸς μεμαῶτος*, at him rushing right onward to meet Diomedes and Nestor. — *ὁ δ'*, i. e. Diomedes. — *ὑπερόησαν (=ὑπεχώρησαν*. Schol.), started back. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *αἰδοι* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἠνίοχοιο* is the genitive of cause. — *ἀχνόμενός περ ἑταίρου*, although grieving greatly (περ) for his companion. — *οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν*, not long then indeed. — *δν ῥα*. See N. on 1. 405. — *ἐπέβησε*, he caused to descend. See N. on 1. 144.

130-134. *κε—ξην—εἰ μή—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. *K.* § 339. 3. a. — *σήκασθεν* (would have been penned up) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφήκ'*, sent forth. — *κάδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἤκε*, cast down.

136-139. *καταπτήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πητήσω*, were terrified; literally, crouched, slunk down. Cf. *K.* § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἤλια* is the subject of *φύγον*, the reins fell from the hands of Nestor.

139-144. φόβονδ' ἔχε μάνυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — ὁ τοι, i. e. στί τοι. — τούτω refers (δεικτικῶς) to Hector. — εἰρύσσαιτο. Heyne writes εἰρύσαιτο, as if from ῥόμαι. But cf. Butt. Lexil. No. 53. — οὐδὲ μᾶλ' ἰφθίμος, *not if he were very strong*.

147-150. τῶδ' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — καρδίην καὶ θυμὸν synonyma conjuncta ἐμφατικῶς. Bothe. — φοβεύμενος, *being frightened*. — ἀπειλήσει = κωχθήσεται. — τότε . . . χθῶν. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἔκτωρ and Τρῶες καὶ Δαρδανίους in this passage. Cf. Mt. § 613. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τῶν, Epic for τῶν = ὧν, *quarum*.

157-160. φύγαδ' (= φυγήνδε) is a form derived as though from φύξ. — ἀπτις = πάλιν. — χέοντο, *poured = cast*. — τῷ δ' ἐπὶ (= ἐπὶ τοῖς), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. περί = *very much*. — ἔδρη, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναῖκός ἔρ' ἀπὶ τέτυξο, *you have become just (ἔρ') like a woman*. See N. on 2. 235. — ἔβρε, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρακας. — κακὴ γλήνη! *cowardly puppet!* γλήνη literally signifies *the pupil of the eye*, and hence *the contracted image seen in the pupil*. — πάρος τοι δαίμονα δώσω (sc. κακόν) = *πρότερόν σε θανάτον δώσω*. Crus.

168-171. Ἴππους τε στρέψαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέψαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρίς μὲν — τρίς δ'. See N. on 5. 436. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — νίκην is in apposition with σῆμα.

177-181. νῆπιον. See N. on 2. 38. — οἱ ἄρα. See N. on 1. 405. — τᾶδε (δεικτικῶς. See N. on 1. 20) τείχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλήχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδένδωρα, *not deserving thought*. — τά, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some.")* Crus.) *remembrance of consuming fire = remember and have fire ready that I may burn the ships*. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἴθων, *Aethon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so inco-

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίρονον is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, infra.

192, 193. τῆς . . . ἴκει, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. — κανόνας, "rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195-197. θαυδάλεον δάρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — ἀτρονυχί, *this very night*.

199. σείσατο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202-207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἐλίκην τε καὶ Αἰγίδας. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐδέλομεν. — αὐτοῦ . . . ἰδῶν, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida*. αὐτοῦ ἐνδ', *just there*.

213-215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὅσον . . . ἕργων, *whichever space from the ships the ditch separated from the wall; or as some translate, all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch*. So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένων. Cf. 5. 208.

219-223. αὐτῷ ποικνύσασσι, *he himself (at the same time) being actively engaged, or intent upon the same thing*. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγακήτει, *vast, immense*. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακήτης, *having a deep hollow*. — μεσσάτω of the camp. — γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσε, *so as to speak aloud to (the forces at) either extremity of the ships*. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229-234. Cf. 2. 339. — εὐχῶλαι = αἱ καυχῆσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἄριστοι. — ἄς refers to εὐχῶλαι. — ἔσθοντες—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 324; 22. 414. — ἄνδ'—σῆσενδ', *that you would stand against* = *were equal to*. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240-243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βωμοῖσι. — δημόν καὶ μηρί' = *fat legs*. — αὐτοῦς refers to the Greeks.

246-251. νεῦσε, *consented*. — οἱ. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on. 8. 59 — τελειότατον in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — *οἱ δ'*, i. e. the Greeks. — *ἄρ'*, *surely, certainly*.

254. *Τυδείδαισιν ἔμπροσθεν*, before (i. e. in advance of) *Diomedes*.

262-266. *ἐπιειμένοι*. See N. on l. 149. — *Τεῦκος* was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270-272. *ὁ μὲν* relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on l. 165. A similar construction is also met with in l. 180. — *αὐτὰρ δ'*, *but he*, i. e. Teucer. — *δύσκειν εἰς Αἴανθ'* for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — *δ' δέ*, i. e. Ajax Telamon.

285-291. *ἔγκλειστος ἐπιβήσων*. See N. on 2. 234. — *πρεσβήτιον*, *gift for old men*; hence *gift of honor*. It is synonymous with *γέρας*. Cf. l. 118. — *ἢ—εἰσαναβαίνοι*, *who may ascend*. For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

293-299. *καὶ αὐτόν, ἑνὸς ἐμαυτοῦ*, i. e. of my own accord. These words are to be constructed after *σπεύδοντα*. — *ὅση . . . πᾶρσενω*, *as far as my power extends*. — *ἐξ . . . αὐτοῦσιν*, *from the time we drove them (from the ditch) towards Πίυμ*. It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the siege commenced. — *τοῦτον* is employed *δεικτικῶσ*. — *κίνα*. Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302-308. *ὁ δ'*. See N. on *δγε*, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by *ὁ δέ*. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — *δέμασ* is the accusative synecdochical. — *μήκων, ἄ πορρυ*. This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (*Æn.* 9. 434). — *ἦτ' ἐνὶ κήπησιν*, sc. *ἐστί* from the preceding sentence *κάρη βάλεν*. Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320-328. *αὐτοῦσιν δ'* refers to Hector. — *χερμάδιον*. See N. on 5. 302. — *ἄν—ἀνερύοντα*, *while drawing it (i. e. the string) back*. — *ἀποέρρει*, *separates*. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *τῆσ β' ἐπί, ὑποῦσ τῆσ τερσ* (*ἔρα*) *place*, is a varied repetition of *παρ' ὄμων*. — *οἱ* refers to Hector and depends upon *μεμαῶτα*, *as he was rushing against him*. — *βῆξε δέ σὶ νευρήσιν*, *and it (i. e. the stone) broke the string of the bow*.

337-342. *οἱ . . . Ἀχαιοῦσιν*, *and they drove back the Greeks straight from the deep trench*. — *σθένει βλεμεαίνων* "viribus ferociens." Trollope. — *ὄσ δ' ὄσσε*. This fine comparison lies in the words *κατόπισσε* and *τὸν ὀπίσσωτον*. As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες = fled across. — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο. As these sentences are rendered coordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργούς ὄμματ' ἔχων, having the eyes of a Gorgon, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαδησόμεθ', Epic fut. of κήδω, perf. κέκηθα, to be anxious. — ὅσπασίον περ, although in the last extremity. — δὲ = γάρ. — δῆ, already.

357-365. καὶ λίην, and certainly. — οὗτος—ἀλέσειεν. The protasis commences with ἀλλὰ πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — οὐμός, i. e. ὀζύς. — ἀλιτρός, unjust. — ὁ οἶ=στι οἶ. — υἷόν, i. e. Hercules. — κλαίεισκε, used to weep. — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 13.

366-368. τὰδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — ᾗδε' for ᾗδεν. — πυλάρταο, the gate-keeper. — προῖπεμψεν refers to Eurystheus. — ἄζοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — κύνα, i. e. Cerberus. — Ἄϊδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

373-380. ἔσται μάν, sc. χρόνος. — ὅτ' . . . εἴπη is spoken ironically. — ἔφρ' ἄν, whilst. — νῶϊ depends on γηθήσει, will rejoice over us. — προφανείσα is constructed with γηδέω, cf. K. § 310. 4. c. — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — πεσῶν refers to τίς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσόπτερον, golden-winged. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — οὐ—καλά, not well (for them), is a litotes for δεινὸν ἢ κακῶς. — σφῶϊν is the dat. incommodi. — αὐτὰς is opposed to ἴκπουσ. — ἀπαλδήσεσθον is used passively. — μάφτησι, sc. αὐτάς. — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλόπος, swift as the tempest; literally, storm-footed, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — κατ' Ἴδαίων ὀρέων. See N. on v. 170. — πρώτησιν πύλῃσι, in primo aditu portæ. Heyne. — ἀντομένη, sc. ταῖς θεαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341 (it will be at your peril) if you shall dare, etc.

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis, etc.*

427-431. οὐκέτ' . . . ἐῷ, *I will no longer permit* (=advise). — κείνος refers to Jupiter. — τὰ ἑ φρονέων = *taking his own counsel*. — Τρωσί . . . δικάζεται, *let him decide between the Trojans and the Greeks*.

437. τετιμημένοι ἦτορ, *being sorrowful in mind*. For the construction, cf. S. § 182.

440-446. Ἐννοσίγαιος. See N. on 7. 455. — ἀμ βομοῖσι, *on pedestals*. — λινα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — αὐτός—Ζεὺς, *Jupiter himself*. — τῷ—ποσσί. See N. on 1. 104. — οἶαι Διὸς ἀμφίς, *alone apart from Jupiter*. — ὃ ἔγνω the mind of the goddesses. — ἦεν ἐνὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448-456. Δῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — πάντως—οὐκ, *in no respect*. — εἶον . . . ἄσπρος, *such is my strength and invincible hands*. — με τρέψειαν to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose*. — μέμμερα, *sad, pernicious*; literally, *keeping the mind in suspense*. — πληγέετε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 436. 1; K. § 241. R. 10. b. — ἔσθ' . . . ἐστίν. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

463-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — ἡοῦς is the genitive of time.

474-483. πρὶν ὄρδαι (see N. on 1. 98)—Πηλείωνα, *before the son of Pelcus be roused*. — ὧς, *thus*. — τὰ νείατα πείραδ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — Ἰκῆαι to stir up a rebellion against Jupiter. — αὐγῆς depends on τέρποντ'. — Ἵπεριονος Ἡελίοιο. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ἵπεριονίων = Ἵπερονίδης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ὅπερ ἰών, *that goes over us*, and explain it accordingly. — ἐπεὶ . . . ἄλλο, *since nothing is more shameful than thou*. σέο is put for σοῦ.

487. ἀέκουσιν, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. — ἐν καθαρῷ (sc. τοπῷ), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ἔδει . . . χῶρος, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. νῦν is to be constructed with ἀπονοστήσῃω.

506-510. A zeugma operates in *οἶνον οἰνίζεσθε, σῆτόν τ'*. — *μέσφ ηἰῶσι* = *μέχρι τῆς ἡμέρας*. Schol. — *διὰ νύκτα* = *by the assistance of the night*.

512-514. *ἀλλ' ὄσ*. Heyne supplies *φυλαξόμεθα, cavēbitus*. — *τις* = *many a one*. — *βέλος* is put for *wound*. — *οἴκοδι*, i. e. in Greece. — *νῆος ἐπιδρόσκων*, *while leaping into their ships*.

517. *ἀγγελλόντων* is put for *ἀγγελλέτωσαν*.

519-531. *λέξασθαι*, *place or dispose themselves* for the purpose of keeping guard. — *λόχος* of Greeks. — *ὅς μὲν νῦν ὄγής*, sc. *ἔστιν*. — *τὸν δ'* corresponds to *ὅς μὲν*. — *ἐπὶ νυκτί*, *in the night*. — *σὺν τεύχεσι* is constructed by Clarke and Heyne with *ἐγείρομεν ὄξιν Ἄρηα*. It is more natural, however, to construct it with *θωρηχδίστρος*. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532-540. *ἔσομαι* = *I will know*, i. e. *I will find out by experiment*. — *ὁ Τυδείδης*. Cf. 1. 11. — *τείχος*. Cf. 7. 436. — *ἦν ἀρετὴν διαίσειται*, *shall prove his valor*. In 13. 277, *διαίσειται* has the passive sense. — *ἑταῖροι*, sc. *κείσονται*. — *ἡελίου ἀνιόντος*, *the sun rising* = *at sunrise*. — *αἴριον*. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — *εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος—ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε*, *would that I were thus immortal* (= *would that I could be as certain of immortality*), *as now this* (i. e. *the coming*) *day will bring*, etc. Cf. K. § 342. R. 2

553. *ἐπὶ . . . γεφύρῃ*. Cf. 4. 371.

555. *ὡς δ' ἔτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ.* "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's *Minstrel*, III. 29.

560. *τόσσα* refers to the fires.

562. *χίλι' ἔρ'*. Zenodotus reads *μυρὶ' ἔρ'*, but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. *φύξα*, poet. for *φυγή*. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate *δεσπείση, great*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus *φύξα* differs from *φόβος*, in that it has the implied idea of cowardice. In *Jahrb. Jahn und Klotz*, p. 286, *φύξα* is translated *terror, panic*. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *πένθεϊ—βεβόληται*, *dolore oppressi erant*. — *ὡς δ' . . . Ζέφυρος*. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — ὀρίνετον—ἐχευαν. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — θαίξετο, sc. πένθει.

11-14. κλήθην, *by name*. S. § 134. 5. — ἄνδρα ἕκαστον refers to the chiefs who usually met in council. — μηδὲ βοᾶν in order that the Trojans might not hear them. — μελάνυδος, *black, dark*, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-132 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34-36. πρῶτον = πρότερον. Reference is had by Liomedes to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — διάνδιχα refers to σκήπτρον and ἀλκήν. — μέγιστον, i. e. the best gift.

42-49. ὥστε νέεσθαι, *so as to return*. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — πάρ (i. e. πάρεστι) τοι ὁδός, *the way is open to you*. — εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. θέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — φευγόντων, i. e. φευγέτωσαν. — νῶϊ δ', *and we two*. — τέκμων. Cf. 7. 30. — σὺν θεῶ = *with favorable auspices*.

63-69. ἀφρήτωρ . . . ἀκρυόεντος, i. e. he who foments civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. — λεξάσδων for λεξάσδωσαν. — πὰρ . . . ἐκτός, *along the dug ditch, without the rampart*, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — ἄρχε, *begin, lead the way*. The reason is given in the next clause.

73-78. ὑποδεξίη, *means of entertaining guests, abundance of provisions*. — Βουλῆν is the cognate accusative of Βουλεύσθω. See N. on 1. 162. — χρεώ, sc. ἰκάνει after which Ἄχαιούς is put as the terminal accusative. — ἐσθλῆς and πυκνῆς agree with βουλής understood. — τάδε depends on γηθήσειεν.

91-93. ὀνείαδ', *food, a repast*. In 24, 367 it is employed in the sense of *valuable things*, which approaches nearer its literal signification, *useful things*, from ὀνέω, ὄνημι. — ὀφαίνειν μῆτιν. See N. on 3. 212.

97-102. ἐν . . . ἄρξομαι, *in you shall I end, and from you shall I begin* (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — σέο . . . ἄρχη, *for it will depend on you* (cf. Odys. 6. 197) *what (counsel) shall prevail*.

106-112. ἐξέτι τοῦ ὅτε (i. e. ἐτι ἐκ τοῦ ὅτε) = ἐξ οὗ δὴ, *from the time when*. Cf. Odys. 3. 245. — Διογενὲ Βρισηίδα κούρην. Bothe and Trob-

lope after Huysne read Διογενεὺς Βρισηΐδα κόβρην, put. for Διογενεὺς Βρισσηος κόβρην. See N. on 2. 54. — ὅν . . . ἔτισαν, *although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. — ἔσ, *how that.*

116-127. ἀντί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀνήρ, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . ὀνομήνω, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* — πηγῶν . . . ἄροντο. See N. on 5. 194. — ποσσίν = *speed.* — ἄροντο, 2 aor. 3 plur. of ἄρνωμαι. — ᾗ τόσσα γένοιτο — ὄσσα . . . ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed (see N. on 5. 236) horses have brought to me.* ᾗ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρωσοῖα, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

131, 132. τότε, *then* (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = *formerly.* — ἦν—κόβρην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπί. See N. on 1. 233.

135-146. εἰ δὲ αὐτε responds to τὰς μὲν in v. 131. — οὐδαρ ἀρούρης, *the most fertile of lands; literally, the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλόγετος. See N. on 3. 175. — τῶν is the partitive genitive. — φίλην to Agamemnon. — ἀνέδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 366, it means *without dowry* on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμον, *having rich meadows; literally, deep meadows,* referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἐγγὺς ἁλός, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* — οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — δέμιστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωρίησι, *voluntary gifts,* in the preceding verse. — μεταλλάξαντι χόλοισι contains the protasis, *if he will cease from his anger.* — ὅσον, *by as much as = because.*

164-171. οὐκ ἐτ' ὀνοστέ, *not to be despised = desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἵνα κε. Mt. § 528. 3. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. — ἐπιόψομαι, (Epic future of ἐφορᾶν), *I will choose,* is to be distinguished from ἐπιόβομαι, which never has the sense *to select, choose.* — πιδέσθων may be made in the plural (contracted for πιδέσθωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσίν ὕδαρ. *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — εὐφρα-

μησαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. δειδύλων ἐς ἕκαστον, *turning his eyes upon each*. — Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, *and most especially upon Ulysses*, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. ζυγόν, *the cross-bar by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted*. — ἦστο, *was sitting*, pluperf. as imperf. of ἔσθ. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — ὅποτε λήξειεν ἀείδων. See N. on 3. 55, 216. — τῷ δὲ βάρην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — θάσασεν for ἐθάσασεν, *sedebat*.

196, 197. δεικνύμενος = δεξιούμενος. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. — ἦ . . . χρεώ, sc. ἰκάνεται ὑμᾶς.

202, 203. καθίστα for καθίστη, 2 pers. sing. pres. imperative active. — ζωρότερον (sc. οἴνον), *containing less water, stronger*; literally, *more undiluted with water*.

209-212. τῷ, *for him*, i. e. Achilles. — ἀτὰρ . . . ἐκδη, *but when the fire had burned down*. — καὶ φλῆξ ἑμαρῶνδῃ is epexegetical of the preceding clause.

219-224. τοίχου τοῦ ἑτέρου, *against the other wall*, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — νεῦσ' Ἄϊας Φοίνικι to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — δεῖδεκν', *pledged*, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of δεικνυμι.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πάρα, i. e. πάρεστι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμηλεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοίῳ, in doubt. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusius prefers ἐστί. — νῆας εὐσσέλιμους depends on σωσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἔτι . . . πεσέεσθαι, they purpose (literally, affirm, say) no longer to hold back, but to fall upon the black ships. — Ἐκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεοὺς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πυρρὸς is the genitive of material.

248-251. ἐρθεσθαι = σώζειν. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, to yourself. — οὐδέ τι . . . εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἄκος βρεχθέντος κακοῦ (when the evil is done). — φράζεσθαι, reflect. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 302.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, very much in your heart = from the bottom of your heart. — ἄλλους in opposition to Ἀτρείδης. — θεὸν ὧς. See N. on 3. 2. — νῦν . . . ἔλοις. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ . . . ἔλθοι. Cf. K. § 338. 1.

311-318. ὧς . . . ἄλλος, so that you may not sitting by me complain (= urge me with your complaints) one after another. — τρύγητε properly signifies to moan as a turtle dove (τρυγών). — ὅς—εἴπη. For the subjunctive, see N. on 1. 139. — ἔμεγ' is the object of πεισέμεν. — ἴση . . . πολέμιοι, there is an equal reward to him who remains (at the ships) and to him who fights much; literally, if anyone fights much.

320-326. κάτθαν' (Epic aor. of καταθνήσκω) . . . ἐργῶς, the man who is inactive and he who does much, die alike. — οὐδὲ . . . περίκειται, nor have I any advantage; literally, nor does any thing lie around me, i. e. over and above what others have. — ἡματα . . . πολέμιοι, I spent bloody days in fighting. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. ταῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, to them they remain undisturbed, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. — ἦ . . . Ἀτρεΐδαι, pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives? Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, his own spouse. — κήδεται, sc. τὴν αὐτῆς. — δουρικτητὴν περ ἐούσαν, although she was obtained in war (= a captive). See N. on 1. 131.

346-348. ἀλλ' . . . φραζέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

351-356. ἀλλ' οἶδ' ὅς, *not even thus with all his ramparts and defences.* — σθένος "Ἐκτορος, *the might of Hector = the mighty Hector.* See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as.* — ἔς Σκαίῳς τε πύλαι is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαίων πυλῶν. The idea is, that Hector came forth from the Scaean-gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 693). οἶον is taken by Crusius, adverbially. — εἶν δ' is to be constructed with ὕψεαι.

361. ἐν = in the ships. — ἐρεσόμεναι depends on μεμαῶτας.

370-379. ἀμφαδόν, *openly, publicly.* The reason is given in the next clause. — ἔλις δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him,* that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλὰ ἔκπλος ἐρβέτω, *and let him go unhindered (by me) to ruin.* Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 385) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses.* There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . αἶσρ, "I value him equally with a hair, i. e. none at all." Smith's Crus. Lex. — δεκάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much.*

381-384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions.* — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates.* — ὦ' ἐκάστην, sc. πύλην. — δεξιχνεῦσι, *go forth.*

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me (i. e. in my estimation) as equivalent for life.* Some may prefer to render ἐμὸς as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climacteric. — τοπρὸν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long seige. — Πυθοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . λεϊστή, *but the life of man is not to be plundered that it should return again,* i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. ληϊστή is a verbal from ληϊζομαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσδε, *my mother says that double fates lead me to the end of death.* Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γὰρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. δήτετε = εὐρήσατε. Eustath. — τέκμων. See N. on 7. 30. — μάλα belongs to ὑπερέσχε in the sense of *in earnest.* — χάρῃ εἰ

protection. — τὸ γὰρ, for this, i. e. the duty of making a report. — γερόντων = ambassadors.

425-429. ἐτοίμη, efficient, effective. Supply ἐστί. — ἐμεῦ ἀπομνησάτω, while I continue to be angry; while my anger continues. See N. on 1. 88. — ἀνάγκη, by compulsion = against his will. — δ' = however.

434-443. μετὰ φρεσὶ—βάλλεαι, you resolve; literally, cast in your mind. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — αἴδει, here at Troy. — νήπιον, young, a boy. "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age, when he went to Troy." Pope. — τὰδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποξύσας, having stripped off my old age. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's Crus. Lex.), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. Lexil. No. 26. § 2.

451-457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on 1. 407. — στυγερὰς, hateful. — Ἐριννῦς for Ἐριννύας. "The Erinnyes," says Crusius (Lex. sub voce), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Müller Eumen. 186; Keightley's Mythol. pp. 47, 196; Smith's Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91. — οἶσιν, his, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are). — ἐκ θυμοῦ φιλέων, loving you from my soul. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐδέλεσκες κ. τ. λ.

504-513. αἰ . . . κιοῦσαι, "who take care to walk behind Ate." Crus. Some render, who following after Ate are full of care, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάνει . . . ἀνθρώπων, and she goes before them over the whole earth, doing injury to men. Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἶαν, it may be rendered, she anticipates them (i. e. Αἰται) in reaching every land (by præg. constr. of ἐπι. See N. on 1. 55), and doing injury to men. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμῆν, and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove (by listening to the prayers of the embassy). — ἦτ' . . . ἐσθλῶν, which bends the mind of other good people, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased.

539-541. χλοῦρη. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed, solitary, foaming, fierce, castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging, foaming*, appears on the whole to be preferable. — κατὰ πᾶλλ' ἔρδεσκεν ἔδωρ. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πολλὰ . . . μακρὰ, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground.*

555-565. ἦτοι ὁ μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τὴν δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυών), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῆ . . . πέσσω, *he* (Meleager) *sat beside her nursing his bitter rage.*

612-615. μὴ . . . ἀχεύων, *disturb not my soul with weeping and lamentation.* — καλὸν belongs to κήθειν the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῆσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ὑπαρόφιοι . . . Δαναῶν, *for we* (sent) *from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μοι κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on l. 104.

655. καὶ μμαῶτα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνιοι . . . ἄωτον, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸς ἄωτον is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. — मुखῶ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — ἠπότε . . . ἔρρη, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

ILIAD X.

1-4. ἄλλοι as opposed to Agamemnon. — πανυχιοι, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρείδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὡς δ' ἄν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἦδ' . . . πενκεδαοῖο, or *somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὡς πυκνῖν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεστενάχιζ', *groaned heavily*. Some read ἀνεστενόαχιζε.

14-19. αὐλῶν . . . ἀνδρόπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ὅτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς . . . χαίτας, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διὶ depends on ἔλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. — εἰ τινα. Supply σκοπεῖν or κειράσθαι. See N. on 1. 66. — οἱ σύν, i. e. σύν οἱ.

26-28. μήτι πάδοιεν, sc. δεδοικότε. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κατὰ πάδοιεν. — πούλιν ἐφ' ὕγρην, *upon or over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 308). — ὀρμαίνοντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα . . . ἔσται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεῶ (sc. γίγνεται) . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel = I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρεῶ, it is followed by the accusative of person, like χρῆ. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐρρῦσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. — μηχανώσθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἔββεξε in the next verse. — αὕτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ . . . πιδοίητο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. — ἐπετρέπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκεσσι from v. 58.

61-65. πῶς γὰρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθη = *by thy order*. — αἴθρῃ (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένειν (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἢ κελεύεις ὡς. — μήπως ἀβροτάζομεν (Epic for ἀβροτάζωμεν) ἀλλήλοιν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορα corresponds to ἐγρήγορα, on which word, see N. on 7. 371. — πατρόθεν ἐκ γενεῆς, from his father's family. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ . . . πορεύμεθα, but let us ourselves also labor in personally summoning the chiefs. — ἐπὶ . . . Ἰεὶ (i. e. ἐφίει γεινομένοισιν), upon us when born (= at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνώσεαι is put for the imperative γνώδι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλύκτημμι, I am greatly troubled, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. — κραδίη . . . ἐκδρόσκει, my heart leaps forth from my breast, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ . . . κοιμήσονται, wretched c. exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἴαντα ταχύ, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τοῦσδε, those too refers forward to Αἴαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδομενεῖα. — φίλος περ ἔοντα. See N. on 1. 131. — κατὰ πάντας ἀριστίας depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτ' ἀνεκτός, no longer endurable.

123-127. ποτιδέγμενος for προσδέγμενος, and this for προσδεχόμενος, waiting, expecting. — ὄρμη, impulse, movement. — ἐμὲ πρότερος, before me, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἴα . . . ἠγερέσθαι, for there (ἴα = ἐνταῦθα) I ordered them to assemble.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἤ . . . μάχεσθαι, whether to fly or fight. Crusius constructs this in the sense of ποῦ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα . . . ἐλάτατο (sc. εἰς τὴν γῆν), and their spears were stuck upright in the ground on their points. The σαρωτήρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. Æn. 12. 130; 1 Sam. 26. 7. — λαξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), moving him with the heel of his foot.

160, 161. ἐπὶ θρωσμφῷ πεδίοιο, upon the heights of the plain. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. — εἶσται, Epic for ἦνται. — ἔγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164-167. σχέτλιος, powerful, hardy, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀμύχανος, unsubduable by fatigue, want of rest, etc.

173-175. νῦν γὰρ δὴ, for now indeed. — ἐπὶ . . . ἀκμῆς, it stands upon the edge of a razor, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἤ-ἤέ, whether-or. — Φυλῆος νιδόν, i. e. Meges.

183-185. *ὡς—ἔλυσσώθησονται*. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. — *ἀπὸ τέ σφισιν ἔπνοιε ἄλλωλεν = οἷς ἔπνοιε ἀπόλλωλεν*. See N. on 6. 147.

187-189. *ὡς, thus*. — *κακὴν, evil, dreadful*, on account of their imminent danger. — *ἐπι—ίόντων, advancing to attack the Grecian camp*.

205-212. *θυμῷ τολμήεντι, of daring mind*. — *εἰ τιναῖ που*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — *ἄσσα . . . σφίσις* is in expegetical apposition with *φῆμιν*. — *ἀπόπροθεν, at a distance without approaching nearer*. — *οἰ—κλέος*. See N. on 1. 104. — *ὑπουράνιον, under heaven, i. e. throughout the world*.

222-224. *εἰ τις—ἔπειτα—ἔσται*. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — *σὺν . . . ἐνόησεν, when two go in company, the one perceives before the other*. *σὺν* is taken adverbially. *δύ' ἐρχομένου* is put in the nominative by attraction with *δ*, which follows in partitive apposition. See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of *ἦδελε*.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. *δὲ* is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. *τούτου γ' ἔσπομένοιο, if he accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 312. 4. d. — *καὶ . . . αἰδομένοιο, even from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 253. *ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, and the stars have now advanced = are now sitting*. — *παράχηκεν . . . μοιρῶν, and the greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, *and the night, more than two parts, has passed by*. — *τριτάτη . . . λέλειπται*. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. *Θρασυμήδης* was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — *ἄφαλον, without a cone*. The helmet or head-piece (*καταίτηξ*) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. *βινού* is the genitive of material. — *ἐντοσθεν, within the helmet*. — *ἴος, gen. of ὕς*. Crusius says that Homer uses *ὕς* and *σθς* according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197 59. — *ἐνθα καὶ ἐνθα, here and there on both sides*. — *μέσση . . . ἀρῆρει and fell was fitted (to it) in the midst = and inside it was lined with felt* it was thus made easy to the head of the wearer.

270. *φορήνας, to be worn*, denotes the purpose.

274-276. *ἔρωδιόν, a heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem. — κλάζαντος ἤκουσαν, *they heard its screaming.*

278. ἤγε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὁ . . . μελήσει, *which will distress (literally, be a care to) the Trojans.*

284. κέκλυδι νῦν καὶ ἐμεῖο, *hear now me also.*

291-294. ὧς responds to ὧς in v. 285. — ἦνιν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, *untamed*, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the exegetical clause ἦν . . . ἀνήρ explains it. — χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, *putting (literally, pouring) gold about the horns.* The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. *Odys.* 3. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. *Crusius.* Cf. 2. 703.

303-309. τίς . . . τελέσειεν, *who will promise to accomplish (literally, will accomplish promising.* Cf. *K.* § 344. 2. *R.* 8) *this deed for me?* τόδε refers forward to the deed spoken of in v. 308. — ἄριστοι in speed. — ὅστις κε τλαίη = δώσω τιμι δὲ τλαίη (*Crus.*). Cf. *N.* on 1. 162. — ὧς τοπάρης περ, *as formerly.*

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

324. οὐχ ἄλλο σκοπός, *non vanus speculator.* Cf. 4. 46. — οὐδ' ἐπὶ δόξης, *not otherwise than you expect; literally, not away from expectation.* Cf. *Mt.* § 573.

328. ὁ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

338, 339. κάλλιφ', i. e. κατέλιπε. — ἀν' ὁδόν, *along the way to the Grecian camp.*

344. παρεξελθεῖν πεδίοιο, *to pass along the plain.* For the gen. of place, see *N.* on 2. 785.

349-353. ἄρα in ἄρ' ὄκα is taken by Kühner (*Jelf's* edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see *N.* on 1. 405), and hence the idea of quickness. — ὅσον . . . ἡμιόνων, *as far as the space of mules extends*, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. *Voss* follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — νειοῖο is the genitive of place. See *N.* on 2. 785.

355. *ἐλαπτο γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

362-369. *μεμηκώς*, 2 perf. part. of *μηκόμαι* as present. — *ὧς* responds to *ὧς* in v. 360. — *διώκετον* for *ἐδιωκέτην*. Cf. K. § 220. 9. — *προσέφη*, sc. *αὐτόν*.

374. *ὁ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — *ἄραβος . . . ἰδόντων*, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

387. *ἦ . . . κατατεθνήτων*, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. *δοὴν νύκτα*, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — *ὧς τοπῶρος περ*. See N. on v. 309. — *σφίσι* stands for *ἑμῖν*. S. § 161. N. 3.

422. *σφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εὐδουσ'*, sc. *οἱ ἐπικούροι*.

429-437. *Δελεγες*. The Leleges dwelt about Pegasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — *εἰ γὰρ δὴ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — *θελεῖ . . . ὁμοῖοι*, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *δὴ*. Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else*. — *μοι* may be referred to the dat. commodi. See N. on 1. 39.

450. *εἶσα* is put for *εἷς*, 2 pers. sing. of *εἶμι*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454-457. *γενείου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on 1. 197. — *φθεγγόμενου*, while he was speaking.

462. *τοῖςδεσσι*, Epic for *τοῖςδε*. Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι*, and the horses shall be my care. In prose *μέλει* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐνοροσση*. See N. on v. 183.

504-511. *ἦ ὅγε*. In the second of two sentences having the same subject, *γὰρ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say*. Cf. K. § 303. R. 2. — *ἦ . . . ἄελας*, or bear

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go when put to flight*. πεφοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπεῖς. Crus. — μή πρό το — ἄλλος, sc. δεῖδω. See N. on 1. 26.

513, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind. Cf. v. 504. — ἐπιβήσεται refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὐκ ἔπος . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — αἰνῶν, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἠελίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571-577. ἄφρ' . . . Ἀθήνῃ, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσαμίνδους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 133. — ἀλειψάμενός τις ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφειν means to rub, to smear, and acquires the meaning to anoint by aid of λίπα (to smear with fat), so that ἐλαίῳ is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαι. Cf. K. § 68. 9.

ILIAD XI.

1. Τιθωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἐκδόσθῃ, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on 1. 24; 237.

17-23. περι with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 3. a. See N. on 1. 55. — οὐνεκα = ὅτι. Cf. Odys. 5. 216.

36-39. τῇ δ' ἐπί, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργῶ. Cf. 5. 741. — ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. — ἐλέλικτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50-53. ἠᾶδι πρό, literally, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρό is never put after its case, except after the Epic genitive in -σι. — φάσαν (Epic for ἐφάσαν) . . . κοσμηθέντες, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyne, Bothe, and Trollope read μεθ', and refer φάσανω to place and not to time. — ὀλίγον μὲν

επιλάθω, were but little behind. — κατὰ . . . αἰθέρος, and *sen. uon* from above showers of blood; literally, dew drops moistened with (i. e. whose moisture was composed of) blood. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

62-64. οἶος . . . ἀστήρ, and as a destructive star appears from the clouds. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὧς responds to οἶος.

69. τὰ . . . πίπτει, and the frequent handfulls fall = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἕδος, weariness; literally, satiety, disgust. Butt. (*Lexil. No. 6. § 1*) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὸς μεμαῶτα, as he was rushing straight forward. — δόρυ εσχέδε, retard his spear. See N. on 1. 104. — ἐγκέφαλος—πεπλάκτο, the brain was defiled (with blood). So Crusius. Voss renders it mingled with blood.

115. ἀπαλὸν . . . ἀπήρῃα, deprives them of their tender life.

125. οὐκ . . . Μενελάω, would not permit him (i. e. Paris) to restore Helen to the yellow-haired Menelaus, i. e. he opposed those whose who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, of your father. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. ἄλμον . . . δμῖλου, and he hurled it (i. e. the head) as a mortar to roll through the crowd. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντας ἀνάγκη, flying from necessity.

170-181. Ξαλα. . . φυγόν. Cf. 3. 145. — κάμ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῆ, sc. βοτ. — ἰῆ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ has usually been translated in the milking-time of the night (i. e. in the evening or morning twilight), but Butf. (*Lexil. No. 16. § 7*) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is in the depth or dead of night. — περὶ πρὸ = around and before. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187-191. ὅφρ' ἔν, as long as. τόφρ' in v. 189 responds to this. — ἐπεὶ κ' (= ἐπὶν), but whenever. Cf. 2. 475. — εἰς ἵππουσ ἀλεται, shall step into his car. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὔρ' υἶδν Πριδάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 8.

201. τεῖν, Epic for σοί.

212. *πάλλων* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. *οἱ δ' . . . Ἀχαιῶν*, and they turned and faced the Greeks. — *ἑρτύνθη δὲ μάχη*, and the battle was renewed.

225-227. *ἤβης—μέτρον*, measure of puberty=full bloom of life. — *αὐτοῦ*, there, at his house. — *δίδου . . . ἦν*. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — *κλεός*, rumor of the expedition of the Greeks.

233-243. *παρὰ . . . ἔγχος*, and his spear was turned along past him (i. e. Iphidamus). — *χειρὸς* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — *χάλκεον ὕπνον*. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — *ἧς οὐτι χάριν ἴδε*, whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάριν*, thanks, gratitude, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔδωκε*. Clarke refers the expression to *progeny, issue*.

256-261. *ἀνεμοτρεφές*, wind-nourished, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — *τοῖς* depends on *κάρη* and refers to Coon.

266-270. *ἄφρα . . . ἀτειλής*, while the warm blood still gushed from the wound. Cf. *Odys.* 17. 270. — *παύσατο*, ceased to flow. — *ὀξείαι . . . Ἀτρείδαι*, then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (= the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. — *μογαστόκαι*, pain-exciting. Crus. Others interpret it, assisting women in labor. — *ἔχουσαν*, having at their disposal.

290. *ἵν' . . . ἔρησθε*, in order that you may acquire more distinguished glory. For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. *K.* § 330. 2. *εἶχος* is repeated *ἐμφατικῶς*.

296, 297. *μέγα φρονέων*, thinking great things, i. e. having great hope of success and renown. — *ὑπεραΐ ἴσος ἀέλλη*, like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.

306. *βαδείη λαίλιπι τύπτων*, striking them (i. e. the clouds) with the full blast. The comparison lies in *πολλὸν κύμα*, and *πυκνὰ κερῆαδ'* (i. e. *καρῆατα*).

310. *ἔνθα κε λοίγος ἔην*. The protasis is found in v. 312.

313, 314. *τί . . . ἀλκῆς*, what has happened to us that we forget (literally, suffering what have we forgotten) our impetuous force? *τί παδῶν* differs from *τί μαδῶν*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. *K.* § 344. 2. R. 5.

319. *βόλεται*. See N. on 1. 112. The vulgar reading is *ἐδέλει*, which followed by *ῥ* in the sense of *malle*, Butt. (*Lexil.* No. 35. § 8) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

829-331. See Ns. on 2. 831-834.

347. τὸδε πῆμα refers to Hector and his followers. The pronoun is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

359. Ἐκτωρ ἔμπνυτο, *Hector breathed* = recovered himself. Cf. Odys. 6. 458.

362-367. ἦ . . . κακόν, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — αἶ = δέ. — ὄν referring to τοὺς ἄλλους has a collective signification. Cf. K. § 332. R. 1. b.

373-376. ὁ μὲν refers to Diomedes, and ὁ δὲ in v. 375 to Paris. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. κέρα ἀγλαά, *thou that shinest with thy bow* = bow-displayer.

404-409. τί πάθω, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — μέγα κακόν, sc. ἔστι. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — ἀλλὰ . . . θυμός, *but why did* (=does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (ὅττι . . . πολέμοιο). — τὸν . . . ἄλλοι, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another.* The preceding ὅς refers to τὸν δὲ for its antecedent.

421. ἐπάλλμενος is put for ἐπαλόμενος.

428. τῷ . . . κίεν, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid.*

430. πολὺβαινε, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning, or cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. ἦτοι . . . μάχεσθαι, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans.* Cf. K. § 312. 17.

447. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι depends on πῆξεν, and μεταφρένῃ is the local dative.

451-453. φθῆ . . . κιχήμενον, *the end of death* (=death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. φθάνειν with a participle may be rendered as an adverb. — ὄσσε . . . περ, *shall not* (ὄν in v. 452) *close the eyes for you although dead.* To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Odys. 11. 424; Virg. Æn. 9. 486.

458-462. αἷμα . . . ἀνέσσυτο, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out.* οἱ may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after ἀνέσσυτο. — ὄσον . . . φωνός, *literally, as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. γὰρ ἄμεινον, *for it is better than not to do it.* The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. τὸν . . . φεύγων, *him (i. e. the hunter) indeed flying it escapes by its feet (= speed).*

485, 486. ἰγγύδεν to Ulysses. — ἄλλυδῖς ἄλλος, *one in one direction, another in another = in different directions.*

493-498. διαζόμενος Διὸς βμβρω, *passed on (=swollen so as to roll rapidly) by the rain of Jupiter, i. e. by a violent rain.* The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. — πεύθετ', *learned that the Trojans were routed by Ajax.*

514. ἰητρὸς . . . ἄλλων, *for a physician is worth many others.* Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524-527. ἰσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, *in the border of horrid-sounding battle.* — εὐρὸν . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

532-536. πληγῆς ἀτοντες, *feeling the blow; literally, hearing the lash, i. e. the crack of the whip.* — αἵματι is the dative of the instrument. — νέρθεν, *from beneath, i. e. on the under side.* — ἔπυνγες. The verb is to be supplied from πεδάλακτο. — περὶ δίφρον, *around the seat, i. e. around the bottom of the car.* — ἄς . . . ἔβαλλον, *which the drops from the horses' hoofs besprinkled.* — αἱ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων, *and these (i. e. the drops) which (were thrown off) from the tire of the wheels.* A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετιμημένος, *vexed.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. — ἦτορ is the accusative synecdochical.

566-568. ἄλλοτε μὲν—ὄτε δέ, *sometimes—and sometimes.* ὄτε is not to be confounded with εἶτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 322.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ἔρμενα πρόσσω, *hurled forward.* — ἄλλα μὲν—πολλὰ δέ are in partitive apposition with δοῦρα. — ἐπαυρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιλαϊόμενα χροδὸς ἄσας, *although eager to satiate themselves with his flesh.*

592-594. οἱ δὲ . . . ἔστησαν, *and by him (i. e. Eurypylos) they stood close together* in order to protect him. — σάκε' ἑμοιοσι κλίναντες, *inclining their shields upon their shoulders, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders.* They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylos, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ . . . ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο . . . πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *ὄντινα . . . πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοὶ . . . χιτάνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δύω . . . ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 375. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνον Πραμνείου*, Pramnian wine, so called either from Pramnæ on the island of Icaria, or from *παραμένειν* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνή*, Epic for *ἐκνή* from *κνήω*.

644. *θύρησιν* is the local dative.

654. *τάχα . . . αἰτιόφρο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663-670. *τοῦτον δ' ἄλλον* refers to Machaon. — *ἐπισχερώ*, one after another. — *εἶδ' ὡς ἠβώοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672-676. *ἀμφὶ βοηλασίῃ*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίη* became a general term for robbery or plundering. — *θύσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρώτοισιν* is to be constructed with *ἔβλητ'*. — *περίτρεσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *οὐνεκα . . . κιδόντι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706-708. *ἀμφὶ τε ἄστει*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφί*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δέ* refers to the Epeans. — *ἄντο* is opposed to *ἴπποι*.

726-732. *ἔνδοι*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζός*, 1.

424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἕκαστος* is in partitive apposition

with the subject of *κατεκοιμήθημεν*. — ἀμφὶ ῥοῦς ποταμοῦ, *on both sides of the river*. Some erroneously take ἀμφὶ in the sense of *near by*.

741. τόσα—δσα, *as many as*. — φάρμακα, *medicinal plants*. Some refer it to *magic drugs or charms*.

748-752. δύο . . . οἴδας, *and about each (chariot) two heroes bit the ground, i. e. fell slain*. — καὶ νῦν κεν—ἀλάπαξα, *and now I should have slain*. See N. on 2. 155. — καλύψας ἤερι πολλῇ, *by covering them with a thick cloud*.

762, 763. ὧς ἔον (Epic for ἦν), *thus (=such) was I*. — εἶπον . . . ἀνδράσιν. See N. on 3. 180. — ὅλος, *alone, inasmuch as the people will all have been slain*.

776. σφῶϊ, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. φάθαι is put for the imperative. — εἰς ἀγαθόν περ, *for his good*. “*In rebus honestis quidem.*” Ernesti.

791. αἶ κε πείθεται, *perhaps he will be persuaded*.

809. ἀντεβόλησεν. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that ἀντιβόλησεν is more in accordance with Homeric usage, which, as ἀντιβολέω is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831-834. τὰ σε . . . δεδιδάχθαι, *which they say thou wert taught by Achilles*. — ἡτροὶ μὲν—τόν μὲν—δ δ'. See N. on 2. 353.

841. ἀλλ' οὐδ' ὧς, *but not thus*, although going at the command of Nestor on urgent business.

I L I A D X I I.

3-9. οὐδ' ἄρ' . . . Δαναῶν, *nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer*. Some construct Δαναῶν as the genitive of separation, and translate, *keep them off from the Greeks any longer*. — ὄφρα depends on ἤλασαν, and οὐδὲ . . . ἑκατόμβας is a parenthesis. — δεῶν . . . τέτυκτο, *and it was built against the will of the gods*.

19-26. ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων. See N. on 8. 170. — βοάγρια, “*shields formed of the wild-ox hide.*” Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — θε . . . συνεχές, *and Jupiter caused it to rain incessantly*. — ὄφρα κε is only Epic. K. § 330.

36-40. κανάχιζε . . . βαλλόμεν', *and the-stricken timbers of the towers resounded*. — τοπρόσθεν, *as before*. See N. on 9. 541.

51-60. μάλα δὲ χρεμέτιζον, *they neighed much through desire to cross the ditch*. — ἐπ' . . . ἐφισταότες, *standing upon the extreme brink*. — ἔωδ is to be taken adverbially in the sense of *away from*, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — οὐτ' . . . σχεδόν, *nor indeed was it near to leap over*, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with κρημνῶν . . . ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. — ἔστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. — περὶ . . . τελέουσιν, *but the foot were thinking (=were in doubt) whether they could accomplish it*. — δὴ τότε, *then indeed*.

76-79. ἐρुकόντων is put for ἐρुकέτωσαν. — εἰ δὴ. See N. on l. 61.

86, 87. διαστάτες. Schol. τῶν ἵππων ἢ ἑαυτῶν. — πένταχα, *in five divisions*.

93-95. τῶν δ' ἑτέρων, *the others = the second division*. — τρίτος commander. — Ἄσιος Ἄσιος Ἐτρακίδης. See N. on l. 2. 838. 839.

104-107. μετὰ γ' αὐτόν, *after himself*, i. e. Sarpedon. — δ' = γάρ. — διὰ πάντων, *throughout, among all*. — οὐδέ τ' ἔφαντο στήσεσθ', *nor did they think that the Greeks could stand against them*. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114-124. Ἴπποισιν . . . ἀγαλλόμενος, *being proud of horses and chariots*. — εἶσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. — ἰδὼς φρονέων. See N. on l. 13. 135. Spitzner after the Schol. constructs ἰδὼς with ἔχε (*he drove his steeds straight forward*), and interprets φρονέων, *with design, of set purpose*. Some render φρονέων, *with high spirits*.

137-144. οἱ δ' refers to the Trojans. — ἰδὼν—ἐκίον, *advanced straight forward*. — ἀβας, *their shields*; literally, *their dry bulls* (i. e. hides). — οἱ δ', i. e. the Lapithæ. — εἰως (i. e. ἔως) is put for τέως, *in the mean while*. — ἐπειδὴ—ἀτάρ, *when—then*.

153, 154. καθῶπερδε, i. e. upon the wall. — οἱ δ' ἄρα, *sc. λαοί*.

167-174. σφήκες . . . αἰόλοι, *wasps moving rapidly in the middle*. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, *streaked, having rings*. — οἱ θυμός, *his mind* (see N. on l. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδαὲς πῦρ, *a raging fire*. — λάϊνον is connected by Heyne and Voss with πῦρ, *fire of stones*. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. αὐτοσχεδίην, *close at hand*, i. e. with the sword.

195-199. ὅφρ' οἱ, *while these*. — τόφρ' οἱ, *those*. — οἱ ῥ' ἔτι μεμνημένοι, *they still hesitated*. The reason is given in the following verses.

204-209. κόψε, *bit*; literally, *struck*. — αὐτὸς . . . ἀνέμοιο, *and he screaming flew away with (=swift as) the blasts of the wind*. Cf. l. 149. — αἰδλον, *twisting, writhing*. — τέρας, *prodigy*. Cf. l. 309. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' . . . εἰοῖσιν, *nor did succeed in bringing it to give to its young*.

233-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε towards the dawn and the sun, i. e. towards the east, in opposition to ζέφω, the west, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

243-246. εἰς . . . πάτρης, the one best augury is to fight for our country. A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ . . . ἀπολόσθαι, you on the contrary (δέ. See N. on 1. 137) have no cause to fear that you shall perish. See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. ὅς τ' . . . χερείτερος, you who are best, middling, and worst, includes all classes of the troops.

280-289. πιφυσκόμενος τὰ ἀκῆλα, producing (i. e. sending) his bolts. Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. — κύμα . . . ἐρύκεται, but the wave approaching melts (literally, restrains) them, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἀλλὰ . . . καθόπερδ'). — τὸ δὲ . . . ὀρώρει, and along the whole wall arose a tumult.

295-297. καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἔτροσδες . . . κύκλον, and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb.

337-340. ἀλλ' . . . γεγωνεῖν, but he shouting could not be heard; literally, it was not to him shouting to be heard. The reason is given in the next verse. — ἐπώχαστο, were closed, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, beside them, i. e. the gates.

356. κεῖσ', i. e. where Menelaus was fighting. — μίνυνδά περ, though ever so little a time.

366-369. σφῶτι, i. e. ὑμεῖς. — κεῖσ' where Menestheus was defending his tower against the Lycians. — ἐπήν εἰδ τοῖς ἐπαμύνοω, when I shall have well succored them.

372-375. Πανδίων "vir cetera ignotus." Bothe. — εἶτε, i. e. without receiving any check or hindrance. — ἐπιγεγομένοισι δ' ἴκορτο is a parenthesis. — ἐρεμνῆ λαλάπι Ἴσοι, like to a black whirlwind.

380-393. ὁ . . . ὑπέρτατος, one which within the wall by the battlement lay large upon the top. It was probably a sort of binding stone. — οἶοι . . . εἶσ'. See N. on 5. 303. — ὁ δ' . . . εἰκώς, and he just like a diver, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄλα λαδών. The construction of λαυδάνειω is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. — Γλαύκου ἀπίοντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. — ὅμως δ', but yet. — λήθετο χάρις. S. § 192. 1.

400-406. ὀμαρτήσανδ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ' would be governed by βεβλήκει. — ἰφ, with an arrow, is the dative of the missile. — ἐπάλξιος, from the παραπεί, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. δτέφ = ἕκαστος φ, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνωθείς may be supplied from δτέφ.

445, 446. δς ῥα—πρόσθε, i. e. δς ῥα ἐστήκει πρόσθε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥήξε . . . θαιρούς, he broke off both hinges. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα . . . μύκον, and the gales crashed loudly around. ἀμφι is disjoined from μύκον by tmesis.

463-467. νυκτι δοῆ. See N. on 10. 394. — ὑπώπια, in his face, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῆ σμερδαλέφ, and he shone in terrible brass (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει, for his eyes flashed with fire. — ἐλιξάμενος, turning, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), milk-eating. — οὐ γὰρ—ἔέλπετο, Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλασκοπιήν, a vain watch; a blind look out.

20-23. τρίς . . . ἰών, thrice he strode (i. e. he took three steps) advancing. — χρύσεια . . . ἐφδιτα. See N. on 5. 194. — βῆ . . . κύματ', and he drove over the waves. See N. on βῆ δὲ δέειν, 2. 183. — οὐδ' . . . ἄνακτα, they knew their king; literally, nor did they not recognize their king.

33. παιπαλοέσσης, craggy, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ ἴσοι, like to a flame in force and vehemence. — ἄβρομοι, loud-roaring, or if with Passow we make a euphonic, it may be translated clamorous.

46. *Λίαντε πρώτω προσέφη*. Asyndeton expegeticum. See N. on 2 9
62. *ἄρτο πέτεσθαι*, *springs forth to fly*. The infinitive here denotes purpose. In like manner *διώκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *ὁρμήσθ*. Cf. S. § 222. 5.
- 71, 72. *Ἴχνια—ποδῶν ἠδὲ κνημῶν*, *the marks of his walk and gait; literally, of his feet and legs*. — *ἀρίγνωτοι*, *easy to be known*. See N. on 5. 778.
79. *ἔσσομαι*, *I run, rush on; properly, I am put in motion*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.
99. *δαῦμα* is explained by *Τρῶας . . . νέας*, in v. 101.
102. *φυζακινῆς . . . ἰοίκεσαν* (for *ἐφέκεσαν*, 2 pluperf. 3 plur. of *εἶω*), *resembling flying stags*.
116. *ὕμεις . . . ἀλκῆς*, *it is not for us (i. e. we ought not) to abstain from battle*.
122. *δῆ . . . ὄρωρεν*, *for now the great struggle has begun*. The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.
127. *ἄν κεν*. The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 3.
- 134, 135. *ἔγχευ . . . σειόμεν'*, *and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together*, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds. This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears*. — *οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον*, *their minds were intent (on the battle); literally, they thought straight on*. See Ns. on 11. 95; 12. 124.
- 142-147. *ἰσόμενός περ*, *although very impetuous*. — *ὡς Ἐκτωρ*. This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — *μέχρι θαλάσσης*, *as far as the sea*. — *κλισίας* is the terminal accusative. — *κτείνων* denotes manner. — *ἀμφιγύοισιν*, *furnished with iron on both ends for fighting or sticking in the earth*. So the Schol. *ἐκατέρωθεν ἠκορημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις*.
154. *ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης*, *the thundering husband of Juno*, i. e. Jupiter.
158. *κοῦφα ποσὶ προβιβάς*, *advancing with light step; "lightly striding along"*. Crus.
177. *τόν δ'*, *him then = exactly him*. *ἄρα* refers the pronoun back to *Ἴμβριον*. See N. on 1. 405.
180. *χαλκῷ . . . πελάσσει*, *being cut down with the axe (literally, brass) brings its tender foliage to the ground*. For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 333. R. 2.
189. *κρατὸς* is the separative genitive, and *ἀφαρπάξαι* denotes the purpose of *ὠρμήθη*

193, 194. *ἔσε . . . μεγάλα*, drove him (i. e. Hector) back with great force. — νεκρῶν of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι . . . ἀντιδαν*, for he still desired to engage in (literally, to meet) battle. In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b.

219, 220. *ποῦ . . . Ἀχαιῶν*, whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans? τὰς depends on ἀπειλεῖν, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

231-237. *δοτις . . . μάχεσθαι*, whoever, of his own will, shall this day cease to fight. — *σιμφορῇ . . . λυγρῶν*, the united force of even very weak men is advantageous.

242-248. *ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος*, like to a thunderbolt. The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δέοντος*, of him running = as he ran. — *ἔγγυς ἔτι κλισίης*, being yet near the tent. — *σθένος Ἴδομενῆος*. See N. on 9. 351.

252, 253. *ἤ τευ . . . ἤλυθες*, or have you come to me on account of some message? — *οὐδὲ . . . λαίλομαι*, for I myself am not greatly (i. e. not at all) desirous you know (τοῖς) of sitting in my tent.

257. *τὸ . . . ἔχεσκον*, for we have just now broken this (spear) which I used before to carry. The plural *κατέξαμεν* is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἐμμεναι*. See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν*. The apodosis is found in v. 287. — *διαίδεται*. See N. on 8. 535.

292. *νηπίτιοι ὤς*. See N. on 3. 2.

297. *μετ'*, after (=with). Cf. K. § 294. II. 1.

312-324. *νηυσὶ . . . ἄλλοι*, at the ships in the centre there are others to assist them. For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. — *ἐν σταδίῃ ὕμνῃ*, in standing fight, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger. — *οἱ . . . πολέμοιο*, these (i. e. the Ajaxes and Teucer) shall follow Hector to satiety (*ἄδην*) in war, although eager (for battle). — *αἰψὸν οἱ ἐσσεῖται*, it will be hard for him. The subject is *ἐνιπρῆσαι*. — *νικήσαντι* denotes means.

324-326. *οὐδ' . . . αὐτοσταδίῃ*, nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight. — *ποσὶ*, i. e. in speed. — *νῶϊν* is constructed by some as the genitive after *ἄριστέρ'*. Heyne makes it the dative, "tende mihi ad lavam castrorum."

330, 331. *φλογὶ εἴκελον*. Cf. v. 245. — *ἀλκῆν* is the synecdochical accusative. — *δεράποντα*, i. e. Meriones.

340. *ἄς εἶχον ταμσοῖχρος*, which they held flesh-cutting, i. e. sharpened

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 443. 2.

346. τετεύχεται is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is ἐτεύχεται the imperfect for -έτην. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that τετεύχεται comes from a new present with -τον for -την. The common reading is τετεύχαιον, but is rejected, because the perfect τέτευχα cannot be used as an imperfect.

351-359. δὲ responds to μὲν in v. 347. — ἤχθετο . . . δαμναμένοι, for he was pained at their being conquered (cf. K. § 310. 4. c) by the Trojans. — ἦ μὲν (Epic for μῆν), certainly, assuredly, is opposed to ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ. — τοὶ . . . τάνυσσαν, the rope of terrible strife and equally destructive (δμοίον) war alternately they drew to both sides, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore ἐπαλλάξαντες in the sense of συνάψαντες, binding, connecting together, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster* (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. εἶδος is the accusative synecdochical. — ἀνέδρον (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. — ὑποσχέσις of Priam.

371. βάλεν . . . τυχών, and hurling it he struck him striding proudly along; literally, he cast it hitting him, etc.

383-388. ποδὸς ἔλκε, he drew him (i. e. Othryoneus) by the foot. S. § 192. 1. — Ἄσιος. Cf. 2. 837; 12, 95. — πεζός, on foot. — ἴππων of Asius. — τῶ . . . ὤμων, i. e. they were close behind him. — μω φθάμενος, anticipating him. — ὑπ' ἀνδρεῶνα, under his chin. — διαπρό, near through.

389-393. ἤριπτο. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. A. § 256. R. 3. c. — ἀχερωίς, while poplar, "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — ὄβρσι is the local dative. — τέκτονες ἄνδρες, workmen. — νήιον εἶναι denotes the purpose of ἐξέταμον. — βεβουχώς, striking, as when one receives a mortal wound. Some render it, gnashing with his teeth. Cf. Odys. 7. 54.

405-412. κρήθη . . . ἔστη, for he concealed himself (literally, was concealed) behind his equal-shield. — τῆ ὑπο πᾶς ἑάθη, under this he drew himself wholly up, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, not in vain. — ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, upon the liver below the diaphragm.

435. θέλας ὕσσε φαεινά, shutting up his bright eyes, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. διδόνεχα is explained by the clauses beginning with ἦ-ἦ. — κειρήσαιτο, should make an attempt against Idomeneus.

469-475. μετ', against. — φόβος = φρυγή. — φρίσσει . . . ὑπερθεῖ, and his back (i. e. the bristles on his back) bristles upward. — μεμαώς, eager.

485. δημηλική is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπι θυμῷ, with this spirit. ἐπι sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτίλον, after the ram. — πτόμεν' denotes purpose. — ὧς, when. — ἐοῖ αὐτῷ, himself (i. e. Æneas).

507. διὰ . . . ἦφυσ', and the brass (i. e. the spear) cut through (so as to let out) his entrails. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόντισε. — δὴ . . . αἰεῖ, for he ever had a rooted grudge against him. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446-454). But ἐμμενὲς αἰεῖ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καί, also, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—νῖος ἐοῖο πεσόντος, had heard that his son iad fallen. νῖος is genitive of the obsolete ἮΙΣ, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπι οἱ τετραμμένον, as he was turned towards him (i. e. Æneas). — ἐπι . . . ἐάθη, and his shield was attached to it. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπι and ἐάθη (from ἄπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἦτ' . . . ἰκάνει, which running all along the back reaches to the neck.

563 Βιδόιοι μεγέρας, refusing it (i. e. the spear) the life of Antilochus.

Some refer *μεγίρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. ἀπίοντα refers to Adamas. — Ἄρης = *ωουαδ.* — περὶ δουρί, *around the spear.* — ἰλλάσειν is to be constructed with δήσαντες. — βίη, *with force, forcibly.*

580. τὸν . . . ἐκάλυψεν, *black night covered his eyes.* κατ' ὀφθαλμῶν is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 121 Obs. 5 (end).

581. ἄχος on account of the death of Deipyrus.

589-594. κάμοι and ἐρέβινθοι are referred by Trollope to the *bees* and *pea* respectively. — ὡς . . . διατόσ, *thus widely straying from the corslet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off.* Some render ἐπὶ δάρηκος—ἀποπλαγχθεὶς, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corslet.* This is thought to correspond better with the preceding comparison. — τὴν—ἧ β', *namely, that in which.* τὴν is added to χεῖρα to explain it more definitely. For the force of β' (i. e. ἄρα), see N. on l. 405.

608. ἔσχεσθε (sc. τὸν χαλκόν), *sustained = retarded it.*

622. ἔλλης . . . ἐπιθευεῖς, *ye lacked not* (= were not wanting in) *other wrong and baseness.* Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. καὶ . . . περ, *although ever so impetuous.*

632, 633. σέο . . . πέλονται, *from thee do all these things proceed.* — ὄϊον . . . Τρωσίν, *how much now do you gratify these insolent Trojans.*

638. τῶν . . . εἶναι, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally to expel) *more than, etc.* εἶναι is the infinitive of ἴημι.

650. χαλκήρε', *brazen, filled with bronze,* refers to the head of the arrow.

660-666. ἀποκταμένιοιο is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — ξείνος—οἱ. See N. on l. 104. — ἔην refers to Paris. — τοῦ χωόμενος is an emphatic repetition of τοῦ χολώδη in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν. — γὰρ οἱ εἶπε κ. τ. λ. explains and confirms δε . . . ὄλοήν, in the preceding verse.

669-672. τῷ, *by this,* i. e. by going to Troy. — δωήν, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take δωήν in the sense of *disgrace, blame.* Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. — ἴνα has here its *telic* signification. — τόν, i. e. Euchenor. — βάλ' refers to Paris. — δ' ἄρα, *and then.*

675. ἐπ' ἀριστερά, *upon the left* (with reference to the Greeks), *i. e. towards the Simois.*

679. ἄλλ' . . . ἐσᾶλτο, *but he held on, whence first he leaped within the gates and the wall.* Cf. 12. 460.

701-711. οὐκέτι πάμπαν—ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οὐδ' ἤβαλον, *not the least*. — τῶ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἔροτρον from v. 703), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσον ἀρούρης is a periphrasis for ἔρουραν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 703) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — δῆπότε—ἴκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναδ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσθε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ὀπίσθεν, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer οἱ μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνεον, *throw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιδέσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἔλλων, *for this reason do you wish also (καί) to excel others in council?* περιδόμεναι, Epic for περιειδέναι, infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀτέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 260. R. 6. β. — πάντη, *on all sides*. — στέφανος, *crowns* = circle or chief conflict.

745, 746. δεῖδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζῶν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — ἀνὴρ, i. e. Achilles. — οὐκέτι πάγχυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὴ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσθόμενον (perf. pass. part. of σεύω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρό, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (*then*) in the following clause.

806. πάντη . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes (of the Greeks) around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργείους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. βουργίε, *boaster, braggart*; literally, *bull of the earth* = *bulky and stupid brute*. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὔτω—ὤς. See N. on 8. 538-540.

837. ἀμφοτέρων, . e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἐκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 624. 16-20. *ἄτε πορφύρη*. See N. on 13. 179. — *ἄρμαινε . . . διχάδδαι*, *disliberated upon it, being divided in his mind between two purposes; literally, being doubly dividcd.*

25, 26. ἀειρήσ, *firm, indestructible*. — *νυσοσμένων*, *when they were struck*. The participle is put in the genitive, because σφι χροῖ (v. 25) to which it refers, is equivalent to σφῶν χροῖ. Cf. K. § 313. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. οὐδὲ . . . χαδέειν, *for the shore, although wide, could not contain* (in one line) *all their ships*. — τῷ . . . ἔρυσαν, *wherefore they drew them up in the form of steps, i. e. in rows*. Passow with Schneid. translates *προκρῶσσας*, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — ἄχυντο, because they were unable to mingle in the fight. — ὁ δὲ—Νέστωρ. See N. on 1. 391. — πῆξε δὲ θυμόν, *and terrified the heart*. The transitive use of πῆσσω is quite uncommon.

45. ὣς ποτ', *how once*. This use of ὣς, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. ἦδεα . . . ἔμυνεν, *I knew when he willingly assisted the Greeks, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods*. For the use of ἄτε, where we might have expected ἄτι or ὡς, see N. on 15. 18. — νύξ ἀβρότη, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. οὐλόμεν' (i. e. οὐλόμενε), Epic 2 aor. mid. participle of ἄλλυμι, used here as an adjective in the active sense, *pernicious, destructive*. Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined*.

91. ὃν . . . ἄγοιτο, *which no man should at all have uttered; literally, led through his mouth*.

125, 126. τὰ . . . περ, *but these things ye might (= must) have heard to be true*. — τῷ, *therefore*. — γένος explains *κακὸν* and *ἀνάγκη*.

141. *δερκομένῳ* belongs to Ἀχιλλῆος, as though it had been written Ἀχιλλῆϊ ὄλονν κῆρ. See N. on v. 26.

151. Ἀχαιοῖσιν—καρδίη. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. *στυγερός* . . . *θυμῷ*, *he was odious to her soul*. See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to *χαῖρε δὲ θυμῷ* in 156.

172. τὸ . . . ἦεν, *that which odoriferous was to her (= for her use)*. ἄτε marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. *τρίγληρα*, *having three eyes or stars, "triple-gemmed."* Cowper.

190. ἦ ἄν . . . ἀρῆσαιο, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. a.

204. γαίης νέρθε (for ἐνέρθε), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκάτθεο, *conceal*. — ὄ . . . τε τεύχεται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

250. κείνος . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μὴ . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*. See N. on 10. 394.

274. μάρτυροι . . . ἔοντες, *so that the gods below* (i. e. the infernal deities) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἰ . . . ἕγρην, *which will bear me over the solid land* (= the continent) *and the water* (= the sea). See N. on 10. 89.

316. θυμὸν . . . ἐδάμασσαν, *subdued my heart being diffused through* (literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοίνικος κόβρης, i. e. Europa. — ἀνδρῶσσι. This word is used elsewhere only of Minerva (Odys. 8. 880), and of a mortal (Odys. 6. 149).

332. τὰ . . . ἅπαντα, *and all things are visible from afar*.

374. ἴσμεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — οὐδέ μιν ἐστί. Schol. οὐ δυνατός ἐστί.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Trojans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὔτε . . . χέρσον, *nor so loud does the wave of the sea roar against the land*. Cf. 17. 264, where a similar metaphor is employed.

413. στρόμβον δ' ὥς, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it *like a top*.

422. ἐλπόμενοι ἐρέσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

436. ὁ δ' ἄμπνύνθη, *and he breathed again*.

460. τοῦ γὰρ . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποδ' . . . ἔμμετ, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some of you shall now and then fall. κατακτανέσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ὡς, *as, as if*. In this he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann, Buttmann, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμεναί μοι, *tell for me*. Cf. S. § 201. N. 5.

520. οὐ γὰρ . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

I L I A D . X V .

4-11. χλωροὶ ὑπαὶ δέλουσ, *pale through fear*. — πεφoθημένοι, "*in fugam versi* (cf. 8. 149)." Crus. — "Ἐκτορα δ' ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 496. — οὐ-ἀφαιρούτατος = ἰσχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 463.

16-24. οὐ μὰν οἶδ', *truly I know not*. — κακοῦβραφίης, *evil machinations*. — ἦ οὐ μέμνη, *do you not remember when*. Kühn. (Jelf's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did thus and so = I remember that I did, etc.* Cf. Mt. § 624; Butt. § 189. 59. — ἔφρ' ἂν ἴκηται refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ἔφρ' ἂν ἴκαεν. Cf. Mt. § 522. 1. — ὅν δὲ λάβοιμι. Repeat ἦ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγών, sc. ποδός. Cf. 1. 591. — ὀλιγηπελέων, *having but little power*.

39. νῶτερον λέχος αὐτῶν, *our own nuptial couch*. The pronoun αὐτός, *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa*." Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart's desire*.

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 13. 580. — ὁ δ' refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὀλέσαντ' (i. e. ὀλέσαντα), *after that he has destroyed*. See N. on 1. 88. — μετὰ δ', *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. ὧς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὡς . . . ἀνέρος, *as when darts the thought of man = quick as thought*. For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἴην is the optative of εἶμι, and not of εἶμι, as Spitzner and others suppose.

93. καί, *also as well as I*.

107-109. φησίν, *thinks, regards himself to be* (εἶναι). — τῷ, *wherefore*.

115, 116. νῦν = *in these circumstances*. — ἰόντ' (i. e. ἰόντα) stands for ἰόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience*.

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost* if you proceed. — τοι is to be constructed with οὐατ'. See N. on 1. 104. — αὐτως = *useless*. This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits οὐατ'. Cf. 222. 6.

155. εἰδὲ—ἐχολώσατο is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on l. 830.

162. οὐκ is here used instead of μὴ with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word ἐπιπείσεται, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένων (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένων as passive, and supply κληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk (=act, conduct) according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. — τριτῆν ἐν μοίρῃ, *in the third part which he obtained by lot*. — χερσὶ . . . δειδισσέσσω, *and let him not at all terrify (=think to terrify) me with his hands* (cf. v. 180), *as (though I were) a coward*.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ὅτ' (i. e. ὅτε) = ὅτι. Mt. § 624 says that ὅτ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἄγγελον αἴσιμα εἰδέναί. See N. on v. 18. — ἄνευ ἐμέθεν = *without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἀμφοῖς ἐόχρη. See N. on l. 274. — ἐπεὶ . . . ἐτελέσθη, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *swear*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. *κεν* debotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἀμφὶ . . . ἐτάρους, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἄστην, *in front, in face of*, i. e. *openly, visibly*. — δ = ὅτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στῆθος, *upon the breast*. See N. on l. 580. — ἐπεὶ . . . ἤτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἰκπεύσω ἐπότρυνον. In every place except this and in Odys. 10. 531, ἐποτρύνω is followed by the accusative.

263-268. Cf. Ns. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίβατος (*steep, difficult to be climbed*). πέτρῃ refers to the goat, and δάσκιος ὄλη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—εἰς ὁδόν, *appears coming into the way*, by *constructio prægna* (see N. on l. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπολέοντο through fear of Hector.

309. ἀμφιδάσκειαν, *straggy throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

318. ἀτρέμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.
328. ἀνήρ, *man*, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an un-
limited sense. — κεδασθείσης ὑσμίνης, *when the battle was dispersed*
i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.
353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with *δοκλήσαντες*.
365. ἤϊε. Schol. τοξικέ. — κέματον, i. e. the wall and ditch.
381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from ὅς Τρωῆς in v. 384
399-403. τοῖς is to be constructed with *παρμενέμεν*, *to sit beside you*.
The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. — τίς δ' αἰδ' is
repeated from 11. 792.
410. στήδμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle
(*rubrica*, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon
boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom.
Antiq. p. 57°.
418. δαίμων, i. e. Apollo.
447. πεπόνητο, pluperf. as imperf. of *πονέω*, used here in an active sig-
nification.
470. πρῶιον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*.
Cf. 8. 328.
- 488-493. δὴ . . . βέλεμνα, *for I indeed have seen with my eyes, the ar-
rows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *ren-
dered useless by Jupiter*. — ὅς . . . μένος, *thus now does he weaken the
strength of the Greeks*.
- 494-499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαίοις pro-
lixa, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — *τεθνήτω!* . . . *τεθ
νόμεν*, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes = *it will be honorable*)
for him to die fighting for his country. The patriotism of Hector shines
conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have
a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an
honor to die in behalf of his country.
- 509-511. τοῦδε depends on ἀμείνων, and is explained by ἢ αὐτοσχεδίῳ
(*in close combat*) . . . μένος τε. — βιῶναι = *to conquer*, by which alone
their lives could be prolonged.
- 535-539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of
Meges' shield without penetrating it. — δ refers to Meges, and τῷ to
Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposi-
tion.
551. ὁ δέ μιν τίεν is put for ὅς μιν τίεν. Cf. Jelf's Kühn. § 752 1.
- 557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation*
= *utterly*. Trollope constructs this passage thus: *πρὶν γ' ἢ ἡμᾶς κατα-
κτείνω αὐτούς, ἢ αὐτούς ἐλέειν Ἴλιον κ. τ. λ.* — *κτεῖναι* infin. of *κτεῖναι*
(i. e. *κτείνω*), *to kill*.
561. αἰδῶ . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the dis-
grace which awaits your defeat.

567. ἔρκει χαλκείῃ, with a brazen rampart, i. e. they fortified a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι limits ἔλακμος, powerful to fight, strong for fighting. S. § 222. 3.

593. ἐφερμάς. Cf. v. 254.

599. τὸ . . . Ζεὺς, for this (i. e. the casting fire into the ships) the wise Jupiter availed, as the limit of Trojan success.

605-613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — ἀφλοισμός, foam, as when one is in extreme rage. — τὸ . . . ὀφρύσῳ, and his eyes shone (i. e. sparkled with anger) under his stern brows. — αὐτὸς—Ζεὺς, Jupiter himself. — μόρσιμον ἡμῶν, the day of fate (= of death).

623-628. λαμπρόμενος πυρὶ πάντοθεν, shining with fire on every side = clad in bright armor. — ἀνέμοιο . . . ἐμβρέμεται, and a terrible blast roars in its sail. — φρένα is the synecdochical accusative. — τντθδν . . . φέρονται, for they are borne but a little way from death, i. e. they barely escape death.

640-645. ἀγγελίης . . . Ἡρακλεΐῃ, went with a message to the mighty Hercules. See N. on 2. 658. — ἐν . . . πάλτο, "sprang upon the rim of his shield." Smith's Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. οὐδ . . . ἐστάνην, it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand. θυμῷ belongs to Αἰᾶτι in the relation of the part to the whole. — πίσηρας, Æol. for τέσσαρας.

716-719. ἄφλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Diet. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — πάντων—ἡμῶν, the day of all (days) = the day worth all other days.

730. δεδοκημένος, watching, on the alert, perf. part. of δέκομαι (Epic for βέχομαι). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσα, be not angry with me weeping.

83. οὐκ . . . Πηλεΐς, then the warrior Pelcus was not thy father. "ἔρα is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

49. ὄδς . . . δωρηθῆναι, *grant that I may put thy armor upon my shoulders.*

46. μέγα νήπιος, *very simple.* This is explained by the following γάρ.

73-77. στρατὸν = camp. — Ἕκτορος—περιδάγνυται (acc. ἔψ from the preceding context), *the voice of Hector breaks around.*

82-85. φίλον . . . ἔλωνται, *and take away (= cut off) our loved return.*

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. αἶε . . . ἔσθματι, *and he was all the while oppressed with a dreadful panting.* i. e. he was out of breath. — οὐδὲ . . . ἀμπνεῦσαι, *and he was unable to respire.* For this use of εἶχεν, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. ἀνά, *throughout.* See N. on 1. 53. — λόκοι ἔς. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *vomiting gore of blood,* i. e. the bloody gore dripping from the mouth. — περιστένεται, *is too small = is distended.*

182, 183. μετὰ μελπομένησιν, *among those leading in the dance.* This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — χρυσηλοκάτου. The old interpreters explain this by χρυσῶ βέλει χρωμένη, *with the golden arrow.* Voss and others less correctly interpret: *with the golden spindle or distaff.*

195. ἔγχεϊ μάρνασθαι, *in fighting with the spear.* The infinitive limits the signification of μετέπρεπε.

199. δ' in κρατερὸν δ' joins the apodosis to the preceding protasis of time, ἐπειδὴ . . . κρίνας, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. δ) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. τοπρὶν, *before,* i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. ἀνιπτώδες, *having unwashed feet.* These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. ἀλλ', *yet.* See N. on 1. 287. — ἔφρα denotes purpose. — ἡμέτερος δερπάνων, *whether our attendant,* i. e. Patroclus. — οἱ—χεῖρες. See N. on 1. 104. οἱ refers to Hector. — δὴπὸρ' ἐγώ, *when I myself.*

250. ἕτερον μὲν (i. e. the one part of the prayer) is explained in νῆψ . . . θῶκε, and ἕτερον δ' in σόνον . . . ἀπονέεσθαι which follows.

281. ἐλπόμενοι agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with φάλαγγες.

303-305. οὐ γὰρ πῶ τι, *for not at all yet.* — προτροπᾶδων φοβέοντα,

turned in headlong flight; literally, *fled turned about*. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. ἐφορμηθέντα, *while rushing in* to the assistance of Thoas. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἐφθη ὀρεξάμενος. — Νεστοριδαί—ὁ μὲν—Μάρης δ'. See N. on 1. 606.

356, 357. οἱ δὲ . . . ἀλκῆς, *and these* (i. e. the Trojans) *were mindful of* (=gave themselves up to) *dreadful-sounding rout, and forgot active bravery*. δυσκελάδος signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτετ', "*watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows.*" Felton.

367-371. οὐδὲ κατὰ μοῖραν, *not in order*=in disorder. — ἔκφερον, *bore out from the ditch, i. e. from battle*. — οὐς refers in the plural to λαὸν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — ἄξαντ' . . . ἀνάκτων, *having broken at the point of the pole* (i. e. at the point where it is joined to the chariot) *left behind the chariots of their masters*. ἄξαντ' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ . . . ὀχέων, *and beneath the axle* (=under the wheels) *men fell* (in their flight) *prone from their chariots*. — ἀνεκυμβαλίσσον, *upset with a crash*.

384-388. ὡς . . . χθόων, *as the black earth is entirely burdened with a tempest*. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads κελαινῆ in reference to λαίλαπι. — οἱ . . . θέρμιστας, *who by violence give unjust decisions in the forum*. εἶν=έν. — ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, *and expel justice*. — ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ . . . ἤιχθησαν (pass. for depon.), *for he was panic struck* (literally, *struck in his mind*), *and the reins fell from his hands*.

419. ἀμυροχίτωνας, *loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic*.

422, 423. αἰδῶς . . . ἔστε, *for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active*. See N. on 2. 758. Buttman is disposed to follow the explanation of Eustathius, *now ye are swift*, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440. ποῖον . . . εἶπες! See N. on 1. 551.

459. αἱματέσσας ψιδάδας, *bloody drops*. See N. on 11. 53.
468. ὁ δ' ἔβραχε is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with μακῶν in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed ἔπεσ' in the next verse.
482. ἤριπε. See N. on 13. 389.
486. βεβρυχῶς. See N. on 13. 393.
- 494-498. ἐελδέσθω is taken passively. — σοὶ limits ἔσσομαι. The protasis begins with εἰ κέ μ'. — κατηφείη καὶ δνειδος, i. e. a cause of reproach and shame.
512. τείχεος depends on ἐπεσσύμενον. See N. on 5. 192.
541. κεῖται, *lies dead*.
602. στὰν . . . ἀλλέες, *going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).
- 629, 630. πάρος—καδέξει. This is an exception to the rule that πάρος, before, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. C. N. 4 — ἐν—χεροί, *in the hands* = in action. — ἐπέων, sc. τέλος.
- 636-640. χαλκοῦ limits δοῦπος. — ῥινοῦ, τε βοῶν. Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — ἐς πόδας ἄκρους, *to the extremities of the feet* = to the toes.
- 648-651. ἢ ἤδη καὶ κείνων—Ἐκτῶρ . . . αἰπύν, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. δφέλλειεν refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.
667. κελαινεφές . . . Σαρπηδόνα, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). ἐκ gives by *prægnans constructio* to πύδρον the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.
682. Ἕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάσσω, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hesiod calls these two deities the children of Night.
699. περὶ πρό. See N. on 11. 180.
708. οὐ . . . Τρώων, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. πέρδαι is the subject of this proposition.
715. οὐ refers to Hector and limits παρίστατο.
- 734-737. σκαιῆ, *in his left hand*. — τὸν . . . ἐκάλυψεν, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (περὶ). — οὐδὲ . . . φασγόν, *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — οὐδ' ἄλυσεν βίλος, *nor did he discharge the missile with no effect*.
745. ἦ . . . κυβιστῆ! *truly a very active man! how nimbly he dices!*
779. μετενίσσεται βουλευτόνδε, *descended to the place of his sitting*; *liter*

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening *καίρως* is to be supplied with *βουλυτόν*. Cf. *Odys.* 9. 58.

789-792. *ὁ . . . ἐνόησεν*, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phoebus) coming through the crowd. — *στρεφεδιήθη*, turned around = *σιῶται* around.

821. *διαπρὸ . . . ἔλασεν*, and drove the brass through.

834-842. *ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχεται* (3 plur. perf. mid. of *ὀρέγω*), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — *Τρῶσι* is the local dative. — *ἡμαρ ἀναγκαῖον*, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — *μή μοι πρὶν κ. τ. λ.* are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. *εἴ κ' Ἀχιλεὺς—φθῆη . . . ὀλέσσαι*, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to *ὥστε ὀλέσσαι θυμόν*, and denotes the result of *τυπείς*. Cf. *Smith's Crus. Lex.*

ILIAD XVII.

This book is denominated *Μενελάου ἀριστεία*, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. *Πύρρον υἱός*, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. *περὶ σθένει βλεμεαίνει*, "exults greatly in its strength." Liddell and Scott. So Damm allies this verb to *βρέμω*, as though for *βρεμεαίνει*. Cf. Carmichael *Gr. Verbs*, p. 54. — *βίη Ἵπερήνορος* = the mighty Hyperenor (see N. on 3. 105). — *ἦς ἤβης ἀπόνηδ'* (i. e. *ἀπόνητος*), had no (*οὐδὲ μὲν οὐδὲ*) advantage from his youth. Some render it, *enjoyed not his youth*, i. e. died prematurely.

32. *βεχθὲν . . . ἔγνω*, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

35. *γνώτῳν ἐμόν*, my brother, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. *ἀλλ' . . . φόβοιο*, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. *ἀλκῆς* is made by some to depend on *ἀπέργητος*, and by others on *πόνος*, the toil of victory.

51-54. *αἵματι οἶ*. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — *Χαρίτεσσιν ὁμοῖα* = *τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι*. Cf. *Mt.* § 453. *Obs.* 1; *Thiersch* § 281 10; *K.* § 323. *R.* 6; *S.* § 202. 2: — *ἔδ' . . . ὕδωρ*, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading *ἀναβέβροχεν*, and referring the subject to the preceding *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ*, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the subst-

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\delta'$, which would indeed adapt the clause much better to the reading *ἀναβέβροχεν*.

61. *ὄρεσίτροφος*, *mountain-bred*.

71. *εἰ . . . Ἀπόλλων*, unless *Phœbus Apollo* had envied him, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$. . . *τιμῆς*, who lies here on account of my honor, i. e. who died in defence of my cause. — *ἀλλὰ . . . Διμῶς*. See N. on 11. 407. — *πρὸς δαίμονα*, i. e. against the will of the deity.

100, 101. $\delta\varsigma$. . . *χωρήσαντ'*, who may see me giving way to Hector. — *ἐκ θεόφιν* = with the help of a god.

110. *ὅν βα—δίωνται*. See N. on 13. 180.

121. *σπεύσομεν* = let us fight; literally, let us hasten, strive. — *ἀτ κε . . . γυμνόν*, and (try) if we can bear the dead body, though naked (i. e. despoiled of its armor), to Achilles.

131. *μέγα . . . αὐτῷ*, to be a great glory to himself. *ἐμμεναι* denotes the purpose of *φέρειν*.

136. *ἔλκεται*, mid. of *ἔλκω* used transitively. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 137.

144. *πόλιν* refers (according to the Schol.) to the citizens, and *ἔστυ* to the walls and houses.

155. *οἰκαδ' ἕμεν*, we will go home. The preceding line contains the protasis. — *πεφήσεται*, will shine upon (= come upon), Epic fut. of *φάω*, as middle.

170-173. *τοῖος ἕών*, being such (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — *οἶον* (= *ὅτι τοῖον*) *λείπεις*, because thou hast spoken such things.

197. *ἀλλ' . . . ἐγήρα*, but the son did not grow old in the armor of his father. Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the siege.

213. *ἰσδάλλετα . . . Πηλείωνος*, and to all he appeared shining in the armor of the brave son of Pelcus. As the sense appears to be, *similar to Pelides*, some have adopted the reading *Πηλείωνι*.

242, 243. *ὄσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια*, as I fear for my own head (dat. commodi). — *πολέμοιο νέφος*, cloud of war, refers to Hector, although some construct it as governed by *καλύπτει*, in the sense of *tumult of battle*.

254. *ἀλλὰ . . . ἴτω*, but let each of himself (i. e. of his own accord) advance. For this use of *αὐτός*, cf. Mt. § 468. 4.

264. *βέβρυχεν . . . ῥόον*, a great wave (from the sea) roars against the current (of the river). — *βοῶσιν* poetic for *βοῶσι*. — *ἔξω*, out upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. *ἤχθαυε*, sc. *Κρονίων*. — *μίσσησεν . . . Τρωῆσιν*, and he was

then unwilling (literally, he detested) that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies — τῶ, therefore. — ἀμυνόμεν marks the purpose of ὄρσεν.

277-280. ἄλλε . . . ἐρύοντο, but (only) drew away the body. — τῶν ἑλλων Δαναῶν limits δε. — μετ', after, next to.

290. παρὰ . . . τένοντας, at the angle around the lemons.

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματώεις, and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αὐλόν, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αὐλόν or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἶαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning to hit, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δουρὶ is the dative of the missile.

313. Ἴπποδῶφ περιβάντα, while defending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, contrary to the fateful decree of Jupiter. See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ Διόν, even against a god. See N. on 3. 299. — ὑπερδέα, above fear, unterrified.

354-361. ἄλλ' . . . εἶχε, but he was no longer able. — οὔτε . . . ἔλαλων, he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. — ἀγχιστίνοι (= ἄγχι ἀλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιξός, 1. 424.

371. εὐκηλοὶ in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάνυται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 66), and it is all stretched throughout. — ὡς σίγ'—ἀμφότεροι, thus they on both sides. The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, in a little space.

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τὸ, on this account, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, some = each. — τὸ . . . εἶη, that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us. — ἐρῶσαί denotes the pur

pose of *μελήσομεν*. — *κῦδος ἀρέσθαι* by getting possession of the dead body.

425. *χάλκεον οὐρανόν*, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Vol:κ. Hom. Geog. p. 5.

434. *Ἔστε* here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. *τῶ δ' . . . βαλόντε*, *and they shaking the dust from their manes to the ground*. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — *αἰγυκίς*, *a vulture*. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. *καὶ . . . ἐσθλάς*, *and has taken away thy good senses*. — *οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ.*, *how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?*

476. *ἐχέμεν . . . τε*, *to hold the curbing and force* = to be able to manage and control.

489. *ἐφορμηθέντε γε νῶϊ* is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on *ἐν . . . μαχέσασθαι*, which, as Matthiæ (§ 562. 3) remarks, contains the idea of *δεξέσθαι*. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502-506. *ἀλλὰ . . . μεταφρένω*, *but breathing close on my back*. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — *ἢ κ' αὐτὸς—ἀλοίη*. "There is a change of construction, which should properly have been *ἢ κ' αὐτὸν ἀλῶναι*." Trollope.

514. *θεῶν . . . κείται*, *lie in the knees of the gods* = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad Odys. 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. *χερσίονα*, *inferior to Patroclus*.

565. *ἀλλ' . . . μένος*, *but Hector has the dreadful force of fire*. This may refer to his impetuousness, or to the destructive effect of his valor. — *οὐδ' . . . δηϊόων*, *nor docs he cease slaughtering with his weapon*. For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f); S. § 225. 7.

579. *διαπρό*, *clear through*, literally, *through and out*. Cf. K. § 300. R. 1.

608. *τοὶ . . . Τρῶες*, *and the Trojans shouted at the failure of Idomeneus to pierce Hector*. How natural are incidents like this introduced.

627. *ὅτε . . . νίκην*. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337 B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of *ὅτε*, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *δῖτις—ἀπαγγεῖλει, who might announce.* The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 336. 6.

681. *εἴ που . . . ἴδω, if any where you might behold the son of Nestor yet living.*

697. *ἀλλ' οὐδ' ὤς, not even thus, i. e. oppressed with grief.*

723. *μάλα μεγάλως, very greatly,* does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περὶ τ' ἀμφί, round about.* Cf. K. § 300. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μάλα δῆ, surely now indeed.* Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωστί.* The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. *ἑλλαι δ', αἱ κατὰ κ. τ. λ.* "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπέος, with these was the splendid cave filled.*

66. *περὶ . . . ῥήγνυτο, and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths)

86. *αἰδ' ἔφελος.* See N. on l. 415.

93. *Πατρόκλοιο ἔλωρα, the prey of Patroclus, i. e. the penalty for his slaughter.*

95. *οἱ ἀγορεύεις = ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις.* Mt. § 480. Obs. 3.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νέομαι, κ. τ. λ.*

133. *ἐπεὶ . . . αὐτῷ, since slaughter is near him, i. e. his death is near at hand.*

149. *ὑφ', from,* is to be constructed with *φεύγοντες*, because in it resides the passive sense, *being routed.*

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δὲ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttman (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῦ* (for

τίνας) stands where we should expect τοῦ (οὔ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίνος ἄλλου τεύχεα δύνω.

198. ἀλλ' αὐτως, *but thus*, i. e. unarmed.

210. ἅμα . . . καταδύντι, *with the setting sun*.

231. ἀμφὶ . . . ἔγχεσιν, *among their own chariots and spears*, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὔτος ἀνὴρ refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζειν limits ῥήτεροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — οἶος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — διατέονται, *divide* by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273-278. κηδόμενοι περ, *though sad at being compelled to leave the field of war*. — τῷ δ' ἄλγιον, *and it will be the worse for him*. ἄλγιον is the comparative of ἀλεγινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of Ἰαεὶ. — κτήματα περλάμεν' (from πέρινημι, Epic for περῶ), "*vendible goods*." Crusius. — οὐ γὰρ ἐδώ, *for I will not permit you to disclose these counsels*. — ὅς = ἐκείνος ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἔστω has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, *common*, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐνυόλιος is here put for the fortune of war. — κτανέοντα. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. θαρσύνων, *when I encouraged*. See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, *we ourselves*, i. e. Achilles and Patroclus.

350-353. λούσαν the body of Patroclus. — ἐς . . . κεφαλῆς, *from head to feet*, i. e. the whole body.

365. ἀμφότερον is explained by γενεῆ and οὐνεκα . . . κέκλημαι.

372. ἐλισσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, *had an end* = were finished. — κοπτέ δὲ δεσμούς, *and he was cutting the clasps or nails by which the handles were to be fastened to the tripods*.

386. πάρος . . . διμύσεις, *before this* (i. e. heretofore) *at least you did not come often*. Somewhat similar is our expression, *you are quite a stranger*.

388. διὰ Διδών (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

390. ἀψοββέου, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself." Smith & Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοδέτειο, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλωρ ἀητρον, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γηραιῖ λυγρῶ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν . . . πύλῃσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — αὐτῆμαρ, *this very day*.

465. Ἰτε . . . ἰκάνοι. See N. on 8. 55.

470. φύσαι . . . ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χόδοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρῃφι, *in the other (hand)*.

480. ἐκ . . . τελαμῶνα, *and from it (i. e. attached to it) a silver belt*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν . . . ἐστεφάνωται, *and in it he formed the constellations* (literally, *signs* by which travellers on land or sea are guided) *with which* (cf. K. § 281. 2) *the heaven is crowned*. — Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέουσιν, sc. ἀνδρῶκοι. — ἦτ' . . . δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἴη δ' ἄμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492-493. δαΐδων ὑπο λαμπομενάων, *with lighted torches*. — ὀμέλαιος, *bridal song*.

501. πεῖραρ ἐλέσθαι, *to obtain the termination (of the contest) = to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶ ἀριζήλω, *radiant all around*. — λαοὶ . . . ἦσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 3 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτείον . . . μηλοβοτῆρας, *and they killed the shepherds besides*. For the use of *κτείνω*, see N. on 13. 800.

536. ἄλλον ἰεῦτάτων, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. δραγμαῖοντες, *collecting in bundles.*

580-585. ὁ δ' ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.*
— τῶ μὲν, i. e. the lions. — εἰ δ' refers to the dogs.

593. ἀλφεισίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooed.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

605, 606. κυβιστηῆρε, *tumblers*, such as place themselves on their heads, or turn somersets. — μολπῆς ἐξάρχοντος, *leading off the song* to which their movements kept time. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 301.

ILIAD XIX.

18. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δεικτικῶς.

82. κῆται. Buttman says that the change of the old reading κεῖται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κεῖται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ ῥινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ . . . ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψειν, *will bend the knee*, i. e. sit down.

80. χαλεπὸν . . . ἐόντα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ὦν added to the participle, cf. Mt. § 559.

83-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, *to Peleides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ . . . βέξαιμι, *but what could I do?*

97. Θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. οὐδ' . . . ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνάξειν. — τῶν ἀνδρῶν limits δς. — οὐ . . . γενέσθης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτὸμνηνον, *being defective in months*, i. e. being born before the full number of months was completed.

121. ἔπος . . . θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. *ἔωρα . . . παρασχεῖν*, and I am here (38e) to present to you all the gifts. *εἶμι* is to be supplied in this sentence.

156. *νήστιας*, fasting, is to be constructed with *μαχησομένους*.

182, 183. *οὐ μὲν . . . χολεπήνῃ*, for it is not to be blamed (= it is not derogatory to his dignity) that a king (literally a kingly man) should conciliate (the one whom he has injured), when he (literally, one, some one) was the first to do wrong. Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that *ἀπὸ* in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer *ἀπαρέσσασθαι* to Achilles, and translate, *it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him*.

195. *ἀγέμεν τε γυναῖκας*, to lead forth the women promised by Agamemnon to Achilles. *ἀγέμεν* depends on *ἐπιτέλλομαι* and *κελεύω*, v. 192.

225. *γαστέρι . . . Ἀχαιοῦς*, it is impossible for the Greeks to lament by fasting (literally, by the stomach) one dead.

247. *δέκα πάντα τάλαντα*. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. *ἔτις . . . ὁμόσση*, whoever swears a false oath. The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. *λύσεν δ' ἄγορην αἰψήρην* (for *αἰψα*), "and quickly he dispersed the assembly." Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, *the quickly-moving assembly*.

284. *ἄμφ' αὐτῷ χυμένη*, embracing him; literally, poured about him. *χυμένη*, Epic 2. aor. mid. participle of *χέω*.

293. *τούς μοι μία γείνατο μήτηρ*. See N. on 3. 238.

302. *σφῶν . . . ἐκάστη*, but each one (in reality) for her own woes. There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. *ἀδινῶς ἀνενέκατο*, he sighed deeply, drew a deep breath. The Schol. explains it, *he groaned deeply*. But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. *στάζον* has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive *ἴκηται*. Cf. N. on 3. 105.

356. *τοὶ δ'*, and they, i. e. the Greeks.

362. *γέλασσε . . . στεροπῆς*, and the whole earth round about shone (literally, laughed) with the splendor of the brass.

385. εἰ οἱ ἐφαρμόσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως . . . τεθνήσκα, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttman (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Δεῶ τε καὶ ἀνέρι, *i. e. by Apollo and Paris.*

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for 'the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

I L I A D X X .

11. αἰδούσῃσιν, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐνοσίχθων κ. τ. λ. *Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 158 et seq.*

26. Ἀχιλλεύς οἶος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρώας—γυῖα. *See N. on 1. 237.*

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and seen, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth rebels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. ἥ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. αἴθερος . . . ἐστίν, but he (i. e. Achilles) is from an inferior goddess.

131. χαλεποὶ . . . ἐναργεῖς, for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (=to be seen) manifest, i. e. in their real forms.

152. ἀμφὶ σέ, ἦτε κ. τ. λ., those about you, O Phœbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.

172. ἦν τινα πέφνη ἀνδρῶν, (to see) if he may slay some one of the men. Cf. K. § 344. R 9.

186. ἔολπα, 2 perf. as pres. mid. of ἔλω.

229. ἄκρον . . . Δέεσκον, they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea. This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245-250. ἑσταότ' . . . Δηϊοτήτος, who stand in the middle combat of strife and do not commence the contest which they threaten. The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — ὀπκοῖον . . . ἐπακοῦσαις, whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.

298. Ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, being troubled on account of others' (enmities).

302. μόριμον . . . ἀλέασθαι, it his fate to escape.

310. αὐτός . . . νόησον, do you reflect in your mind = do as you shall deem proper.

321-324. τῶ—'Αχιλῆϊ. See N. on l. 391. — προπάρουδε ποδῶν, before the feet, a proverbial expression for near by.

350. ὅς refers to οἱ in οἱ θυμῶς (see N. on l. 104).

370. ἀλλὰ . . . κολοῦει, but part he will accomplish and part he will leave undone (literally, cut short in the midst), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.

390. ἐνθάδε, here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygean lake.

424. ἀνέκαλτο, leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.

434. ἐγὼ . . . χείρων, and that I am far inferior to you.

448. δευὰ δ' ὀμοκλήσας, threatening terribly.

467. οὐ γάρ τι κ. τ. λ., for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.

492. πᾶ τῆ . . . εἰλυφάζει, and the driving wind whirls in every direction (πάντῃ) the flame.

ILIAD XXI.

9. ἐν πατάγῃ, *and they plunged into it with a great clamor.*
26. πτώσσον, *crouched (through fear) = hid themselves.*
37. ὁ δ' refers to Lycaon.
60. δοῦρὸς γεύσεται, *he shall taste the point of my spear.*
68. ὁ δ' ὑπέδραμε, *but he ran under it, i. e. the spear.*
75. ἀντὶ αἰδοίω, *I am to thee in the place of a revered supplicant*
i. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ ἀκηδέες, *who careless (i. e. without any concern for thee) will lick the blood of thy wound.* — μέλαιναν φρήχ', *the dark ripple produced by the floating body of Lycaon.*
163. περιδέξιος, *using both hands as the right hand; ambidexter.*
204. ἐρεπτόμενοι—κείροντες, *devouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἔασον from slaughter.
225. καὶ Ἔκτορι πειρηθῆναι, *and make trial of Hector.*
236. οἱ ἔσαν, *which were in it (i. e. the river) in abundance.*
249. μιν—δίων Ἀχιλλῆα. See N. on l. 391.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive πετεηνῶν. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάνει ἄγοντα, *and it overtakes even him who leads it.* — καὶ λαίψηρὸν ἔδοντα, *even though being swift.*
269. πλάξ' καθύπερθεν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πλάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, *to drive around, cause to wander*, and interprets, *the water shook his shoulders so that he could not go straight on.*
323. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
324. κυκόμενος—θύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on l. 169.
331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
355. πνοιῆ—Ἡφαίστειο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*
360. τί ἀρωγῆς (sc. πρᾶγμα), *what have I to do with contention or assistance?*
364. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides*, is to be constructed with ζεῖ in v. 362.
385. ἄλλοισι in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, *furies*, is here taken in the sense of *curse, reproaches.*
451. νῶϊ βήσατο μισθόν, *wrested (= withheld) from us our hire.* § 201. N. 2.

487. εἰ δ' . . . δαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war.*
The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.
548. δπως . . . ἀλάλκοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*
580. πρὶν . . . Ἀχιλλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*
599. δόλω, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ὅμοιοι κλίναντες. See N. on 11. 593.
83. ὁ γέρων—δγε. See N. on δγε, 10. 504.
42. τάχα . . . κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*
58. αὐτὸς . . . ἀμερδῆς, *and be thyself deprived of dear life.* ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω or ἀμέρδω.
76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.
87. ὃν refers to the gender implied in φίλον δάδος (= *Hector*). See N. on 5. 640.
110. ἡὲ . . . πόλιος, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.
- 126, 127. οὐ . . . δαριζέμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.
139. κίρκος—εὐλαφρότατος πετεηνῶν. See N. on 21. 253.
156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks besieged the city.
- 194, 195. ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε—ἀτξασθαι, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.
201. ὁ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — δς stands for the article δ. Cf. Mt. § 484.
220. μάλα πολλά, *very much* = *ever so much*.
241. τοῖον . . . πάντες, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).
270. τοι is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39.
276. ἀνὰ . . . Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.
296. ἔγνω, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, ter reatur animus legentis." Bothe.

320. φρονέων . . . διφ, *planning evil to the noble Hector.*

356. ἦ . . . προτίσσομαι, *knowing thee well, I behold thee*, i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. ἀνοτητή, *unwounded*, belongs to *οἱ*. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. ἠράμεθα—ἐπέφρομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. ἀεικέα—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. ἀμφι . . . πλανατο, *and his dark locks were shaken around*. — πάρος χαρίεν, *once beautiful*. — δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γάρ referring to the whole idea of the preceding sentence. — ἀεικίσσασθαι is the object of δῶκεν. — τῷ limits ἐβαλίσκων, and refers forward to ὡς . . . ἔκρησ, *and it was most like to this (viz.) as if all Ilium, etc.*

414. κυλινδόμενος—ὄνομαζων. See Ns. on 2. 169; 21. 324.

475. ἦ . . . ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. ἄλλον . . . χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat* by way of entreaty. — χεῖλα . . . ἐδύνηεν (1 aor. of δύνω): *and he shall moisten his lips, but not wet his palate*, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.

ILIAD XXIII.

8. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν, *with the steeds themselves and chariots = steeds chariots and all.* This is the accessory or accompanying dative.

42. αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο κ. τ. λ. Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. ἐπὶ . . . ὀρώρει, *and over them arose (as superintendent) a brave man.* ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. ἐπεὶ . . . ἔλην, *when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood.*

141. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. Odys. 4. 198.

164. ἑκατόμπεδον . . . ἔνθα, *an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square.*

177. ἐν . . . νέμοιτο, *and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents).*

325-328. καὶ . . . δοκεύει, *and watches him who goes before.* — οὐδέ τε λήσει, *nor shall it escape thee.* — δρυὸς and πύκις are genitives of material. — τὸ . . . ἄμβροφ, *which is not rolled with rain.*

334-337. τῷ refers to ζύλον ἄδων (v. 327), and limits ἐγγρίμψας, *pressing on to this = approaching it very closely.* — σχεδὸν to the goal. — τοῖσιν refers to the horses. — χερσίν, *in thy hands,* is the local dative.

375. ἄφαρ . . . δρόμος, *the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched,* i. e. the horses stretched on to the race. — τάδῃ, Epic 1 aor. pass. of τείνω.

413. ἀποκηθήσαστε. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. ναὶ δὴ κ. τ. λ. "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. ἦστε is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. δῆκεν ἕεθλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι. Thiersch (§ 232. 41) says that Δαναοῖσι belongs to δῆκεν, and with δεικνύμενος we must understand αὐτούς, *bidding them to the games.*

709. ἔν (i. e. ἄνα)—ἀνίστατο is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = *sprang quickly up.*

760-762. ἄς . . . κανών, *as when a shuttle is near the breast of a well-toned woman.* Bothe supposes τῆς to be put for τινος in agreement with

γυναικός. Construct *στήθεος* with *ἄγχι* to be supplied from the preceding context. — *εἰδ μάλα*, *very skilfully*. — *πηνιον*, *the shuttle-thread*. — *μίτον*, *warpr*.

851. *ἡμιπέλεκκα*, *half-gazes*, i. e. having only one edge.

879. *σὺν . . . λιασθεν*, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. *σὺν* is here a temporal adverb.

885. *βοὸς ἄξιον*, *of the value of an ox*.

892. *ἡμασιν—ἄριστος*, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

ILIAD XXIV.

1. *ἀγών*, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24-30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. *οὐδέ τ' ἄμεινον*, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. *κακῶν . . . ἄπιστε*. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 31). Bothe prefers to take *ἄπιστε* in the sense of *contumax*, *neq obediens*.

79. *μείλανι*. Bothe edits *Μείλαινοι*, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. *κύνεον*. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. *τόδε κῆδος* of selling the body of Hector.

148. *οἶον, μηδέ τις—ἀνήρ*. See N. on 3. 59.

172. *κακὸν ὀσσομένη*, *meditating evil, with evil purpose*.

197. *τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι*, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. *ὄρνις* = *οἰωνός* vel *μάντις*. Schol.

234. *Θρήκες*. The Thracians were allies of the Trojans.

253. *κατηφόνες* is the abstract for the concrete.

265. *ἐκ μὲν ἄειραν*, "*extulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. *πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες*, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292-294. *αἴτει . . . δεξιόν*, *and ask for his swift messenger* (= the

eagle) which is the dearest of birds to him, as an omen on the right hand. *οἰωνῶν* = used figuratively, and *οἰωνῶν* literally.

304. *χέρυβον*, a basin into which the water was poured from the *πρόχοος* or pitcher.

316. *μύρρον*, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed, plundering, death-bringing*. Voss renders it: *dwelling in valley and swamp*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

343. *ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει*, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to *ὑπνώοντας ἐγείρει* in the next verse.

373. *οὕτω . . . ἐστὶ*, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. *μάχης*, in combat, limits the meaning of *ἐπεδύειν*. S. § 195. 1.

390. *πειρᾶ . . . δίου*, hendiadys: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. *πᾶσαν ἀληθειην*, the whole truth, keeping nothing back.

413. *αὖτως* as when first slain.

440. *ἀναίξας ἄρμα*, leaping upon the car.

456. *Ἀχιλεὺς . . . οἶος*. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. *ὑπέρ*, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. *πατρὸς* is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. *ἐρέδιζε*. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. *ἴσσοις, οἶός τε*. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. *Odys.* 4. 296.

735. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. *ὡς . . . ἰπποδάμοιο*. "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow
Through Eden took their solitary way."

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

NOTE.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

- 1, 1. *Μῆνι-ν*, 157; *κείδε* (Att. *κῆδε*), 32 D c. 379; *δεδ* (without *δ*), 543 a; *Πηληϊάδεω*, 136 D b. 466; *Ἀχιλλῆος*, 40 D. 189 D. 564. 2. *οὐλομένην*, 28 D. 785; *μυρῖ*, 257 fin.; *Ἀχαιοῖς*, 1 D; *ἔλγε*, 176 D; *ἔθηκεν*, 78 c. 3. *ἰφθίμους*, 209 a; *Ἄϊδι*, 202 D, 22. 65 D; *προΐαψεν*, 307 D. 705. 4. *αὐτοῦς* (in contrast with *ψυχάς*), 669 b; *δὲ ἐλώρια*, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556; *τεῦχε*, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701; *κύνεσσιν*, 202, 9. 154 D b. 5. *οἰωνοῖσι*, 140 D b; *ἐτελείετο*, 370 D b. 696. 6. *ἐξ οὗ*, 813 a; *δῆ* (w. rel.), 851; *τὰ* (as art.) *πρῶτα*, 524. 552 a; *διαστήτην*, 307 D. 511 b; *ἔρισαντε*, 717 a fin. 7. *τέ . . καί*, 855 a; *ἔναξ*, 23 D. 67 D a.
- 1, 8. *ἔρ*, 73 D; *σφωέ*, 233 D; *δεῶν*, 559; *ἔριδι*, 608; *ξυνέηκε*, 403 D, 1; *μάχεσθαι*, 765. 9. *λητοῦς*, 193; *δ γάρ*, 239 D. 525 γ fin.; *βασιλῆϊ*, 595 b fin.; *χολωθείς*, 708. 789 c. 10. *νοῦσον*, 24 D c. 139 e; *ᾤρσε*, 442, 11. 345 D; *δλέκοντο*, 442 D, 8; *λαοί*, 146 D. 11. *οὕνεκα*, 869, 3; *τόν* (well-known), 527 a; *ἠτίμησ'*, 70. 706; *ἀρητήρα*, 459. 12. *ἦλθε*, 38; *δοός*, 457 c; *νήας*, 189 D. 13. *λυσόμενος*, 288. 689. 789 d; *θύγατρα*, 173 D; *φέρων*, 788 a; *ἄποινα*, 201 a. 14. *στέμματ'*, 461 a; *ἐκπηλόου*, 86 D. 67 D c. 482; *Ἀπόλλωνος* (cf. l. 75), 88 D. 15. *χρυσέφ*, 37 D. 86 D; *ἀνά* (w. dat.), 635. 16. *δύω*, 255 D; *κοσμήτορε*, 459; *λαῶν*, 565.
- 1, 17. *Ἀτρεΐδαι* (cf. *Ἀτρεΐδα*, l. 16), 517; *ἐυκνήμιδες*, 227 D. 481. 18. *δεοί*, 37; *δοῖεν*, 716. 721; *ἔχοντες*, 785. 19. *ἐκπέρσαι*, 764 c. 776; *Πριάμοιο*, 140 D; *πόλιω*, 88 D; *οἴκαδ'*, 203. 20. *ἐμοί* (not *μοί*), 232; *λύσαι . . ἀζόμενοι*, 784; *τά* (dem.), 239 D. 22. *ἄλλοι* (beside *Ἀγαμ.*, l. 24), 538 e; *μέν* (foll. by *ἀλλά*, l. 24), 862 a fin. 23. *αἰδεῖσθαι*, 764 b. 774; *δ'*, 72; *δέχθαι*, 408 D, 36. 24. *Ἀτρεΐδῃ*, 86 D, 1. 595 b; *ἦνδανε*, 23 D; *δυμῶ*, 500 b fin. 25. *ἀφίει*, 408, 1. 505 b; *ἐπ(ι)-ἔτελλεν*, 477. 616. 26. *μή*, 833; *κοίλησιν*, 129 D; *νηυσί*, 11 D; *κιχίω*, 404 D d. 720 b. 27. *ὕστερον*, 224. 228; *αὐτις*, 65 D. 28. *νύ*, 79 D. 105 D. 867, 3; *τοί*, 233 D; *χαρίσμη*, 448 D, 19.

720 d. 29. ἐγώ, 86 D; πρὶν (not conj.), 878; μὲν, 233 D. 551; ἔπειτα, 405, 1 a. 30. ἡμετέρῳ, 86 D, 1; σῆμα, 23 D; Ἄργεϊ, 176 D; τηλόθι, 203 D; πάτρης, 125 D, 2. 589. 31. ἐποιομένην, 544 d; ἀντιώσω, 370 D a. 32. σαώτερος, 210 D. (than if you stay) 662; κέ, 873 b. 741; νέηαι, 363 D.

1, 33. ὡς, 250 D; ἔφατ', 404 D, 2; ἔδδεισεν, 409 D, 5; μόθῳ, 595 b. 34. παρὰ, 648 a; πολυφλοίσβοιο, 209. 35. πολλά, 226. 552 a; ἀπάνευθε, 79 D; κίων, 440 D, 5; ὁ (as art.) γεραῖός, 524. 221 b. 36. ἀνακτι, 500 c; τόν (rel.), 248 D; ἠῦκομος, 227 D fin. 37. κλυθί, 408 D, 28; μεῦ, 233 D. 576; ἀμφιβέβηκας, 712. 38. Τενέδιοι, 581 a; τὲ Ἴφι ἀνάσσεις, 67 D a. 39. εἴ ποτέ τοι, 104 b. 109. 597; ἐπ(ι)-ἔρεψα, 616. 745; νηόν, 146 D. 40. δῆ, 851 b; πῖονα, 221 d; μηρῖ, 201 a; κατ(ὰ)-ἔκηα, 616. 434 D, 1. 41. ἡδ', 855; τόδε, 679; ἐέλωρ, 23 D a. 153 D. 42. τίσειαν, 349 b. 721. 854; Δαναοί, 1 D; βέλεσσιν, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. κατ', 631 a; Οὐλύμποιο, 28 D; κάρηνων, 202 D, 24; κῆρ, 549 a. 45. ἔμοισιν, 612; ἀμφηρεφῆ, 88 D. 176 D. 46. ἔκλαξαν, 428, 12. 47. αὐτοῦ (in contrast w. δῖστοι), 669 b; κινηθέντος, 414. 790 a; ἦτε, 405 D, 1; εἰκώς, 23 D. 603. 48. μετὰ (as adv., to the midst), 615. 49. δευῆ, 488 a; βιοῖο, 564. 50. οὐρήας, 24 D c; μὲν . . αὐτῶρ, 862 a fin. 51. αὐτῶρ, 864, 4; αὐτοῖσι (sc. ἀνθρώποις), 669 b; ἐχευεκέες (having diarr poins), 480. 52. βάλλ' (αὐτός), 881. (repeated action) 701; αἰεῖ, 24 D c; νεκῶν, 563; θαμειαί, 219 D fin. 54. δεκάτη (sc. ἡμέρῃ), 509 b. 613; ἀγορήθε, 203 D; καλέσσατο, 344 D. 55. τῷ γάρ (cf. ὁ γάρ, l. 9), 595 a; ἐπί, 618 a; ἔηκε, 505 b; δεῖ, Ἥρη, 125 D, 2. 56. Δαναῶν, 576; ῥά, 865; ἀθήσκοντας, 799; δῶτα, 312. 57. ἡγερθεν, 355 D c. 58. τοῖσι, 601; δ', 862 b; ἀνιστάμενος, 688; πόδας, 549 a.

1, 59. ἔμμε, 233 D; -πλαγχθέντας, 328 b; ὄτω, 422 D, 15. 60. ἀποροσθήσειν (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress), 745. 751; εἴ κεν (Att. ἐάν) w. opt., 748 fin. 61. εἰ δῆ, 851; δαμῶ, 443 D, 1. 375. 62. ἔγε δῆ, 851; ἐρείομεν (pres. subj. for ἐρέωμεν), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. 63. ὄνειροπόλον, 479 a; καὶ γάρ τ' (for the dream also), 870 d. 856 a; ὕναρ, 201 b. 64. κ' εἴποι, 722; ὅ τι (κῆλυ), 552 a. 825. 113 a; τόσσον, 241. 40 D. 552 a. 65. εἴτ', 831; ὄγ', 850; εὐχολῆς, 577 a. 66. αἶ κεν, 830 fin.; ἀρνῶν, 202, 2; κνίσσης . . ἀντιῶσας, 574 c. 67. βούλεται (subj.), 347 D; ἡμῖν, 597. 68. ἦτοι, 852, 12; τοῖσι, 601. 69. Θεστοριδης, 466. 70. ἕδη, 409, 6. 23 D. 86 D fin.; τὰ τ' ἐόσα τὰ τ' ἐσομένα, 406 D, 1. 521. 71. νήεσσ', 189 D. 597; Ἴλιον, 551. 72. ἦν, 238; τήν, 243 D; οἶ, 671 b; πόρε, 706. 73. σφίν, 233 D. 79 D. 105 D; ἀγορήσατο, 335 D; μετέειπεν, 450 D, 8.

1, 74. κέλειαι, 363 D; Δί (cf. l. 578), 88 D. 75. ἑκατηβελέτα, 186 D b. 76. τοιγάρ, 867, 5; ἐγών, 79 D; σὺ, 667; σύνθεο, 363 D. 401 c;

δμοσον, 344 D. . 77. ἡ μὲν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπε-
 σιν, 78 c. 78. ἡ, 852, 10; χολωσόμεν, 359 D. 775; μέγα, 226. 79.
 Ἀργείων, 1 D. 581 a; κρατέει, 370 D b; οἱ (not φ), 818 d. 23 D. 86 D, 2.
 80. βασιλεύς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χώσεται, 347 D; ἀνδρί, 595 b fin.; χέρη, 223 D, 2.
 81. εἶπερ, 850, 3. 747 b; καί (even, repeated in l. 82), 856 b.
 82. ἀλλά τε, 856 a; ὕφρα τελέσση, 877, 7. 760 a. 83. εἰοῖσι, 238 D; εἰ,
 830; σαώσεις, 431 D, 5.

1, 85. θαρσήςσας, 708; εἰπέ, 366 b. 23 D; οἶσθα, 409, 6. 23 D. 86.
 μά, 545; ᾗτε, 856 a; Κάλχαν, 158 e. 87. εὐχόμενος, 789 b. 88. οὐτις,
 252; ζῶτος, 790 a. 89. σοί (not τοί), 233 D; κοίλης (cf. l. 26), 129 D b.
 90. Δαναῶν, 559; οὐδ' (not even), 858 b; ἦν, 872. 91. πολλόν, 219 D.
 552 a. 92. θάρσση, 708; ἀμύμων, 27. 96. τοῦνεκ', 68. 97. πρὶν
 . . πρὶν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖο, 580. 98. δόμεναι, 400 D c. 774; ἐλικώ-
 πίδα, 171 D; κούρην, 24 D c. 125 d. 100. μίν, 233 D. 109; πεπίθοιμεν,
 384 D. 722. 103. μένεός, 575. 104. ὄσσε, 201 D a; οἱ, 598 b; λαμ-
 πετόντι, 370 D a; ἐκίτην, 409 D, 7. 23 D. 105. Κάλχαντα, 854; πρῶ-
 τιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πάποτε, 848 b. 107. τὰ κάκ', 535 a; φρεσί,
 500 b; μαντεύεσθαι, 776. 767. 108. εἶπες ἔπος, 86 D fin. 110. τοῦδ',
 679. 111. ἐγώ, 667; κούρης, 563; Χρυσήιδος, 466; ἀγλά' (cf. l. 23), 100.
 112. ἐθειλον (augmented?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b.
 113. οἴκοι, 205; καὶ γάρ (for even before Cl.), 870 d; Κλυταιμῆστρη, 583.
 114. ἀλόχου, 500 c; οὐ ἐθέν ἐστι, 104 b. 109. 233 D; χερειῶν, 223 D, 2.
 115. δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 869; οὔτε τι, 848 a;
 ἔργα, 23 D. 116. καὶ ὡς (notwithstanding this), 250 D; δόμεναι, 505 b.
 117. βούλομ', 70 D. 854; ὄσον, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. 118. αὐτίχ',
 72. 119. ἔω, 406 D, 1. 739; ἐπει, 869, 2; οὐδέ (not even), 858 b. 120.
 ὄ, 868 b; μοί, 597; ἔλλη, 509 a.

1, 122. κῦδιστε, 222 D; φιλοκτηανώτατε, 221 a. 123. γάρ (can you
 ask this? for how), 870 b. 124. οὐδέ τί που, 109. 848 a; πού ἴδμεν, 23 D.
 46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλά, 488 b. 125. τὰ μὲν, 243 D; πολλῶν ἐξ
 ἐπράθομεν, 186 D. 104 a. 383 D. (or πολλῶν ἐξεπράθομεν, 583); τά, 239 D;
 δέδασται, 434 D, 4. 126. καλίλλογα (so as to be again collected), 488 b;
 ἐπαγείρειν, 763. 127. πρόες, 401 b. 128. τριπλῆ, 258 D c. cf. 258 b.
 208. 608; ἀποτίσομεν, 435, 5; ποθί (= πού, perchance), 248 D. 129. δῶσι,
 361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάξαι, 328 D b.

1, 131. μὴ δῆ (w. imper.), 851; δῆ οὕτως, 37; πέρ, 850, 3 fin. 132.
 νόφ, 144 D. 612; παρελεύσεαι, 363 D. 133. θέλεις followed by ὕφρ' ἔχρη,
 739, and by ἦσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. 134. δευόμενον, 422 D, 4.
 135. εἰ μὲν δώσουσι, 745. (καλῶς ἔσται) 753 a. 136. ἄρσαντες, 447 D, 15;
 ὄπως, 756. 137. δώωσιν, 400 D i; δέ, 862 b; κὲν ἔλωμαι, 450, 1. 720 e.
 138. τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. 139 κέν, 710 b; κεχολώσεται,

712 a; *δν*, 551; *ἴκωμαι*, 757. 760 a. 140. *μεταφρασόμεσθα*, 355 D d, *αὐτίς*, 65 D. 141. *νήα*, 189 D; *ἐρύσσομεν*, 344 D. 347 D; *ἔλα*, 172 a; *δῖαν*, 207 D. 142. *ἀγείρομεν* (aor.), 347 D. 143. *δειόμεν*, 400 D i; *ἄν*, 73 D. 616. 144. *βήσομεν*, 416, 2; *ἀρχός*, 489 b; *ἀνὴρ* (appos. w. *εἰς τὴν*), 500 d; *βουληφόρος*, 479 a. 488 a. 146. *ἐκπαγλότατ'*, 221 a. 147. *ἤμιμ*, 232; *ἰλάσσειαι*, 444, 5. 347 D. 363 D; *ἱερὰ* (cf. l. 99), 28 D; *ρέξας*, 789 b.

1, 148. *ὑπόδρα* (perhaps for *ὑποδρακ*), 75; *ἰδών*, 23 D. 149. *ὦ μοι*, 599; *ἀναιδεῖην*, 553 a; *ἐπιεικέμεν*, 440 D, 1. 150. *πρόφρων*, 488 b, c; *ἔπεισιν*, 500 b fin.; *πείθηται*, 720 c. 151. *ὀδόν*, 547 b; *ἐλθέμεναι*, 359 D. 765; *ἀνδράσιν*, 602. 152. *Τρώων*, 160 c; *ἤλυθον*, 450 D, 2; *αἰχμητάων*, 128 D a. 153. *μαχησόμενος*, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 226. 342. 491. 535), 910; *ὄντι*, 848 a; *μοί*, 595 c. 154. *οὐ γὰρ πάποτ'*, 848 b; *μέν*, 852, 13. 155. *ἐριβόλακι*, 218; *Βασιωνεῖρη*, 218 D. 156. *ἐπειή* (= *ἐπει ἦ*), 86 D. 157. *οὔρα*, 28 D; *σκιδόντα*, *ἠχῆσσα*, 214 D. 470, 5. 158. *σοί*, 602; *ἐσπόμεθ'*, 424, 8; *χαίρησ*, 740 a. 159. *ἀρνύμενοι*, 702 fin.; *κυνῶπα*, 135. 160. *πρός*, 653 b; *τῶν*, 518 b. 576. 161. *δῆ*, 851 b; *μοί*, 597; *αὐτός* (pred.), 775. 162. *ἐπι*, 102 D b; *πόλλ'*, 100; (*δ*) *δόσαν*, 818 c; *υἷες*, 202 D, 17. 163. *μέν*, 852, 13; *σοί* (= *σοῦ γέρας*), 603 a; *Ἰσον*, 23 D; *ὀππότ'*, 40 D. 758. 759. 165. *τὸ πλεῖον*, 528 a; *πολέμοιο*, 559. 166. *δασμός*, 460 b. 167. *τὸ* (as art.) *γέρας*, 524. 527 c; *ὀλίγων*, 509 a. 168. *ἐπὴν*, 759; *κεκάμω*, 384 D; (others read *ἐπεὶ κε κάμω*;) *πολεμίζων*, 800. 169. *εἶμι*, 405, 1 a; *φέρτερον*, 223 D, 1. 662. 170. *ἴμεν*, 405 D, 1; *σ'* (*σοί*), 70 D. 597. 171. *ἄτιμος ἐών* (pred.), 775; *ἄφενος*, 201 D b.

1, 173. *τοί*, 598 b; *ἐπέσονται*, 426 D, 9. 712; *ἔγωγε*, 850, 1 fin. 174. *εἶνεκ'*, 24 D c. 626, 8; *ἐμεῖο*, 233 D; *πάρ'* (for *πάρα*), 102 D a. (not for *παρά*) 100. 175. *κέ*, 710 b; *μητίετα*, 136 D a. 176. *ἐχθιστος*, 222; *ἑσσί*, 406 D, 1. 55 D. 105 D. 177. *τοί*, 595 c; *φίλη*, 508 a. 511 h. 178. *καρτερός*, 57 D; *σοί*, 111 b; *ἔδωκεν*, 706. 179. *σῆς*, 129 D b. 180. *Μυρμιδόνεσσιν*, 154 D b. 597; *σέθεν*, 233 D. 576. 181. *κοτέοντος*, 789 f; *τοί*, 595 b; *ὦδε*, 239 a. 679. 182. *ὦς*, 875 c; *ἐμ'*, *Χρυσήϊδα*, 553. 184. *κ' ἄγω*, 720 e. 185. *αὐτός*, 669 b; *εἰ εἰδῆς*, 23 D. 186. *ῥσσον*, 40 D. 825 b. 187. *Ἰσον*, 547 c; *ἐμοί*, 603; *φάσθαι*, 404 D, 2; *ὁμοιωθήμεναι*, 359 D. 414; *ἄντην*, 622.

1, 188. *Πηλείωνι*, 466 a; *ἦτορ*, 153 D. 201 D b. 189. *στήθεσσιν*, 500 b fin.; *μερμήριζεν*, 328 D b. 190. *ἦ . . ἦε* (l. 192), 831 a; *ἐρυσσάμενος*, 689. 23 D. 191. *ἀναστήσειεν*, 737; *ὁ δ'* (un-Attic), 525 γ; *ἐναρίζοι* (better *ἐναρίζαι* or *ἐναρίζοι*), 328 D b. 262 D. 192. *παύσειεν*, 688. 193. *ἔως* (pronounced *εἶος* or *ἦος*), 248 D; *ῶρμαινε*, *ἔλκετο*, 701. 194. *ἔλκετο*, 312. 419, 19; *ἦθε δ'*, 862 b. 195. *οὐρανόθεν*, 203 D; *ἦκε*, 403, 1. 196. *δμῶς*, 864, 8; *δυμῶ*, 612; *φιλέουσα*, 789 c. 197. *κόμης*, *Πηλείωνα*, 574 b.

198. φαινομένη, 688. 199. δάμβησεν, 708. 200. δεινώ, 471. 488 b; οἷ if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάνθεν, 396 D. 355 D c. 517. 201. μίν, ἔπεα, 553; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 38 D; εἰλήλουθας, 25 D. 203. ἦ, 828 b; ἴδῃ, 450, 4 a. 204. ἐρέω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. 205. ἦς, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλήσι, 129 D. 518 c; ὀλέσση, 720 c. 206. αἴτε (different from l. 202), 864, 3. 207. παύσουσα, 789 d; πίθηαι, 295 a. 363 D. 688. 210. ξριδος, 580; ἔλκεο, 363 D. 723 a. 211. ὡς-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D, 1. 504 d. 213. καί (even, w. τρις τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρίσσεται, 406 D, 1. 214. ἰσχεο, 332. 688. 216. χρή, 764 b fin.; σφώϊτερον, 238 D; εἰρύσασθαι, 405 D b. 217. καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἔμεινον, 223, 1. 175 a. 662. 508 a. 504 d. 218. ἐπιπέιθηται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλυον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c. 219. ἦ, 404, 1; ἀργυρέη, 208; σχέθε, 411 D. 220. κουλέον (cf. l. 194), 24 D c; ὄσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. 221. Οὐλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 311 a. 712. 222. μετὰ, 645 a. 223. ἐπέεσσιν, 608.

1, 225. κραδίην, 57 D. 226. ἔμα, 602 b; ὄρωρηθῆναι, 414. 227. ἀριστήεσσιν, 189 D. 228. τέτληκας, 408, 6. 712; εἴδεται, 450, 4 a fin. 229. ἦ, 852, 10; λώϊον, 223 D, 1. 230. ἀποιρεῖσθαι, 553; ὅστις, 510 b. 810; σέθεν, 108. 589; (ἂν) εἴπη, 759. 231. δημοβόρος, 479 a; βασιλεύς, 541 fin. 232. ὄστωα, 228; ἂν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοί γένοιτο), 752. 233. ἐπιμέγαν, 87 D; ὄρκον, 547 b. 234. ναί μά, 545. 235. φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. 236. ἀναθηλήσει, 432 D, 6; ἦ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλεψεν, 706. 237. φύλλα, 500 b fin.; αἴτε, 864, 3; μίν (neut.), 233 D. 238. οἴτε, 856 a; δέμιστας, 202 D, 7. 239. εἰρύεται, 405 D b. 240. Ἀχιλλῆος, 566; υἱας, 551. 241. πέρ, 850, 3 fin. 242. εἴτ', 877, 2; ὄφ', 656 b. 243. πίπτωσι, 758; ἔνδοθι, 203 D. 244. ὅτ' (= ὅτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. 245. ποτί (= πρός), 652; γαίη, 132 D. 612. 246. χρυσεῖοις, 24 D c. 208; ἦλοισι, 607; πεπαρμένον, 432, 13. 247. τοῖσι, 601. 248. ἠδυεπής, 219 D; ἀνόρουσε, 442 D, 11 fin. 249. μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; βέεν, 371 b. 250. τῶ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560. 251. ἐφθαθ', 435, 6. 355 D e; οἷ, 105 a. 602 b; τράφεν, 355 D c. 252. ἡγαθήρ, 28 D. 117 b; τριτάτοιςιν, 253 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. 256. κεχαροῖατο, 432 D, 21. 357 D. 257. σφῶϊν, 233 D. 570; τάδε, 544; (or, σφῶϊν, 576; τάδε, 547 c;) μαρναμένους, 443 D, 4. 140 D a. 258. οἷ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 583. cf. 581; ἔστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. 259. ἀλλά, 863 b; ἔστόν, 111 d. 260. καί (even), 856 b; ἀρεῖοισιν, 223 D, 1; ὑμῖν 586 a. 261. ἀνδράσι, 602; ὠμίλησα, 706. 262. οὐ γάρ πο, 848 b; τοῖους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴδωμαι, 450, 4 a. 720 c. 833 fin. 263. οἶον Πειρίθοον, (= οἶος Πειρίθοος ἦν), 816. 265. Θησέα, 189 D; ἐπι(ε)είκελον, 23 D; ἄθανάτοιςιν, 28 D. 266. κάρτιστοι, 57 D; δῆ (w. superl.), 851; κείνου,

240 D. 267. *μὲν . . καί*, 862 a fin.; *ἔσαν*, 406 D, 1. 269. *μὲν*, 852, 13
 270. *καλέσαντο*, 689; *αὐτοί*, 669 b. 271. *ἐμ' αὐτόν*, 100. 235 D. 272.
βροτοί ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D; *μαχέοιτο*, 422 D, 10. 722. 273. *βουλέων*,
 128 D b. 576; *ἔθνη*, 400 D d. 274. *ἕμμε*, 233 D. 15 D. 275.
ἀποαίρεο (for *-έο*), 370 D b. 276. *ὣς οἱ*, 105 a. 277. *Πηλείδῃ, ἔθει*,
 37 D; *βασιλῆϊ*, 602. 278. *ἔμμορε*, 432 D, 25; *τιμῆς*, 574 a. 279.
σκηπτούχος, 479 a fin. 280. *γείνατο*, 449 D, 1. 416, 8. 281. *ἄλλ'*,
 863 a. 283. *λίσσομ'*, 505 b; *Ἀχιλλῆϊ*, 87 D. 595 d (or, perhaps, 593 a);
μεθέμεν, 403, 1. 359 D. 776. 284. *πολέμοιο*, 565.

1, 286. *ναί*, 852, 14; *μοῖραν* (not *-ην*), 125 D, 2; *ἔειπες*, 706. 288.
πάντων, 160 b. 581 a; *πάντεσσι*, 154 D b. 597. 289. *πάσι*, 160 b. 595 a;
 ἄ, 510 c. 810. 549 c; *τιν(δ)*, 773. 290. *εἰ*, 745; *μὴν αἰχμητήν*, 556. 293.
γάρ (referring to *implied* thought), 870 a; *δειλός*, 471; *καλοῖμην*, 750.
 294. *εἰ δῆ*, 851; *σοί* (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D; *πῶν*,
 161; *ἔργον*, 549 c; *ῶ ττι*, 40 D. 113 a; *εἴπης*, 757. 296. *οὐ . . ἔτι*, 848 b.
 297. *ἐν φρεσί*, 627. 618 a; *σῆσιν*, 129 D a. 298. *οὔτοι*, 852, 11. 299.
σοί, 602; *τῶ* (= *τινί*), 244 b; *μ' (αὐτήν)*, 553; *δόντες*, 717. 300. *μοί*, 598.
 301. *τῶν* (= *τούτων*, repeats *τῶν ἄλλων*), 680; *φέροις*, 722; *ἀέκοτος*, 32 D e.
 483 b. 23 D. 791 b. 302. *εἰ δὲ (βούλει)*, cf. 508 b; *μῆν*, 852, 13;
πειρήσαι, 335 D. 367 c; *γνώσσι*, 400 D i. 505 d. 303. *αἴψα*, 854; *τοί*,
 598 b; *δοῦρί*, 202 D, 5.

1, 305. *ἀνστήτην*, 73 D; *λύσαν*, 517. 306. *ἔισας*, 23 D a. 307. *καί*
οἷς, 23 D. 308. *ἔλαθε*, 203 D; *προέρυσσεν*, 420 D, 12. 686. 309. *ἐς-*
ἔκρινεν, 616. 705; *εἰκόσιν*, 23 D a. 310. *ἐς-βῆσε*, 416, 2. 311. *ἀν(ἀ)-*
εἶσαν, 431 D, 6; *ἀρχός*, 457 c. 540. 312. *κέλευθα*, 200 D. 313. *ἔνωσ*
(plur.), 351 D. 315. *ἔρδον*, 428, 14. 316. *ταύρων*, 560; *ἄλός*, 563.
 317. *κρίσση*, 125 D, 2; *οὐρανόν*, 551. 319. *τήν, Ἀχιλλῆϊ*, 595 a. 321.
οἱ, 598; *ἔσαν*, 517. 323. *χειρός (αὐτήν)*, 574 b; *ἔλόντε* (pred.-part.)
ἀγέμεν, 784. 717. 324. *δάρσιν*, 400 D i; *δέ*, 862 b; *ἔλωμαι*, 720 e. 325.
ρίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. 326. *προτεῖ*, 403, 1; *κρατερόν* (cf.
 l. 178), 57 D. 327. *βάτην*, 408 D, 1. 331. *ταρβήσαντε*, 708; *αἰδομένο*,
 448, 1. 332. *προσεφάνεον*, 517. 544 d; *ἔρέοντο*, 424 D, 9.

1, 335. *ἄσπον*, 229 D. 337. *Πατρόκλεις*, 199 D. 338. *σφῶϊν* (ep-
 clit., not *σφῶϊν*), 238 D; *ἔγειν*, 765; *αὐτώ*, 669 a (not 234 fin.); *μάργουοι*,
 202 D, 11. 517. 339. *πρὸς θεῶν*, 653 a. 340. *τοῦ (θαί)*, 239 D; *εἰ*
ποτε, 747 b. (if written with full stop before it), 883; *δὴ αὐτε*, 37 D. 341.
χρειώ, 24 D c; *ἀμύνα*, 367 c. 765. 342. *ἄλλοις*, 597; *δοιοῖσι*, 24 D c.
 343. *οἶδε νοῆσαι*, 802; *πρόσσω*, 40 D. 229. 344. *οἱ*, 599; *σόοι*, 210 D.
 488 c.; *μαχέοιτο* (pres. opt.), 740 b; Thiersch proposes *μαχέονται* (fut. ind.),
 756. cf. 357 D. 347. *ἵτην*, 405 D, 1. 348. *ἀέκουσ'*, 488 c; *γυνή*, 500 d fin.
 349. *δακρύσας*, 708; *ἐτάρων . . νόσφι*, 589. 79 D. 350. *δῖν'* (= *δινί*), 100
 (others read *δῖν'*, = *δῖνα*); *ὀρώων*, 370 D a; *οἴνοπα*, 23 D. 351. *ὀρεγέτε*,

442 D, 18. 352. ἐπεὶ (causal), 877, 5; πέρ . . πέρ (place μινυθᾶν and τιμήν in emphatic contrast), 850, 3. 353. ὑφελλεν, 432 D, 12. 708. 354. οὐδέ (not even), 858 b; ἔτισεν (not from τίνω), 435 D, 5. 706. 356. ἑλόν, 788 (not 797); ἀπούρας, 408 D, 19. 357. πότνια, 218 D. 359. ἄλός, 590 b; ἡῦτ', 876, 7; ὀμίχλη, 508 c. 360. πάροιθ', 79 D; αὐτοῖο, 589. 361. κατέρεξεν, 43 D. 362. σέ, 551; φρένας, 500 b. 363. εἶδομεν, 409 D, 6. 23 D. 356 b.

1, 365. ὁσθα, ταῦτ' εἰδύη (better ταῦτα ἰδύη), 409, 6. 368. σφίσιν (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 643. 370. αἶθ', 864, 3. 380. τοῖο, 239 D. 381. ἤκουσεν, 379; ἦεν (ὁ γέρον), 504 b. 382. Ἀργεῖοισι, 618 a; νύ, 867, 3. 383. ἐπασσύτεροι, 224 D. 488 c; κῆλα, 500 d fin. 384. ἄμμι, 233 D. 386. πρῶτος, 488 c. 387. Ἀτρεῖωνα, 466 a. 388. δῆ, 851 b. 391. ἔβαν, 408 D, 1. 392. κούρην, 500 d. 393. γέ, 850, 1; περίσχεο (take hold of him all round, and thus guard, protect), 574 b; ἔῆος, 227 D. 394. Δία λίσαι, 87 D; τι, 347 c. 395. ἔπει, 607; ὠνησας, 403, 6. 745. 396. πολλάκι, 259. 80 D fin.; σέο, 576 a; ἐνί, 87 D. 397. εὐχομένης, 799; ἔφησθα, 356 a; Κρονίωνι, 466 a. 597. 398. οἷη (pred.), 775. 399. ξυνδῆσαι, 420, 1. 367 e. 400. Ποσειδῶν, 26 D. 401. ὑπελύσασ, 363 D; δεσμῶν, 200. 580. 402. εἶχ', 72. 227 D; καλέσασ', 789 b. 403. Βριάρων, 146 D. 149 a. 37 D. 556; δέ τε, 856 a. 404. αἶτε, 864 3; βίη, 609. 405. ὅς (dem.), 243 D; κύδει, 611 a; γαίωv, 439 D, 5. 406. οὐδέ τ', 856 a. 407. τῶν, μίν, 576. 554; μῆσασα, 444, 6; λαβέ, 366 b; γούνων, 202 D, 3. (by the knees) 574 b. 408. αἶ κεν, 830 fin.; ἐθέλησιν, 361 D; Τρώεσσιν, 595 b. 409. ἔλσαι, 345 D. 432 D, 22. 23 D; Ἀχαιοῖς, 500 d fin. 410. ἐπαύρωνται, 447, 5. 574 d.

1, 413. δάκρυ, 199. 514. 414. τί, 552 a; αἰνά, 226. 415. αἶθ' ὑφελες, 721 b fin. 416. μίνυθα (as pred.), 492 h; μάλα δ(ν)ήν, 87 D. 417. περί, 650 b. 418. ἔπλεο, 424 D, 35; τῷ (therefore), 611; αἶσρ, 608. 419. τοί, 597; ἐρέουσα, 789 d. 420. εἶμ', 405, 1 a; αἶ κε, 830 fin. 421. νηυσί, 605. 422. Ἀχαιοῖσιν, 595 b fin.; ἀποπαῦεο (cf. l. 192), 688. 423. γάρ (accounts for l. 426), 870; Αἰθιοπῆας, 199 D fin. 424. χθιζός, 488 c; ἔποντο, 312. 425. δωδεκάτη, 509 b; τοί, 599; ἐλεύσεται, 450, 2 a. 426. δῶ, 201 D b. 427. πείσεσθαι, 688. 428. ἀπεβήσето, 349 D; αὐτοῦ, 590 a. 429. εὐζώνιο, 227 D; γυναικός, 577 a. 430. βίη, 608; ἀέκοντος, 791 a, b; ἀπηύρων, 504 c. 432. δῆ, 851 b; λιμένος, 589. 433. ἐν, 618 a. 434. ἰστοδόκη (fr. δέκομαι), 65 D. 480; προτόνοισιν, 607; ὑφέντες, 403, 1. 435. προέρεσσαν, 47 D. 430, 4. 437. ἐκ-βαῖνον (they went out, one after another), 701; ἐπί, 618 a. 87 D. 438. βῆσαν, 416, 2. 439. ἐκ-βῆ (single act), 705. 441. πατρί, 595 a; τίθει, 401 h. . 1, 443. σοί, 232. 233 D; ἀγέμεν, 765. 444. ἰλασόμεσθα, 347 D. 355 D d. (cf. l. 100) 88 D. 446. χαίρων (with joy), 788 a. 447. τοί, 239 D. 448. ἔστησαν, 416, 1. 449. οὐλοχύτας, 201 a. 450. μεγάλ', 226.

453. ἡ μὲν δὴ (better than ἡδὴ μὲν), 852, 10, 18. 851 b. 454. τίμησας, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; ἴψαο, 363 D. 458. εἴξατο, 706. 459. αὔευσαν (prob. for αφευρσαν, = αν(α)-φευρσαν, fr. ἀνερῶ), 73 D. (object implied) 505 b. 460. ἐξέταμον, 435 D, 9. 461. δίπτυχα (prob. acc. sing. of δίπτυξ; subj. κνίσσην), 488 b. 463. παρ' αὐτόν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. 464. μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπάσαντο, 448, 8. 465. τᾶλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. 466. ἐρύσαντο, 420 D, 12. 467. τετύκοντο, 425 D, 15. 468. δαιτός, 575. 469. ἐξ-ἔγτο, 403, 1; ἔρον, 169 D. 470. κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖο, 575. 471. πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεκάεσσιν, 612. 472. πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 c. 473. κούροι, 500 d fin. 474. φρένα, 549 a.
- 1, 475. ἦμος, 248 D. 877, 4; ἥλιος, 65 D. 476. δὴ τότε, 851 c; παρὲ (along by), 648 a. 477. ἡριγένεια, 219 D; φάση, 414; Ἡώς, 182. 65 D. 478. καί (even), 856 b. 479. ἴκμενον, 46 D. 408 D, 45. 480. στήσαντ', 689. 416, 1. 481. μέσον, 536. 482. στείρη, 605; πορφύρεον, 208; ἴαχε, 309. 483. ἔθειεν, 371 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. 485. τάνυσσαν, 433 D, 5. 487. ἐσκιδναντο, 443 D, 8. 489. Πηλέος, 189 D. 37 D. 490. πωλέσκετο, 410 D; κυδιάνειραν, 218 D. 491. φθινύθεισκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. 492. αἶθι (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. 493. τοῖο, 496; δωδεκάτη, 258 D. 494. ἴσαν, 405 D, 1. 495. λήθετ', 437, 5 a. 576. 496. ἀνεδύσετο, 349 D; κῦμα, 544 c fin. (per haps 551). 497. ἡερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. 498. ἄλλων, 589. cf. 626, 5. 501. σκαῖψ, 509 b; δεξιτερῆ, 221 D; ὑπ', 656 a.
- 1, 503. εἴ ποτε δὴ, 745. 851 b. 505. ὠκυμωράτατος, 221 a; ἄλλων, 586 c. 506. ἐπλετ', 424 D, 35. 508. μητίετα, 135. 509. τίθει, 401 b. 510. τίσωσιν, 760^a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ ἐ, 23 D. 511. νεφεληγερέτα, 186 D a. 512. ὡς . . ὡς, 875 b; ἦψατο, 691; γούνων, 574 b. 513. ἔχετ', 691; ἐμπεφυῦα, 386 D. 416, 3; εἶρετο, 424 D, 9; δεύτερον, 257. 228. 514. νημερτές, 482; ὑπόσχεο, 438, 6. 515. ἀπθειπ', 23 D. 366 b; ἐπι δ(ε)ός, 102 a. 87 D. 516. ὄσσον, 825 b fin.; ἀτιμοτάτη, 221 a; θεός, 118. 517. ὀχθῆσας, 717 a. 518. ἐργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσεις, 403, 1. 521. καί τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχη, 612; Τρώεσσιν, 544 b. 522. ἀπόστιχε, 425, 10. 716 a; νοήση, 739. 523. κὲ μελήσεται, 710 b. 524. κεφαλῆ, 607; πεποιθῆς, 417. 526. τέκμων, 153 D. 201 D b; ἐμόν (sc. word, γαίην), 496; παλινάγρετον, 488 b. 527. ὅ τι (antec. indetermin., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανεύσω, 757. 528. ἦ, 404, 1; κῦανῆσιν, 28 D; ὀφρύσι, 607. 530. κρατός, 202 D, 24.
- 1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 355 D c. 414. 517. 532. ἄλτο, 408 D, 33; ἀπ' (from υρον), 623. 533. Ζεὺς (ἄλτο, but properly ἐβη), 882; ἀνέσταν, 355 D c. 368 b. 534. ἐξ (from within), 624; σφοῦ, 238 D. 535. ἀντίοι, 488 c. 536. μὲν (w. ἡγνόησεν: anticipation of οἶ in l. 537), 726. 537. ἡγνόησεν, 24 D c; ἰδοῦσ', 789 c; συμφράσσατο, 47 D. 539. κερτο

μίοισι, 509 c. 607. 540. τίς δὴ αἶ, 37. 851; δολομήτα, 135. 541. ἀπονόσφιν (cf. l. 349), 79 D. 589; ἐόντα (not ἐόντι), 776 fin. 542. κρυπτάδια, 496; οὐδέ τί πώ μοι, 109. 848 a, b. 543. πρόφρων, 468 c; ὁ ττι νοήσης, 759. 545. μὴ δὴ, 851; ἐπιέλπεο, 23 D. 546. εἰδήσειν, 409 D, 6; χαλεποὶ ἔσσοντ' (εἰδέναι, = χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτοῦς), cf. 777. 547. κ' ἐπιεικές (ῆ), 508 a; ἀκούμεν, 774. 768. 548. οὔτε, 843; πρότερος (ἢ σύ), 662. 549. ἐθέλωμι, 361 D. 550. μήτι, 848 a; ταῦτα ἕκαστα (instead of τόγγε μῦθον), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. ποῖον, 826 a. 553. λίην, 24 D a. 554. ἄσο', 246 D; ἐθέλησθα, 357 D. 555. δεῖδουκα, 409 D, 5; μή, 743. 557. λάβε (σε) γούνων, 505 b. 574 b. 558. τῆ, 595 a; ὤς, 733. 875 d. 559. τιμήσης, 720 e; πολέας, 219 D. 37 D. 561. ὅτεαι, 363 a; λήθω, 437, 5. 544 a. 562. ἔμπης, 24 D a. 563. μᾶλλον (than before), 662. 222 a; ἐμοί, 601. 565. κάθησο, ἐμῶ, 67 D c. 566. μή . . οὐ χραίσμωσιν, 720 d; ὄσοι θεοί, 809, 3. 567. ἰόνθ', = ἰόντα (με), 505 b; ἐφείω, 400 D i. 569. καθῆστο, 406, 2. 368 b. 570. Οὐρανῶνες, 466 a. 571. ἦρχ', 691. 572. ἐπὶ ἦρα φέρον (= ἦρα ἐπιφέρων), 201 D b. 573. οὐδ' ἔτ', 848 b; ἀνεκτά, 424, 11 a. 574. ἐριδαίνετον, 436 D, 15. 576. ἦδος, 201 D b. 577. καὶ αὐτῆ περ (though of herself), 669 a. 795 f; νοεούση (intrans.), 684 a. 578. Δί, ἄφρα, 67 D c. 579. νεικίησι, 370 D b; ἤμιν, 282. 597. 580. εἴπερ . . . στυφελίξαι (conclusion, στυφελίξει, omitted), 883. 581. στυφελίξαι (ἡμᾶς), 328 D b. 505 b. 582. σὺ . . καθάπτεσθαι, 784. 583. ἴλαος, 210 D.

1, 584. ἀναίξας (Att. ἀνέξας), 32 D e. 586. τέτλαθι, 409 D, 10. 589. χραισμεῖν (aor.), 448 D, 19; ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι, 777. 590. μεμαῶτα, 409 D, 9. 360 D. 591. ποδός, 574 b; τεταγών, 384 D. 592. ἦμαρ, 550 a; ἡελίφ, 602 b; καταδύντι, 416, 4. 788 a. 593. κάππεσον, 73 D; ἐν, 618 a. 596. μειδήσασα, 717 a; παιδός, 580; χειρί, 612. 598. οἰνοχόει (different from οἰνοχοεῖ), 98. 472 c. 599. ἐνῶρτο, 442 D, 11; γέλως, 169 D; θεοῖσιν, 605. 600. ποιπνύοντα, 472 k. 601. μέν (foll. by αὐτάρ, l. 605), 862 a fin. 603. οὐ μέν (ἐδεύετο), 852, 13. 508 c. 605. φάος, 166 D. 606. κακκείοντες, 73 D. 378 D; ἕκαστος, 500 b. 607. ῆχι, 248 D. 879, 4. 608. ἰθύησι, 409 D, 6. 610. κοιμᾶθ' (customary), 701; ἰκάνοι, 757. 760 c. 611. καθεῦθ', 368 b fin.; παρά (adv.), 615; Ἥρη, 508 c.

2, 1. ἱπποκορυσταί, 218 a. 2. εἶδον, 422, 7; οὐκ ἔχε (did not continue to hold), 701. 3. ὡς (how) τιμήση, 735 b (others read τιμήσει', 737). 5. ἦδε, 513 c. 6. πέμφαι (in app. w. ἦδε), 766. 8. βάσκ' ἴθι, 444 D, 11. 9. ἐλθών (pred.) . . ἀγορευέμεν, 784. 11. κερηκομῶντας (or κέρη κομῶντας), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. 12. πανσυδῆ, 52; κὲν ἔλοι, 722. 15. λισσομένη, 789 b; ἐφήπται, 368 b. 16. τόν (θαί), 239 D. 20. Νηληΐφ,

468. 189 D; *vñ*, 202 D, 17. 21. τῷ (customary), 701. 22. *εἰσάμενος*, 450, 4 a fin. 23 D a. 603; *προσεφώνεε*, 544 d. 24. *παννύχιον*, 488 b, c; *βουληφόρον*, 488 a. 479 a. 25. *ἐπιτετράφαται*, 392 a, D; *μέμηλεν*, 422 D, 11. 26. *ξύνες*, 403, 1; *τοί*, 595 d. 27. *σεῦ*, 576. 232; *έών*, 789 f. 33. *έκ*, 624 c. 34. *εἴτ'*, 877, 2; *ἀνήγ*, 400 D i.
- 2, 36. *τελέεσθαι*, as in 1, 204; *ἔμελλον*, 308 D a. 515 b. 711. 39. *ἐπ'* (as adv., in addition, to former sufferings), 615. 40. *διδ* (*through*, the course of), 630 a. 41. *ἔγρετο*, 384 D fin.; *ἀμφέχυντ'*, 408 D, 32. 42. *ὀρθωθείς*, 414. 43. *δὲ μέγα*, 87 D. 44. *ποσσί*, 47 D; *ὑπὸ λιπαροῖσιν*, 87 D. 46. *πατρώϊον*, 32 D c. 49. *Ζηρί*, 202 D, 6; *φῶς*, 166 D; *ἐρέουσα*, 789 d. 52. *τοί*, 239 D. 53. *γερόντων*, 560. 54. *Πυλογενέος*, 473 b fin. 205; *βασιλῆος*, 523 b. 56. *δεῖος*, 854; *ἐνύπνιον* (= *ἐν ὕπνῳ*), 226. (better, perhaps, *ἐνύπνιος*, 488 c.) 57. *διδ*, 630 a; *μάλιστα* (repeated in *ἄγχιστα*), not quite like 665 b. 58. *ἄγχιστα*, 229 D. 59. *πρὸς-έειπεν*, 553. 71. *ἀποπτάμενος* (in *swift flight*), 788 a fin. 408, 5. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 24. 165. 228. 449) 910. 72. *δωρήσομεν*, 347 D. 73. *ῖ*, 608 (or *ῆ*, instead of *δ*, 513 c). 74. *πολυκλήϊσι*, 171 D. 75. *ὕμεις* . . *ἐρητύειν*, 784; *ἄλλος*, 500 b.
- 2, 77. *ἡμαθόντος*, 28 D. 80. *τόν*, 239 D; *ἐνισπεν*, 450 D, 8. 746. 750 fin. 81. *ψεύδος*, 489 b. 506. 556; *φαίμεν*, 348 D; *μᾶλλον* (than if he had not said it), 662. 83. *ἀλλ'*, 863 b. 84. *έξ* (prop. *έξ*), 104 a; *ἤρχε*, 691. 85. *ἐπανέστησαν*, 416, 1. 87. *έθνεα*, 23 D; *εἰσι*, 405, 1. 497 b; *μελισσάων*, 560. 88. *νέον*, 226. 89. *εἰαρινοῖσιν*, 28 D. 470, 4 fin. 90. *ἄλις*, 23 D; *πεποθήαται*, 355 D e. 424, 19 a. 712. 91. *ἄπο*, 102 D b. 92. *ἠόνος* (Att. *ῥόνος*), 32 D e. 93. *δεδήει*, 434 D, 3. 95. *τετρήχει*, 428, 8. 96. *λαῶν*, 790 c; *σφέας*, 37 D. 97. *εἰ*, 830 fin.; *ἀτύης*, 580. 98. *σχοίατ'*, 357 D; *ἀκούσειαν*, 349 b. 99. *σπουδῆ*, 25 D. 608; *καθ' ἔδρας*, 632 d. 100. *πανσάμενοι*, 688. 101. *τεύχων*, 800. 104. *Ἑρμείας*, 138. 32 D e. 24 D c; *πληξίππῳ*, 476 b. 480, 1. 105. *Πέλοψ* (in app. w. *δ*), 500 d. 106. *πολύαρι*, 481. cf. 202, 2. 107. *Θυέστ(α)*, 136 D a; *λείπε* (*was leaving*, i. e. gave him a still continued possession), 701; *φορήναι*, 371 D c. 765. 109. *τῷ*, 607; *ἐρεισάμενος*, 717 a; *Ἀργείοισι*, 605.
- 2, 110. *Ἄρηος*, 202 D, 1. 111. *ἄτη*, 605. 112. *δς*, 822; *πρίν* (not conj.), 878. 113. *ἐκπέραντ'* (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; *ἄπονέεσθαι*, 28 D. 114. *νῦν* (gives the time, not of *βουλεύσατο*, but of an implied *οἷδ' ὅτι*), cf. 868 a; *βουλεύσατο*, 690 a. 115. *δυσκλέα* (prop. *δυσκλεᾶ*), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, *δυσκλεῖτ' Ἄργος*, 178 D.) 116. *ὑπερμένει*, 88 D. 482 b. 117. *κάρηνα*, 202 D, 24. 119. *έσσομένοισι*, 601; *πυθέσθαι*, 776. 121. *πόλεμον*, 547 a; *πολεμίζειν* (in app. w. *τόδε*), 766. 123. *κ' ἐθέλομεν*, 748. 124. *ὄρκια ταμόντες*, 546. 125. *έφέστιαι*, 482 a. 126. *δεκάδας*, 258 d; *διακοσμηθεῖμεν*, 348 D. 127. *έλοίμεθα*, 691; *οἰνοχοεῖν*, 472 d. 765. 129. *πλέας*, 223 D, 5. 130. *Τρώων*, 585.

131. ἐγγέσπαλοι, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. 132. πλάζουσι, 328 b; εἰῶσ', 370 D a. 133. Ἰλίου, 561. 134. δῆ, 851 b; βεβάσσι, 409 D, 2. 135. σίσηπε, 417; λένονται, 515 b. 136. ἡμέτεραι, 512 b. 137. εἶπ(αι), 70 D. 406 D, 2; ποτιδέγμεναι, 408 D, 36; ἔμμι, 601. 139. εἴπω, 720 e (or, perhaps, 758). 140. φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.

2, 142. ὕρηνεν, 442 D, 11 fin. 143. πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν, 706. 144. κύματα (κιεῖται), 508 c. 145. πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D. 852, 11. 146. ὄρορ', 511 h. 707. 147. ὅτε (ἔν), 759. 148. λάβρος, 488 c; ἐπ(ί)-ἡμίει (sc. λήϊον), 504 b; ἀσταχύεσσιν, 607. 149. τῶν, 560; ἀλαλητῶ, 608. 150. ἔπ', 102 D b; ἐσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κοινή, 88 D. 151. ἀειρομένη, 432, 2. 154. ἰεμένων, 791 a. 155. Ἀργείοισιν, 601; ὑπέρορα, 226; ἐτύχθη, 425, 15. 746. 159. φεύζονται, 412 a. 377. 160. καθ' ἑ, 73 D; εὐχωλήν, Ἑλένην, 556; κὲν (κατα)λίποιν (could they leave? nearly = fut. ind.), 722 b. 162. αἴης, 132 D. 165. μηδέ τ' ἔα, 856 a. 169. Δί, 603. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. 170. ἐσταότ', 409 D, 1. 416, 1; εὐστέλοιο, 40 D. 171. κραδίην, 500 b fin. 172. ἀγχοῦ, 229 D.

2, 182. θεῶς, 562; ὕπα, 544; (or, perhaps, θεῶς, 576; ὕπα, 547 b;) φωνησάσης (when she spoke), 717 a. 183. θείην, 765. 184. οἱ, 602; ὀπήδει (diff. fr. ὀπηδεῖ), 98. 185. Ἀτρεΐδεω, 587 f. 186. οἱ (for him, as interested and concurring in the action), 601. 188. μὲν (answers to δέ in l. 198), 862 a; κίχρη, 404 D d. 189. τὸν δ', 862 b; ἐρητύσασκε, 410 D; παραστάς, 717 a. 190. ἔς, 104 a; δειδίσσεσθαι, 763. 191. ἄλλους, 538 e fin. 192. σάφα, 227 D; οἶος, 825 b fin. 193. πειρᾶται (not -ῆται), 24 D a. 195. βέξῃ, 720 d; κακὸν νῆας, 555. 198. δήμου, 559. 200. μῦθον, 576 a. cf. 1, 396, but also 2, 143. 203. μὲν, 852, 18. 204. ἀγαθόν, 522. 205. ἔδωκε (obj. *it*, sc. βασιλεύειν, implied in context), 505 b; but ἔδωκε σκῆπτρον, if l. 206 is genuine. 209. ἡχῆ, 608. 210. αἰγιαλῶ, 612.

2, 213. ἤδη, 409, 6. 214. ἐρίζεμεναι, 765. 215. ἀλλ' (ἐρίζων εἰπεῖν, to say in contention, suggested by ἐρίζεμεναι), 881; Ἀργείοισιν (in view of the Arg.), 601. 216. δὲ ἀνὴρ, 67 D d. 540; ὑπὸ Ἰλίον, 23 D. 217. φορκός, 854; οἱ, 598 b. 218. συνοχωκότε, 424 D, 11. 219. ἐπενήροθε, 321 D. 220. Ἀχιλλῆϊ, Ὀδυσῆϊ, 40 D; μάλιστ', 665 b. 221. νεκελεσκε, 870 D b. 410 D. 222. ὀξεία, 547 c; κεκληγώς, 428 D, 12; τῶ, 595 b fin. 223. νεμέσσηθεν (took offence), 708. 224. μακρά, 226. 225. τέο, 244 D; ἐπιμέμφει, 577 a; χατίζεις, 575. 226. χαλκοῦ, 584 b. 227. Ἀχαιοί, 489 a. 506. 228. πρωτίστῳ (diff. from πρώτιστα, 1, 105), 488 c fin. 229. κέ, 710 b. 230. νῖος (not νῖός), 202 D, 17; ὄν, ἔποινα, 556. 232. γυναῖκα (ποθέεις, understood from ἐπιδεύει), cf. 882; μίσγειαι, κατίσχειαι, 347 D. 234. ἀρχὸν ἐόντα (τινά), 506. 774; κακῶν, 590 a. 235. Ἀχαιίδες, cf. 467 c. 236. οἰκαδέ περ (straight home), 850, 3. 237.

- γέρα, 182 D; πεσόμεν, 429, 1. 238. *ἦ, ἦε*, 831 a; *ἦ ῥά τί οἱ χ'*, 109; better, *ἦ ῥά τί οἱ χήμεις* (for *καὶ ἡμεις*, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐκί, 65 D. 239. *ἔο* (refl.), 671 b. 23 D. 87 D. 241. Ἀχιλῆϊ, 598; φρεσίν, 612; μεθῆμων (ἔστιν Ἀχ.), 508 a. 242. λωβήσαιο (sc. *εἰ χολώσαιτο*), 752.
- 2, 245. *ἠρίπαπε*, 427 D, 20. 246. *Θερσίτ(ᾱ)*, 135; *ἔων ἀγορητής* (pred. to *σύ*), 506. 248. *σέο*, 111 b; *φημί*, 108; *χειρότερον*, 223 D, 2. 249. *ῥοσοί*, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. 250. *τῶ*, 611; *ἀνὰ στόμ'*, 636 fin.; *ἀγορεύοις*, 722 b fin. 252. *ῥπως* (*how*), 825 a. 253. *ἦ, ἦε*, 831 a. 254. Ἀτρείδῃ, 595 b. 255. *διδούσιν*, 400 D h. 258. *ἀφραίνοντα*, 799; *εἴ κε κινήσομαι* (prob. aor. subj.: conclusion *μηκέτ'* . . . *ἐπεὶ*, dependent also on a further condition, l. 261), 747; *ᾧπερ* (*ἀφραίνεις*), 508 c. 259. *μηκέτ'*, 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; *κάρη*, 202 D, 24; *ᾧμοισιν*, 605; *ἐπεὶ*, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. 260. *κεκλημένους εἶπεν*, 893. 712. 261. *ἀπὸ-δύσω* (*cause to run off*), 416, 4. 553-4; *φίλα εἴματα*, 23 D. 262. *χλαῖναν*, 500 b; *αἰδῶ*, 181-2. 263. (*σέ*) *αὐτόν* (in contrast with *εἴματα*), 669 b. 264. *ἀγορήθεν*, 203 D; *ἀεικέσσι*, 483 b. 266. *πλήξεν* (a single blow), 705; *οἱ*, 601. 268. *ὑπο*, 102 D b. 269. *ἀχρεῖον*, 547 c fin. 270. *ἦδύ*, 547 c. 23 D; *γέλασσαν*, 379. 271. *εἶπεσ-κεν* (denotes repeated saying, though not by the same speaker), 410 D. 272. *ἔοργεν*, 322 D. 23 D. 273. *ἐξάρχων*, 789 b. 274. *μέγ'*, 226; *ἔριστον*, 488 b. 275. *ὅς*, 822; *τόν*, 239 D; *ἐπεσβόλον*, 479 a. 276. *ᾤήν*, 852, 9. 278. *πληθύς*, 202 D, 28. 514 a; *πολλίπορθος*, 479 a fin. 279. *παρά* (adv.), 615. 280. *ἀνάγει* (plur.), 409 D, 11. 281. *ᾤ'* (repeated in *πρώτοί τε*: redundant), 72. 282. *ἀκούσειαν*, 739.
- 2, 285. *ἐλέγχιστον*, 222 D; *δέμεναι*, 400 D e; *βροτοῖσιν*, 601. 286. *ἦνπερ* (which, *howeuer*, they assumed, = *ὑποστάντες περ*), 850, 3. 288. *ἐκπέρσαντ'* (see *τοί*, l. 286, and cf. l. 113), 776 fin. 289. *ᾧστε*, 876, 4 a; *ἦ . . . τέ* (instead of *ἦ . . . ἦ*), 860 a. 290. *νέεσθαι*, 764 b. 291. *ἀνιθέντα*, 335 D. 774 fin.; *ἀνιθέντα νέεσθαι* (prop., to have one's return preceded by a time of trouble), 717. 763. 292. *καὶ γάρ* (*for if he stay even one month*), 870 d; *ᾤ'*, 852, 11. 70 D; *μένων*, 789 c. 293. *ᾧπερ*, 251 fin. 294. *εἰλέωσιν*, 37 D. 759. 295. *ἡμῖν*, 601 a; *εἰνατος*, 253 D; *περιτροπέων*, 785. 296. *μιμνόντεσσι*, 449, 3. 154 D b. 297. *ἀσχαλάαν* (cf. *ἀσχαλάα*, l. 293), 370 D a. 371 a. 764 c. 298. *τοί*, 852, 11; *κενόν*, 774 fin. 299. *τλήτε*, 408, 6; *δαῶμεν*, 447 D, 10. 300. *ἦ, ἦε*, 831 a. 301. *ἔστί*, 111 a. 302. *μάρτυροι*, 202 D, 11; *ὄς μή*, 761. 835. 303. *χθιζά* (*ἦν*, *it was yesterday*, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. 304. *ἠγερέθοιτο*, 411 D. 305. *ἀμφί* (adv.), 615. 306. *ἔρδομεν'*, 307 D. 307. *πλατανίστην*, 117 b. 308. *ἐφάνη*, 414; *δράκων* (explanatory of *σῆμα*), 854. 309. *φώσδε*, 203 D. 166 D. 310. *βωμοῦ*, 580; *δρουμεν*, 442 D, 11 fin. 312. *πετάλοισι*, 605; *ὑποκεπηῶτες*, 428 D, 7. 314. *ἐλεεινά*, 547 c;

τετριγώτας, 428, 16. 360 D. 315. ἀμφεποῖατο, 424, 19 a. 316. τήν, πτέρυγος, 574 b; ἀμφιαχυῖαν (no redupl.), 318 D. 424 D, 83. 317. αὐτήν, 669 b. 318. ἀρί(η)λον, 488 b; ὄσπερ, 251 fin. 319. λᾶαν, μίν, 202, 10. 556. 320. δαυμάζομεν, 307 D; οἶον, 815. 321. ὡς, 875 b. 322. δ', 862 b. 324. τέρας, 168 D. 325. δου, 243 D. 328. πολεμίζομεν, 328 D b; αἰθι (= αὐτόθι = αὐτοῦ, l. 332), 203 D. 329. εὐρύθυιαν, 481. 330. τῶς, 250 D; δῆ (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are in course of fulfilment), 696. 332. αὐτοῦ, 590 a; εἰσόκεν, 877, 7.

2, 334. ὄψ', 656 b. 335. ἐκαιήσαντες, 420 D, 4. 717 a. 336. ἱππότα, 136 D a. 337. ἄγορᾶσθε, 28 D. 339. πῆ, 248. 608; βήσεται, 511 h. 340. ἐν πυρὶ (pred.), 492 h; γενοῖατο, 721. 341. ἐπέπιθμεν, 409 D, 15. 343. ἐόντες, 789 f. 345. Ἀργεῖοισι, 597. 346. ἓνα καὶ δύο, 500 c; Ἀχαιῶν, 589. 347. αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) 348. πρὶν (cf. l. 344), 88 D; πρὶν . . πρὶν, 878 fin. 349. εἶτε, ἦε (= ἦ, ἦε), 831 a; ψεῦδος, 489 b. 350. κατανεῦσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. 353. ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. 356. τίσασθαι, 435, 5; Ἑλένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. 359. πότμον, 46 D; ἐπίσπερ, 424 D, 8. 360. ἄναξ, 158 D. 361. ἀπόβλητον, 398. 362. κατὰ, 632 d. 363. φρήτρηφιν, 206 D. 595 b. 364. ἐρξης (transient action), πείθονται (continued obedience), 716 a. 365. ὄς . . κ' ἔρσι, 757. 825 b fin. 366. σφέας, 671 b fin.; μαχέονται, 374. 422 D, 10. 367. γνώσασθαι (cf. l. 365), 363 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἦ (= ἦ, ἦ, cf. l. 349), 831 a; δεσπεσίη (μοῖρα or βουλῆ), 509 b. 611. 368. πολέμοιο, 565.

2, 370. μάν, 852, 13. 371. αἰ γάρ, 721 a; Ἀπολλων, 172 b. 372. συμφράδμονες, 46 D. 373. τῶ (by this, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἶη), 607. 751. 374. ὄψ', 655; ἀλοῦσα (transient event), περθομένη (continued desolation), 716 a. 375. αἰγίλοχος, 479 a fin. 377. καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ', 356 b. 511 c.. 378. ἤρχον χαλεπαίων (was the first to be angry), 691. 798. 379. μίαν, 509 a fin. 380. Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (not even), 858 b. 381. Ἄρηα, 202 D, 1. 384. ἀμφίς (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. 385. κέ, 741; κρινώμεθ' (prob. pres.), 716 a; Ἄρηϊ, 608. 388. τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. 389. ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καμείται (tis), 504 b. 390. τιταίνων, 433 D, 5. 789 c. 391. νοήσω, 757. 799. 393. ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 377; φυγείν, 352 D.

2, 394. κῦμα (ἰάχει), 508 c. 396. προβλήτι, 218; σκοπέλω, 500 c. 397. ἀνέμων, 566. 398. ὀρέοντο (cl. 7, for ἔρυντο), 442, 11; κεδασθέντες, 439 D, 4. 400. ἔρεξε, 43 D; αἰεγεγετάων, 218 a. 404. κίκλησκεν, 420 D, 5. 408. βοήν, 549 c. 409. ἦδεε, 409 D, 6; ἀδελφῶν ὡς ἐκ. (= ὡς ἀδελφῶς ἐκ.), 726. 410. περιστήσαντο (properly signifies set around themselves: better περιστήσαν τε), 416, 1. 413. ἐπι-δύναι (βοῦ-

λομαι), cf. 508 b. 414. *πρηνές*, 488 b. 415. *αἰθαλόεν*, 488 a; *πυρός*, 590 a (or, perhaps, 582). 416. *δαΐξαι*, 367 e. 417. *ρωγαλέον*, 488 b; *πολέες*, 219 D. 418. *λαζόισατο*, 429 D, 5. 420. *δέκτο*, 408 D, 36; *ἰρά*, 32 D e; *ὄφελλεν* (prob. *σοριστ*, like *δέκτο*), 345 D fin. 426. *ἀμπεύρατες*, 78 D; *Ἡφαίστοιο*, 583. 438. *ἀγειρόντων*, 358 D. 440. *Ἰομεν*, 88 D; *κέ*, 741; *δᾶσσον*, 222. 228; *ἐγειρόμεν* (aor. subj.), 347 D.

2, 444. *μᾶλ' ὄκα*, 227. 227 D. 445. *οἱ δ' ἀμφ' Ἄτρ.*, 639. 446. *δῦνον*, 435 D, 10; *μετά* (adv., in the midst), 615; *Ἀθήνη* (*δῦνε*), 508 c. 447. *ἀγήραον*, 147. 448. *τῆς*, 563 (perhaps, 590 b); *ἡερέθονται*, 411 D. 450. *διέσσοντο*, 408 D, 31. 452. *καρδίη* (cf. 1, 225), 500 b fin.; *ἔλληκτον*, 40 D, 547 c; *πολεμίξειν* (w. *σθένος*), 767. 455. *ἔσκε-τον* (root *σσκ*), 450 D, 8. 457. *τῶν ἐρχομένων*, 790 a. 458. *παμφανώσσα*, 472 k. 459. *τῶν* (repeated in l. 464), 560; *ἔστ'*, 876, 4 a; *ὀρνίθων* (here masc., as shown by *προκαθιζόντων*, l. 463), 169: hence *ἀγαλλόμεναι* (l. 462) cannot be explained acc. to 523, but must be changed to *ἀγαλλόμενα*. 460. *δουλιχοδείρω*, 28 D. 461. *Ἄσιω* (gen. of *Ἀσίας*, 136 D, 3 (better *Ἀσίφ*, adj.); *ρέεθρα* (Att. *ρεῖθρα*), 32 D e. 462. *ποτῶνται*, 515 b; *πτερύγεσσι*, 611 a. 465. *προχέοντο* (Att. *προύχέοντο*), 313. 371 b. 466. *σμερδαλέον*, 547 c; *ποδῶν* (w. *ὑπὸ-κονάβιζε*, was resounding underneath), 583; *αὐτῶν* (*ἀνθρώπων*), 669 b. 468. *μυρίοι*, 257 fin.; (*τόσσοι*) *ἄσσα* (lit., that-number, which-number the leaves grow), 247. 488 b: properly *ἄσσοι* (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 513 b; *ἔρη*, 613. 471. *τέ* (w. rel.), 856 a.

2, 474. *αἰγῶν*, 560; *αἰπόλοι*, 479 a; *ἄνδρες*, 500 a. 475. *βεῖα*, 223 D, 7; *διακρίνωσιν*, 758 (or, perhaps, 720 e); *νομῶ*, 612; *μυγέωσιν*, 395 D, 758. 477. *ἰέναι*, 765; *μετά* (adv.), 615. 479. *Ἄρει* (cf. *Ἄρηϊ*, l. 385), 202 D, l. 88 D. 480. *ἀγέληφι*, 206 D, 612; *πάντων*, 584 g. 481. *ταῦρος*, 500 d; *βόεσσι*, 189 D, 605; *ἀγρομένησιν*, 384 D fin. 482. *τοῖων*, 241. 488 b. 483. *πολλοῖσι . . . ἠρώεσσιν*, 885. 484. *ἔσπετε*, 450 D, 8. 485. *ὄμεις*, *ἡμεις*, 667; *πάρεστε* (*πᾶσι*), 605. 881. 487. *οἴτινες*, 825. 488. *μυθήσομαι*, 720 e. (instead of *μυθησαίμην*, 748) 750. 489. *εἶεν*, 511 a. 490. *ἄρρηκτος* (*unbreakable*), 398; *χάλκεον*, 37 D, 145 c.; *ἐπέη*, 511 b. 491. *Ὀλυμπιάδες*, cf. 467 c. 492. *μνησαίᾶθ'* (Att. *μνησθεῖων*), 444, 6 a.

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

(N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.)

BOOK I.

- Verbes 1-50.** 8. *Μάχεσθαι*, § 97, N. 2. 11. *οὐρεκα ἠτίμησε*, § 81, 1.
 13. *λυσόμενος*, § 109, 5. 18. *δοῖεν*, § 82. 20. *λύσαι, δέχεσθαι*, § 101,
 and Rem. 23. *αἰδεῖσθαι*, § 92, 1, N. 1. 26. *κιχέω*, § 86, N. 2. 27.
δηθύνοντ', § 112, 1. 28. *μη οὐ χραίσμῃ*, § 44, 1; § 43, N. 2 (cf. § 26,
 N. 1, c). 29. *πρίν*, § 67, N. 5 (cf. vs. 97, below). 32. *μή μ' ἐρέθιζε*,
 § 86.—*ὡς κε νέηαι*, § 44, 1, N. 2. 39-41. § 49, 1. 42. *τίσειαν*,
 § 82. 47. *κινήθεντος*, § 109, 8.
- Verbes 51-100.** 56. *ὅτι*, § 81, 1. 57. *ἐπέι*, § 59. 60. *ἀπονο-*
στήσειν, § 73, 1.—*εἴ κεν φύγοιμεν*, § 50, 2, N. 2. 61. *εἰ δαμῶ* (Fut.), § 49, 1,
 N. 3. 62. *ἄγε . . . ἐρείοιμεν*, § 85, N. 1. 64. *ὅς κ' εἴποι*, § 52, 2.—*ὃ τι*
ἐχώσατο, § 70, 1. 66, 67. *αἴ κεν . . . βούλεται* (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1).
 77. *ἀρήξειν*, § 73, 1. *So χολώσεμεν* in vs. 78. 80. *ὅτε χώσεται*, § 62;
 § 63, 1. 81. *εἴ περ καταπέψῃ*, § 51, with N. 2. 82. *ἀλλά*, § 57.—*ὄφρα*
τελέσσοι, § 66, 4. 83. *εἴ με σώσεις*, § 70, 1. 90. *ἦν εἴπης*, § 50, 1.
 98. *πρίν*, § 106, 1. 100. *τότε κεν πεπίθοιμεν*, § 52, 2, Note.
- Verbes 101-150.** 110. *ὡς τεύχει*, § 70, 1. 112. *ἤβελον, βούλομαι*,
 § 81, 1. 119. *ὄφρα*, § 44, 1. 120. *ὅ*, § 78, 2. 124. *κείμενα*, § 113.
 128, 129. *αἴ κε δῶσι*, § 50, 1. 132. *κλέπτε*, § 86.—*ἐπέι*, § 81, 1. 135.
εἰ μὲν δῶσ υσι, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. 137. *εἴ κε μὴ δώσωσιν*, § 50, 1.
—ἔλωμαί κεν, § 38, 2; § 50, 1, N. 2 (a).—*δέ*, § 57. 139. *κεν*, § 37, 2.—
ἴκωμαι, § 61, 3. 140-144. *μεταφρασόμεσθα*, etc., § 85. 150. *πῶς κεί-*
θηται, § 88, N. 1 (or § 87).
- Verbes 151-200.** 151. *ἐλλέμεναι*, § 97, N. 2. 153. *μαχῆσομενος*,
 § 109, 5. 159. *ἀρνύμενοι*, § 109, 5. 161. *ἀφαιρησεσθαι*, § 73, 1. 163.

ὀππότ' ἐκπέρωσ', § 62; § 63, 1. 166. ἦν ἴκηται, § 51. 168. ἐπὶ
κεκάμω, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζων, § 109, 2. 169. εἶμι, § 10, 1, N. 6.
171. ἀφύξειν, § 73, 1. 173. § 49, 1. 175. οἱ κέ με τιμήσουσι, § 37, 2.
178. § 49, 1. 182. ὤς, § 81, 1. 184. ἐγὼ κ' ἔγω, § 87, Note; § 38, 2.
191, 192. ἀναστήσειεν, ἐναρίζοι, etc., § 71 (§ 88). 193. ἕως, § 59.
194. δέ, § 57.

Verases 201-250. 204. τελέσθαι (Fut.), § 73, 1. 205. τάχ' ἂν
ὀλέσσω, § 38, 2; § 87, N. 207. παύσουσα, § 109, 5.—αἶ κε πίθηται, § 50, 1.
218. ὅτ' κε ἐπιπέθηται, § 62, and Rem.—ἐκλυον, § 30, 1. 230. ὅστις
εἶπε, § 62; § 63, 1. 232. § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). 235. ἐπέιδῃ,
§ 59. 241. ἀχνόμενός περ, § 109, 7, and N. 5 (b). 242. εὐτ' ἂν πί-
πτωσι, § 61, 3.—ὄτ' . . . ἔτισας, § 81, 1.

Verases 251-300. 255-257. § 50, 2. 258. μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3.
262. οὐδὲ ἴσσωμαι, § 87. 272. κείνοισι δ' ἂν . . . μαχέοιτο, § 52, 2.—οἱ . . .
εἰσιν, § 59. 275. ἀγαθός περ ἑών, § 109, 7, and N. 5. 280. § 49, 1.
281. ἀλλά, § 57. 289. πείσεσθαι, § 73, 1. 291. μυθήσασθαι, § 92, 1.
293, 294. § 54, 1 (b).—ὄ τι κεν εἶπες, § 61, 3. 296. μὴ σήμαινε, § 86.
—πέισεσθαι, § 73, 1.

Verases 301-350. 301. οὐκ ἂν τι φέροις, § 52, 2, N. 302. εἰ δ',
ἄγε μὴν, § 52, 1, N. 1. 323. ἀγέμεν, § 101. 324. See vs. 137. 338.
ἄγειν, § 97. 340, 341. εἶποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (d).—ἀμῦναι, § 97,
N. 1. 343. οἶδε νοῆσαι, § 113, N. 8 (2d ed.). 344. ὅπως μαχέοιτο,
§ 44, 2, N. 2. 347. ἄγειν, § 97.

Verases 351-400. 353. § 49, 2, N. 3 (b): see vs. 415. 363. ἴσα
εἶδομεν (Subj.), § 44, 1. 381. ἐπέε, § 81, 1. 393, 395. § 49, 1.
397, 399. ὅτ' ἔφησθα, ὀππότ' ἤθελον, § 59.

Verases 401-450. 408. αἶ κεν ἐθέλωσιν, § 53, N. 2 (§ 50, 1). 410,
411. ἐπαύρωνται, γυνῶ, § 44, 1. 412. ὅτ' ἔτισε, § 81, 1. 415. αἶθ'
ὄφελος, § 83, 2: see vs. 353. 420. αἶ κε πίθηται, § 53, N. 2. 426.
εἶμι, § 10, 1, N. 6. 432. ὅτε ἴκοντο, § 19, N. 4. 437, 439. βαῖνον, βῆ,
§ 11, N. 5. 443. ἀγέμεν, § 97, N. 1. 444. ἰλασόμεσθα (Subj.), § 44, 1.

Verases 451-500. 465, 466. § 11, N. 5. 492. ὅτε γέμετο, § 59.

Verases 501-550. 503. εἶποτε ὕνησα, § 49, 1. 509. ὄφρ' ἂν τίσω-
σιν, § 66, 2. 518. ὅτε μ' ἐφήσεις, § 59. 519. ὅτ' ἂν μ' ἐρέθρουν,
§ 61, 3. 521. ἀρήγειν, § 73, 1; § 15, 2. 523. ἐμοὶ δέ κε μελήσεται,
§ 38, 2; § 87.—ὄφρα τελέσω, § 66, 2. 524. εἰ δ', ἄγε τοι κατανεύσομαι,
§ 52, 1, N. 1. 527. ὄ τι κεν κατανεύσω, § 61, 3; or § 62. 537. ὅτι
συμφράσσατο, § 70, 2. 543. ὄ τι κεν νοήσης, § 62; § 63, 1. 545. μὴ
ἐπιέλπεο, § 86. 546. εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ εὐόσω, § 109,
N. 5 (b). 547. ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς (sc. β), § 61, 3. 549. ὃν δέ κ' ἐγὼ
ἐθέλωμι, § 61, 3.

Verases 551-611. 553. § 10, 1, N. 3. 554. ἔσσο' ἐθέλωσθα, § 62;

§ 63, 1. 555. μή σε παρείρη, § 46. 558. κατανεύσαι, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). 559. ὡς τιμήσης, § 45, N. 5 (c). 564. §, 49, 1. 566. μή οὐ χαρίσσωσιν, § 44, 1; § 43, N. 2. 567. ὅτε κεν ἐφείω, § 61, 3. 574, 575. εἰ δὴ ἐριδαίνετον, ἐλαύνετον (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (d). 580. ἔπερ κ' ἐθέλησιν, § 53, N. 1 (2d ed.). 582. καθάπτεσθαι, § 101. 588. θεινομένην, § 112, 1.—ἀχνόμενός περ, § 109, N. 5. 589. ἀντιφέρεσθαι, § 93, 2. 601. ἐς ἥλιον καταδύντα, § 108, N. 4, b (2d ed.) 610. ὅτε ἰκάνοι, § 62.

BOOK II.

Verses 1-50. 3, 4. Ὡς τιμήση, ὀλέση δέ (or τιμήσει', ὀλέσει δέ), § 45, N. 2. 6. πέμψαι, § 91. 10. ἀγορευέμεν, § 101. 11. θωρήξαι, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). 12. νῦν γάρ κεν ἔλοι, § 52, 2. 19. εἶδοντ', § 112, 1. 25. § 59. 29. (See vs. 12). 34. αἰρείτω, § 86.—εὐτ' ἂν ἀήτη, § 61, 3. 36. οὐ τελέεσθαι ἐμμελλον, § 25, 2, N. 2. (See vs. 39). 37. αἰρήσειν, § 73, 1. 49. ἐρέουσα, § 109, 5.

Verses 51-100. 51. κηρύσσειν, § 15, 1 (cf. vs. 11). 71. φῆχεν' ἀποπτάμενος, § 112, 2; § 11, N. 3. 72. αἶ κέν πως θωρήξομεν, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. 73. ἡ θέμις ἐστί, § 59. 75. ἐρητύειν, § 101. 80, 81. § 49, 2, N. 6. 83. (See vs. 72.) 98. εἴποτε σχολιάτ', ἀκούσειαν δέ, § 53, N. 2.

Verses 101-150. 107, 108. φορήναι, ἀνάσσειν, § 97. 113. ἐκπέρσαντ', § 24.—ἀπονέεσθαι (as Fut.), § 27, N. 3. 119. πυθέσθαι, § 93, 2. 121. πολεμίζειν, μάχεσθαι, § 91. 123-128. § 50, 2, and N. 2 (b). 127. οἰνοχοεῖν, § 97. 129. ἔμμεναι, § 73, 1. 139. ὡς ἂν εἴπω, § 61, 3; § 20. 140. φεύγωμεν, § 85. 147. ὅτε κινήση, § 62, N. 3.

Verses 151-200. 155, 156. § 49, 2. 160. καὶ δέ κεν λίποιεν, § 52, 2, N. (Cf. φεύγονται, vs. 159.) 170. ἔσταότ', § 112, 1. 176. (See vs. 160.) 183. βῆ δὲ θέειν, § 97, N. 188. ὄντινα κичείη, § 62. 189. δέ, § 57, and Rem. before § 65.—ἐρητύσασκε, § 30, 2, N. 1. 190. δειδίσσεσθαι, § 91; § 15, 2, N. 3. 195. μή τι ῥέξη, § 86; or § 44, 1 (μή τι ῥέξη depending on vs. 191). 198, 199. (See vs. 188 and 189.)

Verses 201-250. 205. ἔθακε, § 61, 1. 210. βρέμεται, § 62, N. 3. 214. ἐριζέμεναι, § 97, N. 2. 215. εἴσαιτο, § 62. 228. εὐτ' ἂν ἔλωμεν, § 62. 229. ὃν κέ τις οἴσει, § 37, 2. 231. ὃν κεν ἀγάγω, § 61, 3. 233. ἦντε κατίσχει, § 65, 1, N. 2. 234. ἐπιβασκόμεν, see vs. 190. 236. νεώμεθα, § 86. 238. § 70, 1. 242. See I, vs. 232. 249. ἔμμεναι, § 73, 1; § 15, 1. 250. οὐκ ἂν ἀγορευοίς, § 52, 2.

Verses 251-300. 251. προφέροις, φυλάσσοις, § 42, 4. 252. ὅπως ἔσται, § 70, 1, the direct question being πῶς ἔσται; 255. ὅτι διδοῦσιν, § 81, 1. 258. εἴ κε κичήσομαι, § 50, 1. 259, 260. § 82. 261.

263. *εἰ μὴ δύσω, . . . ἀφήσω*, § 50, 1, N. 1. 270. *καὶ ἀχνύμενοί περ*, § 109, N. 5. 275. *ὅς ἔσχε*, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). 281, 282. *ὡς ἀκούσειαν*, § 44, 1; § 32, 2. 287. *στείχοντες*, § 109, 1. 288. *ἀπονέεσθαι*, § 92, 1, N. 2. 290. *οἰδύρονται νέεσθαι*, § 92, 1, N. 1. 291. *νέεσθαι*, § 91. 298. *μένειν*, § 91. 300. *μαρτεύεται*, § 70, 1.
- Verses 301–350.** 302. *οὐς ἢ ἔβαν φέρουσαι*, § 61, 1. 317. *ἐπεὶ ἔφαγε*, § 19, N. 4 (b). 332. *εἰσόκεν ἔλωμεν*, § 66, 2, N. 2. 340. *γενοῖατα*, § 82. 343. *ἔδντες*, § 10, 1, N. 3. 346, 347. *τοί κεν βουλευόωσι*, § 61, 3. 348. *πρὶν ἵνα*, § 106, 1. 350. *κατανεύσαι*, § 73, 1; § 23, 2.
- Verses 351–400.** 355. *πρὶν*, § 106, 1, and N. 4. 357. *εἰ θέλει*, § 49, 1. 361. *ὅ ττι κεν εἶπω*, § 61, 3. 363. *ὡς ἀρήγη*, § 44, 1. 364. *εἰ δέ κεν ἔρξῃς*, § 50, 1. 365, 366. *ὅς κ' ἔρσι*, § 61, 3. 367. *εἰ οὐκ ἀλαπάζεις*, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. 371, 372. *αἶ γὰρ εἶεν*, § 82. 373. *τῷ κε τάχ' ἠμύσειε*, § 50, 2. 379. *εἰ βουλευόομεν*, § 50, 1, N. 1. 381. *ἵνα ξυνάγωμεν*, § 44, 1. 385. *ὣς κε κρινώμεθα*, § 44, 1, N. 2. 387. *εἰ μὴ διακρινέει*, § 50, 1, N. 1. 391. *ὅν δέ κε νοήσω*, § 61, 3. 395. *ὅτε κινήσῃ*, § 62, N. 3. 397. *ὅτ' ἂν γένωται*, § 62.
- Verses 401–450.** 401. *φυγεῖν*, § 23, 2, N. 2. 413. *μὴ δύναι, καὶ ἔλθειν*, § 100.—*πρὶν*, § 106, N. 4. 414. *πρὶν*, § 106, 1. 418. *λαζοῖατα*, § 82. 435. *μηκέτι λεγώμεθα*, § 86. 437, 438. *ἀγε, ἀγειρόντων*, § 84, N. 1. 440. *ἴομεν*, § 85.—*ὄφρα κε ἀγειρόμεν* (Subj.), § 44, 1, N. 2.
- Verses 451–500.** 452. *πολεμίζειν, μάχεσθαι*, § 92, 1, N. 2. 453. *νέεσθαι*, § 91. 474, 475. *ὅς τ' αἰπόλοι διακρινέωσι*, § 62, N. 3.—*ἐπεὶ κε μεγέωσι*, § 62. 480. *ἔπλετο*, § 30, 1, N. 3. 488. *οὐκ ἂν μυθήσομαι*, § 38, 2; § 86, N. 489–492. *εἰ . . . εἶεν, . . . ἐνεῖη, εἰ μὴ . . . μνησαίαθ'*, § 50, 2.
- Verses 501–877.** 544. *ρήξειν*, § 27, N. 2. 534. *κοσμήσαι*, § 93, 2, N. 4. 613. *περὶαν*, § 97. 665. *βῆ φεύγων*, § 112, 2. 687. *δοσις ἡγήσατο*, § 85, 1, N. 2. 724. *μνήσεσθαι ἐμελλον*, § 25, 2, N. 2. 769. *ὄφρα μήνιεν*, § 59. 780. *ὡς εἴ τε νέμοιτο*, § 109, N. 9 (2d and 3d edd.). 782. *ὅτε ἰμάσῃ*, § 62, N. 3. 794. *ὁππότε ἀφορμηθεῖεν*, § 77, 1 (d). 801. *μαχησόμενοι*, § 109, 5.

BOOK III.

- Verse 23.** *ὡς τε λέων ἐχάρη*, § 62, N. 3 (b); so vs. 33–35. 25, 26. *εἰ περ ἂν σέωνται*, § 51; § 50, 1, N. 2 (b). 40. § 83, 2. 41. § 52, 2. 54, 55. *οὐκ ἂν χραίσμη, ὅτε μεγέης*, § 86, Note. 61, 62. *ὅς ἐκτάμωρι*, § 62, N. 3. 74. *ναίσιτε, νεέσθων*, § 82, N. 1. 120. *οἰσόμεναι*, § 27, N. 2. 194. *ιδέσθαι*, § 93, 2, N. 3. 224. *οὐκ ἂν ἐρίσσειε*, § 49, 2, N. 6. 299, 300. *ὁππότεροι πημήνιαν, ῥέοι*, § 61, 3; § 64, 1. 317. *ὁππότερος ἀφείη*, § 71. (The direct question would be *πότερος ἀφῆ, which shall hurl?* § 88.)

366. τίσεσθαι, § 23, 2, N. 3. 409. εἰς ὃ κε ποιήσεται (Subj.), § 66, 2, N. 2.
 450. εἰ που ἰσαθρήσειεν, § 53, N. 2. 453. εἴ τις ἴδοιτο, § 53, N. 2. The
 apodosis is implied (rather than exactly expressed) in οὐ γὰρ ἐκεύθανον,—the
 idea being, *they surely did not from affection wish to conceal him, in case
 any one should chance to see him.* See also examples under § 77, 1 (c).
 460. § 65, 1, N. 2.

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 817, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *δοτις* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after *ει*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275, 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epexegetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δεικτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause 2. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the σχῆμα καθ' ἄλον καὶ μέρος, 1. 237; 14. 151; change from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans.—1. 55; 441: 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45 2. 241; 3. 387; after ἀνίστημι, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of σκοπεῖν or κειρᾶσθαι, 1. 66; of καλῶς ἔχει, 1. 135; of εἰ δὲ βούλει, 1. 302; implied in γάρ, 1. 232; 2. 239; of οὐσα with φαίνεται, 3. 457; of φοβοῦμαι, 5. 233; of βούλεσθε, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by γέ, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epenthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 3. 289.

Hendiadys—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 380; 2. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴπωρε*, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after *ἔτε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *κε*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 583; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124. 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after *πρίν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυνθάνομαι*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronomial adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὲν*, the latter with *καὶ μὲν*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *ἔτε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after *ὑποτε*, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without *ἄν* to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with *ἄν* when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopœia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *οἶχομαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5. 135; 6. 505; put after *ἀνέχω* for the infinitive, 5. 895; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after *πυνθάνομαι*, 13. 521.

Participial Construction—of *λανθάνειν*, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with *ἄν* before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *ἴτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴκε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 137; in the apodosis for the future, 1. 137; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *ἐπὶ* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἴτ' ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *ἕφρ' ἄν*, 1. 510; after *ὡς δ' ἴτε*, 2. 147; 5. 597; with *κε* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by *μέλιστα*, 2. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἵνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 3. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zyugma—3. 73, 227; 4. 447; 5. 365.

HISTORICAL INDEX.

ABARBAREA—a fountain-nymph, 6. 22.

ABAS son of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 823; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 342.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseis, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseis to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phœnix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropœus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 631; pursues Hector, 22. 135; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antiochus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

ADRASTUS son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, but is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆACUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 312; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 338; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHRE—daughter of Pittheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGACLES—father of Epegeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 130; threatens to deprive him of Briseis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chryseis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briseis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 165; sends Talthibius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 4. 313; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deïoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector, 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oileus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisus, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Caletor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorcys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 366; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polycetes, 23. 837.

ALCATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALCMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725

ANTEA wife of Prætus—tries to effect the death of Bellerophon, who had rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen 7. 348.

ANTILOCHEUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Alerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Talzemon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APISAON son of Phausias—is slain by Eurypylius, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 134.

ARCESILAUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTELEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

ASius brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.

ASius son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the capithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.

ASTEROPÆUS—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Episaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.

ASTYANAX—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.

ATA daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.

AUTOMEDON—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.

AXYLUS—is slain by Diomedes, 6. 12.

BELLEROPHON son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Proetus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Ceneus, 6. 215.

BOREAS—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.

BRIAREUS—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.

BRISEIS a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.

CHALCAS a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.

CALETOR—father of Aphareus, 13. 541.

CALETOR son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.

CASSANDRA daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.

CEBRIONES charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 737; is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.

CHARIS wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.

CHROMIS—a Trojan ally, 2. 858.

CHROMIUS a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 159.

CHROMIUS—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 534.

CHRYSEIS a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.

CHRYSES priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 137. receives his daughter from the Greeks, 1. 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINYRAS—gives Agamemnon a corslet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 445.

CLONIUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Agenor, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CLYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 113.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11. 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5. 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

DARDANUS—founder of Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIPYRUS—commands the night-watch, 9. 83; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLEON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DII, the gods—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 23; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reproved without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynöus, Hypsinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 159; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylius, 6. 12 converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6. 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's chariotceer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 30; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 530; kills Agastrophus, 11. 338; wounds Hector, 11. 350; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

DIONE—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 381; heals her wound, 5. 416.

DIORES—a leader of the Epeians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

DOLON—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 313; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

DOLOPS—is slain by Menelaus, 15. 525.

DORYCLUS, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 489.

ECHECCLUS, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

ECHEMON, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

ECHEPOLUS, son of Thalyseus—is slain by Antilochus, 4. 458.

ECHEPOLUS, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

EKTION—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

ELEPHENOR—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 463.

ENIOPEUS, chariotceer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

ENOMUS, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

EPALUS, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

EPIGEUS, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

EPISTROPHUS, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

EPISTROPHUS—leads the Halizonians, 2. 856.

EUCHENOR—is slain by Paris, 13. 660.

EUMELUS—leads the Pheræans, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

EUPHEMUS, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

EUPHORBUS, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813; is slain by Menelaus, 17. 50.

EURYALUS—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

EURYBATES—a herald of Agamemnon, 1. 318.

EURYBATES—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYPIYLUS son of Evæmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 36; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORGYTHION son of Priam—is slain by Teucer, 8. 302.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 36; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 3; prepares Juno's chariot, 5. 722, washes Mars, 5. 905. •

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 39; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scæan gates 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532 and drives them to their entrenchments, 12. 36 expresses his disregard of

augurics, 12. 230; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 136; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus, 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 403; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichus and Arcesilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 430; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17. 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 602; kills Cœranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamus to retire to the city and not await Achilles, 18. 234; animates the Trojans against Achilles, 20. 366; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20. 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 135; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 22. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 787.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 690; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self-reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

Proaches Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; bewails the death of that hero, 24. 762.

HELENUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Delpyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 122.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glaucus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPSENOE son of Dolopion—is slain by Eurypylyus, 5. 76.

HYETIUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

IAMENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

IASUS—is slain by Æneas, 15. 332.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 381.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phæstus, 5. 43; encourages Merionea, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcathous, 13. 435; challenges Deiphobus, 13. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills Enomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 345; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corslet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILIONEUS son of Phorbas—is slain by Peneleus, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Teucer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 221.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDER son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 203.

ISUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11. 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 50; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Mars

5. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Stentor, 5. 784, is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproves Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19. 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAODICE—a daughter of Priam, 3. 121; her form is assumed by Iris, 3. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAOGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAOGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 608.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LEITUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; slays Phylaces, 6. 35; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Arisbas—is slain by Æneas, 17. 344.

LEONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans, 12. 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LICYMNIUS—is slain by Tlepolemus, 2. 663.

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form is assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 34.

LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.

LYCOPHRON son of Mastor—is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of Æsculapius—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.

MARIS—is slain by Thrasymedes, 16. 319.

MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.

MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.

MECISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.

MEDON son of Oileus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by Æneas, 15. 332.

MEGES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Cræmus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.

MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575

MELEAGER—his story related by Phœnix, 9. 543.

MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against Æneas, 5. 561; slays Pylœmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 6. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 60, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Ecyphorus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 293; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.

MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 4. 338; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 344.

MENESTHIUS son of Arethoteus—is slain by Paris, 7. 8.

MENESTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmidons, 16. 173.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo, 17. 73.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 35; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 334; makes himself known to Priam, 24. 460; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 93; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 342, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHLES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 173; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 736; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 908; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 30; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 388, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should be restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Evenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686; are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, *ibid.*; are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 276.

NASTES—a Trojan ally, 2. 370.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 132; rescues Æneas from Achilles, 20. 291; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challenges Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bemoan with Thetis the death of Patroclus, 18. 39; attend her going to Achilles, 18. 69, but are ordered to return, 18. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 259; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harrangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 413; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10. 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 306; receives a gift from Achilles, 23. 615

NIREUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 196

ODIUS—leads the Halizonians, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELIUS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELIUS—is slain by Hector, 11. 302

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORFESTES—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

OTHERYONEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 368.

PÆON—heals Mars, 5. 899.

PANDARUS—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by **Minerva** to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with **Æneas** against Diomedes, 5. 239, by whom he is slain, 5. 290.

PARIS son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 30; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 330; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle, 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deïochus, 15. 341.

PATROCLUS charioteer and friend of Achilles—conducts **Briséis** to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylus, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills **Arctilochus**, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills **Sarpedon**, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16. 684; kills **Cebriones**, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by **Euphorbus**, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 137, and consumed, 22. 215.

PEDÆUS son of Antenor—is slain by **Meges**, 5. 69.

PEDASUS son of Bucolion—is slain by **Euryalus**, 6. 21.

PENELEUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; kills **Ilioneus**, 14. 486, and **Icyon**, 16. 339; is wounded by **Polydamas**, 17. 597.

PERIPHAS a herald of Anchises—his form is assumed by **Apollo**, 17. 823.

PERIPHAS son of Ochesius—slain by Mars, 5. 842.

PERIPHETES—is slain by Hector, 15. 638.

PHÆNOPS—his form is assumed by **Apollo**, 17. 582.

PHÆSTUS son of Borus—is slain by **Idomeneus**, 5. 43.

PHALCES—a Trojan slain by **Antilochus**, 14. 513.

PHÈGEUS son of Dares—is slain by **Diomedes**, 5. 19.

PHERECLUS—the builder of the fleet of Paris, is slain by **Meriones**, 5. 59.

PHIDIPPUS—a Grecian leader, 2. 678.

PHILOCTETES—is disabled by the bite of a hydrus and left at Lemnos, 2. 721.

PHœNIX a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 168

urges him to return to the battle, 9. 434; his form is assumed by Minerva, 17. 555.

PHORCYs—a Trojan ally, 2. 862; is slain by Ajax Telamon, 17. 312.

PIDYTES—is slain by Ulysses, 6. 80.

PIROUS—a Trojan ally, 2. 844; kills Dioreas, 4. 518; is slain by Thoas, 4. 527.

PISANDER son of Antimachus—is slain by Agamemnon, 11. 122.

PISANDER—is slain by Menelaus, 13. 601.

PISANDER—a leader of the Myrnidons, 16. 193.

PLUTO—fears on account of the commotion of the earth when the gods descend to battle, 20. 61.

PODALIRIUS—a Grecian leader, 2. 732.

PODES son of Eetion—is slain by Menelaus, 17. 575.

POLITES son of Priam—sits upon a watch-tower and describes the approach of the Greeks, 2. 791; rescues Deiphobus, 13. 534; kills Echius, 15. 339.

POLYDAMAS son of Panthous—advises Hector and the other Trojans to pass the Grecian fosse on foot, 12. 63; interprets an augury unfavorable for crossing the ditch, 12. 211; his advice rejected by Hector, 12. 230; advises Hector to call Deiphobus and others to his assistance, 13. 726; kills Prothœnor, 14. 451, and Mecisteus, 15. 340, and Otus, 15. 518; advises Hector to retire to the city before Achilles comes forth to battle, 18. 254.

POLYDORUS son of Priam—is killed by Achilles, 20. 407.

POLYDIUS son of Eurydamas—is slain by Diomedes, 5. 148.

POLYPHOCES—comes with forty ships from Argissa to the siege of Troy; 2. 740; kills Astyalus, 6. 80; checks Asius, 12. 129; kills Damasus, Pylon, and Ormenus, 12. 182; contends in a trial of the discus, 23. 836.

POLYXENUS—a Grecian leader, 2. 623.

PRIAM king of Troy—sits with the elders in the Scæan gate, 3. 145; inquires of Helen the names of the Grecian chiefs, 3. 162; is called to ratify the league between the Greeks and Trojans, 3. 250; sends Idæus to obtain from the Greeks a cessation of hostilities in order to bury the slain, 7. 371; orders the gates to be opened to receive the troops flying before Achilles, 21. 527; implores Hector to come within the walls and not fight with Achilles, 22. 37; his lamentations at sight of Hector's body trailed around the Trojan plain, 22. 416; is commanded by Iris to enter the Grecian camp and ransom the body of Hector, 24. 172; in his anguish he reproaches his own sons, 24. 252; is conducted by Mercury to the tent of Achilles, 24. 486; receives the body of his son and returns to Troy, 24. 690; celebrates the funeral rites, 24. 777.

PROTESILAUS—a Grecian leader slain on his disembarkation at Troy, 2. 693; his ship is assaulted by Hector, 15. 764.

PROTHENOR—a Bœotian leader, 2. 495; is slain by Polydamas, 14. 449.

PROTHOUS—a Grecian leader, 2. 756.

PYLÆMENES—a Trojan ally slain by Menelaus, 5. 576.

PYLÆUS—a Trojan ally, 2. 842.

PYLARTES—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 696.

PYRÆCHMES—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHEUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.

RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 6. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 310; advances against the tower of Menestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.

SATNIUS son of Enops—is slain by Ajax, 14. 442.

SCAMANDRIUS called also *Astyanax*—the son of Hector, 6. 402; 22. 500.

SCAMANDRIUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.

SCHEDIUS son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.

SIMOISIUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 473.

SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 230; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.

STHENELUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 2. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404; attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.

STICHIUS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329.

TALTHYBIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Briseis, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.

TEUCER son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaön, 6. 31; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrius, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.

THERSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.

THEMIS—addresses Juno with consoling words, 15. 90.

THESTOR son of Enops—slain by Patroclus, 16. 401.

TETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

Jupiter to honor her son, 1. 497; comforts Achilles when grieving for Patroclus, 18. 72; promises to provide for him new armor, 18. 135; requests Vulcan to fabricate it, 18. 427; is summoned to repair to Jupiter, 24. 87, and commanded to require from Achilles a restoration to Priam of Hector's body, 24. 104.

THOAS—leads the *Ætoliæ*, 2. 638; kills Pirous, 4. 527; meets Hector, 7. 168; is animated by Neptune, 13. 92; advises the Greeks to retire in order to their ships, 15. 281.

THOON—is slain by Diomedes, 5. 152.

THRASYMEDES—commands the night-watch, 9. 81; kills Maris, 16. 319; leads the *Pylians*, 17. 704.

TLEPOLEMUS—a leader of the *Rhodiæ*, 2. 652. is killed by Sarpedon, 5. 628

TROJANS—advance to battle with noise, 3. 1; bury their slain, 7. 415; join battle with the Greeks, 8. 53; retreat before Agamemnon, 11. 158; break through the Grecian entrenchments, 12. 252; follow Hector in his victorious career, 13. 39; are compelled to retreat before Patroclus, 16. 366; drive back the Greeks from the body of Patroclus, 17. 275, and are repulsed in turn by them, 17. 280; exhort one another to endeavor to obtain possession of the body of Patroclus, 17. 420; pursue the Greeks as they bear away the body, 17. 721; are terrified at the shouts of Achilles and flee in confusion, 18. 218; encamp without the city, 18. 314; arm for battle, 20. 3; are exhorted by Mars, 20. 44, and by Hector, 20. 364; are slaughtered by Achilles, 20. 381; enter the city, 21. 606; celebrate the funeral rites of Hector, 24. 777.

ULYSSES king of *Ithaca*—conducts *Chryseis* to her father, 1. 431; is directed by *Minerva* to prevent the Greeks from returning home, 2. 173; chastises *Thersites*, 2. 246, for which he is praised by the army, 2. 272; harangues the Greeks, 2. 284; relates the prodigy of the sparrows and the serpent, 2. 305; commands the *Cephalenians*, 2. 631; is pointed out to Priam by Helen, 3. 198; Antenor's description of his eloquence, 3. 205; is reproved by Agamemnon, 4. 338; slays *Democoon*, 4. 500; slaughters the *Lycians*, 5. 677; slays *Pidytes*, 6. 30; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech to Achilles, 9. 225; reports to Agamemnon the unsuccessful result of the embassy, 9. 676; is chosen by Diomedes to accompany him as a spy to the Trojan camp, 10. 243; prays to *Minerva*, 10. 278; assists Diomedes to drive away the horses of *Rhesus*, 10. 498; reports the success of their undertaking to Agamemnon, 10. 554; rescues Diomedes when wounded by Paris, 11. 397; repulses the Trojans, 11. 415; kills *Charops*, 11. 425; is wounded by *Socus*, 11. 435, whom he slays, 11. 446; is rescued by *Menelaus* and *Ajax Telamon*, 11. 465; reproves Agamemnon, 14. 82; advises Achilles to permit the army to refresh themselves before engaging in battle, 19. 154; wrestles with *Ajax* at the funeral games

of Patroclus, 23. 706 ; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374 ; calls Helen to his chamber, 3. 390 ; saves Æneas from Diomedes, 5. 312 ; by whom she is pursued and wounded, 5. 330 ; appeals for aid to Mars, 5. 359 ; complains to Dione, 5. 375 ; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421 ; lends Juno her zone, 14. 214 ; takes sides with the Trojans, 20. 40 ; is chastised by Minerva, 21. 416 ; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577 ; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584 ; makes arms for Achilles, 18. 469 ; takes the part of the Greeks, 20. 36 ; chastises Xanthus, 21. 342 ; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40 ; opposes himself to Vulcan, 20. 73 ; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 136.

XANTHUS son of Phænops—is slain by Diomedes. 5. 152.

Arnold's Greek Course.

Revised, Corrected, and Improved, by the Rev. J. A. SPENCER, D.D.,
late Professor of Latin and Oriental Languages in Burlington Col-
lege, N. J.

FIRST GREEK BOOK, on the Plan of the First Latin Book. 12mo, 254 pages.

PRACTICAL INTRODUCTION TO GREEK PROSE COMPOSITION. 12mo,
287 pages.

SECOND PART TO THE ABOVE. 12mo, 248 pages.

GREEK READING BOOK. Containing the substance of the Practical Introduction to Greek Construing, and a Treatise on the Greek Particles; also, copious selections from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon. 12mo, 618 pages.

A complete, thorough, practical and easy Greek course is here presented. The beginner commences with the "First Book," in which the elementary principles of the language are unfolded, not in abstract language, difficult both to comprehend and to remember, but as practically applied in sentences. Throughout the whole, the pupil sees just where he stands, and is taught to use and apply what he learns. His progress is, therefore, as rapid as it is intelligent and pleasant. There is no unnecessary verbiage, nor is the pupil's attention diverted from what is really important by a mass of minor details. It is the experience of teachers who use this book, that with a given amount of Greek Grammar can be imparted to a pupil in a shorter time and with far less trouble than with any other text-book.

The "First Book" may with advantage be followed by the "Introduction to Greek Prose Composition." The object of this work is to enable the student, as soon as he can decline and conjugate with tolerable facility, to translate simple sentences after given examples and with given words; the principles employed being those of limitation and very frequent repetition. It is at once a Syntax, a Vocabulary, and an Exercise book. The "Second Part" carries the subject further, unfolding the most complicated constructions, and the nicest points of Latin Syntax. A Key is provided for the teacher's use.

The "Reader," besides extracts judiciously selected from the Greek classics, contains valuable instructions to guide the learner in translating and construing, and a complete exposition of the particles, their signification and government. It is a fitting sequel to the earlier parts of the course, everywhere showing the hand of an acute critic, an accomplished scholar, and an experienced teacher.

From the REV. DR. COLEMAN, Professor of Greek and Latin, Princeton, N. J.

"I can, from the most satisfactory experience, bear testimony to the excellence of your series of Text-Books for Schools. I am in the daily use of Arnold's Latin and Greek Exercises, and consider them decidedly superior to any other Elementary Works in those Languages."

Short and Comprehensive Greek Grammar.

By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo, 208 pages.

In compiling this Grammar, Professor Champlin has drawn upon the best critics and grammarians, and with the results of his research has interwoven much original matter suggested during several years' experience in teaching, and editing Greek authors. His design is to exhibit the essential facts and principles of the language in the clearest, briefest, and most practicable form possible. With this view, all theories and complications belonging to general grammar have been avoided, and only their results used. The amplification and illustration of principles have been carried only so far as is necessary to their comprehension. In this way all the real wants of the Greek student are met, while his attention is not distracted by unnecessary and embarrassing details. Materials for oral exercises are supplied, and a sketch of Greek versification is given in an appendix.

From the REV. MR. ANDERSON, New Orleans.

"I believe the author has fully accomplished what he proposes in his preface. To those wishing to study Greek, I am satisfied he has presented a book which will much tend to simplify the study to beginners; and at the same time, without being too voluminous, presents as lucid and full an exposition of the principles of the language as can be contained within so small a compass."

Kühner's Greek Grammar :

Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo, 620 pages.

Kühner's is universally acknowledged to be the most accurate, comprehensive, clear, and practical grammar of the Greek language now extant. It is the work of one who devoted his life to Greek philology, and spent years of patient labor in perfecting this work. Too full and learned for the beginner, it is just what is needed for the college curriculum, containing all that a book of reference should contain. The student will never appeal to its pages in vain. In fulness of illustration, copiousness of reference, and philosophical analysis of the various forms of language, it is unsurpassed, we might say unequalled.

The present translation is made by two distinguished American scholars, who have revised the whole, verified the references, and appended an original treatise of their own on Greek versification. As now presented to the public, it is believed to be as perfect a grammar of the Greek language as enlightened research and profound scholarship can produce.

Greek Ollendorff;

Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar.

By ASAHEL C. KENDRICK, Professor of the Greek Language and Literature in the University of Rochester. 12mo, 371 pages.

The present work is what its title indicates, strictly an *Ollendorff*, and aims to apply the methods which have proved so successful in the acquisition of the modern languages to the study of Ancient Greek, with such differences as the different genius of the Greek, and the different purposes for which it is studied, suggest. It differs from the modern Ollendorffs in containing Exercises for reciprocal translation, in confining them within a smaller compass, and in a more methodical exposition of the principles of language.

The leading object of the author was to furnish a book which should serve as an *introduction* to the study of Greek, and precede the use of any grammar. It will therefore be found, although not claiming to embrace all the principles of the Grammar, yet complete in itself, and will lead the pupil, by insensible gradations, from the simpler constructions to those which are more complicated and difficult. The exceptions, and the more idiomatic forms, it studiously avoids, aiming only to exhibit the regular and ordinary usages of the language as the proper starting-point for the student's further researches.

In presenting these, the author has aimed to combine the strictest accuracy with the utmost simplicity of statement. His work is therefore adapted to a younger class of pupils than have usually engaged in the study of Greek, and will, it is hoped, win to the acquisition of that noble tongue many in our academies and primary schools who have been repelled by the less simple character of our ordinary text-books. •

Exercises in Greek Composition.

Adapted to the First Book of Xenophon's Anabasis. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 185 pages.

These Exercises consist of easy sentences, similar to those in the Anabasis, having the same words and constructions, and are designed by frequent repetition to make the learner familiar with the language of Xenophon. Accordingly, the chapters and sections in both are made to correspond. No exercises can be more improving than those in this volume; obliging the student as they do, by analysis and synthesis, to master the constructions employed by one of the purest of Greek writers, and imbuing him with the spirit of one of the greatest historians of all antiquity

Xenophon's Anabasis :

With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges in the United States. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 393 pages.

A handsome and convenient edition of this great classic, really adapted to the wants of schools, has long been needed; the want is here met by Professor Boise in a manner that leaves nothing to be desired. Decidedly the best German editions, whether text or commentary be considered, have appeared within the last few years; and of these Mr. Boise has made free use; while, at the same time, he has not lost sight of the fact that the classical schools of this country are behind those of Germany, and that simpler and more elementary explanations are therefore often necessary in a work prepared for American schools. Nothing has been put in the notes for the sake of a mere display of learning—pedantry is out of place in a school-book; and nothing has been introduced by way of comment except what can be turned to practical use by the reader.

An historical Introduction, which will enable the pupil to enter on his task intelligently, is prefixed. An abundance of geographical information, embodying the latest discoveries of travellers, is supplied; and the whole is illustrated with Kiepert's excellent map, showing the entire route of the ten thousand on their retreat.

The First Three Books of Anabasis :

With Explanatory Notes and References to Hadley and Kühner's Greek Grammars, and to Goodwin's Greek Moods and Tenses. A copious Greek-English Vocabulary, and Kiepert's Map of the Route of the Ten Thousand. 12mo, 268 pages.

Xenophon's Memorabilia of Socrates :

With Notes and an Introduction. By R. D. C. ROBBINS, Professor of Languages in Middlesex College, Vermont. 12mo, 421 pages.

This will be found an exceedingly useful book for College classes. The text is large and distinct, the typography accurate, and the notes judicious and scholarly. Instead of referring the student to a variety of books, few of which are within his reach, the editor has wisely supplied whatever is necessary. An admirably treatise on the Life of Socrates introduces the work, and English and Greek Indexes render it easy to refer to the text and notes.

Plato's Apology and Crito ;

With Notes. By W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo, 180 pages.

This edition of the Apology and Crito has been prepared to meet the largely felt want among students of the Dialogues of Plato, now mostly superseded in Academic Courses. It is in the main an exact reprint of Stallbaum's Third Edition—though the author has had before him, and used, whenever it seemed best, the editions of Bekker, Forster, Ast, Schleiermacher, and others. The Notes are particularly full and clear; and errors in the text have been guarded against with the very greatest care.

From J. B. GARRITT, Professor of Greek, Hanover (Ind.) College.

"I can most heartily say that I am much pleased with the book. Prof. Tyler seems to have hit the happy medium between too profuse and too scanty notes; and also to have known the kind of notes needed in our American institutions, better than the great majority of those who have given us editions of the ancient classics. I have adopted the work this year, in place of the Georgias, and anticipate much pleasure in reading it in connection with the class."

From JACOB COOPER, PH.D., Professor of the Greek Language and Literature in Centre College, Danville, Ky.

"I have examined Prof. Tyler's edition of the 'Apology and Crito,' and am highly pleased with its execution. It bears the marks of the editor's well-known scholarship, and is an acceptable addition to our college text-books. The typography is also accurate and very beautiful. I purpose to introduce it into Centre College."

From ALPHEUS S. PACKARD, Professor of the Greek Language, Bowdoin College.

"I received, a short time since, Plato's Apology and Crito, edited by Prof. Tyler. I am much pleased with the edition, and shall introduce it into my classes as soon as I have opportunity. I have no doubt it will prove a most acceptable addition to the classics read in our colleges."

From W. H. YOUNG, Dept. Anc. Languages, Ohio University, Athens.

"It will meet a pressing want with us, and shall be introduced at once. The type is beautiful indeed, and the earnest teacher of the classics needs no better recommendation of a text-book than the name of Prof. Tyler."

From the New York Observer.

"A valuable service to classical learning and letters in general has been rendered by Prof. Tyler, in giving to the American student this edition of Plato's Apology and Crito. Hitherto, the scholars of our country have had no access to this work of Plato, except in foreign editions, or as in fragmentary form they found it in the old and now obsolete Græca Majora. It is now placed within their reach, in a form both convenient and beautiful, and accompanied by such notes and illustrations as to remove all serious difficulties in ascertaining the meaning of the text. One of the most valuable features of this edition is the introduction, which occupies some forty pages, and contains a clear and scholarly analysis of the Defence of the great philosopher before his judges who had already determined on his death."

Selections from Herodotus ;

Comprising mainly such portions as give a Connected History of the East to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great. By HERMAN M. JOHNSON, D.D., Professor of Philosophy and English Literature in Dickinson College. 12π.c, 185 pages.

The present selection embraces such parts of Herodotus as give a connected history of Asiatic nations. These portions are not only particularly interesting in themselves, but open to the student a new field, inasmuch as the other Greek and Roman authors commonly put into his hands leave this period of history untouched.

Herodotus is peculiarly adapted to academical reading. It has charms for the student which no other text-book possesses, on account of the simple elegance of the style and the liveliness of the narrative. In preparing his notes, the editor has borne in mind that they are intended for learners in the earlier part of their classical course; he has therefore made the explanations in the former part of the work quite full, with frequent references to such grammars as are in the hands of most students.

The notes proper are purely explanatory and grammatical. Other remarks, in the way of criticism or investigation, are appended to the several chapters, for the sake of awakening reflection and inciting to further inquiry.

A condensed treatise on the Ionic Dialect, and the peculiar forms of declension and conjugation used by Herodotus, removes one of the most serious difficulties that has heretofore embarrassed the student in reading this author. If this chapter is learned in advance, the dialectic forms, otherwise so troublesome, will be recognized without the slightest difficulty.

The text is printed in large, bold type, and accompanied with a Map of the regions described.

Sophocles' Œdipus Tyrannus.

With English Notes, for the use of Students in Schools and Colleges. By HOWARD CROSBY, A.M., Professor of the Greek Language and Literature in the New York University. 12mo, 138 pages.

The object had in view in this publication is to furnish to college-students the masterpiece of the greatest of Greek tragic poets in a convenient form. No learned criticism on text was needed or has been attempted. The Tauchnitz edition has been chiefly followed, and such aid is rendered, in the way of notes, as may assist, not render needless, the efforts of the student. Too much help begets indolence; too little, despair, the author has striven to present the happy mean.

The inviting appearance of the text and the merit of the commentary have made this volume a favorite wherever it has been used.

A Latin Grammar for Schools and Colleges

By A. HARKNESS, PH.D., Professor in Brown University.

To explain the general plan of the work, the Publishers ask the attention of teachers to the following extracts from the Preface :

1. This volume is designed to present a systematic arrangement of the great facts and laws of the Latin language; to exhibit not only grammatical forms and constructions, but also those *vital principles* which underlie, control, and explain them.

2. Designed at once as a text-book for the class-room, and a book of reference in study, it aims to introduce the beginner easily and pleasantly to the first principles of the language, and yet to make adequate provision for the wants of the more advanced student.

3. By brevity and conciseness in the choice of phraseology and compactness in the arrangement of forms and topics, the author has endeavored to compress within the limits of a convenient manual an amount of carefully-selected grammatical facts, which would otherwise fill a much larger volume.

4. He has, moreover, endeavored to present the whole subject in the light of modern scholarship. Without encumbering his pages with any unnecessary discussions, he has aimed to enrich them with the *practical results* of the recent labors in the field of philology.

5. Syntax has received in every part special attention. An attempt has been made to exhibit, as clearly as possible, that beautiful system of laws which the genius of the language—that highest of all grammatical authority—has created for itself.

6. Topics which require extended illustration are first presented in their completeness in general outline, before the separate points are discussed in detail. Thus a single page often foreshadows all the leading features of an extended discussion, imparting a completeness and vividness to the impression of the learner, impossible under any other treatment.

7. Special care has been taken to explain and illustrate with the requisite fulness all difficult and intricate subjects. The Subjunctive Mood—that severest trial of the teacher's patience—has been presented, it is hoped, in a form at once simple and comprehensive.

HARKNESS'S LATIN GRAMMAR.

12mo, 355 pages.

Although this work has been published only a few weeks, it is recommended by and introduced into a large number of Colleges and Classical Schools, among which are the following:

BOWDOIN COLLEGE, Brunswick, Me.
BATES' COLLEGE, Lewiston, Maine.
LEWISTON FALLS ACADEMY, Auburn, Me.
DOVER HIGH SCHOOL, Dover, N. H.
DARTMOUTH COLLEGE.
NORWICH UNIVERSITY, Norwich, Vt.
GLENWOOD LADIES' SEMINARY, Brattleboro, Vt.
AMHERST COLLEGE, Amherst, Mass.
TUFTS COLLEGE, Medford, Mass.
PHILLIPS' ACADEMY, Andover, Mass.
STATE NORMAL SCHOOL, Framingham, Mass.
HIGHLAND SCHOOL, Worcester, Mass.
NEWTON HIGH SCHOOL, Newton, Mass.
PUBLIC HIGH SCHOOL, Springfield, Mass.
ROXBURY LATIN SCHOOL, Roxbury, Mass.
LAWRENCE ACADEMY, Groton, Mass.
AUBURNDALE FEMALE SEMINARY, Auburndale, Mass.
SPENCER ACADEMY, Spencer, Mass.
JAMAICA PLAIN HIGH SCHOOL, Jamaica Plain, Mass.
BROWN UNIVERSITY, Providence, R. I.
UNIVERSITY GRAMMAR SCHOOL, Providence, R. I.
PUBLIC HIGH SCHOOL, Providence, R. I.
FRIENDS' BOARDING SCHOOL, Providence, R. I.
WARREN HIGH SCHOOL, Warren, R. I.
PROVIDENCE CONFERENCE SEMINARY, East Greenwich, R. I.
WESLEYAN UNIVERSITY, Middletown, Ct.
FREE ACADEMY, Norwich, Ct.
NEW LONDON ACADEMY, New London, Ct.
YALE COLLEGE, New Haven, Ct.
ROCHESTER UNIVERSITY, Rochester, N. Y.
MADISON UNIVERSITY, Hamilton, N. Y.
NEW YORK FREE ACADEMY, New York.
CORTLAND ACADEMY, Homer, N. Y.
OSWEGO HIGH SCHOOL, Oswego, N. Y.
HAMILTON COLLEGE, Clinton, N. Y.
HOBERT'S FREE COLLEGE, Geneva, N. Y.
CANANDAIGUA ACADEMY, Canandaigua, N. Y.
NEWTON HIGH SCHOOL, Newton, N. J.
HAVERFORD COLLEGE, West Haverford, Pa.
CLASSICAL AND MILITARY SCHOOL, Columbia, Pa.
SHURTLEFF COLLEGE, Upper Alton, Ill.
IOWA STATE UNIVERSITY, Iowa City, Iowa.
UNIVERSITY OF MICHIGAN, Ann Arbor, Michigan.

S.

